

Giới thiệu Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem

Truyện online hay nói về nhân vật nữ chính "Cinderella" sẽ không gặp được hoàng tử nếu thiếu bà tiên giúp đỡ.

Trong đây, thì cô gái tóc vàng kia chính là một "Cinderella" nhút nhát, xinh đẹp và lương thiện.

Còn vị thiên thần kia, tạm cho là bà tiên đi.

...

Trong truyện "Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem", cái mà tôi muốn hướng tới không phải cô bạn Lọ Lem kia, mà chính là "cô tiên" của chúng ta.

Ai cũng cần có một câu truyện riêng mình. Và suy cho cùng, thì cái kết vẫn là cả bà tiên và lọ lem đều hạnh phúc.

Chỉ là truyện hơi ngược đời và có chút yếu tố tâm linh. Một vài chương đọc ban đêm có lẽ sẽ khiến bạn sợ.

Nhưng thật ra nó hài hước và tươi sáng lắm! Như cái bìa này này.

Chữ "Lọ Lem" được ấn đậm vậy thôi chứ cái mà tác giả muốn bạn chú ý là chữ "Bí Mật" kia kia.

....

Truyện thuộc thể loại truyện teen, đang tham gia thi viết trên sân truyện. Mong các bạn sẽ ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Thùy Anh!!!” “Mới sáng sớm, đã bị một tiếng quát thét làm cho mất đi sự yên tĩnh vốn có. Thật ra, người kia đã lặp đi lặp lại cái tên đó rất nhiều lần rồi, nhưng có lẽ là lần này, nó mới thực sự có tác dụng.

Cô bật dậy: “Dạ! “ một tiếng. Dù đang ngáp ngủ, và có vẻ gì đó không cam lòng một chút nào nhưng ai đó vẫn phải đáp lại, bằng một chất giọng nghe có vẻ dịu dàng mà yếu đuối.

“Mây dậy chưa hả? Bữa sáng vẫn chưa nấu là sao? Nhà cửa thì bẩn thỉu!” Rõ ràng người nào đó vẫn chưa có ý định buông tha, để gọi tới như thế mới chịu dậy, bảo sao lại không bực? Chất giọng the thé của một người đàn bà chua ngoa nghe thật chói tai: “Muộn lắm rồi đấy.”

“Dạ! Con xuống liền đi oi!” Ai đó đang rời khỏi giường, vẫn tiếp tục đáp lại vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng ủy khuất.

Vậy đấy mà ba giây sau đã không kiềm chế được mà phi cả cái gối vô cánh cửa, nghe “bịch” một tiếng vô cùng nhẹ, vô cùng êm. Và ai đó dường như rất, rất, rất tức giận: “Dậy! Dậy! Dậy! Con bà nó!” Và trong lòng như muốn hét lên “A A A” mấy tiếng cho đã nhưng thật tiếc là cánh cửa gỗ mỏng manh trên tầng áp mái này có vẻ cách âm không tốt cho lắm nên thôi dẹp đi cho rồi.

Phải rồi! Thùy Anh! Cái tên chết tiệt đó. Lúc ngủ cô có nghe thấy, nhưng cứ tưởng không phải là gọi mình. Bởi vì nó có phải tên cô đâu!!!

“Nhanh lên!” Vẫn là cái giọng hách dịch đấy.

Ai đó nghe mà muốn nhảy bổ ra hét lên những câu bậy bạ nhất. Nhưng cũng đành thôi! Bỏ vào nhà vệ sinh đóng cửa cái “rầm”. Làm con mèo nhỏ chui dưới gầm giường này giờ sợ muốn chết khiếp.

Cô không phải là Thùy Anh, càng không phải là con bé giúp việc cho nhà này!

Mà cho dù có phải đi nữa thì với tính cách của cô, cô nhất định sẽ cho bà di ghê ngoài kia một trận! Thật đấy!

Vợ lẽ mà lão hơn cả vợ cả. Đến con riêng của chồng cũng dám bắt nạt.

Tức! Tức! Tức!

Cô vừa gặm bánh mì vừa lăm bằm, mặt hết cau có lại biến thành cười mỉa. Muốn gặm nát cái bánh luôn!

Mà cái “kịch bản” này nghe quen lắm! À, giống hệt truyện “Lọ Lem” chứ đâu. Vậy “cô ta” hẳn là một “Cinderella” phiên bản lỗi rồi. Người đâu mà hiền, hiền, vừa hiền vừa lành vừa dễ bắt nạt. Toàn để bà đi kia cười lên đầu, lên cổ.

Bảo sao mà hồi bé cô không ưa truyện cổ tích công chúa. Mấy cô công chúa toàn kiểu xinh đẹp nhu nhược, khó chịu chết lên được! Tuổi thơ thật dữ dội đi!

Mỗi tội “kịch bản” lần này có chút khác rồi.

Trở lại với vấn đề chính. Sau đây sẽ là câu chuyện vô-cùng-hoang-đường nhưng lại không-hoang-đường chút nào!

Thật ra, cô không phải chủ của cái xác này.

Lại càng không phải bị hoán đổi xác kiểu “vô cùng tình cờ” với “cô ta” đâu. Mà là bị bắt nhập vô cái xác này thì có.

Hôm đấy, cô tan ca về muộn. Thế quái nào lại bị ngất xỉu giữa đường. Sau đó, trong lúc mê man, hình như cô bị một bàn tay vô hình nào đó kéo dậy. Là kéo “Hồn” cô dậy, ra khỏi xác luôn.

Cái biểu cảm lúc đó của cô không còn gì ngớ ngẩn hơn. Đầu tiên là không biết linh hồn mình đã bị kéo ra khỏi xác, cứ đứng đàng sau nhìn đám người qua đường vây quanh “cô” “hết hồi hạn rồi lay lay, lại còn cả chụp hình up facebook các kiểu, các kiểu. Cái cảm giác đó...thật vô cùng hoảng loạn mà.

Cô nhào tới, hét lên, chân tay khuỵu loạn xạ. Sau đó dường như thấy mình như không khí trong mắt người khác, tâm lại càng thêm rối loạn. Rồi lại còn quay ra thử chạm vào tay người khác, nhưng khi thấy bàn tay mình xuyên qua cả người kia, thì đúng là đơ toàn tập.

Là há hốc, là kinh ngạc. Không biết chuyện gì đang xảy ra nữa!

Ô ô! Cái tình tiết này giống phim quá, cô đủ sợ rồi. Nên nếu thật sự là thoát xác, thì nhập lại là xong. Cô nhào tới, quyết định thử chạm vào “cô”. Trong phim thường là như vậy mà.

Đúng cái lúc đấy, tự nhiên xác cô mở to mắt. Cũng là cái lúc mà cô nhào tới cái xác, rồi bị đánh bật ra văng cả người xuống đất. Tiếp tục kinh hoàng cấp độ 2.

Nhìn “cô” bật dậy, đang loay hoay xoa đầu, gãi tay, về mặt ngu ngơ như đứng rồi mà thấy như chết chôn!

“Cô” đứng dậy, lễ phép cảm ơn những người xung quanh rồi đi thẳng một mạch. Người qua đường tản dần ra. Phía sau, ai đó cũng lèo đèo đi theo, thậm chí còn đi ngang hàng với “cô”. Phải tận mắt nhìn thấy đó là xác mình mới tin được mắt không bị lừa.

Tóc xõa có chút rối. Đôi mắt vô hồn. Bộ quần áo công sở combo giá 200k mới mua mấy hôm trước. Thêm vài cái mụn mới khám phá ra li li ngay trước chán. Đúng chuẩn là cô rồi.

Hơ! Phim cô xem không có nhắc tới tình tiết này. Vậy thì cô phải làm sao bây giờ?

Đi theo “cô” đến tận một công viên tận ngoại ô thành phố Hà Nội, khá là vắng vẻ!

“Cô” ngồi xuống ghế đá gần đó. Vuốt lại mái tóc, nhìn xung quanh, rồi quay ra nhìn chằm chằm ai đó, giống như có thể thấy được người nào đang hiện diện. Rồi cũng lên tiếng, thật bất ngờ:

“Ngồi vào đây đi. Tôi biết bạn đi theo tôi nãy giờ mà.”

Hơi choáng, nhưng rồi vẫn lẳng lặng ngồi xuống.

“Tôi không nhìn thấy bạn, không nghe thấy bạn, nhưng tôi biết bạn ở đây. Có lẽ đó là hệ quả sau 2 giờ làm hồn ma không xác. “‘Cô’ chậm rãi nói. Cực kì nhỏ nhẹ và dịu dàng. Đúng là giọng của cô rồi, nhưng người này thốt lên bằng cái cách đó, nghe cũng thật xa lạ, cũng có chút không quen.

Cô ta là ai hả? Sao lại ở trong xác này?

“Tôi tên là Thùy Anh.”

“...“ Ai quan tâm cô tên gì chứ?? Trả xác đây.

“Tôi 24 tuổi, tốt nghiệp cử nhân đại học A.”

“...“ Rồi, một cô gái thông minh nên có đức một chút, cướp xác người ta là hành động vi phạm pháp luật đấy.

“Thật ra tôi là một tiểu thư nhà giàu.”

“...“ Vậy thì tiếp tục về và sống trong tòa lâu đài đi. Cô chỉ là một nhân viên quèn, xác của cô mà một tiểu thư cũng thèm thế cơ à?

Thùy Anh ngửa đầu cười, vô cùng nhạt: “Thật chẳng sung sướng gì cả. Mẹ tôi mất sớm, cha tôi cưới vợ mới. Bà ta ... bà ta ...“

“...“ Hồn ma vô tình nào đó đang bày ra cái vẻ mặt cực kì không quan tâm.

Một giọt nước mắt rơi xuống, khiến cô đột nhiên sững người.

“Bà ta ... bà ta ... Bà ta luôn coi tôi như một con bé giúp việc. Mang tiếng là con vợ cả mà không bằng cái móng chân con vợ lẽ. Sớm tối bánh mứt làm việc như một cô hầu thực thụ. Từ hồi tôi 14 rồi cơ ... Cũng đã được 10 năm ...“ và thế là Thùy Anh bật khóc.

“Tôi đã nhịn, nhịn 10 năm. Đã rất ngoan ngoãn làm theo mọi mệnh lệnh của bà ta... Nhưng cho đến ngày hôm nay, người tôi yêu nhất, cũng bị con gái bà ta cướp... Cô không hiểu được, khi thấy anh ấy đi bên cạnh người con gái khác, mà đó lại còn là em mình, ầu ầu yếm yếm tôi đã vật vã như thế nào đâu ...“ Cô ta cứ hu hu khóc như trẻ con. Nước mắt thì nhau chảy ra. Thật sự ... khi cô khóc trông thật thảm! Cái vẻ mặt này ... là lần đầu tiên nhìn thấy đấy.

“... Tôi ... Tôi đã ... đã tự kết liễu đời mình bằng việc nốc cả lọ thuốc ngủ, tôi tự mình tìm đến cái chết trong lúc lí trí không còn tỉnh táo... Nhưng tôi đã hối hận. Hai giờ đồng hồ qua, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi không muốn chết, mà cũng không muốn tiếp tục sống như vậy nữa ...“ Một người là bạn trai năm năm, một người là em cùng cha khác mẹ. Sao mà chịu nổi việc mình bị cướp bạn trai một cách trắng trợn từ cái người mà mình tưởng là chị em thân nhau mười mấy năm như thế. Một vết thương lòng quá sâu, dẫn đến lí trí cạn kiệt... Và rồi cái kết quả thật thảm.

“...“ Ra là tự tử. Lúc này mới được tận tai nghe nạn nhân kể về một vụ tự kết liễu vì tình. Thấy nó... còn hấp dẫn hơn cả trên báo nữa kia.

“... Tôi ... Bạn ...“ Khẽ gạt đi giọt nước mắt, Thùy Anh quay sang, nhìn thẳng vào khoảng không, ánh mắt lấp lánh. Cứ như thể nhìn một đấng cứu thế.

“...“ Được rồi, sao nào? Ai đó đang động tâm rồi đây này.

“Hồn tôi lang thang trên đường đã được 2 giờ đồng hồ. Tôi không biết tại sao mình lại ở Hà Nội nữa. Tôi từng nhập vào rất nhiều cái xác khác nhau, thậm chí là người sống. Nhưng có lẽ, không có cái xác nào 'vừa vặn' với tôi như thế này ...“ Cô ta gạt nước mắt hai bên má đi, tự nhiên như cơ thể của cô ta vậy.

“Khi tôi thấy xác bạn, cũng thấy bạn đứng ngay phía dưới nhìn chăm chăm vào xác mình. Tôi biết là bạn không may thoát ra, nhưng... nhưng... tôi đã ...“

“...“ Cô im lặng, cũng có chút cảm thông. "Thật ra nếu bây giờ cô trả xác cho tôi, tôi sẽ tha thứ hết thảy..." Cô nói, chẳng biết có ai nghe được hay không?

Nụ cười nở trên môi 'cô', vô cùng rạng rỡ: “Chúng ta đổi xác cho nhau đi.“

Cô bật dậy, hét lên: “Cái gì?“ Cô ta điên rồi!

“Tôi muốn tự do! Tôi sẽ bắt đầu lại với cái xác này.“

“Không bao giờ!“ Nếu có thể chạm vào thì nhất định cô sẽ đánh cho cô ta tỉnh lại thì thôi! Đồ thần kinh, mau trả lại xác đây!

Người nào đó trắng trợn cướp xác xong, tự nhiên mỉm cười, như có như không: “Tôi biết là cô đang sùng cồ lên. Thật xin lỗi! Tôi thích cái xác này hơn mấy cái khác. Nếu cô muốn, hãy nhập vào xác của tôi, hoặc không thì siêu thoát đi.“

“Đồ điên!“ Cô hét. Hận không thể cho cô ta một phát tát ngay lập tức. Nhưng chưa kịp làm gì thì cả người bỗng bủn rủn cả lại.

"A!" Cô kêu lên. Tự nhiên, cô thấy hơi chóng mặt, cả người cứ nhẹ bẫng đi. Rồi tự lúc nào đã lơ lửng trên không trung, và đầu thì nặng trĩu. Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ là đang siêu thoát? Trời ơi! Cô không muốn mà...

Hồn cô dần dần bay lên cao, ý thức trở nên mơ hồ, mặc cô quấy đạp. Bóng trắng mờ mờ dần biến mất.

Phải mất một lúc lâu sau ấy, khi không khí xung quanh trở nên bớt lạnh lẽo hẳn, Thùy Anh mới ngẩng đầu nhìn lên theo, buông một câu trong tiếng thở dài: “Điều đó xảy ra rồi phải không? Luật nhân sinh trong việc hoán đổi xác. . .“ Dựa theo linh cảm của cô, thì cô gái hồn ma đó hẳn là đã không còn ở đây.

Cúi đầu, Thùy Anh cười nhẹ nhàng: “Tạm biệt!“

Cô ấy sẽ sống tốt thôi! Phải không? Phương Anh!

Cô ta lăm bắm, đút chứng minh thư nhân dân của ai kia vào trong túi quần, đứng dậy bỏ đi.

Chương 2

“Thùy Anh!!!” Một tiếng hét vang lên.

“Vâng!” Cô bật dậy, nói đáp trả.

Từ trên cầu thang, một người phụ nữ tầm 40 tuổi mặc một chiếc váy bó sát cơ thể màu đỏ chói, cùng với mái tóc đen huyền xoắn tít từ từ bước xuống. Khuôn mặt sắc sảo, mẫn mẫn. Trẻ đẹp không tưởng. Đúng là người mẫu sáng giá của showbiz. Bảo sao mà bố của cô ta không động tâm cơ chứ! Chỉ tiếc, đẹp mà thất đức quá!

“Chuẩn bị đồ ăn sáng cho Nhung!” Bà ta hất mặt, nói.

Phuong Anh cúi đầu, nhẹ giọng đáp: “Thưa dì, em Nhung đã ra ngoài từ sớm. . .”

“Rầm” Một tiếng đập bàn vang lên, khiến cho cô giật nảy người.

“Ai là em mày hả? Tao nói bao nhiêu lần rồi. Trong cái nhà này, khi không có bố mày ở đây, tao cấm mày gọi con tao là em. Mày và cục cưng nhà tao không có chị với em gì hết. Ra ngoài mà nói vậy thì để người ta cười vào mặt con tao à??” Bà ta hét lên, phẫn trên mặt roi là tả. Thậm chí nước miếng còn văng tùm lùm.

Phuong Anh cắn môi, vẫn cúi đầu như cũ, giọng đánh lại đáp trả: “Thưa dì! Theo lẽ thường, thì con vợ lẽ phải gọi con vợ cả bằng chị. Quan hệ cùng cha khác mẹ là không thể chối nhận dù là ở nhà hay ra ngoài đường cũng vậy. Mong dì xem xét lại dùm con!”

Mặt bà ta tái mét lại, bộ dạng vô cùng tức giận, khẽ gầm nhẹ: “Con ranh này, còn dám trả treo?” Nói rồi, bà ta giơ tay lên, hướng mặt cô mà đánh tới.

Phuong Anh ngẩng đầu, đưa tay lên nhanh nhẹn nắm được trũng cổ tay bà ta. Sau đó, lại bày ra bộ dạng nhu nhược như thường, yếu ớt đáp: “Con lỡ lời! Thưa dì!”

Bà ta kinh ngạc nhìn cô, rồi rút tay lại. Giọng hống hách đem theo chút đe dọa, dí ngón tay chỉ sát mặt cô: “Đừng lặp lại hành động đó thêm một lần nào nữa!”

“Con đã nhớ! Thưa dì!” Cô cúi đầu. Trong lòng không ngừng gào thét.

Ruột cục thì bà ta vẫn không quên chủ đề chính, hất tóc nói: “Làm đồ ăn sáng theo thực đơn dinh dưỡng của viện nghiên cứu Hoa Kỳ rồi mang tới công ty của nó. Tốt nhất là nên có ít bún thịt và rau bắp cải xào. Nhưng nó làm việc vất vả, cần rất nhiều dinh dưỡng chứ chả như mày - cái con ranh rồi đầu. . .”

Nói rồi bà ta rút một chiếc danh thiếp đưa cho cô, kèm theo một tờ 500 nghìn: “Cầm tiền bắt taxi đi. Đừng có đập xe tới đấy, người ta cười chết. Mặc cho đẹp vào. À! Đến đây đừng có nói mày là chị nó, nói mày là người hầu đưa cơm tới. Rõ chưa?” Cái con bé này, ngày càng đáng trí. Phải dặn dò nó cẩn thận, không thì xấu mặt con mình mất.

Cô vrun tay ra, nhận lấy, nghiêng muốn sứt răng: “Dạ!”

“Tao ra ngoài có chút việc. Trưa nay không ăn cơm!” Nói xong, liền quay người hướng cửa mà đi. Tiếng giày cao gót nện trên sàn gạch gây tiếng vang rất to.

“Đi đi thông thả!” Phuong Anh cúi người. Khi thấy cửa đã hoàn toàn khép lại. Cô tức giận đá vào chân bàn. Thật quá đáng! Vụ này mà lên báo thì sự nghiệp diễn viên với người mẫu của bà ta chỉ có đi tong. Hừ!

Cô vuốt ngực. Kệ đi! Dù sao thì cũng là đang ở tạm trong cơ thể của người ta, không nên gây chuyện thì hơn. Tới lúc cô nàng “Cinderella” kia trở lại không khéo bị mụ già này bầm nẫu cháo luôn mất. Chứ không thì một mình cô chấp tất.

“Meo~” Con mèo trắng đi từ trên lầu xuống, chạy tới xum xoe quanh chân cô. Nó rất yêu quý cô nàng Thùy Anh này thì phải. Hẳn là mèo cưng của cô nàng “Cinderella” đó rồi.

Cô cúi xuống, ôm trọn con mèo vào lòng, thủ thủ như đang trò chuyện: “Có phải đói rồi không? Mèo hư! Ngủ giờ mới dậy!” Thật không tin được sáng nào cô Thùy Anh kia cũng dậy từ 5, 6 giờ sáng nấu ăn cho hai mẹ con nhà này. Phuong Anh vuốt ve bộ lông mềm mịn của nó, hướng từ lạnh đi tới, không biết còn chút sữa nào không nhỉ?

Cô sống ở nhà trọ lâu năm, ít khi tiếp xúc với động vật khác. Ấy vậy nên khi thấy con mèo này, bỗng dưng nảy sinh một tình cảm yêu quý khó tả.

“Bắp cải luộc , thịt luộc , cơm nóng . “Phương anh cho tất cả vào một cái hộp , đẩy nắp lại rồi cho vào túi nilông . Cô sống một mình , nấu ăn thì cũng biết , nhưng mà nấu kiểu thực đơn dinh dưỡng gì gì đó thì cô chịu . Cơm với thịt là ngon lắm rồi !

Cô mặc rất đơn giản : áo phông , quần bò bó . Tóc buộc cao , lưng lẳng phía sau .

Cô quyết định tiền thừa sẽ đi mua quần áo . Thùy Anh này mắt thẩm mỹ kém thật , tú quần áo toàn áo phông với quần bò , xem tới xem lui cũng chẳng có gì khác . Phải tân trang một chút thôi !

Phương Anh xách túi đồ , bắt taxi . Đưa danh thiếp cho tài xế , nói : “Tôi muốn tới chỗ này . “

Chiếc xe dần lăn bánh đi .

Phương Anh nhìn qua ngoài cửa kính , lặng ngắm quang cảnh kia , thở dài : “Đúng là Sài Gòn rồi ... Biết trở lại kiểu gì để tìm cô ta bây giờ ? “Thật quái đản , làm thế nào hồn cô lại có thể bay từ Hà Nội sang Sài Gòn nhanh như vậy chứ ? Vừa tỉnh dậy liền phát hiện ra mình đã ở tít tận miền Nam tổ quốc rồi .

Thùy Anh đáng giận ! Có phải là rất hà hiếp hay không ?

Cô khẽ mắng . Đều là cô ta hại cô mà . Khi không lại lôi ra một “Cinderella “ trắng trợn cướp xác người ta như này ...

Nghĩ miên man nhiều , thoát cái đã tới nơi . Cô trả tiền cho tài xế rồi bước ra khỏi xe . Nhìn chăm chăm vào danh thiếp trong tay , lầm nhảm đọc : “Tập đoàn Thái Thịnh - Chuỗi khách sạn tư nhân lớn nhất Việt Nam ! Thư kí Trịnh Huyền Nhung – văn phòng tổng giám đốc ... “Ái chà ! Cái cô Nhung này cũng khá đây chứ !

Phương Anh ngẩng đầu , ngược nhìn lên , không khỏi xuyết xoa . Thật là to và cao ! Ít cũng phải chục tầng . Có lẽ đây là trụ sở chính thì phải , nguy nga quá đi ! Thật là sang trọng mà .

Cô há hốc mồm . Phía trên cửa chính , hàng chữ “Thái Thịnh “ nằm ngay ngắn . Kiến trúc không quá rườm rà , nhưng lại bắt mắt , xung quanh cũng có rất nhiều cây cối . Được ! Được !

Lại nhớ tới công ty cũ của mình . Rồi lại nhìn tập đoàn trước mắt đây . À ! Thật đúng là ... sao cô lại có thể đem so chuông vịt với hồ thiên nga cơ chứ ! ngớ ngẩn quá đi !

Phương Anh le lưỡi , cất bước vào bên trong .

Cô hiên ngang bước tới trước cửa kính , đang định mở cửa , thì bất ngờ ngay bên cạnh bỗng dưng có tiếng nói vang lên :

“Ô ! Có phải Thùy Anh đây không ? “

Cô quay đầu . Đối diện cô là một người đàn ông với khuôn mặt phúc hậu , thân hình mập mạp mặc bộ đồng phục bảo vệ màu xanh . Trông ông ấy rất lương thiện với nụ cười hiền hòa kia . Phương Anh đáp lại : “Chào bác ạ ! “

Bác bảo vệ nọ cười cười : “Có phải lại đến đưa cơm cho thư kí Nhung hay không ? “

Cô sững sờ , mắt có hơi mở to ra : “Sao ạ ? ... Đúng vậy ... Nhưng sao bác biết ạ ? “

“Con bé này hỏi lạ . Cứ tuần là cháu lại tới công ty đưa cơm vài lần . Cả công ty này làm gì còn ai không biết cháu là hầu nữ thân cận nhà thư kí Nhung chứ ? ... Haha ! “Bác bảo vệ cười thật sảng khoái . Như thể câu nói vừa rồi của cô rất lạ vậy . Cũng đúng , vì cô đâu có biết quan hệ của chủ cái xác này với ông ấy , nên thắc mắc là điều hiển nhiên .

“Dạ ... ! “Ôi ! Thùy Anh đáng thương ! Cô đến mà nhìn xem tình cảnh của cô thăm tới nhường nào . Đường đường là chị con nhà đó , mà lại để nó truyền ra ngoài nói mình là hầu nữ thân cận . Thật mất mặt đi !

“Cháu nấu ăn thật sự rất ngon , mấy đứa cháu nhà bác thích đồ cháu nấu lắm ! thỉnh thoảng có cháu nấu cho ít đồ ăn , bác thấy rất biết ơn ... “Bác nói , vỗ vỗ vai cô .

“Dạ ! Các em thích là tốt rồi ạ . “Xem xem , Thùy Anh kia cũng thật nhân hậu . Còn nấu cơm cho gia đình ông bảo vệ này ... Haiza ! “Ciderella “ lương thiện .

“Vậy mà chẳng hiểu tại sao thư kí Nhung lại không thích nữa . Không biết nói ra có phải hay không nhưng bác nghĩ cháu nên biết ... “Giọng bác hơi trầm xuống , lộ ra vẻ ái ngại .

“Bác cứ nói ạ ! “

Nghe vậy , bác bảo vệ gãi đầu , cười trừ : “Mấy hôm trước , bác thấy cháu làm món bít tết mang đến cho thư kí Nhung , còn nói là thực đơn dinh dưỡng Hoa Kỳ gì đấy ... Cháu nói là cô ấy cần nhiều sức lực để làm việc tốt nên mới bỏ ra không ít làm cái món đó . Cháu còn cho bác một ít nữa . Ấy mà trưa đó , bác tận mắt thấy thư kí Nhung đổ sạch món đó vào thùng rác , vứt luôn cái hộp đựng đi . Còn lầm bầm nói rác rưởi , kinh tòm ... ! “

“À ! “ Cô gật đầu , tỏ vẻ đã hiểu . Thật là quá thể đáng mà ! Người ta đã cất công chuẩn bị như vậy ... Haiza ! Vẫn là Thùy Anh đáng thương ! Cô ta thật tội .

“ Món bít tết hôm đó cháu bỏ lộn gia vị nên không ngon, huống hồ gì lúc đó do áp lực công việc nặng nề nên thư kí Nhung hơi khó chịu thôi ạ ! Mà cháu phải lên đưa cơm cho cô ấy kéo muộn đây ạ . Chào Bác ! “ Phương Anh cúi đầu , rồi chạy thẳng một mạch vào trong .

“ Không ngon ? Nhưng cháu đã cho bác nếm thử rồi cơ mà ... “ Ông đứng như trời trồng , miệng lắp bắp , không thốt nên lời . Cái con bé này sao vậy chứ ?

“ Xin chào ! Mình muốn gửi đồ cho thư kí Nhung ở văn phòng tổng giám đốc , phiền bạn ... “ Phương Anh giơ hộp cơm lên , nụ cười tươi rói , còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị cô tiếp tân nọ chặn lại .

“ Gửi đồ ? Đến đưa cơm à , lên thẳng lầu 15 đi , thư kí Nhung ra ngoài có chút việc

rồi . Cô ta dặn nếu cô đến thì cứ để cơm trên bàn ấy . “ Cô tiếp tân nhai kẹo cao su , chuyên chú gõ lọc cọc trên bàn phím máy tính , không cả thèm ngẩng đầu .

Cô im lặng , gật đầu rồi xoay người hướng thang máy mà đi tới . Cái phen người hầu đưa cơm nó thật là thâm mà !

Phương Anh thở dài . Ấn chọn tầng , nào thì lầu 15 . Hẳn là tầng cao nhất đi !

Thang máy khép lại , từ từ đi lên . Phương Anh nhìn quanh , cái thang máy nhỏ hẹp này cũng được thiết kế rất sang trọng . Đèn cam mờ ảo , hoa văn trang trí màu tím đỏ tựa như rượu vang , sàn lát gạch sang bong . Sạch sẽ lại vô cùng tiện nghi . Bên tay trái cô còn cho một nút bấm nhỏ cho khách hàng bấm để liên lạc với đội bảo vệ khi thang máy xảy ra sự cố . Phía dưới chân cô có chậu cây cảnh nhỏ nhắn , đặt ngay ngắn phía góc trong .

Nhắc lại nhớ tới đại sảnh ngoài kia . Haiza ! Kiến trúc bắt mắt , sạch sẽ , và vô cùng rộng lớn . Chỉ nhìn thôi cũng thấy được vẻ giàu có cùng sang trọng của nơi đây .

Đã rất nhiều lần xem phim và cũng ao ước được đặt chân vào những nơi như thế này . Cuối cùng cũng thành hiện thực cơ mà hoàn cảnh thật không phù hợp chút nào .

Phương Anh cắn môi . Cô phải nghĩ cách trở lại Hà Nội để đi tìm con nhỏ Thùy Anh chết tiệt kia ! Sao có thể trắng trợn cướp xác người ta như vậy ??

“ Tỉnh “ Cửa thang máy mở ra . Cô thở dài , chậm rãi tiến vào lầu 15 của tập đoàn Thái Thịnh . Vẫn là cái vẻ rộng lớn ngoài sức tưởng tượng đó .

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cô đi dọc hành lang . Tầng này có khoảng 3 , 4 phòng gì đó . Vậy văn phòng tổng giám đốc nằm ở chỗ nào nhỉ ? Giờ này vẫn là giờ làm việc , chẳng lẽ lại dòm từng phòng một ? Ôi ! Như vậy hình như hơi vô duyên .

Tại sao lại không có biển trên cửa chứ ? Như vậy có phải dễ tìm không ?

Phương Anh đi đi lại lại quanh hành lang 2 , 3 lần , vẫn chưa đoán được phòng nào mới là phòng của vị tổng tài kia . 4 cánh cửa gỗ đóng im ỉm , giống nhau như đúc . Trước cửa mỗi phòng đều có 2 chậu cây nhỏ . Khó đoán !

Đúng lúc đó , tự nhiên , một cánh cửa bật mở . Cô gật mình , mở to mắt nhìn về phía trước . Một người con trai cao ráo , mái tóc vuốt ngược ra sau cực kì thời thượng cùng với bộ vest đen bước ra rồi chậm rãi đóng cửa lại . Hoàn toàn quay lưng về phía cô .

Chà ! Dựa vào chiều cao cùng vóc dáng kia thì hẳn là một anh chàng sở hữu body rất tuyệt . Người đẹp nên mặc gì nó cũng đẹp hết trơn á . Cô cảm thấy đầy phấn khích , không khỏi nhìn chằm chằm vào bờ lưng rộng cùng với cặp chân thon dài đằng sau chiếc quần âu kia !

Anh ta đưa hai tay lên vuốt lại cổ áo rồi xoay người lại . Ô mô ! Phương Anh lấy tay che miệng , suýt thì rớt luôn hộp cơm trong tay .

Đẹp trai quá đi !

Làn da bánh mật , vàng trắng rộng rãi , hàng lông mày thanh tú , tia tốt cẩn thận . Sống mũi cao thẳng , đôi mắt một mí sắc lạnh . Và kia , đôi môi mỏng hơi nhếch lên !

Trời ạ ! Mới nhìn đã thấy là một con người thông minh , đẹp trai và cực kì đào hoa rồi . Anh ta là ai thế ? Không biết làm chức gì ở đây nhỉ ?

Phuong Anh cười tới híp cả mắt lại . Sống ở trên đời bao năm chưa từng được ngắm trai đẹp trong phạm vi gần như thế này . Chúa ơi !

Bốn mắt chạm nhau . Anh ta hơi nhúm mày , trông có chút chán ghét chỉ tay về phía cô , cất giọng không mấy vui vẻ : “ Cô làm gì ở đây ? ... “

“ A ! Chào anh ạ ! “ Cô cúi đầu xuống cất tiếng chào , cười thầm . Hình như anh ta quen chủ cái xác này . Thùy Anh à , số cô chưa đen lắm đâu ! Hô hô !

“ Anh ? “ Người con trai kia nhúm mày , lặp lại với vẻ mặt khó tin .

Phuong Anh bước tới , đứng đối diện anh ta , vẻ mặt tươi như hoa : “ Tôi đến đưa cơm cho thư ký Nhung . À , anh có nhớ văn phòng tổng giám đốc ở đâu không ? “ Hình như anh ta làm việc ở lâu này , hẳn là sẽ biết .

Anh chàng đẹp trai nọ nhướn mày , hỏi lại đầy tò mò : “ Không phải cô vào đó rất nhiều lần , rất tự nhiên rồi sao ? “ Chẳng lẽ mới có mấy hôm không tới đã quên hết sạch ?

Như sét đánh ngang tai . Đầu óc cô vốn đang bị mụ mị bởi vẻ đẹp chói lòa của anh ta bỗng dưng trở nên thông suốt.

Chết tiệt ! Lỡ lời rồi . Đúng là cái mồm hại cái thân mà . Phuong Anh muốn cắn đứt lưỡi luôn quá ! Liệu anh ta có nghi ngờ không ? Làm thế nào ... ?

Đột nhiên , cô cười to : “ À ! Ha ha ha ! Tôi đùa thôi ! Tất nhiên là tôi tới nhiều rồi . Xem cái mặt anh kia , anh bạn ... Haha ! “ Cô vừa cười vừa vỗ vai anh chàng đẹp trai đứng đối diện , sáng khoái như bạn bè lâu năm không gặp .

“ Anh bạn ? “ Anh ta nhắc lại lần hai , giọng đầy nghi hoặc . Lại còn dám vỗ vai ?

Nụ cười trên môi Phuong Anh hơi cứng lại . Ax ! Không nên dây dưa nữa thì hơn . Nghĩ rồi , cô cúi xuống : “ Vậy thôi ! Tôi có việc đi trước . Gặp anh sau ! “ .

Phuong Anh vừa dứt lời , liền xách túi cơm đi thẳng . Anh đẹp trai nguy hiểm quá ! Cái cách anh ta cười và nhướn mày , rồi hỏi lại sắc mùi nghi hoặc đầy làm cô thấy sợ ! Cả cái ánh nhìn không thiện cảm đó nữa ...

“ Này ! “ Từ đằng sau , một tiếng gọi to và đồng dục vang lên .

Phuong Anh giật nảy người . Cô quay đầu lại , cười như không , vô cùng gượng gạo : “ Sao ... sao thế ? “

“ Cô đến văn phòng tổng giám đốc phải không ? Đúng lúc tôi cũng có việc đến đó . Đi cùng nhau đi ! “ Anh ta dứt tay ở trong túi quần , nhìn cô cười đáp trả .

“ À ! Được ! Được ! Quý hóa quá ! “ Cô dài giọng , gật đầu rồi tới chỗ anh ta . Sau đó , chính là sự im lặng .

Anh ta đi trước , cô lững thững theo sau . Hoàn toàn bị bóng dáng cao lớn đó che khuất . Cuối cùng , đi hết một vòng hành lang , cả cô và anh đều trở lại đúng điểm ban đầu . Anh ta mở cửa phòng mà lúc này mới đi ra , quay sang nhìn cô , cười như hoa : “ Mời cô vào ! “

Phuong Anh nhìn quanh , hoàn toàn không nhận ra đây là điểm ban đầu cô và anh ta gặp nhau , vui vẻ gật đầu : “ Được ! “

Cô vừa bước vào , thì anh ta cũng đã vào theo , nhẹ nhàng khép cửa lại .

Một căn phòng khá rộng , sạch sẽ và khang trang . Giữa phòng có một bàn làm việc lớn , ngổn ngang giấy tờ . Phía sau là một tủ sách dày đặc những quyển là quyển . Bộ bàn ghế sofa bắt mắt , rất hợp với màu sàn và tường . Tạo nên một khung cảnh rất đối đãi hòa .

“Ồ ! “ Phuong Anh kêu lên . Tầm mắt chuyển đi xung quanh ngắm nghía .

“Đây là phòng làm việc chính của tổng tài Thái Thịnh . “ Anh ta đứng đằng sau cô , giới thiệu .

“ Tôi biết rồi . “ Cô cười đáp . Thật ra là chẳng biết gì cả .

“ Cả tầng này dành riêng cho tổng tài và hội đồng cổ đông công ty . . . “ Anh ta vẫn tiếp tục nói .

“Ủm ! Tôi ... tới đưa cơm cho thư kí Nhung . “ Phuong Anh nói . Rồi dừng mắt ở ngay bàn làm việc . Roi vào tầm mắt của cô là một bảng hiệu làm bằng thủy tinh với dòng chữ màu đen nổi bật .

" Cô đã nói điều đó với tôi 2 lần rồi ... " Một câu nói hàm ngôn . Song , cô thật sự chưa quá chú tâm vào câu chuyện này .

“ Tổng giám đốc - Trần Minh Quân . “ Cô lảm nhảm đọc . Rồi lại nghĩ đến anh chàng đẹp trai phía sau . Khoan đã ! Đây là văn phòng tổng tài , anh ta quyền chức gì mà dẫn cô vào rồi thoải mái trò chuyện như vậy ?

“ Cô nói gì cơ ? “ Một tiếng nói sắc lạnh vang lên .

Phuong Anh giật mình . Cô quay đầu lại , ngượng ngập : “ Không có gì ! Tôi ... tôi để com ở đây , lát nữa thư kí Nhung về ăn còn lấy sức . . . Tạm biệt nhé ! “ Phuong Anh đặt vội túi xuống mặt bàn rồi quay ra hướng cửa mà đi . Có lẽ cô nghĩ hơi nhiều rồi .

“ Khoan đã ! “ Một bàn tay giơ ra , chặn ngay trước mặt cô .

“ Còn có việc gì sao ? “ Cô quay lại , giả bộ cười thực tươi .

Một nụ cười thực đẹp vẽ trên môi anh ta , mang theo một chút khinh thường : “ Phòng làm việc của thư kí Nhung nằm ở sát văn phòng này , mời cô mang túi com này qua đó . “

“À ! Tôi xin lỗi ! “ Cô gật đầu , trở lại cầm lấy túi com rồi nhanh chóng bước về phía cửa . Chưa kịp đi ra , thì túi com trong tay đã bị ai đó cướp mất .

“ Cô có thể nhờ tôi mà . “ Nụ cười đầy mê hoặc .

“Đúng vậy ! “ Cô gật đầu “ Vậy thì phiền anh rồi . Cảm ơn trước ! “

“Đừng khách sáo ! “ Trong mắt anh ta lóe lên một tia thâm độc .

Phuong Anh cười rồi xoay người mở cửa ra . Đang định đi luôn thì chợt thấy có gì đó không đúng , rất sai ở đây . Anh chàng này có gì đó rất lạ . Phong thái cùng cách ăn vận không giống một nhân viên nhỏ . . . Cô quay lại , cất tiếng hỏi :

“ Này anh ! Tên anh là gì thế ? “

Anh ta cười , khoe ra hàm răng trắng sáng : “ Tôi tên Quân , họ Trần . Tên đệm là Minh . “

Đùng ! Một tiếng pháo nổ to thật to trong đầu cô .

Chúa ơi ! Tổng tài Thái Tịnh - Trần Minh Quân . Là anh ta !

Bảo sao cứ thấy ngờ ngợ , hóa ra ... hóa ra ...

Phuong Anh nuốt nước bọt , xoay người bỏ chạy : “ Xin phép ! Tôi đi trước . “ Cô cảm thấy lời nói dối của mình như vừa bị vạch trần vậy .

“ Cứ thông thả thôi ! “ Quân vẫy vẫy tay tạm biệt , cười nói . Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn kia không chớp mắt . Cứ nhàn nhạt mà thường thức !

Mùi của đồ ăn tỏa ra từ túi nilông thơm phức . Quân cúi đầu , vừa mở ra vừa thì thầm : “ Mùi đồ ăn hôm nay thật lạ ! Cô ta nấu cái gì thế nhỉ ? Không giống mùi thức ăn hạng sang mọi hôm ... “

Đập vào mắt anh là thịt và rau luộc cùng com nóng vô cùng đơn giản . Trần Minh Quân vừa nhìn vừa không giấu nổi sự tò mò : “ Hình như mình vừa nhận nhầm người rồi ... Cũng không tệ ! Không tệ ! “

Nói rồi , thoải mái đứng ngay cửa phòng mà chậm rãi ăn từng miếng một .

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trở về thời điểm một giờ sáng ngày hôm nay.

Phuong Anh mở mắt. Rồi tròng lớn. Cuối cùng là bật cả người dậy.

Chỗ quái nào thế này? Tối om lên được. Hình như là đây là giường trong phòng của cô...

Phuong Anh đưa tay lên ôm đầu, rồi xoa xoa mái tóc. Có gì đó không đúng ở đây thì phải! Cô về nhà lúc nào vậy?

Chợt, tay cô trở nên cứng đờ lại. Rồi tiếp tục đưa tay ra sờ đi sờ lại mái tóc mấy lần. Tóc ai thế này? Tóc cô không thể dài như vậy được! Lại càng không thể mềm mượt được như thế!

Khoan khoan! Cô giờ tay ra trước mắt, dù rất tối nhưng cô vẫn có thể thấy mờ mờ những đốt ngón tay thon dài, lòng bàn tay ấm áp dù hơi bị chai một chút xù.

Lạy chúa! Đây không phải tay của cô. Chắc chắn!

Mồm Phương Anh há to đủ để nhét vừa một quả trứng gà. Gì ... Chuyện gì thế này?

Cô rút tay lại. Sờ soạng khắp người.

Mặt này. Cổ này. Sống mũi này. Bộ ngực căng đầy, vòng eo nhỏ gọn này. Trăm phần trăm không phải của cô!

Phương Anh cầm vội cái chăn đang đắp dưới chân lên đưa mũi ngửi. Không phải chăn của cô, đệm này cũng không phải của cô!

Lại nhìn xung quanh. Dường như muốn căng mắt hết cỡ ra để nhìn cho rõ. Phòng của cô không hề nhỏ như này, tủ quần áo cũng không đặt ở kia ...

Đây là đâu?

Đây là cơ thể của ai???

Đơ người một lúc lâu thật lâu. . .

"Tôi tên là Thùy Anh!"

"Chúng ta đổi xác cho nhau đi!"

Ô mô! Cô nhớ ra rồi!

Phương Anh vỗ tay một cái hứng chí.

Đây là cơ thể của cô nàng Thùy Anh đó! Chỉ có thể là của cô ta. Trời ơi! Vậy là cô chưa siêu thoát!

"Tạ ơn thần linh có mắt!" "Huhu! Còn tương dật thì đã ở tít dưới địa ngục rồi cơ. Nhưng mà như này cũng chẳng khá hơn mấy.

Trước tiên cứ phải bật điện lên đã.

Phương Anh cử động tay, sờ sờ xung quanh. Đèn bàn? Đèn bàn ở chỗ nào?

Cô hơi rướn người về phía đầu giường. Thường thì sẽ có một cái bàn nhỏ đặt đèn bàn ở chỗ đấy. Bên trái hay bên phải nhỉ?

Phương Anh mò mẫm dưới đệm tìm đường đi. Tự nhiên, cô sờ được một cái gì mềm mềm, dài dài. Thế là, Phương Anh nắm lấy cái đấy, giật giật.

"Méo!" Một đôi mắt mèo màu vàng sáng rực trong bóng tối, thứ dài dài mềm mềm kia cũng tự động rút khỏi tay cô. Chắc hẳn đó là đuôi của nó rồi.

"Xin lỗi mèo ngoan! " Phương Anh nhìn về đôi mắt kia, cười cười. Trong bóng tối, cô thấy thân hình con mèo nhỏ nhảy khỏi giường, đi một cách nhẹ nhàng trên sàn rồi lăn vào gầm giường. Ai đó chắc đã tìm thấy chỗ ngủ mới qua đêm rồi. Có khi là nó đang giận, mèo vốn ghét bị nắm đuôi mà.

Phương Anh không để ý nữa. Cô tiếp tục sờ soạng hai bên giường. Tay cô đặt lên mặt gỗ mát lạnh, chắc là mặt bàn, mò thêm một tí thì nắm được chân đèn hình tròn. Phương Anh vui vẻ dùng tay hướng lên thì nắm được ngay dây đèn.

"Tách" Chỉ một giây sau, ánh đèn cam le lói hiện ra, soi sáng một góc phòng.

Có ánh sang. Việc đầu tiên cô làm, là nhìn đồng hồ để bàn ngay bên cạnh: một giờ rưỡi sáng.

Lúc cô từ công ty đi về là gần 12 giờ đêm. Và sự việc đó dường như xảy đến quá nhanh! Đã hơn một giờ sáng rồi. Chẳng biết lúc cô nhập vào là lúc mấy giờ nhỉ?

Tiếp ấy, Phương Anh nhìn quanh giường và phòng. Nếu không nhầm thì đây là tầng áp mái của một tòa nhà, giường này cũng chẳng phải giường công chúa kiểu "tiểu thư nhà giàu" như cô Thùy Anh đó nói.

À hình như cô bỏ sót mất một chi tiết, cô nàng đó vốn có được sống nhưng lựa gì đâu.

Dưới đất, lọ thuốc ngủ nằm một góc dưới chân bàn, xung quanh có rất nhiều viên thuốc trắng nhỏ rải rác. Ngay trên mặt bàn, chai nước lọc vẫn đang để mở, uống đã được nửa.

Quả nhiên là cô ta tự sát!

Thùy Anh ơi là Thùy Anh!

Cô thờ dài. Rồi lại đưa mắt quan sát tiếp. Quả nhiên là phòng áp mái. Nhỏ, hẹp, hay bị dột lúc mưa, và nóng khủng khiếp lúc nắng. Bằng chứng là rất nhiều xô, chậu được đặt ở một góc, phía trên trần có rất nhiều vết hoen ố, mục rữa do nước mưa và thiên nhiên tàn phá.

Xa xa, có một cái toilet nhỏ đặt ngay cạnh tủ quần áo. Ngoài ra, còn có cái bàn đặt cạnh cô đây, có lẽ là nơi học tập của cô ta. Phía trên là một giá sách nhỏ, mặt bàn còn có rất nhiều bằng khen được Thùy Anh đóng khung cẩn thận.

Cô tùy tiện cầm lấy vài cái xem.

“Bằng cử nhân đại học A, giấy chứng nhận tốt nghiệp trung học phổ thông chuyên Chu Văn An loại xuất sắc, giấy khen, ...”

Phuong Anh gãi gãi đầu. Thùy Anh này có thành tích học tập khá đấy chứ!

Chả bù cho cô. Nếu có đồng này, cô cá giờ cô sẽ kiếm được một công việc ổn định mà lương lại cao ngất ngưỡng cho xem!

Phuong Anh cá Thùy Anh chưa đi làm, hoặc ít nhất là cô ta đã từng đi tìm việc. Dựa vào ngày cấp bằng đại học đã hơn một năm, thêm tập hồ sơ trông đã cũ trên cái giá sách kia. Cô khẳng định!

Chắc không xin được việc rồi!

Cô nhún vai. Bước xuống giường, đi thẳng vào phía nhà vệ sinh. Cô mở cửa. Có một bồn tắm nhỏ, bồn cầu và đồ dùng cá nhân. Tuy chật hẹp nhưng rất sạch sẽ. Phuong Anh xỏ chân vào dép đi trong nhà vệ sinh, bước tới gần bồn rửa mặt.

Ồ đó có một cái gương!

Một giờ sang đứng trước gương ngắm nghía, đó là một hành động dừng cảm. Có lẽ làm ma một lần rồi nên Phuong Anh cũng chẳng thấy sợ quá!

Cô gái trong gương rất xinh đẹp. Làn da trắng bóc, thân hình nhỏ gầy, hơi xanh xao. Mái tóc đen có chút rối, cắt mái bằng. Đôi mắt to tròn lấp lánh, hàng mi dài và thẳng. Mũi nhỏ như mũi mèo, trông vô cùng dễ thương. Đôi môi không chút huyết sắc.

Phuong Anh rùng mình. Cái bản mặt này mà đem đi dọa ma thì thôi rồi! Đẹp thì cũng có đẹp nhưng mặt mũi quái gì mà phờ phạc thế không biết!

Lại nhớ tới lúc Thùy Anh dùng cơ thể của cô để biểu cảm cái bản mặt u buồn thường ngày của cô là đủ biết cô ta trông đáng sợ như nào về đêm rồi. Thêm cái cơ thể xanh xao này nữa. May là hồi đại học không cùng trường, cùng kí túc xá với cô. Không thì lúc tỉnh dậy lúc nửa đêm nhìn cô ta chắc ngất luôn.

Phuong Anh cười một cái mà thấy da mặt cứ căng ra hết cỡ.

Cô le lưỡi, rời khỏi phòng vệ sinh.

Tiếp ấy, Phuong Anh ra khỏi phòng, cô muốn đi tham quan nhà này một chút xiu cho biết mùi “tiểu thư nhà giàu”. Từ trên cầu thang nhìn xuống, cô nghĩ chắc căn nhà này có hai tầng chính và một tầng áp mái.

Hành lang và cầu thang đều lắp bóng đèn, đi ngủ cũng không tắt hết nên trông cũng không sợ lắm.

Cô nhẹ nhàng bước xuống tầng hai. Tầng này có hai phòng sát nhau. Trông vô cùng nguy nga và không kém phần long trọng. Hẳn đây là phòng ngủ của hai mẹ con nhà kia. Nhìn cái cửa gỗ to khiếp cũng đủ thấy bên trong rộng cỡ nào.

Phuong Anh bước xuống lầu một. Đập vào mắt cô là phòng khách vô cùng diễm lệ với bộ bàn ghế sofa bọc da bất mắt, mặt bàn bằng thủy tinh, phía trên là một chiếc đèn chùm to và kiểu cách. Xung quanh có rất nhiều tranh ảnh nghệ thuật, cây cảnh trong nhà.

“Đây là bộ bàn ghế của nhãn hàng Vietrade đây mà. Trời ạ! Mới thấy nó trên Tv cách đây được vài tuần chứ mấy!” Cô xuyết xoa, tiến lại gần ngồi lên thử. Quả nhiên hàng tốt! Rất êm ái!

Cô nhìn xung quanh, thấy còn có bếp, trông từ xa rất gọn gàng, sạch sẽ.

Từ giờ sẽ sống ở đây một thời gian sao? Nghĩ tới lại thấy hứng chí rồi! Nhưng mà trong hoàn cảnh này thì rất không thích hợp. Làm thế thân thế này chả biết sẽ xảy ra chuyện gì, Phuong Anh nghĩ, nên sớm trả lại vị trí này cho cô ta. Càng sớm càng tốt.

.....

Quay về với thực tại.

Phuong Anh mở ngăn kéo bàn ở đầu giường ra, thấy ngay một chiếc Samsung A10 rất mới và đẹp. Thùy Anh này sống cũng đâu có khổ quá! Cô tích tiền mua con A8 từ đời nào rồi còn chưa mua nổi kia.

Phuong Anh tắc lưỡi, bấm nút nguồn. Màn hình hiện ra dòng chữ “Trượt để mở khóa màn hình”. Cô mở lên, xem một hồi rồi rút ra một nhận định. Thùy Anh này rất nghiêm túc!

Điện thoại không trò chơi, không phần mềm chụp ảnh hay chỉnh sửa. Không zalo, facebook, instagram, ... Danh bạ, tin nhắn ít tèo tèo, album thì chưa được 100 cái ảnh ...

Cô lắc đầu ngán ngẫm, nhướn mày lăm bằm: “Thật xin lỗi cô nhưng tôi buộc phải tải một số thứ. Diễn hình như talking tom và temple run là hai trò chơi đã gắn liền với cuộc sống đi làm tẻ nhạt của tôi lâu lắm rồi!” Huống hồ gì máy này dung lượng lưu trữ còn thừa nhiều vậy, cô nghĩ là cô sẽ tải nhiều hơn một chút, nghịch cho đã.

Tiếp đó, lục thêm chút nữa, liền lòi ra được sổ tiết kiệm của cô ta. Nhìn qua cũng không phải con số nhỏ. Phuong Anh cười thầm: “Thùy Anh à! Tôi thì tôi chỉ đang chăm lo cho bản thân cô thôi!”

Nói xong liền đút vào túi xách rồi ra khỏi nhà. Làm gì thì làm, cơ thể của ai thì vẫn nên lo bản thân mình trước!

Theo như trong bản đồ trong máy điện thoại thì gần đây có trung tâm thương mại khá lớn, hàng tốt mà giá cả phải chăng. Phuong Anh liền bắt taxi đi thẳng đến đó. Cô nghĩ sau khi shopping cô sẽ đi ăn trưa ở phố ẩm thực rồi về nhà. Sống là cứ phải tận hưởng đi đã!

Trung tâm thương mại.

Chà! Không khác Hà Nội mấy! Nói chung, cứ tấn công mặt hàng giảm giá đã. Cũng lâu rồi không mang nhiều tiền như này đi shopping, hôm nay được trận đã đời rồi.

Giữa hàng ngàn người qua lại tấp nập, cô mắt sáng lên lấp lánh, tay bẻ rôm rốp, và chân thì đã sẵn sàng lao vào một cuộc chiến đích thực!

Và sau đó, phóng thẳng một mạch lên tầng hai. Khi thấy biển người xô lấn nhau trong đồng đồ giảm giá 80%, mắt cô ánh lên một tia nhanh nhạy, không nghĩ ngợi liền lao vào luôn và ngay.

Chỉ là, hành động đó đã làm người nào ấy đang thảnh thơi chọn quần áo ở một cửa hiệu bên cạnh trông thấy, liền trở mắt kinh ngạc: “Ngô Thùy Anh?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trời ơi! Đứng là cổ rồi. Cái con nhỏ bị tẩy chay nhất lớp hồi cấp ba đây mà. Cũng vài năm không gặp, sao trông cô ta lại khác tới vậy? Tới đây tranh đồ giảm giá thay vì mua áo phông, quần jeans ư?

Cầu trời là không nhìn lầm!

Diệp buông chiếc áo trong tay xuống. Nhìn theo bóng dáng kia không chớp mắt.

“Quá hoàn hảo!” Phuong Anh cầm giỏ quần áo, phấn khởi nói. Hôm nay giảm giá đậm, đồ cô tranh được rất nhiều cái đẹp và size khá là vừa. Giờ thì dạo một vòng thông thả mà chọn đồ vậy.

Cô xách giỏ đi tung tăng, cười không nhặt được miệng. Ai bảo tiêu tiền nó cứ bị ã ã như vậy chứ!

“Thùy Anh! Đợi đã!” Vừa thấy cô gái đó, Diệp vội đuổi theo gọi lại. Cứ ngỡ là đã mất dấu rồi cơ.

Phuong Anh dừng chân, quay người, nhìn chăm chăm vào cô gái đang tiến về phía mình. Một cô gái rất ưa nhìn với làn da trắng và mái tóc xoăn bồng bênh, và nụ cười thì vô cùng rạng rỡ. Hẳn là cô quen biết với Thùy Anh rồi, trông cũng dễ mến.

“Đứng là cậu rồi!” Diệp phấn khởi nắm tay cô, mừng rỡ. Ngoài mặt thì vậy, trong lòng thâm sâu khó lường. Một cái lướt nhìn đánh giá thoáng qua, quét từ đầu tới chân cô một cách nhanh chóng, không ai biết.

“Cậu là...?” Phương Anh nghi hoặc hỏi.

“Minh là Diệp đây.” Diệp trả lời.

“Chào cậu!” Phương Anh cũng cười đáp trả. Để cô đoán nhé! Cô nàng này hẳn là ít thân với Thùy Anh, cái cách chào hỏi mang vẻ gì đó rất xa lạ. Có lẽ là bạn cũ.

“Cũng lâu quá rồi còn gì! Không thể ngờ được bọn mình lại gặp nhau ở đây.” Diệp buông tay, hào hứng nói.

“Tớ cũng rất bất ngờ đấy.” Phương Anh cũng vui vẻ đáp trả, ngoác miệng cười rộng tới mang tai.

Nhìn nụ cười đó, Diệp hơi sững lại. Điều cười này chưa bao giờ có trên khuôn mặt của Thùy Anh suốt ba năm cấp ba chung lớp. Cũng như cách ăn mặc, kiểu tóc này cũng chẳng giống cô ta chút nào.

“Ừ! Lần cuối chúng ta gặp mặt cũng là ba năm trước rồi...” Diệp nói.

“À...!!!” Cô kéo dài giọng.

“Bọn lớp cấp ba nhớ cậu lắm đấy. Họp lớp mấy năm nay cũng không thấy cậu đến.” Hóa ra là bạn cùng lớp cũ à.

“...Tớ quên mất...” Cô bịa ra một cái lý do nghe... Chẳng có sức thuyết phục nào.

“Ba năm qua hẳn là cậu đã thay đổi rất nhiều. Cứ như thể cậu và Thùy Anh âm thầm trước đây là hai người khác nhau vậy.” Diệp thẳng thắn.

“Ai rồi cũng sẽ thay đổi cả mà cậu.” Phương Anh đáp: “Minh đã suy nghĩ kỹ về tất cả, mình thấy bấy lâu nay mình sống quá tẻ nhạt... Nên mình quyết định thay đổi. Minh muốn trở thành một Phương... à! Thùy Anh vui vẻ, một con người hoàn toàn mới trong mắt người khác...” Mắt cô ánh lên những tia sáng lấp lánh đầy hy vọng, vừa nói vừa làm mặt như đang hồi tưởng lại những ngày tháng năm xưa. Làm Diệp đứng đối diện cũng phải xiêu lòng, tin rầm rập.

“Thế thì tốt quá...!” Diệp nói, mỉm cười hòa nhã. Còn vỗ vỗ vai cô. Chắc là Diệp cô ấy nghĩ nhiều, chứ Thùy Anh thì vẫn là Thùy Anh thôi mà!

Phương Anh cười đáp, nắm tay Diệp thân mật: “Có phải cậu cũng tới đây mua đồ phải không? Tuyệt quá! Chúng ta cùng đi nhé!” Cô chán cái chủ đề đó rồi, nên lái qua việc khác thì hơn.

Diệp gật đầu, giơ ngón trỏ lên: “Ok!”

Hai người khoác vai, vừa đi vừa nói chuyện thật vui vẻ.

“Diệp! Cậu nói xem mặt tớ có phải rất nhợt nhạt không? Tớ nên mua loại phấn nào giúp da hồng hào hơn nhì?”

“Cậu dùng thử sản phẩm mới của hãng Maybeline xem. Tớ nghĩ nó tốt và phù hợp với tất cả các loại da.”

“Ồ! Vậy sao? Có lẽ tớ sẽ mua dung thử...”

“Mà này, hãng LV vừa cho ra mắt vài bộ đầm đẹp lắm, hàng nhập khẩu cả đấy...”

“LV ư? Liệu có bộ nào màu sáng mà họa tiết đơn giản phù hợp với tất chân màu da không nhì?”

“Đến xem xem, tớ cũng muốn mua vài bộ...”

“Ý kiến hay đấy!”

Phương Anh cất đồ trên phòng, rồi xuống nhà. Lúc này, cả hai mẹ con nhà dì ghê đều chưa về, nên tranh thủ dọn dẹp một chút.

Cô cầm chổi, quét qua loa rồi lau sàn. Thực sự là quá sạch, thực sự rất sạch! Có lẽ không quét dọn vài ngày cũng chả ai nhận ra. Chắc Thùy Anh kia ngày nào cũng phải lau căn nhà này cả chục lần mất. Sao có thể sạch tới từng cm như vậy? Bỏ đi, càng rảnh việc.

Kế đó, Phương Anh giặt quần áo, có máy giặt rồi, nên chẳng lo lắm! Chứ không thì với núi quần áo mà hai mẹ con kia thay ra mà giặt tay thì ốm mất. Xong xuôi liền phơi ra ngoài ban công rồi xuống tầng một nấu nướng.

Mở tủ lạnh, nhìn từ trên xuống một hồi rồi cũng quyết định làm một vài món đơn giản, dễ làm mà lại không quá cầu kì. Cô nghĩ khả năng nấu nướng của cô cũng có hạn, ăn đủ no thôi chứ bày vẽ nhiều mệt lắm!

Với cả, sao mà biết được hai mẹ con nhà kia muốn ăn gì!

Phuong Anh nhún vai rồi bắt đầu lao vào nấu nướng.

Chỉ một lát đã xong mâm cơm. Cô đẩy lồng bàn lên rồi ra ngoài phòng khách xem TV nhân lúc chờ hai mẹ con nhà kia về.

Cô bật con TV màn hình cong to lớn kia lên, thoải mái nằm dài trên sofa mà tận hưởng.

“Xem phim như này khác gì xem ngoài rạp chứ?” Phuong Anh cảm thán, nhìn mặt soái ca Hàn Quốc trên TV mà cứ thấy đã đời. Nét quá, đẹp trai quá, thật sinh động và chân thực. Hô hô! Có tiền phải sắm em TV như này chứ!

Không biết đã qua bao lâu, cánh cửa chính cuối cùng cũng mở ra, kêu “Két” một tiếng.

Huyền Nhung cùng mẹ bước vào. Liền thấy Phuong Anh nằm ngủ gà ngủ gật trên sofa. TV thì bật volume tiếng vô cùng to. Không thể tin nổi có người nghe nhạc rock cũng có thể lăn ra ngủ.

“Cái con ranh này...” Mắt bà ta sáng lên! Thân hình siêu mẫu bước về phía trước, cầm lấy điều khiển tắt TV đi. Còn Huyền Nhung thì cũng vào ngay sau mẹ mình, túm tóc cô mà ra sức giật:

“Dậy ngay! Dậy! Đồ lợn nhà mày!” Từ lúc nào lại trở nên ham ngủ thế không biết.

Phuong Anh nhú mồm, mở mắt ra. Hậm hực đẩy Nhung ngã từ trên sofa xuống đất, mặt mày cau lại: “Gi nữa đây??” Có thấy người ta đang ngủ không? Bất lịch sự thế không biết.

Huyền Nhung ngã chúi xuống đất, mông bị đập mạnh, kêu lên: “Á!”

Bà Mỹ thấy con cưng của mình đau, liền chạy tới xót xa: “Trời ơi cục vàng của mẹ có làm sao không? Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?”

Huyền Nhung chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết chỉ tay về phía cô, mặt long xòng xọc: “Mày...Mày dám...!”

“Sao mày dám đẩy con tao? Ranh con to gan!” Bà Mỹ bật dậy, nhìn cô hằm hè.

“Ặc” Phuong Anh bụm miệng, đã tỉnh táo hơn phần nào. Chết tiệt! Lại gây chuyện! Cô cắn môi, dù biết là không nên nhưng vẫn mạnh miệng:

“Gi chứ? Có biết lúc người khác đang ngủ không nên giật tóc gọi dậy cái kiểu đấy không? Sao mà thô lỗ thế không biết!” Cô ghét nhất bị làm phiền lúc đang ngủ. Huống hồ gì lại còn giật tóc.

“CON ĐỈ NÀY!” Huyền Nhung bật dậy, tức tối hét lên. Nếu như không có bà Mỹ ngăn lại, không khéo cô ta lại làm loạn cái phòng khách này nên mất.

“Bỏ đi con!” Bà ta khế kéo tay con gái mình lại, nhìn về phía cô một cách hờ hững.

“Mẹ xem con điểm này nó nói con vậy có được không? Đ*t mẹ nó nữa chứ cái thể loại rẻ rách mà cũng đòi lên tiếng à...” Nhưng hoàn toàn mất bình tĩnh, chửi loạn cả lên, chân tay khua tứ tung.

Nhìn! Nhìn!

Cả người Phuong Anh run lên bần bật. Nếu còn ở xác cũ, nhất định bạn Huyền Nhung đây đã ăn trọn vài cái tát.

“Chát” Bà Mỹ vung tay, thẳng thừng tát con mình một cái. Cô giật mình.

Cô ta nói không nên lời, chỉ ôm một bên má, run run. Hoàn toàn không có chút phản kháng hay bất ngờ nào. Cứ như thể đã quen lắm rồi.

Bà Mỹ nhìn Nhung bằng con mắt sắc lạnh, lạnh lùng phun ra từng chữ: “Tao dạy mày thế nào? Có phải đã quên rồi không?”

Cô ta im lặng, đầu hơi cúi xuống.

“Còn mày...” Bà ta chỉ tay về phía cô, neho mắt nguy hiểm: “Ăn cơm xong lên phòng tao.”

“Vâng...!” Phuong Anh cúi đầu, thấp giọng nói.

Sau đó, cả ba vào bếp ngồi ăn cơm. Lúc cô vừa mở cái lồng bàn ra, thì Huyền Nhung liền hét lên khiếp đảm: “Cái gì thế này???” còn bà Mỹ thì mặt vốn cau có nay lại thêm sầm sì.

Phuong Anh chớp chớp mắt: “Ồ thì... rau muống xào tỏi, thịt bò hầm và lạc rang.”

“Trời! Sao mày có thể nấu cho tao thứ tầm thường đó được?” Cô ta đập tay xuống bàn, mặt bắn ra ngàn viên đạn nhìn Phuong Anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cái con nhỏ này hôm nay làm sao vậy? Ngày càng lạ! Từ bao giờ lại có thể học nấu ra những thứ như thế này chứ?

Bà Mỹ tiến tới, đôi mắt sắc lạnh trừng trừng, hét lên đầy bất ngờ rồi đưa tay gạt phăng bát thịt bò hầm xuống đất: “Như thế này là như thế nào? Không phải chúng ta đã quy định trước rằng TỐI THỨ HAI HÀNG TUẦN ĂN MÓN PHÁP KÈM RUỢU VANG CƠ MÀ.”

“Choang” Đĩa vỡ tan tành, cú va chạm mạnh gây ra một tiếng rất to, thật vắng tứ tung, nhoe nhoét hết cả.

Phuong Anh nhìn theo mà thấy căng thẳng, dây thần kinh không ngừng rung lên những hồi báo động, tâm không ổn, rất không ổn.

Bà Mỹ nheo mắt lại “Huyền Nhung! Đi! Chúng ta ra ngoài ăn!” Bà ta xoay người, thân hình chữ S kiêu sa đi từng bước đầy uy quyền về phía cửa.

“Dạ!” Huyền Nhung không quên cười mĩa cô một cái đầy hách dịch rồi mới vội vã chạy theo mẹ ra ngoài.

“À!” Bà Mỹ dừng bước, không cả thèm quay đầu về phía sau. Chỉ khẽ cất giọng lạnh lùng: “Dọn dẹp hết đi! Lát tao về, mày phải lập tức lên phòng tao! Chúng ta có nhiều chuyện để nói đấy!”

Phuong Anh cúi đầu: “Dạ!”

Cánh cửa gỗ cuối cùng cũng hoàn toàn khép lại, bóng dáng hai mẹ con nhà kia cũng đã đi xa

“Cốc, cốc”

“Thưa dì!...” Cô đưa tay lên gõ cửa, cất giọng ngập ngừng.

“Vào đi!” Chỉ khi nghe thấy từ trong truyền ra một tiếng nói cao vút thể hiện sự chấp thuận thì Phuong Anh mới từ từ đẩy cửa bước vào.

Cả căn phòng tối om. Ánh sáng đèn điện từ hành lang hắt vào, giúp cô có thể lơ mơ nhìn rõ hình ảnh người đàn bà kia đang ngồi ở trên giường, hai mắt sáng lên trong bóng tối.

Phuong Anh tiến lại gần chiếc giường to lớn đặt ngay giữa phòng, nơi có vẻ ái ngại: “Thưa dì, có chuyện gì thế ạ?” Một người ở đầu giường, một người ở cuối giường, hai hình ảnh hoàn toàn đối lập. Tưởng gần mà xa tựa ngàn cây.

“Thùy Anh! Hôm nay có phải con bị ốm, hay thấy trong người có chỗ nào không khỏe?” Bà ta nở nụ cười hết sức trìu mến. Giọng ngọt như mía lùi, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

Cô lắc đầu.

Thấy cô lắc đầu, bà ta lại cười nữa rồi nói tiếp: “Mấy năm nay, nhà ta không thuê giúp việc, mọi việc nội trợ trong nhà một mình con gánh vác. Ta rất hiểu và thông cảm cho con. Là một người mẹ, đáng lý ta không nên để con phải vất vả như vậy...” Chiếc áo ngủ tím kiêu sa không che hết nổi bộ ngực căng đầy đang phập phồng lên xuống vô cùng quyến rũ kia.

Cô im lặng. Cái bản mặt bà ta cười rất kịch! Thấy mà khó chịu.

“Nhưng con biết đấy! Xã hội ngày nay tha hóa lắm rồi. Người tốt thì hiếm mà kẻ xấu thì chỗ nào cũng có. Ta thực không an tâm khi phải giao căn nhà này - một phần tài sản của người cha yêu quý của con vào tay kẻ khác. Có biết bao vụ mất cắp tài sản là do người giúp việc làm ra... Ta thấy rất không tốt!” Bà vừa nói vừa híp mắt cười tỏ vẻ vô cùng thiện cảm. Nhưng trong bóng tối, cái vẻ mặt đó thực đáng sợ. Giống khuôn mặt của một loài dã thú đang rình rập chỉ chờ vọt tới ăn tươi nuốt sống con mồi.

“Mà con - đứa con gái mà cả ta và cha con đều vô cùng tin tưởng. Ta giao cho con công việc này là vì cha con, vì cả gia đình này... Kia con yêu! Đừng căng thẳng như vậy, thoải mái ra xem nào!” Nghe có vẻ giống câu quan tâm, nhưng giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh cho người khác.

Phuong Anh hạ mi mắt, nở nụ cười khó khăn mà cô cho là “thoải mái” đúng nghĩa trong câu vừa rồi của bà Mỹ.

“Con à! Chính con là người đã tự nhận làm, không phải ta ép con! Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đấy, ta không thích thái độ của con lúc này. Cái vẻ ngoan ngoãn thường ngày của con đâu rồi?” Bà ta đột ngột cao giọng, lạnh đến từng đốt sống lưng.

Phuong Anh ngẩng đầu, định mở miệng lại bị bà ta chặn họng, ngón tay chỉ về phía cô, mang theo bao hàn ý nguy hiểm: “Đã nhận làm thì làm cho đàng hoàng, con hiểu chứ? Cái vẻ hời hợt của con ngày hôm nay làm ta rất không vừa ý! Cũng như bữa tối, ta đã tự hỏi là có phải con muốn chống đối ta?”

“Không!... Con...” Cô vội xua tay, muốn nói mà không nói nổi. Biết nói gì bây giờ? Nói con quên, hay là con không biết?

“Không? Vậy mà con nấu cho ta ăn như nấu cám cho lợn vậy! Một phu nhân quyền quý lại ăn rau xào tỏi và lạc rang? Con muốn ta xấu mặt lắm hả?” Bà ta quát lên.

“Con không có ý đó. Thưa dì!” Phuong Anh lại cúi đầu, môi run run phun ra từng chữ: “Con sai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bà Mỹ nghe được câu đó, lửa giận cũng nguôi ngoai. Nụ cười như thánh mẫu rất mực hiền từ lại nở ra:

“Được rồi! Con biết vậy là tốt!”

“...”

“Từ ngày mai...” Bà ta cao giọng: “Cứ sáu giờ sáng, dậy nấu hai suất com, một cho Huyền Nhung, hai là cho... Tổng giám đốc Thái Thịnh- Trần Minh Quân!”

“Dạ?” Phương Anh nghi hoặc ngẩng đầu: “Sao... sao cơ ạ?” Cô có nghe lầm không??

“Ta nghĩ là con đã nghe rõ mọi lời ta nói vừa nãy. Hãy thôi hỏi những câu thừa thãi!” Bà ta quát mắng.

“Vâng! Chuẩn bị hai suất com, một cho Nhung, một cho ngài tổng tài!” Phương Anh đọc lại.

“Tốt! sau đó, lập tức về nhà! Còn những công việc tiếp theo, ta nghĩ con đã rõ!” Bà Mỹ hài lòng gật đầu.

“Dạ!” Cô đưa tay vén tóc ra sau, dù trời đã trở thu nhưng vẫn vô cùng nóng.

Phương Anh giương lên một nụ cười nhàn nhạt trên môi: “Xin phép đi...”

“Còn nữa...” Bà Mỹ ngắt lời cô: “Sáng nay, con đã nấu những gì?” Thật tò mò! Đưa com cho Nhung mấy tháng nay, hẳn là tiếp xúc không ít với cậu ta. Ấy thế mà hôm nay, cái ngày con ranh này khác thường nhất lại có thể gây chú ý cho cậu ta chỉ bằng một bữa sáng. Nhỏ này sáng nay ruột cục đã nấu những gì?

“Con...” Chả lại nói rau với thịt luộc không? Trời! Nên kết thúc cuộc trò chuyện này càng sớm càng tốt.

Nghĩ vậy, Phương Anh hơi nghiêng đầu, rồi nhún vai đáp: “Thực đơn dinh dưỡng của viện nghiên cứu Hoa Kỳ ạ...”

Bà Mỹ nghe vậy, cũng tin tưởng gật đầu. Rồi lại nói tiếp: “Tốt lắm! Mai cứ như vậy mà nấu. Trước mặt cậu ta, phải biết nói tốt vài lời về Nhung, hiểu chứ?”

Cô gật đầu lia lịa: “Vâng! Di an tâm...!” Xem ra bà ta chấm bạn tổng tài kia làm con rể rồi. Chắc, vậy cũng chả liên quan tới cô, không quan tâm thì hơn!

“Tốt!” Bà Mỹ rất hài lòng trước sự ngoan ngoãn của cô. Có lẽ chút khác thường ngày hôm nay là do cô ... đến kỳ, hoặc là bị stress đi?

Rồi bà ta lấy ra một chiếc phong bì, tiện tay ném thẳng xuống sàn, cách chân cô tầm vài bước về sau. Thật nhục nhã đi! Ai mà chả biết trong cái phong bì đấy có cái gì!

“Còn vài ngày nữa là sang tháng 10, đây là chút ít tiền dì gửi con đi chợ, nấu nướng... và thêm chút tiền tiêu vặt cho con tùy ý tiêu xài. Chăm lấy đi và ra ngoài cho ta còn ngủ!” Bà Mỹ ngả đầu xuống giường, đắp chăn lên tận ngực, hoàn toàn coi cô như không khí.

“Vâng! Dì ngủ ngon!” Cô cúi đầu rồi xoay người nhặt phong bì lên, lững thững ra khỏi phòng.

“Két” Cánh cửa cuối cùng cũng đã khép lại.

Phương Anh ngồi xồm xuống, dung hai tay xoa huyệt thái dương. Thật mệt mỏi!

Cô giờ phong bì ra. Chỉ nhìn vào xấp những tờ 500 nghìn kia, cô cũng có thể đoán được số tiền. Ít thì mười triệu, nhiều thì trăm triệu. Nói chung, không phải lo! Ai ở trong kia chứ? Minh tinh màn ảnh nổi tiếng đấy! Còn sợ gì thiếu tiền đây!

Có một bà dì “thương” con như vậy, bảo sao cô ta lại chả giàu!

Cô thở dài, xoay người lên lầu.

Phương Anh thay đồ ngủ, rồi leo lên giường. Nằm im vài ba phút, sau đó nhú mày. Hình như thiếu thiếu cái gì thì phải? À, điện thoại.

Cô lôi em để hàng hiệu ra, nhìn thòm thém. Cứ mỗi tối trước khi ngủ cô đều dành ra một khoảng thời gian nhất định để nghịch điện thoại. Xem xem, mới và đẹp như này, nghịch chắc đã lắm! Nghĩ tới là thấy vui rồi.

Cô trượt ngón tay trên màn hình, bật mạng lên và vào facebook. Chỉ có xác đốì thôi, facebook cô vẫn nhớ nhá! Tối nay nhất định phải cập nhập 1 cái stt thiết hay mới được.

Ấy thế mà sai mặt khẩu mới điền chứ!!! Thử lại vô số lần, Phương Anh lại nghĩ tới một chuyện, tự nhiên toét miệng cười:

“Thùy Anh này...” Rồi lại khẽ nghiêng chặt hai hàm răng: “Đám đốì mặt khẩu facebook mình!!!” Sao cô lại quên mất việc trong điện thoại cô không thói quen thoát facebook chứ??? Cái con nhỏ này....!!!

“Ax” Phương Anh kêu lên, xoa xoa hai mái đầu. Thôi thì chơi trò chơi vậy. Cô thoát ra menu chính, đang lướt một loạt ứng dụng mới tải, định ấn vào talking tom nhưng lại nhìn thấy một thứ đáng chú ý khác. Đó là album

Tần ngần một hồi rồi cô cũng quyết định ấn vào. Có hơn một trăm ảnh, đập vào mắt cô là rất nhiều hình của... Méo (tên con mèo mà Thùy Anh nuôi). Từ việc nó ngủ đến ngáp, rồi ăn,... Quả là cô chủ cuồng mèo.

Còn lại hầu hết là quang cảnh quanh đây. Phải! Tất cả mọi thứ đều thật bình thường nếu như cô không kiên nhẫn load đến tấm ảnh cuối cùng. Đó là ảnh Thùy Anh chụp chung với một người con trai khác, hình như là ở trung tâm thương mại. Cô ta ăn mặc rất thường, cùng với nụ cười híp mắt thật đáng yêu. Đằng sau là người con trai kia, khuôn mặt cũng có thể gọi là ưa nhìn. Cao hơn hẳn một cái đầu so với cơ thể này, chắc tầm 1m8.

Và tên của bức ảnh là: “Ghi chú số 6”

Tất nhiên! Ngay sau đó, Phương Anh mở ra ứng dụng “Ghi chú”. Có khá là nhiều ghi chú được ghi, và kia, số 6. Cô nín thở, đọc từng chữ một:

“Ghi chú số 6, ngày 20/9/2015

Hôm nay tâm trạng quá, ấy thế mà lại nhớ tới câu truyện ngắn này... Nó có tên là ‘Một cái kết thúc khác’

Chuyện là về nàng Lọ Lem đáng thương. Sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, nhưng lại không kéo dài. Mẹ cô đột ngột qua đời, cái chết thật thảm khốc. Và cho đến khi di ghê xuất hiện, cuộc đời cô gái bé nhỏ liền xoay theo một chiều hướng khác. Sống như một nô lệ trong nhà, không được yêu thương, bị ghét bỏ và bị đối xử thậm tệ.

Và sau đó là câu chuyện về đêm vũ hội của hoàng tử - Nàng đã được bà tiên giúp đỡ đến được nơi đó, và khiến hoàng tử yêu mình. 12h đêm, nghe lời bà tiên, nàng chạy bỏ chạy và làm rớt một chiếc giày thủy tinh. Nhưng sau đó, Hoàng tử đã nhanh chóng tìm được chủ nhân của chiếc giày, và nàng cứ tưởng, thế là hết, nàng sẽ có hạnh phúc, sống trong lâu đài to lớn bù lại những tháng ngày vất vả xưa kia.

Ấy vậy mà nàng đã lầm!

Công chúa láng giềng tới, và nàng ta lại cướp đi hạnh phúc của Lọ Lem bằng vẻ đẹp và tài năng hơn người. Hoàng tử buông tay nàng, và không lâu sau đó, cả hai chia tay, đường ai nấy đi. Bất lực, yếu đuối, Lọ Lem quay về sống tiếp trên tòa tháp ấy. Và đôi giày thủy tinh trở thành một vật kỉ niệm đáng chán ghét tới mức đã ném nó từ trên tầng cao nhất xuống. Vỡ tan tành!

Thảm quá! Không có Bà Tiên, Lọ Lem là ai chứ?

...”

Thang máy đi thẳng lên tầng 15, Phương Anh xách hai túi com thom nức mũi đầy tự tin bước về phía phòng tổng giám đốc. Muốn đồ ăn ngon? Ok, một cú gọi là có ngay hai xuất com từ nhà hàng nổi tiếng. Về chỉ việc xếp lại là xong.

Cô đưa tay lên gõ cửa phòng tổng giám đốc, lần thứ 2 rồi nên đã tìm được cách nhận dạng mấy cái phòng này. Chữ “CEO” Khắc trên cửa gỗ to vậy mà lần trước nhìn hoài không ra. Chết tiệt!

“Mời vào!” Tiếng Trần Minh Quân vọng ra từ bên trong.

“Xin chào Tổng giám đốc!” Phương Anh đẩy cửa bước vào, lại nhìn thấy trong phòng còn một người nữa: “A! Thư kí Nhung, cô cũng ở đây à? Tốt quá rồi!

Huyền Nhung tay cầm xấp văn bản đứng bên cạnh Trần Minh Quân, vén tóc lên rồi mới chịu ngẩng đầu, cười nói hòa nhã: “Đến đưa com đây à, Thùy Anh?”

Cô gạt đầu, lấy tay che miệng: “Phải! Tất nhiên rồi!”

Nhung gạt đầu, nhìn về phía Quân ngọt ngào nói: “Tổng giám đốc! Cô Thùy Anh mang com đến rồi. Anh ra ăn xem có hợp ý không?”

Phương Anh lập tức hòa theo: “Đúng đấy! Tôi khẳng định là rất ngon, đồ ăn cũng đa dạng, phong phú nữa.” Nói rồi liền cầm một hộp tới trước mặt hắn, mở nắp ra và miệng thì liếng thoắng: “Có thịt ba chỉ cắt lát, sushi cá hồi, canh rong biển, ...”

Quân nhìn cô gái trước mặt, lại nhìn thấy hộp com phía dưới, mỉm cười gạt đầu khen ngợi: “Tốt! Trông rất ngon mắt!”

“Tuy nhiên...” Anh ta háng giọng rồi khẽ nói: “Thư kí Nhung này, cô xuống dưới pha cho tôi cốc cafe Folgers nhé! Tôi muốn dùng nó để uống sau khi ăn.”

“Vâng!” Huyền Nhung gật đầu, quay ra Thùy Anh phân phó: “Cô xuống tầng...”

Chưa kịp nói hết câu, thì đã bị Minh Quân chặn lại. Anh ta nhìn Nhung cười, và giọng thì vô cùng tin tưởng: “Thư kí Nhung nổi tiếng pha cafe ngon trong công ty, hôm nay muốn nhờ cô pha giúp tôi như mọi lần, được chứ?”

“Được chứ ạ!” Huyền Nhung hoàn toàn mất hồn trước nụ cười ấy. Trong lòng không ngừng cười. Pha cafe ngon? Cô ư? Mọi lần xuống đều là sai người khác pha, nào có đến được tay cô pha bao giờ. Ấy vậy mà vẫn rất ngoan ngoãn ra khỏi phòng.

Nhung vừa đi, thì Quân cũng bắt đầu ăn. Vô cùng chậm rãi gắp từng tí một trong hộp cho miệng, bộ dạng vô cùng quý tộc.

“Thế nào?” Thấy anh ta ăn ngon vậy, Phương Anh hí hóp mắt cười tươi: “Đồ ăn ngày hôm nay có làm anh hài lòng không? Tổng giám đốc!”

Nơi cô đặt hàng là một nhà hàng khá nổi tiếng về ẩm thực trên đất Sài Gòn, do Diệp giới thiệu. Có lí nào lại không ngon!

“Ngon lắm!” Trần Minh Quân buông đũa rồi đáp.

“Nhưng mà...” Anh ta tiếp tục nói: “Sao mà mùi vị nó giống hệt đồ ăn hôm qua tôi ăn ở nhà hàng Food’s Harry thế nhỉ?”

Cô cứng đờ cả người. Food’s Harry là tên nhà hàng mà cô đã đặt đồ ăn sáng nay. Hơ...!!

“Trùng hợp thế nào...” Minh Quân nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh: “Bạn tôi- Harry là chủ của cửa hàng ấy. Tôi ăn đồ ăn anh ta nấu không ít lần. Cô nói xem, nếu Harry biết có một người nấu ăn giống hệt anh ta, có phải là sẽ rất mừng không?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Ha...” Phương Anh cứng đờ cả người “Ha...Haha! Anh... Ngài đây thật tinh ý, quả nhiên là tổng tài được mọi người tin yêu, cảm nhận ẩm thực rất sâu sắc...”

Cô nhìn Trần Minh Quân cười đến là giáo hoạt, từng câu từng chữ trong lời đều vô cùng nịnh bợ. Anh ta đáp lại cái miệng phở đầy mặt kia bằng một câu rất ngắn gọn, mang nhiều ý nghĩa: “Vậy tức là đồ ăn đây là không phải cô nấu?” Và ý nghĩa khác là “Cô thấy tôi có quan tâm tới những lời ngon ngọt kia của cô không? Đừng nịnh tôi chối tội nữa!” và kèm thêm một nụ cười nhân nhật.

“Không! Tất nhiên là không rồi...” Phương Anh xua tay, rất tự nhiên trả lời: “Sáng nay tôi thấy hơi mệt... nên đành đi mua đồ sẵn cho ngài đây và cô thư kí Nhung ăn tạm một hôm.” Nghe vô cùng thành thật, diễn xuất thuộc hàng đỉnh của đỉnh.

“Vậy tại sao cô không nói ra ngay từ đầu?” Trần Minh Quân cầm bút xoay xoay trong tay, cả người ngả vào ghế, thể hiện sự vô cùng thoải mái. Đối lập hoàn toàn với ai đó đang muốn toát mồ hôi hột kia.

Phương Anh ớ một tiếng rồi cũng nhanh nhẹn đáp: “Vì tôi nghĩ với chiếc lưỡi cảm nhận ẩm thực xuất sắc của ngài tổng giám đốc đây sẽ nhanh chóng phát hiện ra đây là đồ bạn ngài nấu. Với tư cách của một người phục vụ chuyên nghiệp, tôi đây luôn muốn ngài được ăn ngon miệng trong điều kiện tự nhiên nhất. Ngài cảm thấy có hài lòng không?”

Cô cười thầm. Đừng coi thường nhân viên quèn lương 3 triệu tháng như cô nha! Riêng về tài ăn nói ở công ty cũ cô cũng có tiếng lắm đấy.

Quân gật đầu, hai tay đan vào nhau: “Tốt lắm!”

Phương Anh cười đến là vui vẻ. Cô nói tiếp: “Vậy ngày mai, ngài muốn ăn gì, tổng giám đốc?”

“À...” Anh ta giơ ngón tay lên, chưa nói xong thì đã bị tiếng Huyền Nhung từ phía cửa dội vào: “Tổng giám đốc, tôi vào được chứ?”

“Vào đi!” Quân nói.

Liền ấy, Nhung tay cầm một ly cafe thơm nức mũi, bước vào và đặt trước mặt hắn, vô cùng kính cẩn. Thấy vậy, Phương Anh xuyết xoa: “Mùi thật là thơm nha! Huyền Nhung cô ấy ở nhà nổi tiếng khéo tay trong việc pha thức uống đó. Tiếng đồn bay xa, sự lựa chọn nhờ thư kí Nhung pha cafe của ngài đây

là sự lựa chọn tốt nhất đấy ạ.” Rõ ràng là sắc mùi nịnh bợ.

“Cái cô này... Cứ nói quá coi!” Huyền Nhung che miệng cười, nhìn cô đầy thiện cảm.

Phương Anh cười cười. Mặt ngọt chết ruồi. Có ai nghe nịnh lại không sướng lỗ tai?

Trần Minh Quân cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm rồi gật đầu: “Rất ngon!”

“Vây thì tốt rồi... Nhưng mà...” Huyền Nhung nhìn tách cà phê rồi nhìn vị tổng tài kia: “Thật ra uống cà phê nhiều cũng không tốt cho sức khỏe... Hay là tôi nói cô Thùy Anh sáng ngày mai pha cho anh ít nước ép hoa quả?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu hùa theo.

“Ý kiến hay!” Quân gật đầu nhẹ: “Thấy cô đây được tiến cử mà nhiệt tình như vậy, tôi rất lấy làm hài lòng. Cứ vậy đi.”

“Vâng!” Phương Anh đáp rồi quay ra nhìn Huyền Nhung: “Đồ ăn ở trên bàn, cố gắng ăn nhiều lấy sức làm việc thật tốt nha!”

“Cảm ơn cô!” Nhung trả lời: “Bây giờ cô có thể về được rồi.”

“Vây tôi xin phép!” Cô cúi đầu chào rồi bước ra khỏi phòng. Có cho cũng không ở lại thêm chứ đừng nói là đuổi!

Vừa đợi trong thang máy, Phương Anh vừa bấm số cho Diệp, hỏi han: “Diệp à, cậu còn biết nhà hàng nào khác không? Phục vụ đồ ăn và cả thức uống nữa ấy?” Giọng Diệp từ đầu dây bên kia truyền đến, lạnh lạnh trong điện thoại.

“Vây sao? Cảm ơn cậu. Có gì cuối tuần rảnh tớ rủ cậu đi phượt... Ừ! Bye!” Phương Anh cúp máy, bắt taxi về nhà.

Về lại lao vào dọn dẹp, nói chung, nhà vẫn sạch chán. Lau sàn chút dính, hút bụi bàn ghế, rồi giặt quần áo. Và cuối cùng là đi chợ. Cô phóng tới trung tâm thương mại, rất vui vẻ đi vào hàng rau củ mà thoải mái chọn lựa. Cô nghĩ, trưa nay nên làm món gì đó sang sang một chút...

Kể từ tối ngày hôm ấy, anh đã không gặp lại Thùy Anh một lần nào. Hoặc ít nhất là cô ấy đã đổi điện thoại, mà bản thân anh lại không thể đến đứng trước cửa nhà cô ấy mà thẳng thắn nói chuyện. Cô ấy ghét anh đến mức muốn một mực trốn tránh, thậm chí là cắt đứt liên lạc đã nhiều ngày.

Ấy thế mà hôm nay lại tình cờ gặp nhau ở đây.

Phải! Hôm nay tự dưng nổi hứng muốn ăn món rau củ hầm thịt, liền cầm chút tiền ra siêu thị mua nguyên liệu. Vừa bước vào chỗ cà rốt và khoai thì liền thấy Thùy Anh. Cô ấy đang tiến gần về phía này. Và anh, thì cứ đứng nguyên một chỗ ấy mà nhìn chăm chăm vào cô.

Trông cô ấy tươi tắn lắm! Nụ cười thì rạng rỡ trên đôi môi, đầu thì cúi gằm nhìn vào cái điện thoại, xem gì đó một cách chăm chú. Giống như thể đã quên hết sạch mọi chuyện, về anh, về “chuyện đó”, và về buổi tối ngày hôm ấy. Thùy Anh trông mới vui vẻ làm sao! Sau tất cả mọi chuyện ư? Sau khi rũ sạch anh khỏi cuộc đời ư?

Cái khoảnh khắc cô bước tới gần, và rồi kéo xe đi thẳng về phía trước. Đi qua anh! Không một cái lướt nhìn. Cũng chưa từng ngẩng đầu lên một cái. Giống như thể anh là không khí vậy. Trời ạ! Một Thùy Anh vô tình như vậy...

Nhưng khó khăn lắm mới gặp được cô, anh không muốn bỏ phí cơ hội này thêm một lần nào nữa...

“Khoan đã.” Anh quay người, nắm chặt lấy tay cô, kéo cô xoay người lại, bắt cô cùng anh đối diện. Được rồi! Thùy Anh à! Em giả vờ như thể không quen anh giỏi lắm! Em coi anh như không khí mà lướt qua vô tình như vậy cũng giỏi lắm!

Nhưng anh không thể để em đi như thế này được... Trong khi chúng ta còn rất nhiều điều chưa nói xong.

Và cô ấy đã quay lại, kèm theo một ánh nhìn đầy hoảng hốt. Và phản ứng đầu tiên của Thùy Anh, là nhìn người đối diện, rồi nhìn xuống tay mình, cuối cùng là kêu lên: “Làm cái gì vậy?”

“Làm gì ư?” Anh nhắc lại bằng tông giọng trầm, hang lỏng mảy khẽ cau lại: “Vây em đang làm gì hả?”

“Ồ... Anh bị điên à?” Cô gạt phăng tay anh ra, miệng thì há to, đầy nghi hoặc hỏi lại. Cũng phải, cô đang giả bộ không quen anh mà, nên câu hỏi vừa rồi của anh đối với một người xa lạ là vô cùng kì quặc. Nhưng đối với cô, cô hiểu anh nói gì.

“Em không hiểu? Hay giả vờ không hiểu?” Anh nói, nhìn thẳng vào mắt cô. Giống như muốn bóc trần sự dối trá trong đấy.

“Tất nhiên là không hiểu thật!” Thùy Anh đáp, vô cùng tự nhiên.

“Em còn muốn giả vờ tới khi nào nữa...?” Anh dùng hai tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: “Em còn muốn trốn tới khi nào?”

Thùy Anh dùng một tay chỉ vào mình, mắt mở to và giọng thì thật ngây ngô: “Anh này! Anh nhìn kĩ cái lại mặt tôi xem có nhận đúng người không vậy?”

Hay là mất có vấn đề mà quên dụng cụ hỗ trợ ở nhà?”

Anh lập tức nhú mày: “Em đang nói gì vậy, Thùy Anh? ... Người anh tìm mấy ngày nay chắc chắn là em rồi.” Khuôn mặt mà anh ngày đêm khắc khoải, sao có thể nhầm lẫn với ai?

“Ha...” Anh ta biết tên cô ấy kìa, ax, có lẽ nào là người quen cũ của Thùy Anh không?

“À à...” Cô gật gật đầu, cười hết sức tươi: “Tôi nhớ rồi...”

“Em nhớ rồi? Ý em là em sẽ không trốn anh nữa?” Anh ta mừng rỡ kêu lên, vô cùng sung sướng.

“Tất nhiên là không rồi...” Cô khẽ gạt tay anh ra: “Chỉ có điều...”

Cô cúi đầu chào: “Tôi hiện tại rất bận, không thể tiếp chuyện với anh được lâu, xin hẹn anh lần khác ôn chuyện cũ sau.” Nói rồi, quay xe đẩy, tiếp tục đi. Không nên tiếp tục cuộc nói chuyện này. Vì cô nào có hay giữa anh chàng đẹp trai này và Thùy Anh kia đã xảy ra chuyện gì chứ?? Huống hồ xem cái cách anh ta nói chuyện với cô kìa...

Anh nhanh chóng bắt lấy tay cô lần nữa, kéo trở lại: “Em muốn đi đâu? Không phải em đã nói sẽ không trốn nữa rồi cơ mà?”

“Phải! Tôi đã nói như vậy...” Phương Anh quay người lại, chán nản nói: “Nhưng anh à, anh xem hộ tôi mấy giờ rồi. Tôi còn phải đi mua đồ về nấu nướng cho bữa trưa, anh có tới làm hộ tôi không mà cứ kéo kéo với nín nín vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Được! Được!” Anh ta không suy nghĩ, lập tức gật đầu: “Em muốn gì cũng được.”

Phương Anh thở dài. Thùy Anh ở đâu mau hiển linh. Nói xem ruột cục cô ta với tên si tình này là quan hệ gì hả?? Phương Anh còn chả biết anh ta là ai, tên cũng không. Cứ xử thế nào được chứ? Chết mất thôi!

“Vậy anh có biết làm món này không?” Cô đưa điện thoại lên cho anh ta nhìn.

“Rau củ hầm thịt?” Anh nhìn rồi thốt lên đầy bất ngờ: “Tất nhiên là biết. Hôm nay anh cũng định làm món ấy, thật trùng hợp!”

“Vậy sao? Nấu giúp tôi một ít nhé!” Phương Anh nghiêng đầu, chớp chớp mắt nói. Bộ dạng nhờ vả này thật đúng là khiến đối phương chết chôn.

“Được chứ!” Anh gật đầu, nhìn theo mà như chìm trong nụ cười ấy.

Phương Anh không may mà để ý gì nhiều đến ánh mắt kia, cô rút ra tờ 500 nghìn đúi vào bàn tay to lớn của anh, hỏi: “Tùng này có đủ không?”

Anh cười đến là tươi, trả cô tờ tiền rồi nói: “Điều đó là thừa thãi, em biết mà.”

Phương Anh nhướn mày rồi nhếch mép một cái, tôi không biết anh là ai, nhưng mà anh tốt với tôi như này, tôi không khách sáo đâu.

Anh nắm lấy xe đẩy của cô kéo đi, còn cô thì lảo đảo đi theo sau.

“Củ này trông to và chắc tay đấy, vỏ cũng nhẵn nữa...” Anh khom người xuống chọn khoai tây, cầm lên một củ rồi quay ra nhìn cô.

Phương Anh hát đầu: “Vậy thì lấy nhiều nhiều vào.”

“Lấy tầm 8 lạng nhé! Nhà em với nhà anh ăn một bữa là đủ.” Anh bốc vài củ bỏ vào túi, chừng cầu ý kiến của cô.

“Lấy một cân đi.” Cô đáp. Khoai ngon như này, để khuya khuya đem rán là nhất luôn.

Anh cười rồi lấy đầy một túi bỏ vào xe đẩy. Chỉ một lát sau, trong giỏ xe đã la liệt đồ ăn, của cô và cả của nhà anh ta nữa. Không biết trưa nay nhà anh nấu gì mà mua nhiều dữ vậy nhỉ?

Anh và cô rời hàng rau củ, tiến tới thịt đông lạnh. Đứng đằng sau xem anh chọn đồ này giờ, Phương Anh thấy anh chàng này khá đấy chứ, rất ga lăng. Mà lại biết đi chợ thành thạo như này. Thêm khuôn mặt đẹp trai cùng vóc dáng cao lớn nữa. Chắc! Cũng thuộc hàng cực phẩm rồi đấy.

“Em còn muốn nấu món gì khác không?” Anh đẩy xe, quay ra hỏi cô.

“Trưa nay anh định nấu những gì?”

“Thì thịt hầm rau củ giống em, salad Nga, một ít súp, Thịt xiên nướng với khoai lang sợi với sốt Bearnaise. Nó khá là hợp ăn kèm với rượu vang đỏ nhà anh!”

“Có thể nấu luôn cho tôi một bữa giống nhà anh không?” Mặc dù không biết anh ta nói về món gì, nhưng nom nghe có vẻ sang mà ngon lắm!

“Được chứ!” Anh cười và xoa tóc cô: “Hôm nay nổi hứng lười một bữa cơ à?” Thùy Anh chưa bao giờ bắt anh phải nấu ăn cho cô ấy, hưởng hờ gì là cả một bữa cơm.

“Cứ cho là thế đi!” Cô đáp rồi hỏi tiếp: “Coi bộ anh nấu ăn vô cùng thành thạo nhỉ?”

“Tất nhiên! Đều một tay em đào tạo ra mà.” Anh cười khi khi.

Phương Anh hơi giật mình. Xem ra quan hệ của anh chàng này với cô Thùy Anh kia không bình thường chút nào. Cơ mà cũng nể cô ta thật, không biết nếu là cô ta nấu thì sẽ thế nào nhỉ?

Sau khi thanh toán và rời khỏi siêu thị, anh mới quay ra hỏi cô, một cách dè dặt: “Thùy Anh này...”

“Humm?...” Cô vừa mút kem, vừa quay ra nhìn anh ta hai tay xách một đồng túi, khẽ à một tiếng tỏ ý đã hiểu chuyện: “Anh thấy nặng à? Cần tôi xách giúp không?” Trông bộ dạng vất vả quá!

Thấy cô giật định tiến tới lấy một túi trong tay mình, anh chặn lại, mặt đỏ bừng: “Không. . .Không phải! Anh xách được mà.”

“Vậy thì gọi tôi làm gì?” Cô quay ra thắc mắc.

“Anh... chỉ định hỏi là... Em chịu đi mua nguyên liệu với anh, lại còn nhờ anh nấu giúp một bữa. Em... em hết giận mọi chuyện rồi sao?” Anh nhìn cô, trong mắt ngập tràn sự áy náy.

“Mọi chuyện?” Cô lẩm nhẩm rồi khẽ quay sang nhìn anh, tỉnh bơ đáp: “Tôi quên rồi.”

“Sao?” Anh có phải đã nghe nhầm không? Cô nói đã quên ư? Tất cả?

“Tôi quên rồi. Tất cả mọi chuyện, tôi cũng quên luôn cả anh rồi. Nếu anh không nhắc lại, tôi cũng chẳng muốn nhớ tới nữa.” Cô nói một cách chắc nịch.

“Em... em tha thứ cho anh sao?” Anh run run hỏi lại.

“Phải. Vì tôi có nhớ gì đâu.” Phương Anh cười.

Cô không biết, ruột cục anh này với cô Thùy Anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng... cô không phải Thùy Anh, mà anh ta lại tốt với cô nhường vậy, nấu ăn cũng không thua gì cô ta. Vậy thì ngại gì không làm bạn?

Anh buông túi đồ trong tay xuống, chạy tới ôm chặt cô vào lòng. Mọi chuyện là do anh gây ra, và nó thật khó để khiến cô ấy chấp nhận nổi. Anh đã tưởng, vào tối hôm ấy, cô gần như đã phát điên, không ngừng la hét rằng cả đời sẽ không thể thứ tha. Cô ấy đã điên cuồng như vậy, khóc như vậy,...

Và hôm nay, cô ấy lạ lắm! Cứ như một người khác, tươi tắn và đáng yêu như vậy... Nhưng không phải, cô ấy đã nói quên rồi sao? Cô ấy nói, đã tha thứ rồi kia mà. Anh còn gì mong chờ hơn được nữa đây?

“Anh là Hoàng Đức Kiệt. Thùy Anh! Chúng ta làm lại từ đầu nhé!”

“Về nhà anh hay nhà em?”

Cô lướt điện thoại, không ngẩng đầu lên: “Nhà tôi.” Theo như cô biết thì Thiên Mỹ đại minh tinh đáng mến hiện đang dự một liveshow tới 11 giờ mới xong. Nó đang phát sóng trực tuyến rồi đây. Và Huyền Nhung thì ăn tại công ty. Sẽ không có ai về cản trở Kiệt nấu nướng trong vòng tiếng rưỡi nữa.

“Được thôi!” Hoàng Đức Kiệt đáp, khoe ra hàm răng trắng sáng dưới nắng bằng nụ cười hết sức dễ thương!

“Anh muốn đi taxi hay xe buýt?” Cô hỏi.

“Đi xe riêng của anh.” Kiệt trả lời rồi nói tiếp: “Em đứng đây đợi anh đi lấy xe nhé!”

“Được.” Cô cắt điện thoại vào trong túi xách, gạt đầu.

Chỉ một lát sau, đã thấy anh ta lái một chiếc siêu xe mui trần màu bạc tóit. Trông ăn mặc áo phông, quần đùi giản dị vậy mà coi bộ cũng thuộc dạng giàu có phết đấy chứ.

Kiệt dừng xe trước mặt cô. Phương Anh mở cửa, lập tức ngồi vào ghế da mềm mịn. Chiếc xe nhanh chóng lao vút đi.

“Đầu kia hay có công an lắm! giảm tốc độ lại đi.” Cô vừa cài dây an toàn vừa nhắc nhở. Đường cái mà anh ta phóng như điên ý.

“Anh biết rồi.” Kiệt cười rồi khẽ đáp. Chiếc xe dần dần đi chậm lại.

Cô khẽ nhìn quanh đánh giá. Phương Anh mùi hàng hiệu, nên chịu chả biết nó thuộc hãng nào, nhưng bên trong trông rất sạch và mới, ghế màu da, ngồi rất êm và mọi thứ cứ bóng bẩy, sang trọng thể hiện chủ nhân chiếc xe này hẳn không ít tiền.

“Đây là xe gì thế?” Cô hỏi, chạm tay sờ vào cửa màu bạc, hưởng thụ sự đẹp đẽ như ánh kim và sự nhẵn nhụi, không một vết xước của nó. Thích thật!

“lamborghini aventador.” Đức Kiệt đáp.

“à...” Ra là nhãn hiệu Lamborghini. Cô cũng không biết nhiều về các hãng xe nhưng Lamborghini thì biết chút chút, nó nổi tiếng quá mà.

Đức Kiệt dừng xe lại, chờ đèn đỏ. Anh quay sang cô, liền thấy cô đang ngồi ngẩn ngơ nghịch nghịch cánh cửa xe. Kiệt chống tay lên vô lăng, nhìn cô cười tủm tỉm: “Nghịch gì thế?”

“Đẹp thì nghịch thôi! An tâm, tôi cắt móng tay rồi, không làm xe anh bị xước đâu.” Phương Anh khẽ đáp, tiếp tục đi di ngón tay trên cửa.

Hoàng Đức Kiệt tức cười trước câu nói nửa đùa nửa thật của cô. Anh hỏi: “Nếu bây giờ em được quyền mua một chiếc xe, em sẽ mua xe gì?”

“McLaren MP4-12C màu vàng.” Cô đáp ngay không nghĩ ngợi nhiều. Cô thấy nó trên tivi một lần, và vô cùng thích.

“McLaren à... em có mắt thẩm mỹ tốt đấy” Kiệt cảm thán “Nhưng... Tại sao lại là màu vàng?”

“Vì màu vàng rực rỡ như những tia nắng, đó là màu ưa thích của tôi.” Cô đáp.

“Màu ưa thích ư?” Không phải cô ấy thích màu trắng sao?

Phương Anh không đáp, quay mặt ra ngắm nhìn quang cảnh hai bên đường. Ngồi xe mui trần thật là tuyệt! Gió cứ thổi lồng lộng như này, và bầu trời thì xanh ngắt...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Về tới nhà, cô chạy xuống trước dùng chìa khóa mở cửa. Hoàng Đức Kiệt xách đồ theo cô vào trong. Anh vô cùng tự nhiên đi thẳng vào bếp, xắn tay áo lên và bắt đầu nấu nướng.

“Anh ta có vẻ rất quen thuộc với ngôi nhà này.” Phương Anh đứng dựa vào cửa bếp nhìn theo, ngẫm nghĩ. Từ việc ướp thịt đến cắt rau củ, anh làm rất nhanh gọn, đặc biệt thông thạo mọi vị trí để đồ dùng trong bếp. Trong khi cô mất nguyên buổi sáng để nhớ hết mọi góc ngách trong căn nhà này. Kết luận: Hoàng Đức Kiệt từng đến đây rất nhiều lần.

Nhưng công nhận anh ta rất đẹp trai. Mái tóc màu nâu, được tỉa hai bên và vuốt ngược ra sau rất thời thượng. Đôi mắt một mí như biết cười. Người ta bảo, con người châu Á mà sở hữu chiếc mũi dọc dừa là đẹp nhất. Và thế nào anh ta lại có, ghen tỵ thật. Kiệt phải hơn cô một cái đầu, chắc tầm 1m8.

“Công việc vẫn ổn chứ?” Phương Anh hỏi.

Dù rất bận với công việc bếp núc, nhưng Kiệt vẫn quay ra tươi cười trả lời cô: “Ừ! Dạo này nhà anh làm ăn phát đạt lắm! Lượng khách hàng ngày càng tăng, lượng sản phẩm tiêu thụ khá tốt, hàng tồn kho cũng ít dần đi...”

“Vậy à? Bận bịu với công việc như thế mà tôi lại bắt anh nấu cơm cho như thế này, ở công ty không sao chứ?” Cô xoay xoay tờ danh thiếp trong tay.

“Không. Có thư kí lo rồi, tôi về anh mới làm việc và kiểm tra lại trên laptop sau, chứ bình thường thì cũng rảnh...” Hoàng Đức Kiệt nói.

Phuong Anh không đáp. Vô tình thế nào, lại thấy được danh thiếp của anh ta trên xe, nhấc lên xem mới biết anh chàng này làm chủ một tập đoàn siêu thị tư nhân- Big D. Bảo sao giàu thế~ Vì Big D cũng là trung tâm mua sắm ưa thích của cô. Ax, Thùy Anh này may mắn thật đấy.

“Có cần tôi giúp gì không?” Cô hỏi.

“Không đâu. Em cứ ra phòng khách ngồi chờ đi, chỉ lát là xong ấy mà...” Anh dùng tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Ừm.” Vậy cô cũng không khách sáo nữa, xoay người ra phòng khách, ngồi xem tivi nhân lúc đợi trên sofa.

Tầm nửa tiếng sau, thấy anh đi ra từ bếp, lưng áo ướt sũng, hai tay cầm ít hộp đựng đồ ăn. Thấy cô quay ra nhìn liền cười rộng tới mang tai: “Xong cả rồi. Tí nữa đi với Nhung về em ăn luôn đi cho nóng nhé!”

“Được. Cảm ơn.” Phuong Anh tắt tivi rồi đứng dậy, tiễn anh ra cửa.

“À... Em mới thay điện thoại đúng không? Thêm số của anh nhé!” Hoàng Đức Kiệt đột nhiên nhớ ra gì đó, nói.

“Được chứ!” Cô vui vẻ gật đầu.

“Số của anh là: 098*****” Kiệt đọc.

“Rồi.” Cô hí hoáy gõ vào trong điện thoại.

Hoàng Đức Kiệt xoa xoa đầu cô, cười rất dịu dàng: “Tối anh sẽ gọi điện cho em” Rồi xoay người lên xe, vẫy tay chào cô kèm một cái nháy mắt tinh nghịch, rồi ga phóng đi.

“Tạm biệt...” Cô vẫy tay theo, miệng cười rất đổi gian xảo.

Bữa cơm buổi trưa hôm đó trôi qua rất yên bình. Bà Mỹ không chút nghi ngờ, tin rằng đồ ăn đó là do cô nấu. Cũng đúng, dù sao thì cũng là Thùy Anh dạy Kiệt nấu ăn cơ mà.

Công nhận, anh là con trai mà nấu rất khéo, mùi vị thực thơm ngon! Ăn vào mà thấy lằng lằng cả người.

Ăn trưa xong, bà Mỹ nghỉ ngơi một chút đến tầm một giờ chiều thì lại lên xe đi làm tiếp. Trông rất bận rộn. Còn cô thì làm những công việc mà Thùy Anh làm hằng ngày, lau nhà, quét nhà, dọn phòng ốc cho hai mẹ con nhà kia. Phòng của bà Mỹ gọn gàng bao nhiêu thì phòng của Huyền Nhung bừa bộn bấy nhiêu. Ngập trong rác ấy chứ! Khiến cô dọn mà muốn phát điên lên được.

Làm dứt hơi tới bốn giờ chiều. Quá mệt mỏi, Phuong Anh lê thân lên phòng nằm ngủ ngon lành trên giường. Mặc cho Méo kêu đau họng cũng không chịu dậy cho nó ăn. Cô đau và mỏi từ đầu xuống chân, chỉ muốn ngủ quên trời đất thôi!

Thật không hiểu Thùy Anh mấy năm qua sống thế nào nữa! Mỗi ngày chật vật như này, ai chịu nổi?

Cô ngủ say sưa, không hề biết được có người đã đẩy cửa vào nhà. Ngang nhiên nhìn cô ngủ một hồi lâu...

Phuong Anh mở mắt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ngay một màu đen tối như mực. Cô choàng dậy, với điện thoại xem giờ:

“Sáu giờ???” Cô hét lên. Nửa tiếng nữa hai mẹ con nhà kia về, cơm nước còn chưa nấu. Chết cô rồi!

Cô chạy vội xuống, tóc còn chưa kịp chải lại, dép còn chưa mang. Bù xù như vậy mà tiến vào bếp. Phuong Anh chạy ra mở tủ lạnh, xem một hồi mà toát mồ hôi: “Nhiều đồ quá! Nấu cái gì bây giờ?...” Nếu là cô sống một mình, cô sẽ không phải lo như này, vì chỉ nấu gói mì là xong. Nhưng mà hiện tại cô không còn là cô nữa, không phải muốn nấu gì thì nấu! Vì còn tận hai miệng ăn nữa, toàn miệng sang chảnh với kén ăn cả.

Chợt, cô ngửi thấy mùi gì đó phảng phất trong bếp: “Thơm quá! Thịt à...?” Cô cảm thán, chép miệng rồi quay người lại nhìn. Trên mặt bàn thủy tinh trong suốt, một chiếc lồng bàn ngay ngắn được đặt ở chính giữa. Phuong Anh nhíu mày nghi hoặc, đóng cửa tủ lại mà tiến tới lật lồng bàn lên.

“Thịt bò sốt vang, salad, mực xào hành tây,... Cái gì?” Nhiều đồ ăn quá! Mùi rất thơm mà cách trang trí bày biện cũng rất đẹp mắt. Ở đâu ra thế này? Ai đã nấu?

Cô ngồi phịch xuống, nhìn chằm chằm vào đồng hồ trước mắt. Bà Mỹ? Huyền Nhung? Hay có ai đó đã lên vào nhà và nấu nướng nhân lúc cô ngủ? Chắc chắn không phải trộm rồi...!

Đúng cái lúc đấy, lại nhớ ra gì đó. Hình như điện thoại vừa có tin nhắn mới mà cô chưa xem thì phải. Nghĩ vậy, liền vội lấy ngay em để trong túi quần ra, đọc tin nhắn được gửi từ “Đức Kiệt” với nội dung:

[Nếu thấy mệt quá! Em cứ gọi anh. Anh sẽ nấu cơm cho cả nhà em mỗi ngày.]

Ax! Ra là tên Kiệt này nấu. Nhưng làm sao anh ta vào được nhà??

[Làm sao anh vô được nhà tôi?] Cô nhấn lại.

Chỉ lát sau, tin nhắn mới đã được chuyển đến: [Thì anh có chìa khóa nhà em mà.]

[Ở đâu ra?]

[Chính em đưa cho anh chứ ai nữa. Trước em bảo thỉnh thoảng muốn gặp anh nên đưa anh một chùm dự phòng! Em hỏi lạ vậy.]

Thùy Anh đưa chìa khóa nhà cho Hoàng Đức Kiệt??? Hai người này quan hệ yêu đương à?

[Ax! Không có gì] Cô nhập xong, liền tiếp tục gõ: [Mà anh bảo ngày nào cũng nấu cơm cho tôi phải không?]

[Tất nhiên!]

[Bắt kể sang, trưa, chiều, tối?]

[Bắt kể lúc nào em thấy đói, anh đều có thể nấu mang đến cho em.]

[Vậy được. Bắt đầu từ ngày mai luôn nhé! Anh nấu cơm sáng, cơm trưa, cơm tối cho cả nhà tôi, ok?]

[Ok! 3 miếng ăn, không thành vấn đề] Kiệt ôm điện thoại, toét miệng cười. Thỉnh thoảng mới thấy cô ấy chủ động như thế này. Nhất là sau khi "Chuyện đó" xảy ra, cô ấy thay đổi rất nhiều. Theo một chiều hướng rất tích cực!

[À! Buổi sang bốn suất nha! Một suất đặc biệt có nước cam ép nhé!] Phương Anh nhắn.

Đọc xong tin nhắn của cô, anh bắt giác cau mày: [Ok! Suất đó cho ai vậy? Có phải của cho bạn Huyền Nhung không? Cô ta lại hịch sách em nữa à?]

[Không phải! Cho sếp cô ấy.]

[Sếp? Là cái thằng cha tổng tài mà cô ta mê như điên đồ ấy hả? Chà cô ta hịch sách em còn gì.]

[Kệ! Anh có nấu không hả?]

[Tất nhiên là có!]

[Ừm! Vậy sáu giờ sáng mai mang đến nhà cho tôi, ok?]Thời gian đó thường thì Huyền Nhung đã đi làm và bà Mỹ còn đang ngủ, rất thuận lợi để làm việc mờ ám

[Cố định?]

[Không! Nếu có thay đổi, tôi sẽ thông báo.] Cô nhấn.

[Được! Sáng mai em muốn ăn gì?]

[Bắt kể món gì anh cho là ngon.]

[Vậy ok! An tâm! Anh có hoa răng lắm!]

[Mong là vậy. Tối nhắn sau, hai mẹ con nhà kia sắp về rồi.]

Nhấn nốt tin cuối cùng, cô tắt máy, sửa soạn lại mâm cơm một chút rồi vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại đầu tóc, người ngòm. Xong xuôi, thì tiếng cửa phòng khách mở ra kêu kêu kẹt cũng vang lên.

“Đi với Nhung về rồi ă?” Cô bước ra, vô cùng niềm nở.

“Ừm, nấu xong cơm chưa?” Bà Mỹ lạnh nhạt đáp, ngời tỏa ra mùi nước hoa Pháp vô cùng thơm và quyến rũ. Tay tháo túi xách trên vai, đặt lên sofa vô cùng tự nhiên.

Cô gật đầu: “Dạ! Xong rồi ă.”

“Ăn cơm thôi! Đói quá rồi.” Huyền Nhung kêu, đi một mạch vào trong nhà bếp. Bữa cơm tối hôm đó trôi qua trong sự tĩnh lặng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, thấp thoáng bóng dáng người thứ 4...

Chương 10

Sáng hôm sau, cô thức dậy từ lúc sáu giờ hơn. Vệ sinh cá nhân một chút rồi xuống bếp lấy sữa cho mèo ăn. Rồi chạy tới mở cửa ra, quả nhiên, trước mặt cô xuất hiện một giỏ đồ ăn thơm nức mũi. Chạm vào vẫn còn rất nóng, hẳn là mới mang tới cách đây không lâu.

Cô cho đồ ăn vào các hộp đồ ăn nhỏ lẻ khác, rồi len lén giấu cái giỏ xuống chạn dưới bếp. Sau khi đóng nắp hộp cuối cùng, thì bà Mỹ cũng đã dậy, mặc chiếc váy ngủ mỏng tanh màu tím kiêu sa, thập phần xinh đẹp đi từ trên cầu thang xuống.

Cô nhanh nhẹn bày đồ ăn ra, để bà ta vừa an tọa liền có thể dùng bữa sáng ngay. Cô cũng ngồi xuống ăn sáng luôn, không quên mời và chúc ngon miệng người đối diện.

“Này!” Bà ta gọi.

“Dạ?” Cô ngẩng đầu.

“Nhưng với cái cậu Quân đó thế nào rồi?”

“A...” Cô kêu lên rồi đáp: “Tốt lắm ạ! Ngài tổng tài rất tin tưởng và trọng dụng Nhung, ngài cũng nhiều lần khen cô ấy rất chăm chỉ và xuất sắc trong công việc...”

“Tình cảm thì sao?” Bà ta hỏi.

“Phát triển ngày một tốt đẹp ạ.” Cô cười sáng lạn.

Bà Mỹ hài lòng gật đầu rồi hỏi tiếp: “Thế Nhung nó lại đi làm rồi à?”

“Dạ! Đã đi từ sáng sớm rồi ạ.”

“Vậy ăn nhanh rồi đi đưa com cho nó đi. Chả biết dạo này bận cái gì mà thường xuyên đi sớm thế nhỉ?” Bà Mỹ thờ dãi.

“Vâng!” Phương Anh gật đầu rồi tiếp tục cuối xuống ăn nhẹ nhàng, chậm rãi, kiểu phong cách quý tộc ấy. Từ ngày đến đây sống, nào có được vô tư ăn uống hùng hục như trước nữa đâu.

“Đây là đồ cô nấu à?” Quân hỏi, nhấp một ngụm nước cam ép. Mùi vị ngon nhưng rất lạ, không giống như thứ đồ ăn lược giản dị mà hắn lần đầu tiên ăn của cô.

“Tất nhiên rồi ạ. Ngài thấy có ngon không?” Phương Anh híp mắt cười, xu nịnh.

“Ngon lắm!” Trần Minh Quân gật đầu. Sao hắn cứ có cảm giác có gì đó rất không đúng ở đây thế nhỉ?

Huyền Nhung cũng mở hộp của mình ra, ăn thử rồi tấm tắc khen: “Quả nhiên là ngon thật! Tay nghề của cô ngày càng tiến bộ đấy, Thùy Anh à.”

Cô cười phớt lờ, lấy tay che miệng: “Mọi người thấy ngon là tốt rồi. Vậy thôi! Tôi xin phép đi trước.” Nói dứt câu, liền cúi người chào rồi rời khỏi phòng tổng tài.

Đi chưa được vài bước thì điện thoại đổ chuông. Phương Anh nhấn nút nghe, đồng thời bước vào bên trong thang máy.

“Cafê không cậu? Đang buồn...” Giọng ỉu xiu của Diệp vang lên từ đầu dây bên kia.

“Ok! Cơ mà sao buồn đấy?” Phương Anh cười cười.

“Sếp mắng cậu ạ. Ra café 188 đầu phố đi, tớ chờ...”

“Ừ!” Phương Anh cúp máy. Cô rời khỏi Thái Thịnh và bắt taxi đến nơi đã hẹn với Diệp.

Vừa bước vào quán, liền thấy ngay cái bàn mặt như bánh tiêu ỉu của Diệp ở một góc trong cùng. Cô bước tới rồi ngồi xuống, vẫy tay với anh phục vụ:

“Anh ơi! Lấy cho em Matcha latte(*) nhé!” Rồi quay ra chống cằm nhìn Diệp: “Sao mà bị sếp mắng hả? Kể đi xem nào!”

(*) Matcha latte: một loại trà dành cho lứa tuổi teen.

“Còn sao nữa...” Diệp khuấy li café trước mặt, bĩu đôi môi hồng hồng: “Bên đối tác ngoại giao thất bại, họ không chịu hợp tác và nói không vừa lòng với lô hàng mỹ phẩm mới...”

“Không thể tin được mỹ phẩm của Phiên Ánh cũng sẽ bị từ chối cơ đấy...” Phương Anh tròn mắt, thấy thật khó tin. Diệp làm bên bộ phận ngoại giao của tổng công ty Phiên Ánh- mỹ phẩm làm đẹp hàng đầu Việt Nam. Trông cô nàng có vẻ thất vọng.

“Đồng sơn bóng mới còn chưa đưa ra thị trường đã bị từ chối... Sếp mắng tởm ghê lắm! Mà tởm thì thấy sản phẩm này có đến nỗi nào là tệ lắm đâu!” Diệp ôm đầu: “Thiệt tệ, bị trừ tiền lương rồi.”

“Đừng buồn quá! Không đối tác này thì sẽ có đối tác khác thôi!” Phương Anh an ủi.

“Nhưng họ là đối tác lớn, nhà đầu tư lớn mà trước nay đều rất vui vẻ hợp tác với công ty tởm. Chẳng hiểu họ chê gì ở đồng sơn này mà từ chối kí kết hợp đồng nữa. Vì thế mà sếp mới mắng tởm, đồng thời cử người khác đi đàm phán lại rồi...” Diệp có vẻ ảm ức, và rất bất lực.

“...” Phương Anh im lặng. Chuyện sếp mắng quá quen thuộc với cô rồi. Ở công ty cũ, cũng lắm lần bị gọi lên rồi bị chửi cho té tát. Mấy lần đầu còn thấy tức, chứ quen rồi, thấy nó như cơm bữa vậy. Miễn sao không bị đuổi việc là được.

“Mà này!” Diệp ngắt đầu: “Sao cậu không đi làm?”

Diệp bất chợt hỏi, làm cô không biết phải trả lời sao với câu hỏi này nữa: “À... ờ thì... Tởm vẫn chưa kiếm được công việc thích hợp.” Phương Anh lúng túng đáp.

Diệp nhìn cô rồi thở dài: “Cậu còn muốn nghe theo sự sai bảo của bà ta tới khi nào nữa? Cậu lớn rồi thì phải tự lập lên chứ?? Với thành tích học tập như vậy, cậu sợ gì không kiếm được việc đây??”

“Tởm...” Nhưng đây có phải là cơ thể của cô đâu??

“Cậu cứ như này về lâu dài sau mất hết căn bản, có muốn đi làm cũng chẳng biết việc mà làm ấy chứ...”

Phương Anh cắn môi. Cũng đúng, cô ở đây gần một tuần rồi, vậy tức là một tuần liền chưa đánh cái bản báo cáo nào, các đốt ngón tay đã dần trở nên cứng ngắt. Giả sử nếu phải ở trong cái cơ thể này tầm một vài tháng, thậm chí là một hai năm, thì đến lúc về lại cơ thể cũ, cô sẽ mất hết kiến thức cơ bản đi làm. Đến lúc ấy, lại đi xin việc hoặc học lại từ đầu như một người mới ư?

Mà đi làm, cũng là một ý kiến hay.

“Thưa di...!” Cô quan sát sắc mặt của bà Mỹ, thấy có vẻ tốt, liền đánh liều gọi.

“Có chuyện gì?” Bà Mỹ buông đũa trong tay xuống. Huyền Nhung đang ăn cũng phải ngừng đầu lên.

“Con muốn xin đi... xin đi...”

“Xin cái gì? Tiền hả?” Bà Thiên Mỹ thấy cô ngắc ngứ như vậy, không hài lòng hỏi lại.

Phương Anh xua tay: “Không phải ạ...”

“Con muốn xin đi cho con đi làm ạ.” Cô thu hết can đảm, nói.

“Cái gì?” Huyền Nhung kêu lên, bật cả người dậy: “Cô điên à?”

“Ngồi xuống!” Thiên Mỹ quay sang ra lệnh một cách cứng ngắt với cô con gái của mình. Nghe được sự không vui trong lời nói của mẹ, cô ta cũng chẳng dám ho he gì, làm theo mệnh lệnh như một con rối. Phương Anh giật mình trước phản ứng thái quá của Huyền Nhung, sao vậy chứ?

“Ừm, con muốn đi làm sao?” Bà Mỹ thấy mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, liền quay sang nhìn cô hỏi, kèm một nụ cười hết sức nham hiểm.

“Dạ!” Phương Anh gật đầu chắc nịch. Cô nghĩ thì suy cho cùng, thì điều này là tốt cho Thùy Anh. Với cả, cơ thể này đang nằm trong tay cô, cô tùy quyền sử dụng. Cô cũng không phải Thùy Anh, lại càng chán với việc suốt ngày ở nhà rồi!

Bà Mỹ hí hóp mắt lại, giọng có phần ngọt hơn: “Tại sao vậy?”

“Con muốn tự lập về tài chính, thưa di! Đi làm cũng là một cách học hỏi điều mới từ bên ngoài, con đã ở nhà và sống dựa vào di quá lâu rồi...”

“Con yêu! Ta nuôi được con mà.” Bà Mỹ cười, nắm lấy đôi tay cô: “Con xem, con gầy gò, nhỏ bé như này, lại là cục vàng mà cha con yêu thương nhất,

sao ta có thể để con đi ra bên ngoài lưu lạc làm ăn được chứ?”

“Con không sao!” Cô rút tay lại: “Con đã đến tuổi đi làm và tự lập được rồi”

“Nhưng con à, áp lực công việc bên ngoài rất lớn, con làm sao chịu nổi đây? Bước vào một công ty, giống như bước vào một thế giới mới, ở đó, con không phải Thùy Anh tiểu thư thích làm gì thì làm nữa ... Con sẽ phải đối mặt với một núi công việc khó khăn và mệt mỏi. Con sẽ phải nghe lệnh của người khác, chịu sự mắng nhiếc của họ... Rồi chẳng may gặp phải đồng nghiệp xấu tính, họ chơi xấu con, thì ta biết làm sao?” Ánh mắt bà ta ánh lên một tia thương cảm, dấy vẻ lo lắng cùng trù ẻo: “Ồ nhà, làm nội trợ, có phải nhàn hạ hơn không?”

“Con biết. Nhưng con lớn rồi, con chịu được.” Sao mà cô chán ghét cái vẻ mặt rất kịch này của bà ta thế không biết!

“Vậy tức là...” Bà ta hạ thấp giọng: “Con thực sự muốn đi làm sao?”

“Dạ!”

“Chắc chắn chứ hả?”

“Vâng!”

“Ừm...” Bà Mỹ lại cười: “Vậy kiếm được việc rồi hả?”

Cô lắc đầu: “Chưa ạ. Con xin phép đi, nếu được thì từ mai con sẽ bắt đầu đi xin việc luôn!”

“Vậy...” Bà ta ngừng đầu, hai tay đan vào nhau: “Ta cho con một tuần, nếu con tìm được việc thì ta cho phép con đi làm, còn nếu không... Thì chúng ta sẽ không nhắc tới vấn đề này nữa nhé! Con cảm thấy thỏa đáng với số thời gian này chứ?”

“Vâng!” 1 tuần? Cũng hơi ngắn, nhưng trông mặt bà ta hình như cũng không cho mặc cả thêm nữa, thôi thì chấp nhận xem!

Bà Mỹ cười: “Vậy chúc con may mắn.” Nói rồi, đứng dậy bỏ lên lầu.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình.” Huyền Nhung khó chịu nói, buông đũa rồi cũng lên lầu theo mẹ.

Phuong Anh im lặng. Sao mà thấy cứ lạnh lạnh sống lưng thế nào ấy. Hai mẹ con nhà này... nói chuyện thật lạ! Cứ nham nham hiểm hiểm, kiểu trước mặt thì thế, nhưng trong lòng thì lại...

p/s: Bình chọn giúp với nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tối đó cô đi ngủ rất muộn. Vì mất cả buổi tối, để lục tung phòng tìm các thẻ loại giấy tờ tùy thân, rồi làm hồ sơ xin việc, rồi lên mạng tra xem công ty nào đang tuyển nhân sự ở Sài Gòn... Một muốn nhỡ người, Phuong Anh vừa leo lên giường, là ngủ ngay lập tức, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

Méo nhảy phốc lên theo, chui vào trong chăn rồi nằm cuộn tròn quanh chân cô ngủ trong sự thỏa mãn và ấm áp.

“Hôm nay là ngày đầu tiên phải không?” Thiên Mỹ cắt một miếng thịt rồi bỏ vào miệng ăn từ tốn.

“Vâng!” Phuong Anh gật đầu, đáp.

Bà ta nhìn cô, cũng cười một cái nhẹ nhàng rồi bảo: “Vậy chúc con sớm tìm được việc! Và đừng quên bổn phận hàng ngày của con trong cái nhà này là ai...”

“Dạ! Di an tâm” Cô ngoan ngoãn trả lời. Làm sao mà quên được nghĩa vụ cao cả đưa cơm cho Huyền Nhung mà bà ta ngày nào cũng nhắc chứ! Đúng là mẹ thương con nhất trần đời!

“Vậy thì tốt rồi...” Một cái nheo mắt kèm nụ cười ruồi kinh khinh đầy nguy hiểm nở ra trên khuôn mặt khá ái của Thiên Mỹ, khiến cho cô không khỏi lạnh toát sống lưng.

Sau khi ăn sáng, cô rửa bát đĩa một chút rồi đi đưa com. Xong xuôi tất cả thì cũng đã hơn tám giờ. Không thể chậm trễ hơn nữa, Phương Anh chạy vội từ Thái Thịnh về nhà, thay áo sơ mi với váy ngắn công sở, búi tóc cao lên trông thật thanh lịch và đậm chất tri thức.

Cô cầm hồ sơ thật chặt trong tay, vẻ mặt đầy tự tin.

Hồ sơ của Thùy Anh phải nói là rất đẹp! Cô ta xinh xắn, học thức cao, bằng đại học cũng là bằng cử nhân. Trong sự nghiệp học tập đều có rất nhiều thành tích xuất sắc, bằng khen nhiều vô kể. Huống hồ gì, người đi phỏng vấn ngày hôm nay, lại là cô – cái người đã đi làm hơn năm nay rồi, tất nhiên là kinh nghiệm không thiếu.

Không phải kiêu đâu nhưng với những thứ đã kể trên, cô mà không kiếm được việc trong tuần này thì Việt Nam tỷ lệ thất nghiệp năm 2015 sẽ tăng vọt cho xem.

“Phịch” Cô ngã lên ghế sofa, mặt mũi phờ phạc như một cái xác không hồn. Phương Anh vẫn chưa thể nào tin được ...

Buổi xin việc sáng nay, chính thức thất bại!

Cô không hiểu? Cô làm gì sai sao? Hay là cái hồ sơ kia không đủ “long lanh” để khiến người ta chấp thuận. Có lí nào chứ?? Lúc trước, có mỗi cái bằng cô đi xin còn không thấy thăm như lần này...

Sáng nay nộp hồ sơ ở ba công ty.

Công ty đầu tiên đợi mất nửa tiếng mới vô phòng vấn được. Họ nhìn hồ sơ cô xong rồi còn nhún mày. Sau đó, vẫn phỏng vấn như thường, nhưng kết quả đã hiện rõ trên khuôn mặt họ từ lúc mới vào rồi, trượt trăm phần trăm. Lại thêm cái câu lấp lửng mà vị chủ khảo nói nữa, gì mà tốt lắm, có kết quả sẽ thông báo ngay, rồi thì an tâm nỳ nọ.

Đến công ty thứ 2, họ nhìn hồ sơ rồi lại tặc lưỡi, còn ái ngại nhìn cô. Họ cũng hỏi, cô cũng trả lời, cô tự tin mình trả lời rất tốt. Cuối cùng thì họ đánh trượt luôn từ đời nào rồi. Chị nhân viên còn vỗ vỗ vai an ủi cô, kiểu rất thương tâm nói là cố lên nhé và chúc may mắn, đừng buồn gì cả...

Công ty thứ 3 còn thăm hơn, họ nhìn hồ sơ đã lắc đầu từ chối ngay từ đầu rồi.

Hic!

Nhìn biết là cái hồ sơ có vấn đề. Họ không hài lòng ở điểm gì chứ?? Sạch đẹp như vậy, tiền án tiền sự cũng không. Huhu! Thùy Anh à, sao mà cái gì liên quan tới cô cũng xui xẻo hết thế.

Đúng lúc đấy, thì điện thoại reo lên. Cô nhấc máy, một tin nhắn mới từ bà Mỹ: [Trưa nay tao bận, không ăn com ở nhà.]

Phương Anh toét miệng cười, may quá, đúng là cái tin nhắn xất đường vào tâm lòng đang đau nhói của cô, an ủi phết đấy. Trưa nay tự do rồi!

“Cạch” Hoàng Đức Kiệt đẩy cửa vào nhà, hớn hơ: “Hey! Anh tới rồi nè. Có lẽ là trưa nay chúng ta sẽ ăn thịt gà đấy...” Trong tay còn có rất nhiều túi đồ linh kinh khác.

“Đề đó, đề đó.” Phương Anh nhào tới, giật mấy cái túi, vút lên bàn rồi kéo tay Kiệt hướng cửa mà đi, phát khởi: “Đi! Chúng ta đi ăn. Không nấu nướng gì hết!”

Lâu rồi mới được tự do ăn uống. Trưa này, cô quyết ăn thật nhiều bù vào nỗi buồn không xin được việc mới được. Ẩm thực Sài Gòn ngon có tiếng đấy.

Dù không hiểu gì, nhưng anh vẫn vui vẻ đáp ứng mọi nguyện vọng của cô. Anh đoán, hôm nay cô đang có chuyện gì vui thì phải, tâm trạng tốt bất ngờ luôn! “Được thôi!”

Ngồi trong xe Taxi, anh nhìn cô rồi cười hỏi: “Em muốn tới nhà hàng nào? Food’s Harry được không? Hay là Lameline nhé?” Đó đều là những nhà hàng anh và cô hay tới, đồ ăn ở đó cũng rất ngon, mà không khí xung quanh thì lại yên tĩnh nữa. Giống như mọi buổi hò hẹn trước đây vậy.

“Không!” Cô đáp, chép miệng: “Chỗ đó chán lắm, lại đắt đỏ. Tôi chọn địa điểm rồi, hôm nay tôi khao nên mong anh thương cái ví của tôi với nhé!”

“Để anh trả cũng được mà...” Hoàng Đức Kiệt dựa người vào cửa xe, nhìn cô thú vị.

“Không! Hôm nay tôi buồn nên tôi khao.” Phương Anh cau mặt, rất hồ hững: “Anh chỉ việc ăn thôi!”

Kiệt bẹo má cô: “Tùy em!”

“Buông ra nào...” Phương Anh nghiêng đầu né đi, trừng mắt: “Cười cái gì mà cười chứ?”

“Thì tại hôm nay thấy em dễ thương quá thôi!” Anh bấu môi trêu chọc.

“Đồ bệnh!” Cô lùi ra sát cửa xe, quay đầu nhìn ra ngoài, không thèm quan tâm ai kia nữa.

“Haha...!!” Anh buồn cười. Tiểu yêu tinh này cũng biết lạnh lùng như thế cơ đấy. Cảm giác, cô nhóc này ngày càng đáng yêu hay sao ấy, cái vẻ mặt như mèo con ...

Một lát sau khi xuống xe, cả hai đi bộ một chút. Xa xa, đã thấy thấp thoáng bóng dáng các hàng quán cùng tiếng ồn ào như vỡ chợ. Mùi đồ ăn quện vào nhau thơm nức mũi.

“Đường Hồng Hà?” Hoàng Đức Kiệt nhìn xung quanh, hỏi.

“Ừ! Là nó đó! Con đường nổi tiếng với ẩm thực phương Bắc trên đất Sài Gòn. Tôi thích đến đây lắm!” Ôi! Sao mà cô nhớ đồ ăn Hà Nội thế không biết! Nhìn nơi này, lại thấy thêm rồi.

“Ồ!...” Kiệt cười. Thùy Anh cô mà cũng quan tâm tới những thứ “vía hè” ồn ào như này sao? Quen cũng lâu rồi, giờ mới biết cô thích nơi này đấy. Thật khác lạ mà.

Phương Anh nắm tay anh đi phía trước, vừa đi vừa nhìn xung quanh, hít hà mùi thơm của đồ ăn hòa quện trong không khí, cô nghĩ rồi kêu lên: “Chúng ta ăn phở đi! Nếu tôi không lầm thì mùi này là mùi phở gà tỏa ra từ quán kia hay sao ấy. Thơm dã man lên được.” Cô chỉ về phía bên phải đường, rồi không thèm nghe anh đồng ý hay không, đã kéo vội tới tận cửa. Gọi liền một lúc ba bát phở, một phở bò tái cho anh, hai phở gà cho cô.

Cô ăn rất nhiều, cứ xì xụp liên tục. Nhìn bộ dạng “tập trung chuyên môn” cao độ này của cô, Kiệt phì cười: “Từ từ thôi em...!”

“Anh ăn đi.” Cô húp một hóp nước, chép miệng nói: “Đừng chú ý tới tôi. Tôi đang rất đói nên bộ dạng lúc này phản cảm lắm! Mà anh nhìn chăm chăm như thế này giờ khiến tôi ăn mất cả ngon đấy.”

“Được rồi, được rồi...” Anh cúi xuống ăn tiếp, tai hơi đỏ lên. Cô ấy ăn chăm chú vậy mà vẫn biết anh nhìn cô nãy giờ, tình thật... .

Buổi trưa hôm đó, cô kéo anh đi hết từ hàng này qua hàng khác, ăn không biết bao nhiêu món. Cô còn dẫn anh tới trung tâm mua sắm đi shopping cả buổi chiều.

Phương Anh bảo là cô buồn và rất tức giận. Nhưng trông chẳng giống thế chút nào. Cô đi chơi vui vẻ và bao từ đầu đến cuối. Cô còn mua cho anh một cái áo sơ mi kẻ hàng... sale 30% nữa. Mặc dù nó rất rẻ, nhưng vì là cô mua cho, nên anh vẫn cực kì thích. Sáng hôm sau diện tới công ty mà mặt mày hớn hờ hẳn.

Kiệt thấy tức cười. Anh chưa bao giờ để Thùy Anh chi trả một cái gì trong suốt những buổi hẹn hò bao năm qua. Ấy thế mà hôm nay, cứ mỗi lần anh muốn rút ví trả thay, thì lại bị cô lườm cho cháy mặt: “Tôi bảo tôi khao mà. Tôi đang tức giận đấy nên đừng chọc tôi.”

Theo như Kiệt nhớ, thì những lúc Thùy Anh gặp chuyện buồn, cô ấy thường trông rất suy sụp và ủ rũ, khác hoàn toàn với cô gái đứng trước mặt anh đây. Tưởng chừng như chỉ cần cho cô ăn no là cô ấy sẽ quên hết mọi phiền muộn vậy. Giống như một đứa trẻ con không biết lo âu, suy tư gì hết. Đáng yêu hơn trước rất nhiều ấy chứ!

Tối. Bữa cơm diễn ra trong không khí tĩnh lặng, được bao trùm bởi sự ngọt ngào tới khó thở.

“Hôm nay đi xin việc thế nào, Thùy Anh?” Thiên Mỹ cất giọng hỏi.

“Ôi dào! Nhìn cô ấy xuất sắc thế cơ mà, không khéo, lại kiếm được một công việc hạng sang luôn rồi ấy mẹ nhỉ?” Huyền Nhung vén tóc lên, nhìn cô mĩa mai.

Phương Anh chớp chớp hàng mi dài, nhoeo miệng cười rất chi là tươi: “Không ạ. Sáng nay phỏng vấn thất bại hết rồi ạ.”

“Ồ!” Bà ta cười: “Sao thế? Người ta hỏi khó quá à?”

“Vâng! Cũng tại con căng thẳng quá nên khi trả lời còn nhiều sai sót. Con nghĩ con sẽ khá hơn cho những lần sau thôi!” Cô nhún vai đáp trả.

“Vậy sao? Vậy chúc con may mắn nhé! Cũng còn nhiều thời gian mà.” Thiên Mỹ nhìn cô đầy vui vẻ, lấy giấy lau miệng một chút rồi dùng đũa bỏ ra ngoài.

“Kém cỏi! Có thể cũng dễ trượt.” Huyền Nhung nhấp một ngụm rượu vang đỏ.

“Hihihi” Cô cười dài, giễu cợt: “Sao bằng Nhung tiểu thư, học cao biết rộng...”

Huyền Nhung nhếch miệng “Này bà chị!” Cô ta cao giọng, thật hống hách: “Có gì khó khăn thì cứ hỏi tôi đây này, tôi sẽ thật tận tình giúp đỡ.”

“Ừ! Bà chị biết rồi. Hihihi!” Phương Anh cười thật khả ái. Bà chị cơ đấy! Này bạn à, chúng ta bằng tuổi nhau nhưng trông bạn già như mẹ tôi ấy, dù bạn

có đẹp hơn tôi thì cũng nên nhìn lại mặt hàng đi. Xem ở đây ai mới là bà chị.

“Bây giờ cũng biết đối đáp cơ . Tôi không ngờ cô miệng lưỡi sắc bén như vậy...” Cô ta nhìn cô chăm chăm, mắt thì cứ như toàn lòng trắng ấy. Đến là kinh dị!

“Nào có đâu!” Cô xua tay: “À mà nếu Nhung tiểu thư ăn xong rồi thì có thể đứng lên cho tôi dọn không?”

Huyền Nhung lau miệng: “Tất nhiên! Riêng về khoản này thì nhất cô rồi...” Dứt câu, ném thẳng tờ giấy ăn xuống đất, ợ một cái to rồi đi lên lầu, đóng cửa cái “sầm”.

Phuong Anh giậm chân bình bịch xuống đất. Chết tiệt! Mới chiều đi xả giận giờ lại bị cô ta chọ cho giận nữa. Bực quá! Ở đâu ra cái thể loại như thế chứ??

Cô tiến tới, đá bay tờ khăn giấy ra chỗ khác, dọn dẹp bát đĩa rồi bắt đầu rửa.

p/s: Chuyên mục giao lưu cùng tác giả:

Hi! Hôm nay là thứ 3 ngày 13 tháng 10.

Tôi muốn chia sẻ một chút với bạn về con đường Hồng Hà(quận Tân Bình, Hồ Chí Minh) này.

Vâng! Hồng Hà là tên thật của tôi, haha! Tôi cũng rất bất ngờ khi biết mình trùng tên với một con đường ở phía Nam tổ quốc. Mà con đường này lại là về ẩm thực phương Bắc trên đất Sài Gòn nữa. Tôi vốn rất béo và cực kì ham ăn, nên đồ ăn đối với tôi có một tầm quan trọng rất đặc biệt.

^^ Nếu có cơ hội đến Sài Gòn, tôi nhất định sẽ tới đó để thưởng thức ẩm thực. Đọc trên báo thấy coi bộ rất ngon!

:p Vậy nhé! Hẹn gặp lại bạn ở chương khác.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đã 3 ngày trôi qua và Phuong Anh thấy tình hình vụ xin việc chẳng khá hơn chút nào. Cô đã đi rất nhiều nơi xin việc, nhưng họ nhìn vào hồ sơ là lại nhăn

mặt, thậm chí là loại luôn từ đầu.

Phuong Anh gọi điện cho Diệp và nhờ tới sự giúp đỡ của cô ấy. Diệp rất vui về nhận lời rồi tìm việc cho cô. May sao, công ty anh họ cô ấy lại đang tuyển nhân viên, nên Diệp không nghĩ nhiều lập tức đề cử Phuong Anh ngay.

Lúc đầu, Diệp còn hớn hờ khoe với cô trong điện thoại rằng: “Ừ! Công ty anh tớ. Cậu đừng lo, cứ cố gắng hết sức là được... Trượt ư? Không thể đâu, anh tớ nhận lời vui về lắm! Anh ấy nói sẽ nhắm mắt rồi chiếu cố cho... ừ ừ! An tâm!...”

Nghe Diệp nói chắc nịch như vậy cô cũng mừng rúm! Vì công ty anh họ cô ấy không hẳn là to nhưng ít nhất kiếm được việc là tốt rồi!

Thế đấy mà hôm nay, cô cầm hồ sơ của mình đưa cho anh ta, mặt anh ta lập tức biến sắc. Lại còn ho khan vài cái, rồi nói bong gió đủ thứ chuyện, ý là chóng đuôi cô đi. Phuong Anh thất vọng ghê gớm lắm! Diệp biết chuyện còn sộc hơn nhiều.

“Thật không thể tin được! Sao anh ta lại làm thế với cậu?” Diệp bóp chặt cốc nước trong tay, gằn giọng.

“Tớ không biết...” Cô đáp, chán nản.

“Tớ không tin! Mới tối hôm qua anh ta còn rất vui về nhận lời tớ chiếu cố cậu cơ mà?? Chưa phỏng vấn gì đã vội đuổi như thế này là có ý gì chứ!!!”

“Thôi bỏ đi.” Phuong Anh phẩy tay: “Đừng trách anh ta. Nó như thế mấy hôm nay rồi.”

Diệp nhăn mặt: “Cái gì như thế?”

“Thì... nhà tuyển dụng nào nhìn hồ sơ của tớ... đều có phản ứng hết như anh họ cậu ấy. Họ không hài lòng... Một số nơi còn loại tớ ngay từ đầu cơ. Tớ không hiểu, hồ sơ của tớ có gì xấu? Mà khiến bất kì ai nhìn vào cũng ghét tới như vậy?”

“Cái gì?” Diệp kinh ngạc: “Có chuyện đó sao???” Hồ sơ của Thùy Anh ư?

“Ừ!” Cô gật đầu: “Tớ có cảm giác như mình bị ‘chơi’ ấy.” Cái cảm giác bất an, lo lắng... Mấy ngày vừa qua, cô đã nghĩ rất nhiều về việc này. Cô thấy lạ lắm! Vì phản ứng của họ như một ấy. Giống như có ai đó đứng đằng sau thao túng bọn họ vậy.

“Thì chính xác là cậu bị chơi rồi còn gì!” Diệp đập tay xuống bàn: “Chuyện như thế này, nếu đúng là sự thật, thì chính xác là có kẻ bày trò!”

“Hừm... Nhưng quả thực là... nghe nó hơi phi lý...” Phuong Anh cắn môi, cô thề cô đã nghĩ tới khả năng đó rất nhiều, và cũng rất nhiều lần tự nhủ với bản thân là nó không hề tồn tại. Cô là fan cuồng phim Hàn Quốc, cũng thấy nhiều tình tiết như thế này trên đó rồi. Thường thì là một kẻ có quyền lực đứng đằng sau thao túng tất cả. Nhưng cô không tin những thứ lại có thể xảy ra ngoài đời thực.

“Phi lý cái gì?” Diệp hỏi lại.

“Thì... tớ làm gì quen ai quyền lực tới nỗi có thể sai khiến tất cả những công ty ấy từ chối tớ chứ?” Cô đáp.

“Cậu ngốc sao?” Diệp la lên, đập tay xuống bàn: “Không cần ai quyền lực hết, một đũa bình thường cũng có thể làm được việc đó.”

“Ý cậu là gì?”

“Thì đó... cần gì sai khiến, một cú điện thoại gọi tới công ty đó là xong!”

“Hm?” Phuong Anh nhìn Diệp nghi hoặc: “Điện thoại gì?”

“Là tung tin đồn bắt lợi cho cậu ấy. Chỉ cần gọi đến, bịa ra một câu chuyện, hoặc là thông báo gì đó không hay về cậu chẳng hạn...”

“Phi lý!” Phuong Anh bĩu môi: “Chẳng nhẽ cứ bịa đại ra rồi ai cũng tin?”

Diệp nhún vai: “Thì người gọi điện làm ở công ty lớn nào đó, khiến người ta tin tưởng những gì họ nói hơn... Một đồn mười, mười đồn một trăm... Biết sao được.”

Cô im lặng, lời Diệp nói nghe... cũng có lý. Chỉ là cô không ngờ được, loại chuyện như thế cũng có trong thực tế. Thật... thật là...!

Diệp nắm tay cô, đôi mắt đẹp mờ lớn, lấp lánh: “Cậu cứ về tìm việc tiếp đi. Vụ này để tớ tìm hiểu đã.”

“Có gì tớ gọi tớ ngay nhé!” Phuong Anh cười. Có lẽ bây giờ cũng chưa nói được gì, thôi thì về đợi điện thoại của Diệp vậy.

“Alo!”

Cuối cùng đầu dây bên kia cũng chịu nhấc máy, Diệp thở phào: “Anh Dũng phải không ạ? Em là Diệp đây ạ.”

“Diệp đây à? Có chuyện gì thế em?”

“À, em muốn hỏi chút về chuyện của bạn em ấy ạ.”

“Bạn em? Là cái cô hôm nay tới công ty anh phỏng vấn ấy hả?”

“Vâng! Vũ Thị Thùy Anh ấy ạ!”

“Ừm! Anh nhớ rồi...”

Diệp gõ gõ xuống mặt bàn: “Em nghe bạn em nói, anh từ chối nhận cô ấy vào công ty làm việc, sao thế ạ?”

“Việc này...”

“Bạn em nó trả lời phỏng vấn tệ quá à? Hay là do hồ sơ của nó có gì không tốt ạ?”

“Không phải! Bạn em, trả lời cũng tốt, thành tích cũng xuất sắc...” Giọng ai kia đã dần trở nên lúng túng.

“Nếu sao anh lại không nhận nó ạ? Em còn nhớ anh đã nhận lời em sẽ giúp đỡ nó rồi cơ mà?” Diệp chất vấn.

“Hm... Diệp à... Vì anh là anh họ của em nên anh sẽ nói cho em điều này...”

“Dạ?” Diệp nhôm dậy, điều này?

“Tất cả là vì muốn tốt cho em nên mong em đừng giận anh, vì có lẽ điều này nó hơi xúc phạm bạn em.”

“Vâng! Em đang nghe. Anh nói đi ạ.”

“Ừm... Anh không hề nghĩ được em lại chơi với loại người như vậy. Lúc trước anh biết Thùy Anh kia là người như nào nên mới đồng ý với em sẽ chiếu cố cho cô ta. Nhưng giờ anh biết rồi nên anh không thể tha lỗi cái loại như thế vào công ty mình làm được...”

“Loại người? Thùy Anh là loại người gì chứ?” Diệp hơi gằn giọng.

“Ặc! Em không biết sao...?”

“Thùy Anh trong lòng em là một người rất tuyệt vời, cô ấy là người tốt...” Dù là lúc trước hồi còn học chung, tuy không nói chuyện nhiều nhưng Diệp tin Thùy Anh không phải “cái loại người” đáng bị người ta nhắc tới đầy kinh miệt như vậy. Huống hồ gì bây giờ tiếp xúc nhiều như này, cô lại càng tin tưởng vào nhân phẩm của cô ấy.

“Nghe như này là anh thừa hiểu em không biết cái gì về cô ta rồi... Anh nghĩ ít nhất là có một chuyện e nên biết về bạn em thì hơn.”

“... Dạ!”

“Sáng nay đồng nghiệp cũ của cô ấy gọi điện tới, nói cho anh biết về ‘lịch sử’ huy hoàng của cô ta. Hừ, ăn trộm tiền và tài sản của nhân viên khác, ngay cả tài liệu mật của công ty cũng không tha. Chưa kể, anh nghe nói bạn em cũng lằng lự lắm! Tổng giám đốc công ty đây già sắp bằng bố cô ta rồi mà vẫn còn có thể quyến rũ được...”

“Cái gì?” Diệp kêu lên: “Thùy Anh chưa bao giờ đi làm!?” Cô ấy không đi làm thì lấy đâu ra đồng nghiệp cũ được.

“Lúc đầu anh cũng không mấy tin đâu, nhưng sau ấy anh mới biết bạn em nổi tiếng như nào em ạ. Các công ty khác cũng ít nhiều tin đồn thất thiệt về cô nàng này, đến mấy bà chị tiếp tân công ty anh cũng biết luôn rồi. Em nói anh làm sao dám nhận loại người như thế vào công ty đây?”

“Em...”

“Cô ta chưa từng đi làm? Em quen cô ta đủ lâu để biết hết mọi thứ về ả không? Ặc giấu em chuyện đó thì sao?”

“Thùy Anh không phải... Em... Ý em là...” Diệp vò đầu, muốn nói mà không biết phải nói gì nữa.

“Em dám khẳng định với em cô ta không lừa em chuyện gì chứ? Em chắc chắn cô ta chưa từng đi làm chứ?”

“... Em...” Diệp không biết phải trả lời thế nào nữa! Cũng gần đây mới bắt đầu nói chuyện với cô ấy, nên những việc trước đây liên quan tới Thùy Anh, cô...

“Hừm! Nói vậy chắc em đủ hiểu rồi. Anh xin lỗi vì không thể nhận bạn em...”

“Vâng! Vậy thôi! Em xin phép cúp máy trước! Chào anh ạ!”

“Chào em!”

“Tút...tút...” Diệp đập máy, cắn môi phân vân.

“Méo à, em nói xem những tình tiết giả tưởng trong phim có cái nào là thật không...?” Phương Anh vuốt ve bộ lông mềm mịn của con mèo đang nằm cuộn tròn trong lòng mình kia.

Mà hình như nó ngủ rồi, để mình cô lăm nhăm này giờ như tự kỉ ấy.

“Haiza!” Cô thở dài. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về những gì Diệp đã nói.

Gia sử, nếu đúng là có kẻ bày trò thì người đó nhất định là quen biết cô! Vì dường như cô ta biết rất rõ cô sẽ tới công ty nào để phỏng vấn trước. Dù có là tung tin đồn đi nữa thì không thể trong vòng một buổi tối gọi điện hết cho số công ty hiện tại ở Sài Gòn được. Nên Phương Anh khẳng định, người đó nhất định là ở gần cô, rất gần!

Là ai? Và làm thế nào...???

Làm thế nào chứ?

.....

.....

...

Phương Anh nhồm dậy, với tay lấy chiếc điện thoại. Mở mạng và lên web ngay tức thì.

Phải rồi! Lịch sử truy cập web!

Cô lướt xuống lịch sử của khoảng hai, ba ngày trước. Cô nhớ trước đó cô có truy cập vào một bài viết tổng hợp các công ty tuyển nhân sự và cũng hôm đó, cô đi ngủ cực kì sớm!

Làm gì có chuyện vô lại cái bài viết ấy lúc hai giờ rưỡi sáng theo như lịch sử ghi lại chứ?

“F*ck!” Có kẻ lục điện thoại của cô. Phương Anh nghiêng rằng đây cay nghiệt.

Huyền Nhung! Thiên Mỹ!

Là cô mất cảnh giác với hai cái con người này quá rồi chăng?

p/s: giao lưu với tác giả:

^^Hi! Hôm nay chúng ta nói về việc tung tin khiến người ta mất việc nha!

:v Cái này là thật, tuy rằng quy mô của nó cũng chưa khủng như trong phim thôi!

Ví dụ điển hình là chị mình, đi xin việc nhưng bị đũa ghét mình nó tung tin nhảm nên lúc phỏng vấn coi bộ căng lắm! Chị ý về còn khóc 1 trận nữa cơ. Nghe đâu cái đũa tung tin có quen biết gì đó nên coi bộ bên đó cũng tin răm rắp lời bà chị xấu tính này.

Hehe :p Hẹn gặp lại ở chương khác <3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Sao trông cô mặt mày như đưa đám thế?”

“Không tìm được việc thì vui thế nào đây?”

“Việc? Việc gì?”

“Thì tôi đi làm đ... Á!” Phương Anh bụm miệng, nhìn chăm chăm vào người đối diện. Ặc, cô vừa nói gì thế này?

“Sao thế?” Trần Minh Quân cười tươi, nhướn mày.

Cô xua tay, ha ha vài tiếng: “Không có! Này tôi nói linh tinh, làm ảnh hưởng tới bữa ăn của anh...”

“Thì tôi hỏi cô nên cô nói, cũng có sao!” Hấn ngắt lời cô.

“Ừm...” Cô gãi gãi đầu, lăm bằm chửi bản thân sao mà ngớ ngẩn thế không biết. Cứ mãi nghĩ về chuyện tối qua, hồn vía này giờ như trên mây trên gió, nghe hỏi là cứ thế buột miệng trả lời.

“Cô tính đi làm sao?” Hấn đan các ngón tay vào nhau, nhìn cô chăm chăm.

“Hừm!... Đúng vậy!”

“Chưa xin được việc à?”

“Phải, cũng được mấy hôm rồi!”

“Là tại bản thân cô hay do yếu tố khác?” Quân ngẩng cao đầu, vẻ mặt khiêu khích.

“Vi tôi kém cỏi, không đủ năng lực!” Cô trừng mắt.

Trần Minh Quân gật đầu, môi hơi nhếch lên. Cái dáng ngồi đậm chất quý tộc: ngả người về sau, chân vắt chéo, và ánh nhìn khinh người dễ sợ.

“Nếu không có việc gì nữa thì tôi xin phép...”

“À” Hấn đột ngột kêu lên, chỉ vào hộp cơm trước mặt: “Đồ ăn hôm nay hơi mặn...”

“Vậy ư? Có lẽ là do sáng nay tôi lỡ tay cho hơi quá đà...” Cô nói. Đồ ăn mặn à? Cô cũng chưa có ăn qua nên chả biết mặn nhạt thế nào nữa. Nhắc tới cái bụng lại biểu tình rồi.

“Hừm! Lần sau rút kinh nghiệm, bụng dạ tôi kém, không ăn mặn được.”

“Được! Tôi nhớ rồi.” Phương Anh gật đầu.

“Cô có thể về được rồi.”

“Vậy chào anh!” Cô thờ phào, cúi đầu rồi ra khỏi phòng. Cái gã này nói chuyện nguy hiểm quá! Toàn hàm ngôn sâu xa!

Rất lâu sau khi cánh cửa khép lại, Trần Minh Quân mới nhồm đậy khỏi ghế. Nãy giờ, hấn đã suy nghĩ rất nhiều về lời nói dối của cô nàng bí ẩn đấy. Hấn định hỏi có phải cô ta quên bỏ gia vị vào súp không, cuối cùng thì nói nhầm thành mặn. Ấy thế mà cô ta lại nói lỡ tay cho nhiều. Vậy là đồng đồ ăn này không phải cô ta nấu sao?

Thế, thứ mà sáng nào Thùy Anh cũng đem tới cho hấn cũng không phải tự tay cô ta nấu?

Oh! Kỳ lạ thật. Quân cười mà chẳng rõ tại sao lại cười nữa. Hấn thừa biết tài nghệ nấu nướng của cô nhất định là không phải hạng xoàng, vậy thì vì sao cô ta lại phải nhờ người nấu chứ?

Phuong Anh nhai mãi một miếng thịt này giờ vẫn chưa nuốt nổi. Cô vừa ăn, vừa khẽ quan sát hai mẹ con nhà kia, quên luôn cả việc nuốt mặc dù miếng thịt đã rất nát. Cô nhớ về cuộc nói chuyện này với Diệp. Cô ấy đã truyền đạt lại hết tất cả những gì anh họ cô ấy nói và bảo cô mau mau tìm cách giải quyết ổn thỏa.

Kẻ bày trò này, kẻ lục điện thoại cô lúc hai giờ sang... Cô đoán chắc chỉ có Huyền Nhung và Thiên Mỹ. Đây là hai người duy nhất không ủng hộ việc cô đi làm trong nhà này. Cứ cho là Thùy Anh có kẻ thù khác đi, thì làm sao vào được nhà mà lục điện thoại cô chứ? Một là có kẻ dẫn đường cho, hai là kẻ dẫn đường tự làm.

Chung quy, hai mẹ con nhà kia là nghi án số 1.

Chỉ là, Phuong Anh hơi do dự, không biết phải nói sao về chuyện này nữa.

“Vụ xin việc thế nào rồi, mày?” Bà Thiên Mỹ bắt ngờ hỏi.

Cô ngẩng đầu, cười hơi gượng gạo: “Cũng... cũng tốt ạ!”

“Tốt là thế nào? Kiểm được việc chưa?”

“Dạ! Chưa ạ.”

Bà Mỹ nghe vậy, cười lạnh: “Thật? Tại sao thế?”

“Con... con đã rất cố gắng! Chỉ là do con quá xui xẻo...” Phuong Anh hơi cúi đầu xuống.

“Nhưng mà, kẻ cũng lạ! Dù con làm tốt hay không thì họ đều không nhận. Cứ như... như thể có ai đang chơi xấu con vậy!” Cô hít một hơi, nói tiếp.

“Hừm? Có chuyện đó sao? Ý mày là mày không xin được việc là do có kẻ tác động vào?” Bà Mỹ nhướn mày.

“Con... Con nghĩ vậy.”

“Hừ! Dù thế nào và vì lý do gì, thì cũng chỉ còn hai ngày nữa là hết thời gian. Tao nghĩ mày nên tự lo liệu mà tìm đường cứu vãn tình hình đi!” Bà ta đứng dậy, lau miệng rồi đứng đĩnh lên lầu.

Phuong Anh nghe xong, thấy tảng đá trên vai cứ như nặng thêm vài tấn. Kể ra, cũng phải cảm ơn bà ấy đã nhắc nhở. Vì suýt nữa thì cô cũng đã huých toẹt ra mọi nghi vấn trong lòng rồi.

Không có bằng chứng mà kết tội người khác thì chính mình thiệt chứ ai nữa. Huống hồ gì, người đàn bà kia là cái loại gì chứ!

“Cốc!Cốc!”

“Ra mở cửa đi kia!” Huyền Nhung nói vọng ra từ phòng khách.

“Dạ!” Cô đặt chồng bát đĩa lên bàn, tháo tạp dề ra rồi bước tới trước cửa. Rõ bực mình. Cái người rảnh rỗi ngồi chơi điện thoại thì không ra mở cửa, lại bắt cái người đang bận rộn trong bếp ra mở. Đúng thật là...!!!

“Cạch!” Cô đẩy cửa ra. Còn chưa kịp nói hết câu xin chào thì liền hóa đá tại chỗ.

Nhung đang lướt facebook, thấy cô nhìn chằm chằm ra ngoài mà bất động, liền đứng dậy tiến tới, nghi hoặc hỏi: “Ai tới vậy?”

Nói rồi, gạt phăng tay trên cửa của cô ra, mở toang cánh cửa.

Huyền Nhung thốt lên thật bất ngờ: “Tổng giám đốc!”

“Thư kí Nhung!” Trần Minh Quân chuyển hướng sang Huyền Nhung, mỉm cười tươi rói.

“Hơ...!” Cô á đờ mặt, lắp bắp nói không ra hơi.

Sau cú đẩy vừa rồi, Phuong Anh mới hoàn hồn, chỉ vào hắn mà lớn tiếng: “Anh...anh ta đến đây làm gì???”

“Im ngay!” Nhung nạt: “Chả lẽ anh ấy không có quyền đến?”

Rồi cô kéo tay kéo chân hắn ta thật thân mật, cứ như vớ được vàng: “Quý hóa quá! Con gió nào mang tổng giám đốc tới đây vậy? Mau vào đi thôi! Ngoài kia bụi lắm...!”

“Ngại thật!” Trần Minh Quân xua tay, tỏ vẻ lúng túng: “Tôi tan làm về muộn, nghĩ bụng thấy đói mà ở nhà hết thức ăn, lại ấn tượng với đồ cô Thùy Anh

lâm, liền tạt qua đây xin nhờ một bữa vậy!”

“Hai cô thấy thế nào?” Hân ta hỏi, nhìn Phương Anh bằng ánh mắt chờ đợi.

“Được! Được! Anh cứ vào mà ăn, Thùy Anh nấu nhiều lắm! Thêm một người không thành vấn đề!” Huyền Nhung gạt đầu, mừng rói rít. Trời ạ! Cô ta cầu còn không được đây, sao nỡ từ chối: “Sau này khi nào tan làm về muộn, anh cứ tới nhà của em mà ăn ạ. Hihi!”

Phương Anh giật giật khéo mắt. Sao cái bộ dạng cô ả lúc này giống con chó xum xoe quanh chân chủ thế nhỉ? Cô ta mà có đuôi thì chắc đang vẫy loạn cả lên mất thôi! Nghĩ lại thấy buồn cười rồi.

“Thư kí Nhung thật hiếu khách! À, còn cô thì sao?” Hân quay sang hỏi cái kẻ đang bụm miệng nhìn cười kia.

“Hả?” Phương Anh hơi giật mình: “Được! Được chứ!” Cô ả đồng ý rồi, tôi từ chối anh thì có để làm gì.

“Ai thế này?” Bà Mỹ từ trên cầu thang bước xuống, nhìn chàng trai khôi ngô đứng ở cửa, hỏi: “Cậu đây là...”

“Cháu chào cô! Cháu là Quân- đồng nghiệp của Huyền Nhung ạ!” Hân ta lễ phép cúi đầu.

“Là cái cậu tổng tài ấy hả?” Bà Mỹ ngạc nhiên.

“Vâng! Anh ấy tới chơi ạ.” Huyền Nhung nhanh miệng đáp. Nắm tay áo hân ta, cười rạng rỡ. Gì mà giống đưa bạn trai về ra mắt mẹ vợ thế này??

Thiên Mỹ gạt đầu hài long, nghĩ bụng chúng nó tiến triển tốt đẹp lắm mới khiến người ta đích thân tới như này. Bà chỉ vào bếp, dịu dàng: “VẬY cháu có muốn ở lại ăn cơm cùng gia đình cô không?”

“Cháu rất sẵn lòng.” Nói đoạn, liền theo bà Mỹ bước vào bếp, thấy vậy, Huyền Nhung cũng lập tức vào theo, chả còn ai nhớ đến cô nữa.

“Cái gì...” Phương Anh chớp mắt, cười khẩy một cái rồi cũng tiến vô bếp, lấy thêm một cái bát và đôi đũa đặt lên bàn.

Cô ngồi xuống ghế của mình, đối diện với Trần Minh Quân và Huyền Nhung. Phương Anh lễ phép: “Con mời đi...”

“Con mời mẹ ăn cơm!” Huyền Nhung nói to thật to, át cả tiếng của cô. Sau đấy là còn cười yếu điệu quay ra hân ta: “Anh cứ tự nhiên ạ.”

“Phi...” Cô che miệng, không dám cười thành tiếng. Huyền Nhung ơi là Huyền Nhung! Lần đầu tiên thấy cô dịu dàng, ngoan ngoãn như này. Mời cơ! Bình thường cô ta ngồi vào chỗ là cấm mặt ăn, nào có nhớ tới ai mà mời. Tự nhiên thấy thật khinh bỉ.

“Cháu mời cô! Mời mọi người.” Trần Minh Quân nói, rồi dùng đũa bắt đầu gấp thức ăn. Khuôn mặt bà Mỹ hiện lên vẻ tươi cười, chiều chuộng.

“Cháu ăn nhiều vào!” Nói đoạn, liền gấp cho cậu ta một miếng sườn thơm nức mũi. Nhìn mà thèm!

Phương Anh nuốt nước bọt. Cũng gấp cho mình một miếng vào bát, vừa cắn vừa tận hưởng. Chúa ơi! Hoàng Đức Kiệt à, cậu nấu ăn ngon thiệt đó! Thịt nạc quện với mỡ bì bì, vị vừa ngọt vừa mặn, lại chua chua...! Ngày mai phải bảo anh ta làm nữa mới được.

“Vâng!” Quân gạt đầu, nhìn qua phía Phương Anh. Thấy cô ăn miếng sườn rõ chi là ngon! Không kìm được mà cũng muốn ném thử. Ái chà! Cũng ngon phết đấy chứ!

“Hôm nay chị Thùy Anh làm sườn ngon quá ạ!Hihi” Huyền Nhung cười, nhìn cô hòa nhã.

“Em cứ đùa! Chị chỉ sợ không hợp khẩu vị của mọi người ấy chứ...!Hi-hi-hi-hi!” Cô cũng cười đáp trả. Tông môn! Diễn khéo thế không biết! Chị em ngọt xớt cơ!

“Tôi thấy rất ngon!” Trần Minh Quân gạt đầu, nhìn cô thăm đánh giá!

“VẬY thì tốt quá! Nãy giờ tôi cứ thắc mắc đồ ăn đã vừa ,miệng anh chưa... Anh nói như vậy thì tôi thấy cũng an tâm” Phương Anh này chưa học qua lớp đào tạo diễn viên nào nhưng khả năng diễn xuất thì cũng không có vừa đâu! Muốn diễn chứ gì? Ừ thì bà đây chiều.

Suốt buổi ăn, hầu như là hai mẹ con nhà kia quần lấy hân ta hỏi đủ thứ, thỉnh thoảng lại cười phá lên vui vẻ. Còn cô thì tập trung cao độ vào món sườn, vì cô cũng chả biết nói gì, thỉnh thoảng cười theo là được.

Thiên Mỹ: “Gần đây hãng Tom Ford có ra mẫu áo sơ mi nam mới, để hôm nào cô mua tặng con coi như quà ra mắt.” Phải lấy lòng cậu ta mới được.

Huyền Nhung: “Mua thêm một chiếc cà vạt Ralph Lauren đi ạ...” Nếu anh ấy đeo cà vạt mình tặng tới công ty thì mấy nhỏ nhân viên chắc chắn sẽ ganh tỵ lắm đấy!

Trần Minh Quân: “Thôi ạ! Như vậy đắt quá! Cháu không dám nhận.” Một mớ rồi, tặng gì cho chặt tù.

...

Huyền Nhung: “Hơn 8h tối rồi, hình như nửa tiếng nữa có chương trình phỏng vấn mẹ...”

Thiên Mỹ: “À ừ! Mới quay chiều nay chứ đâu!”

Trần Minh Quân: “Cháu thấy công việc của cô gần đây rất tốt, thường xuyên được lên TV. Cô lúc nào cũng xinh đẹp rạng ngời ấy ạ. Dù là trên sàn diễn hay là ngoài đời đều rất lộng lẫy. Không hổ danh là đại minh tinh của showbiz Việt.”

Thiên Mỹ: “Cháu cứ nói quá!” Thích gần chết ấy chứ!

Trần Minh Quân: “Nhưng cháu thấy da cô không được đẹp cho lắm! Lớp phấn dày nên trông hơi mất tự nhiên...” Nhìn như đắp bột mì lên mặt ấy.

Huyền Nhung: “Tại mẹ em bận quá nên mới không có thời gian chăm sóc da đó.”

Thiên Mỹ: “Cô cũng biết vậy. Cô sắp xếp lịch spa cuối tuần rồi. Chỉ mỗi tội là cũng không biết phải làm thế nào để che khuyết điểm tạm vài ngày nữa cho bớt bận nên mới trát phấn dày hơn bình thường...”

Trần Minh Quân: “Để khi nào cháu đặt bên Mỹ cho cô một lọ phấn trang điểm mỏng, che khuyết điểm được. Cô thích Avon hay Lancome?”

....

“Đạo này hình như công ty bận rộn lắm hay sao mà cái Nhung nhà cô nó đi làm sớm miết. Cô ở nhà thấy nó cứ ngày ngày xuống sắc cũng bất an...” Bà Mỹ nhìn Huyền Nhung xót xa.

Phương Anh đang húp một ngụm canh, hặn không thể phun ra hết. Lạy mẹ! Cô ta ăn rõ lắm! Béo tốt thế kia mà xuống sắc, trời ạ!

“Dạ! Gần đây công ty vướng vào rất nhiều dự án nên cũng bận cô ạ. Nếu cô thấy không an tâm thì cháu sẽ cho thư kí Nhung tan làm sớm hơn một chút.”

“Không! Em không sao! Em làm được mà.” Huyền Nhung xua tay, nhìn Quân cười dịu dàng.

“Nhưng mà...” Thiên Mỹ ái ngại.

“Mẹ! Con mẹ lớn rồi. Cũng chỉ một thời gian thôi ạ! Để tổng giám đốc làm một mình vất vả con thấy buồn lắm mẹ. Họ trả lương cho con để con đi làm đúng giờ giấc đó chứ.”

Cả bà Mỹ và hấn ta đều rất hài lòng gật đầu cái rụp. Cô đành miễn cưỡng gật đầu theo.

“Cháu nghe nói Thùy Anh đang xin việc phải không ạ?” Trần Minh Quân hỏi. Phương Anh giật mình, miếng sườn trong tay rơi bịch xuống mặt bàn.

“Phải!... Ừm! Sao thế?” Bà Mỹ nhướn mày.

“Chả là cô ấy có nộp hồ sơ vào công ty cháu...”

“Hả?” Cô kêu lên. Hồi nào cha nội? Khách sạn có phải chuyên ngành của cô đâu, cô nộp làm gì??

“Thái Thịnh có... có tuyển nhân viên hồi nào vậy?” Huyền Nhung lắp bắp hỏi lại.

Hấn ta chống tay lên bàn, cười gian xảo: “chiều nay mới phê duyệt xong.”

“À...” Huyền Nhung nháu mày.

“Cái gì thế này?” Phương Anh lầm bầm, trừng mắt nhìn hấn. Anh đang làm gì???

“Thùy Anh này, tôi đến đây tối nay cũng để thông báo cho cô một chuyện luôn...” Hấn ngẩng đầu, nhìn cô chăm chăm, như thể là khiêu khích.

“Chúc mừng cô! Cô trúng tuyển rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Cái... cái gì?” Khóe mắt Phương Anh giật giật.

“Sao?” Huyền Nhung không khỏi nhếch mép.

Trần Minh Quân cười như không. Duy chỉ mình bà Mỹ nãy giờ im lặng. Sự khinh thường thể hiện rõ trên khuôn mặt âm u xám xịt của bà.

“Tôi...” Cô hoàn toàn lúng túng, gãi gãi đầu.

“Được rồi.” Thiên Mỹ cắt ngang lời cô, mỉm cười thân thiện: “Tốt quá! Chúc mừng con!”

“Hơ...” Cô nên vui hay buồn đây. Thế này là thế nào?

“Haha! Xem chị kia! Vui quá nói không nên lời luôn!” Huyền Nhung nắm tay cô, cười híp cả mắt lại.

“Ha... Haha! Chắc vậy rồi.” Cô gạt tay cô ta ra thật nhẹ nhàng, cũng cười đáp.

Hắn dùng giấy lau sạch miệng rồi mới từ tốn lên tiếng: “Vì thế nên bắt đầu từ tuần sau cô có thể chính thức tới công ty làm việc được rồi.”

“Nhưng mà... Tôi làm ở bộ phận nào?” Mặc dù chả hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Phương Anh vẫn thấy có chút vui vẻ. Ít nhất là trong hoàn cảnh xin mãi không được việc hiện tại của cô mà tự nhiên lại được tuyển thẳng vào một công ty lớn, quá may mắn ý chứ!

Thấy cảm kích hắn ta dễ sợ! Trong thời kì nguy nan nhất lại cho cô cái phao cứu sinh “rực rỡ” như thế này.

“Cô cứ đến rồi sẽ được phân phó sau.”

Bà Mỹ nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào cô, không một chút thiện cảm nào..... Móng tay bà ta ghì chặt vào mặt bàn thủy tinh, như muốn bẻ gãy nó vậy. Cũng may sinh thời bà ta cũng là một diễn viên xuất chúng, đối với bà, cuộc đời này chính là một vở kịch. Đạo diễn là ông trời, diễn viên là con người. Kê nào diễn tốt, thì cát-xê chắc chắn sẽ cao.

“Alo! Tổng giám đốc!”

“Tôi đây! Có việc gì thế?”

“À... Nãy cô Nhung có hỏi tôi về việc tuyển nhân viên mới. Tôi không biết phải trả lời cô ta thế nào nữa... Liệu có phải là nhầm lẫn không? Chúng ta đâu có...”

“Không nhầm đâu.” Hắn cắt ngang lời của nhân viên bộ phận nhân sự.

“Ồ!... Vậy... Vậy chúng ta có tuyển sao? Tôi không thấy có ai nói gì cả...”

“Có! Tôi mới ra chỉ thị tuyển nhân viên cách đây ba mươi phút. Kí vẫn còn chưa khô mực. Và bây giờ kết thúc tuyển. Sáng mai sẽ có công văn xuống.”

“Nhanh vậy ư? Có vẻ số lượng rất ít.”

“Ừm! Có một ngòir thôi nên cũng ít thật.”

“Hả? Một ngòir???”

Trần Minh Quân phân phó thêm vài câu nữa rồi mới cúp máy. Nhấn mạnh ga, chiếc siêu xe Fox lao đi như một mũi tên trên đường. Trên môi hắn, một nụ cười nhàn nhạt khẽ giương lên...

Thứ hai, tuần sau.

Phương Anh hồi hộp cầm hồ sơ đi tới quầy tiếp tân. Cả đêm qua cô mất ngủ, đi làm lần thứ hai mà sao còn háo hức hơn cả lần đầu tiên nữa. Có lẽ là vì tập đoàn này lớn gấp bội công ty cũ đi? Một đưa tốt nghiệp đại học loại C như cô cũng được đặt chân vào đây làm việc. Thủy Anh à, thân phận của cô tuyệt thật đó.

Cô không tự chủ được mà toét miệng cười.

Còn chưa kịp nói gì thì đã bị cô nhân viên quầy nhìn tới nhìn lui, rồi buông một câu xanh rờn: “Ủa? Đi đưa com mà sao ăn mặc nghiêm túc vậy?” Bày đặt búi tóc, áo sơ mi trắng kết hợp với váy xòe màu đen thanh lịch cơ.

“Tôi đâu có...” Phương Anh gắt: “Đưa com cái gì mà đưa com! Từ giờ, sẽ có người giúp việc xin của thư kí Nhung đưa com nhé! Tôi tới đây đi làm đó.” Chủ nhật vừa qua, bà Mỹ chính thức tuyển người giúp việc, thay thế cô làm tất cả mọi việc lớn bé trong nhà, nhằm "tạo cho cô điều kiện đi làm tốt nhất". Haha! Vui dễ sợ mặc dù lúc nói câu đó, mặt bà ta còn lạnh hơn cả gió mùa đông bắc ngoài kia ấy chứ!

“Đi làm?” Cô ta trở mặt: “Cô có nhảm công ty không vậy? Thái Thịnh tuyển nhân viên bao giờ thế?”

“Vớ cả, tôi không ngờ người ... như cô lại vào được Thái Thịnh cơ đấy.” Cô nhân viên lấy tay che miệng, khúc khích cười đầy mỉa mai.

Phuong Anh nghe xong thì tức giận, thực muốn tiến tới và tát cho ả vài khác, vừa tát vừa kêu lên: “Mày thích khinh chị à! Này thì khinh! *chat, chat*”

Nhưng thực tế, cô chỉ nhẩn nhện và khẽ đáp lại: “Tôi tốt nghiệp đại học ngoại thương quốc tế với bằng cử nhân.”

“Cử nhân cơ á?” Cô ta thốt lên có vẻ kinh ngạc, làm sao một con hầu như nó lại có thể...: “Nực... nực cười.”

“Nếu cô cảm thấy buồn cười thì cứ cười đi. Vậy nhé!” Cô chống tay lên hông, haha vài tiếng rồi quay người bỏ vào thang máy. Bực cả mình! Định hỏi cô ta phòng nhân sự ở đâu mà thái độ thế đấy, tự cô tìm còn hơn!

Trong thang máy còn một vài người khác, cô quay ra hỏi thử thì được biết phòng nhân sự ở tầng 4. Phuong Anh cúi đầu cảm ơn rồi ấn vào bảng điều khiển trên tường.

Thoát cái, đã lên tới nơi. Cô vừa bước vào phòng nhân sự, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy một chị nhân viên nhanh nhẹn bước tới, tươi cười nói với cô: “Chào em! Em là Thùy Anh phải không?”

“Dạ!” Sao chị ấy biết nhỉ?

“May quá! Em vào kia tìm trưởng phòng để được sắp xếp ổn thỏa nhé!”

“Vâng! Cảm ơn chị ạ.” Phuong Anh cúi đầu chào rồi bước về phía văn phòng xa xa. Cô vừa vào trong chưa được bao lâu thì chị nhân viên nọ đã tùm tùm ba xi xào với những nhân viên khác:

“Chính là con nhỏ đó đó.”

“Không phải cô ta là người hầu đưa cơm cho thư kí Nhưng sao?”

“Ừ thì thế mới nói... Chắc chắn là do ả đó cho cô ta vào công ty.”

“Đi cửa sau ấy hả?”

“Chứ còn gì! Ai đời lại tổ chức tuyển nhân sự trong vòng một buổi tối chỉ tuyển duy nhất một người chứ? Đó chỉ là cái cớ tổng giám đốc với thư kí Nhưng đặt ra để cho cô kia vào công ty thôi...”

“Thế cô ta làm chức vụ gì vậy?”

“Sao tôi biết được. Nhưng chắc chắn không hề nhỏ đâu.”

“Bất công thật. Tôi đi làm gần năm trời rồi còn chưa leo nổi lên chức vị phó phòng...”

....

Phuong Anh sắc mặt xám ngoét, âm u lạ thường.

“Tên chết bầm! Khốn nạn! Đề tiện...@#!%\$#&*%” Cô vừa đi vừa lầm bầm chửi.

“Hả? Cậu nói gì cơ?” Cô gái đi trước cô quay lại, nhìn cô đầy tò mò.

“À không! Mình có nói gì đâu.” Phuong Anh ngẩng mặt, tươi cười.

“Vậy thì tốt. À! Chúng ta đến nơi rồi.” Cô gái nọ toét miệng cười, chỉ chỉ tay vào cánh cửa xa xa, trên cửa có đề một dòng chữ to: “Phòng bếp- cửa D”

Phuong Anh cười, chân đi có phần thụt lùi lại. Cô gãi gãi đầu, mặt méo mó. Trần Minh Quân...!!! Cái tên điên này.

“Vào thôi! Để mình giới thiệu và hướng dẫn một số thứ cần thiết cho bạn. Từ ngày mai bạn có thể bắt đầu đi làm luôn!” Hương đẩy cửa vào, không quên quay ra nói với cô. Cô gái này làm trong nhà bếp của khách sạn cũng mới một, hai năm. Hôm nay cô ấy có nhiệm vụ giúp cô làm quen với... môi trường làm việc mới. Nghĩ tới lại thấy tức rồi.

Sao có thể xếp người đồ cử nhân đại học vào làm phụ bếp cơ chứ! Anh ta muốn bức điên cô chắc!

Phuong Anh nghiêng răng kèn kẹt, theo Hương vào phòng. Vừa bước vào, mùi dầu mỡ xộc lên mũi ngay tắp lự. Phuong Anh nhìn xung quanh mà ngán ngẩm, đồng thời đưa tay lên che mũi.

“Chỗ này là gian sau của khu bếp chính- nơi để bát đĩa bẩn, đồ ăn thừa và cũng là nhà kho... Nó không được sạch cho lắm!” Hương nói. Rồi dẫn cô đi xung quanh căn phòng và bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ: “Bên kia là chỗ rửa bát. Mấy cái thùng kia đựng đồ ăn thừa.... Kia là nhà kho- kho nguyên thực chính

của khu bếp, phải có chìa khóa mới vào được... Mấy bao kia là bột mì thượng hạng đó...”

“Chỗ này có tầm vài chục người thôi! Vì bây giờ là còn sớm nên ít người ở đây lắm! Thường thì họ chuẩn lên gian bếp trên kia ăn chơi hết rồi...”

“Bà quản lý ở đây nghiêm khắc lắm đó! Cậu phải cẩn thận. Vì cứ sai sót gì là bà ta liền đánh thẳng vào tiền lương của nhân viên. Có tháng mình chẳng được đồng nào vì lỡ làm rơi chõng đĩa sứ ... Mức lương cho phụ bếp ở đây dao động từ 2 tới 5 triệu. Còi cọc vậy mà công việc nhiều phết đấy...” Cô ấy vừa nói vừa cười khúc khích nhớ lại.

“VẬY... vậy mình phải làm gì?” Phương Anh bước theo sau, ái ngại cất tiếng.

“Làm công việc của một phụ bếp thôi! Rửa bát đĩa bẩn, bưng bê, ...” Hương quay lại, đáp. Ánh mắt cô nàng chớp chớp rất linh hoạt. Thấy được sự lo lắng trên khuôn mặt cô, Hương vỗ vỗ vai an ủi: “Đừng lo! Mặc dù hơi vất vả tí nhưng ở đây cũng vui lắm! Thỉnh thoảng cũng có thể ăn đồ thừa, học lóm một vài thứ...”

“Haha...!!!” Phương Anh cười rồi lại khẽ thờ dài.

Hương ngược lại rất vui vẻ, nắm tay cô kéo đi: “Nào! Mình có thứ này cho cậu đây”

Cô nàng kéo Phương Anh vào phòng thay đồ cạnh nhà kho, đưa cô một chiếc chìa khóa rồi chỉ vào cánh tủ tí phai trong: “Đó là ngăn chứa đồ của cậu. Trong đó có sẵn đồng phục làm việc mới của cậu rồi đó. Ngày mai tới cậu chỉ việc mặc vào rồi đi làm thôi!”

“Được. Cảm ơn cậu nhiều!”

“Không có chi! Có gì không hiểu thì cậu cứ trực tiếp hỏi mình nhé!” Hương nói, híp mắt lại cười thật tươi.

Phương Anh gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Trước khi ra về, cô còn quay ra nhìn lại khu bếp đó một lần nữa, rồi lại thờ dài nãy nê. Đáng chết! Sao cô có thể bị đây tới chỗ như thế làm việc chứ??

Phụ bếp ư?

Cô ôm lấy đầu, lắc lắc vài cái... Tên chết bầm Trần Minh Quân kia! Anh troll tôi đấy à? Huhu!

p/s: :D Sau khi đọc xong cái này hãy cười một cái trong vòng 3s, bạn sẽ thấy điều kì diệu. Haha!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Chuông điện thoại reo lên bên cạnh, Phương Anh với tay sang, mở khóa rồi bấm vào tin nhắn mới được chuyển đến:

[Sao tự dưng lại kêu anh không cần nấu nữa vậy? Có chuyện gì sao?] là từ Hoàng Đức Kiệt.

Cô mỉm cười rồi nhấn lại, tiếng tí tí vang lên không ngừng: [Không phải. Nhà tôi thuê giúp việc rồi. Thời gian qua thực sự rất cảm ơn anh! ~^^~]

[VẬY Ừ? Wow, thật khó tin! Sao lại vậy?]

[Thì tôi đi làm nên không có ai làm việc nhà cả thì phải thuê.]

[Em đi làm?? Ở đâu? Chúc vụ gì? Từ bao giờ??]

[Cũng mới thôi! Từ mai tôi bắt đầu đi làm rồi.]

[Sao em không nói với anh?? Anh sẽ tuyển thẳng em vào Big D làm việc ấy chứ!]

[Thôi! Cảm ơn ý tốt của anh nhưng dù gì tôi cũng kiếm được việc rồi.] Cô nhấn. Thăm cảm thấy hối hận! Cũng phải ha! Trước vì ngại anh ta giúp đỡ cô nhiều rồi nên cũng không muốn nhờ nữa. Giờ túng đến mức có bằng cử nhân trong tay mà lại phải đi làm phụ bếp. Kiệt mà biết chắc anh ta cười cô thối mũi mất. Huhu!

[VẬY em làm ở đâu? Có xa không? Có cần anh đưa đi đón về không?]

[Không! Không xa =.=’ Tôi tự đi được.]

[Nhưng em đâu có xe. Em định đi bộ à?]

[Tôi cũng định thế tạm vài hôm đã rồi sang tuần sẽ nghĩ tới việc đi mua xe sau.]

[@@ Anh chờ đi có phải tốt hơn không?]

[Tôi nói là không cần mà =.=’]

[Vậy bây giờ chúng ta đi mua xe luôn đi.]

[Anh điên à? Biết mấy giờ rồi không? =.=’ Nửa đêm rồi đó.]

[Vậy mai chúng ta đi luôn được chứ?]

[Không thích! Mai bận rồi.]

[Vậy ngày kia?]

[=’’= Anh thật là... Tôi đã nói là tuần sau mà...]

[Vậy mai anh kêu người đi mua rồi mang qua cho em nhé!]

[Không thích! Bực quá! Tôi đi ngủ đây.]

[Ax.]

Phuong Anh vừa mới đẩy cửa bước vào, hàng chục ánh mắt liền đổ dồn về phía cô. Cô nhìn xung quanh, có vẻ chưa tới giờ làm việc vì họ vẫn khá rảnh khi đứng tụm lại một góc đằng kia tám xuyên lục địa. Và giờ thì tất cả quay ra nhìn cô như sinh vật lạ.

“Xin chào mọi người ạ!” Cô lễ phép cúi đầu.

Họ ò lên thích thú rồi cũng đáp lại lời chào của cô. Có người còn rất thân thiện vẫy vẫy tay nhiệt tình. Phuong Anh thấy mọi người hòa đồng như vậy thì cũng không quá ngại ngại như lúc đầu nữa, cô tiến tới, bắt chuyện vui vẻ: “Mọi người đến sớm quá ... haha!”

“Em gái! Em là Thùy Anh nhân viên mới phải không?” Một anh chàng da ngăm đen có nụ cười rộng tới mang tai tiến tới, vỗ bóp cái vào vai cô rất thiện chí.

“Vâng! Vì em mới đến nên có rất nhiều điều làm chưa tốt, mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người!” Cô nói.

“Con bé xinh quá cơ!” Một chị ở tít phía trong nói to, xuýt xoa nhìn cô.

“Đồ em ấy mặc cũng rất thời thượng nữa.”

“Không ngờ sẽ có một ngày chỗ chúng ta có một thiên thần xinh xắn như thế này tới làm đó...Haha!”

Phuong Anh đỏ ửng mặt trước hàng loạt lời khen, rồi cả đám phá lên cười. Chợt, Hương từ đâu đi ra, quàng tay lên cổ cô, vui vẻ: “Mọi người đừng trêu bạn ấy nữa. Xem xem bạn ấy xấu hổ quá không cả đám ngẩng đầu nên nữa rồi đây này.”

“Tớ ... tớ...” Cô lắp bắp, đến tai cũng đỏ lên theo.

“Rồi! Để tớ giới thiệu cho cậu nhé!” Hương nháy mắt với cô rồi bắt đầu chỉ vào từng người một: “Đây là anh Toàn- vui tính nhất chỗ này đó, kia là chị Liên- vợ anh Toàn, chị s nấu ăn cực đỉnh, bên cạnh là bác Tuấn béo – bác ấy tốt bụng số 1 luôn...”

Cô nhìn theo, gật gù. Còn những người khác thì cười đùa thật vui với lời giới thiệu dễ thương của Hương. Rất nhiều người sau đó cũng tới chào cô, rồi bắt tay các kiểu. Đang hào hứng thì đằng sau vang lên một tiếng nói choe chóc đầy nội lực: “Giai tán!”

Phuong Anh quay ra. Đằng sau cô là một người phụ nữ tầm năm mươi tuổi, rất béo và trang điểm cũng rất đậm. Bà ta có một đôi mắt ti hí như mắt quạ, cùng với đôi môi dày trề ra. Nom cái vẻ mặt rất đáng sợ. Không hiểu sao, cô lại thấy buồn cười.

“Còn không mau đi làm việc. Thái Thịnh tuyển mấy người vào không phải để làm bù nhìn nhé! ĐI NGAY!!” Bà ta quát, đập mạnh cây gậy gỗ nhỏ trong tay xuống mặt bàn.

Mọi người vội vã trở về vị trí, tản đi khắp nơi trong phòng, không một ai dám ho he gì. Phuong Anh lung tung nhìn xung quanh, chết tiệt, còn cô thì sao?

“Này cô kia!” Bà ta gọi phát một tiếng: “Nhân viên mới phải không? Mau đi thay đồ rồi làm việc đi.”

“Dạ! Dạ!” Cô gật gật đầu rồi ù té vào phòng thay đồ dành cho nhân viên. Chắc hẳn đó là bà quản lý đáng sợ trong “truyền thuyết” mà Hương từng nhắc ha! Cô mở tủ, lấy đồ ra thay nhanh rồi trở lại chỗ làm việc.

Được rồi, ba tháng thử việc ở chỗ này. Sẽ sớm qua đi thôi! Cố lên!

“Thùy Anh! Rửa bát!”

“Thùy Anh! Dọn sạch chỗ này đi.”

“Thùy Anh! Bê cái thùng kia lại đây.”

“Thùy Anh! Nước!”

“Thùy Anh! Sàn bẩn quá!”

“Dạ! Dạ!” Cô chạy tới lấy cây chổi lau cùng xô nước, nhanh chóng lao vào công việc được giao.

Bà quản lý gõ một phát mạnh xuống bàn, quát cô: “Làm cho nhanh cái tay cái chân lên! Dọn dẹp là không có xong đâu cái cô kia.”

“Vâng!” Phương Anh nghiêng rãnh, mồ hôi nhỏ từng giọt xuống sàn. Cô đưa tay lên quệt vội, rồi lại lau tiếp. Nãy giờ bị sai liên tục, khiến cô không kịp trở tay. Chân đã hơi mỏi và kiểu tóc búi ban đầu cũng vì thế mà bù xù hết cả.

Hương vừa đi đưa đồ ăn cho khách về, thấy cô khổ sở như vậy, không đành lòng bước tới giật cây chổi trong tay cô: “Cậu nghỉ chút đi. Để tớ làm cho!”

“Không cần đâu. Tớ không sao!” Phương Anh lung túng xua tay.

“Cậu nghỉ chút đi...” Hương khuyên cô. Hẳn là bà quản lý- bà Dung lại bắt đầu “huấn luyện” người mới kiểu vất kiệt sức lao động rồi. Hồi Hương mới vào, cũng bị bà ta sai cho mệt mà lúc nghỉ trưa chân nhũn ra như bún.

Bà Dung từ trong kho bước ra, thấy vậy thì liền chỉ vào Hương, quát một tiếng: “Hương! Để cô ta làm. Ra kia phụ thẳng Toàn xếp bột mì đi. Thấy ở đây thiếu việc chắc!”

Phương Anh nghe vậy, không nghĩ nhiều liền giật lại cây chổi, nhìn người bạn mới đầy ái ngại: “Cậu đi đi kia...”

Hương thở dài, gật đầu rồi đi vào trong kho. Bà Dung lại tới gần cô, quét mắt đánh giá một lượt rồi từ tốn nói, giọng điệu cứng nhắc: “Vắt giẻ kiệt nước vào. Ướt nhòen nhọt thế kia đi tron lăm! Nhờ may xảy ra tai nạn thì cô có đền bù được không?”

“Dạ!” Cô nhún cây chổi vào trong thùng, rồi vắt đi vắt lại mấy lần cho cạn nước.

“Đáng lẽ trước khi lau phải dùng máy hút bụi hút một lượt...”

“Nhưng cháu đã quét nhà nhiều lần rồi ạ.”

“Chưa đủ sạch! Lần sau quét xong thì dùng máy hút bụi hút đi.”

“Dạ!”

Bà Dung khoanh tay, đứng dè dặt sang một bên nhìn cô lau hi hục.

“Bây giờ là thời gian học việc của cô, làm ăn cho tử tế nếu muốn được ở lại. Thời buổi kinh tế khó khăn, việc làm khan hiếm lắm nên muốn tiến bộ thì phải tự mình chủ động, hiểu chưa?”

“Dạ!” Phương Anh tặc lưỡi ngán ngẫm. Cô cứ tưởng đi làm thì sẽ thoát khỏi thảm cảnh giúp việc. Nào ngờ...

“Tôi sẽ LUÔN LUÔN đi theo giám sát và hướng dẫn cô trong thời gian này. Làm cho tốt vào!”

Phương Anh không khỏi thở dài. Được rồi! Chỉ 1 thời gian thôi! 1 thời gian ngắn nữa thôi!....

p/s: Chắc có lẽ đây là chương ngắn nhất trong tổng cộng các chương từ đầu đến giờ (1504 chữ). Tính đến chương này, mình cũng đã viết được 30k chữ rồi, vui dữ luôn. Cảm ơn vì đã đọc, my friends ^^

Chương 16

Ngày đầu tiên cô tan làm trong tình trạng xương cốt nhũn ra như bũn. Ngày thứ hai tới, lại bắt đầu một ngày còn mệt mỏi hơn cả hôm qua nữa...

“Này này! Cái đây đặt ở kia, mang đi đâu đấy!”

“Rửa bát lẹ lẹ lên coi nào! Rửa mấy con dao cẩn thận, rách găng tay bây... Đây! Biết thế nào cũng rách mà. Cô rửa kiềng thế hả?”

“Buộc mấy túi rác lại rồi đem vứt đi. Này! Xách cho cẩn thận... Này! Đứng! ... Trời ạ! Bực túi rồi!! Mau dọn dẹp lại sạch sẽ đi!!!”

“Ra đây gọt khoai rồi phân loại đổ vô rổ kia. Xong thì mang bao bột mì kia vô kho cất đi, rồi quay ra lau mấy cái kệ cho sạch s... Này! Thờ dài với chả thờ ngắn. Đứng than vãn nữa! Mau làm đi!!”

“Này...”

“Này.....”

“N.....”

...

Bà Dung đập mạnh cây gậy trong tay xuống bàn, mặt đỏ phừng phừng.

“Ruột cuộc thì cô có làm được cái gì ra hồn hơn không hả?” Bà ta quát um lên. Phương Anh sợ tới nỗi co cả người lại.

“Cô xem xem! Tôi bảo cô rửa bát thì tốn nửa chai xà phòng, mất 3 đôi găng tay cao su, bảo cô đi lau dọn thì rác rưởi cô lại làm bực ra lung tung hết cả...” Rồi bà chỉ lên mặt bàn: “Tôi bảo cô phân loại đậu cô cũng nhầm loạn cả lên...”

“...Cháu... Cháu...” Phương Anh lung túng nhìn rổ đậu đủ hình đủ màu trước mặt. Thực sự rất nhiều loại đậu khác nhau, bản thân cô cũng ít đi chợ, cũng chỉ biết mặt một số loại mà thôi! Đẳng này...

Bà Dung ôm mặt, ngán ngẩm.

“Thôi đủ rồi. Cô đi làm việc khác đi!” Bà nói, rồi quay ra sau gọi Hương tới phân loại hộ cô.

Phương Anh im lặng, thấy thật nẫu nề biết bao.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm ấy. Cứ tưởng ăn xong được nghỉ ngơi, nào ngờ...

“Đến đây!” Bà Dung gọi.

“Dạ!” Phương Anh không cam lòng đứng dậy, quay ra sau nhìn mọi người đang nằm ngủ say sưa mà thấy ảm ức.

“Có chuyện gì thế ạ?” Cô hỏi.

“Đi thì biết.”

“Nhưng... nhưng bây giờ là giờ nghỉ trưa...”

“Thì sao?”

“... Thì cháu không được nghỉ sao ạ?”

“Không!” Bà ta đáp: “Đi nhanh chân lên!”

“Vâng!” Phương ANh thở dài, chuyện gì nữa không biết???

Bà Dung dẫn cô vào nhà kho, sau đó, đưa cô một túi đựng các hạt gì đó rất nhiều màu, rồi kêu cô ra bàn ngồi.

“Nhìn cho kĩ đây.” Bà ta nhắc cô rồi từ từ mở túi ra. Đúng lúc ấy cô mới để ý hóa ra là những hạt đậu.

“Cái này là đậu cô ve... đậu hà lan... này là đậu đũa, đậu xanh, đậu tương...” Bà Dung lấy từng hạt trong đó ra giới thiệu cho cô. Sau một hồi liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Nhớ hết chưa?”

“...Chưa ạ!” Nhiều thế này bảo nhớ luôn thế nào được??

“Cho cô tới đầu giờ chiều để nhớ hết tên từng loại đậu này!” Nói rồi, bà Dung đứng dậy, bỏ vào phòng nghỉ.

“Dạ!” Phương Anh cúi đầu.

Khi thấy bà ta đã đi xa rồi liền thở dài thườn thượt. Hóa ra là bắt cô dậy để học cái này, thiệt tình...

...

Đang ngủ, tự nhiên Hương giật mình tỉnh giấc. Cô nhìn xung quanh, thấy mọi người vẫn đang ngủ liền nhẹ nhàng ra khỏi chỗ, đẩy cửa đi ra ngoài. Hương thấy hơi khô miệng, muốn đi làm uống chút nước.

Vừa đi ra liền bắt gặp ngay Phương Anh đang ngồi thù lù 1 góc, giật mình đến đứng cả tim. Hương tiến tới, tò mò hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Phương Anh quay ra, cười thật tươi với Hương rồi chỉ vào sổ đậu trên bàn: “Tớ đang học cách để phân loại chúng.”

Hương ồ một tiếng rồi đáp: “Cũng khá là khó để nhớ hết. Cậu có cần mình giúp không?”

Phương Anh gật đầu: “Có đấy. Vì nãy giờ tớ cứ nhầm loạn hết cả.”

Hương kéo một chiếc ghế lại gần, ngồi sát vào Phương Anh, thủ thỉ: “Đây, để tớ chỉ cho ...”

Không chỉ dừng lại ở những hạt đậu nữa rồi. Liên tiếp 5 ngày sau ấy, ngày nào bà Dung cũng bắt cô học cách nhận diện các loại thực phẩm khác nhau. Tỷ như thịt lợn đen, thịt lợn Mangalica,... hay phô mai mozzarella với phô mai maxcapone, loại nào nấu chảy ngon, loại nào dùng làm bánh ngon... Giờ mới thấy thực phẩm nhiều loại quá chừng!

Cũng may có Hương giúp đỡ, không thì cũng thật khó quá đi mà.

Cũng chỉ tại một lần bà ta có nói với cô câu này làm cô lập tức trở nên chăm chỉ học hỏi hẳn:

“Tôi không ngờ người hầu chuyên nghiệp phục vụ riêng cho thư kí Nhung tới những thứ cơ bản thế này cũng không biết! Nghe đồn cô nấu đồ ăn Mỹ rất ngon kia mà!”

Đúng là trình độ nấu ăn của cô thua xa Thùy Anh. Cứ đà này sẽ lộ ra kẻ hở mất. Thế nên từ dạo ngày hôm ấy, ngày nào cô cũng ra siêu thị xem các loại thực phẩm, học hỏi từ bác Mơ (bác giúp việc mới) những món ăn đơn giản, rồi tra google,...

Và chỉ đầu tuần sau, cô đã thành thực hơn hẳn...

“Thùy Anh, phân loại đậu...”

“Dạ!”

“Thùy Anh, lấy một bao bột mì Vinalflour”

“Dạ!”

“Đừng có lộn hăng đấy.”

“Vâng!”

“Thùy Anh, ra tủ đông lạnh lấy mực ống”

“Dạ!”

Những công việc như vậy, cô làm ngon ơ hà! Cũng nhờ thế mà bớt hậu đậu hẳn đi.

...

“Tuyệt thật đó Thùy Anh à!” Hương nói, vẻ mặt mừng rỡ nhìn cô: “Cậu làm rất tốt đó.” Biểu hiện của cô ngày hôm nay xuất sắc ngoài tưởng tượng.

“Cũng nhờ có cậu cả đó. Cảm ơn nhiều nha!” Cô gật đầu với Hương. Cả hai kéo chiếc xe đẩy đựng đồ ăn đi chậm chậm trên hành lang. Bà quản lý nói với cô thỉnh thoảng đi đưa đồ ăn với Hương để học tập một chút, sau này còn biết đường để làm. Kể ra đi vậy cũng vui, được trò chuyện vô cùng thoải

mái.

“À” Hương đột nhiên nhớ ra gì đó, nói với cô: “Trước đây cậu là người hầu của thư kí Nhung hả?”

“Ừ!”

“Cậu có bị cô ta nạt nộ bao giờ không?” Hương hỏi.

Phuong Anh nhún mày nghi hoặc: “Sao cậu lại hỏi thế?”

“Vì thư kí Nhung rất khó tính!” Hương thì thầm bên tai cô: “Có bữa tớ mang đồ ăn trưa lên cho cô ta, bị cô ta quát cho một trận vì... đồ ăn nhạt. Tớ nói tớ không phụ trách làm các món ăn mà cô ta cứ nhảm trùng tớ mà chửi đồng lên giữa văn phòng. Tức chết rồi!”

“Thế lúc đó tổng giám đốc không nói gì sao?”

“Tổng giám đốc đi công tác rồi. Mà cho dù có mặt ở đây thì cũng sẽ bênh cô ta thôi! Cả công ty này còn ai không biết tới chuyện hai người họ có gian tình với nhau nữa chứ!”

“Gian tình thì gian tình! Đó là công ty, cần phải bình đẳng chứ?”

“Bình đẳng ư? Xì!” Hương phì cười: “Cậu ngây thơ thật đó.”

“Ngây thơ? Là sao?”

“Cậu nghĩ một người đạo đức kém như Huyền Nhung làm sao leo lên được chức vị thư kí tổng giám đốc.”

“...”

“Vi được tổng giám đốc thiên vị chứ sao? Hồng hách, cãi cùn, hay bắt nạt nhân viên cấp dưới, ồng ẹo, giả tạo,... Đúng là kẻ lắm thị phi nhất công ty mà.”

Hương còn ghé sát tai cô, điệu bộ mờ mờ ám ám “Không biết chừng cô ta lên giường với tổng tài rồi ý. Gần đây bắt đầu lên con chảnh chọe dễ sợ, hạch sách nhà bếp đồ ăn này nọ không hợp khẩu vị, người mùi thấy buồn nôn,... Liệu cô ta có phải là mang thai rồi hay không?”

Nghe đến đoạn này, Phuong Anh không khỏi bật cười. Thật ra Huyền Nhung cô ta bị trào ngược dạ dày, mới đi khám cách đây vài ngày. Cô ta cảm thấy buồn nôn chán ăn là chuyện bình thường thôi, đó là triệu chứng của bệnh mà. Haha! Ai ngờ lại bị đám nhân viên ở Thái Thịnh đồn thành như vậy.

Mặc dù biết sự thật, nhưng cô vẫn muốn trêu tức cô ta một trận. Ai bảo nhiều lần bắt nạt cô, tiện thể trả đũa hộ Thùy Anh một chút.

Nghĩ là làm. Phuong Anh không kiêng nể nói to: “Chứ còn gì! Tớ cũng nghĩ vậy đấy. Ở nhà cô ta cũng có các triệu chứng tương tự nữa.” Cô cười thật xấu xa.

“Thật không? Vậy là cô ta mang thai thật sao?”

“Có lẽ. Hôm nọ tớ còn thấy cô ta len lén ra hiệu thuốc mua cái gì ấy, mà về im ỉm giấu trên phòng, một lát sau thì liên tục ra vào phòng vệ sinh, mặt mày tái mét...” Cái này cô không có bịa nha. Cô ta bị đau bụng đầy hơi, phải đi mua thuốc xổ. Vì ngại người ta nhìn thấy mới giấu đem về. Mà uống thuốc xổ xong thì đi vệ sinh là điều tất yếu nha! Cô nó vậy, Hương muốn nghĩ thành cái gì thì... kệ cô ấy vậy. Há há!

“Chắc là que thử thai. Chắc cô ta biết mình mang thai nên sốc hay sao?”

Phuong Anh bày ra vẻ mặt lo lắng: “Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao là làm sao?”

“Nếu cô ấy mang thai thật thì chắc chắn là phải phá rồi.”

“Hả?” Hương kinh ngạc: “Tại sao???”

“Cậu còn hỏi? Tất cả là tại tên tổng giám đốc vô trách nhiệm kia hết.” Phuong Anh đập tay xuống xe đẩy, vẻ mặt kiên định xen “tức giận”

“Vô trách nhiệm?”

“Anh ta rất là vô trách nhiệm. Vì muốn tăng khoái cảm nên đã không dùng bao cao su, hại con gái người ta mang bầu mang bì. Chắc chắn anh ta biết mình không sử dụng nên khả năng thư kí Nhung có thai là rất cao. Thế đấy mà mấy ngày hôm nay đi công tác triền miên, không chịu gọi điện hỏi thăm người tình lấy một câu... Như thế không phải là vô trách nhiệm còn gì.”

Cái này cô cũng không bịa nha! Anh ta đi công tác là có thật, vừa mới về hôm qua xong, ai chả biết. Còn chuyện kia là do Huyền Nhung tự nói lúc ăn tối hôm nọ, chính miệng cô ta bảo anh ta không chịu nhận điện thoại của cô, rồi không trả lời tin nhắn,... Sự thật tới 80%.

“Bao cao su?...”Hương đỏ mặt: “Tổng giám đốc dùng... dùng cái đó ư?”

“Xời! Một hộp đầy ắp trong ngăn bàn anh ta kia.” Cái này thì đúng là bịa rồi.

“... Híc!”Hương kêu lên, đỏ tới tận mang tai.

“Cậu không ngờ chứ gì? Dùng quá sốc. Anh ta vốn luôn biến thái như vậy mà.” Phương Anh chép miệng một cái, vỗ vỗ vai Hương, vô cùng đồng cảm.

“Chưa kể, giả sử anh ta có phát hiện ra Huyền Nhung cô ta có mang thì sẽ bắt đi phá thôi! Một tên biến thái trắng hoa như anh ta sao chịu có con lúc còn sung mãn như vậy...”

“Thùy Anh!” Chưa kịp dứt câu thì đã bị một tiếng gọi lạnh lùng từ đằng sau vang lên chặn lại. Chính là vô cùng tức giận mà rít qua kẽ răng cái tên của cái người đáng nguyên rủa nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Tổng... tổng giám đốc!” Hương kinh ngạc kêu lên, lúng túng cúi đầu xuống, tay chân cuống cuống hết cả.

Phương Anh thấy người đứng đằng sau mặt mày xám xịt, thăm nghĩ không ổn, kiểu này là rất không ổn. Cô chưa kịp cất lời chào thì đã bị anh ta hùng hổ tiến tới bắt lấy tay cô kéo đi, không quên phân phó Hương bằng cái giọng lạnh nhạt: “Cô đi đưa đồ tiếp đi. Còn Thùy Anh, chúng ta có nhiều chuyện để nói đây!”

“Dạ!” Hương nhìn theo bóng dáng hai người họ cứ xa dần mà cảm thấy thật bất an.

Anh ta cứ nắm tay cô như thế mà kéo đi một mạch, đến trước cửa thang máy thì vô cùng thô bạo đẩy cô vào trong rồi tự mình vào theo. Đồng thời ấn số lên tầng cao nhất.

Phương Anh vuốt xoa cổ tay sớm đã đỏ ửng cả lên, quay sang bức bối với người bên cạnh: “Anh có nhất thiết phải đối xử với tôi như thế không?”

Trần Minh Quân không cả buồn quay mặt sang, nhếch mép một cái cười thật khinh bỉ: “Nếu cô biết đau như thế thì tốt nhất là không nên nói những lời xảo trá như vậy mới phải.”

“Xảo... Xảo trá?” Khóe mắt Phương Anh giật liên hồi. Cô gào lên: “Xảo trá con bà nhà anh ý. Những điều tôi nói hoàn toàn là dựa trên những điều có thật...”

Chưa kịp nói hết đã bị anh ta một lần nữa túm tay lôi đi ngay khi cửa thang máy vừa mở. Đẩy cửa bước vào bên trong văn phòng tổng giám đốc, rồi lạnh lùng đóng sập lại một cái. Đến lúc này, hắn mới chịu buông tay cô ra, đứng đĩnh toát trước bàn làm việc ngồi xuống như thường.

Phương Anh đau tới mức sắp trật cả cổ tay. Dù vậy, cô vẫn biết là anh ta đang vô cùng giận dữ, nên chẳng dám ý kiến ý cò gì, chỉ run run hỏi: “Anh... Anh nghe tới đoạn nào rồi?”

“À! Toàn bộ.” Trần Minh Quân phóng ánh mắt sắc lạnh mang hình viên đạn về phía cô.

Phương Anh nuốt nước bọt cái ực, lén lút nhìn lại. Hắn ta giương lên trên môi nụ cười đặc biệt thâm hiểm, hỏi: “Cô có gì để giải thích không?”

“Tôi... Cái đây... Thật ra là tôi... tôi chỉ dựa trên sự thật để nói thôi!” Cô lắp bắp.

Hắn nhướn mày có vẻ “kinh ngạc”: “Sự thật của cô là trong ngăn bàn tôi có bao cao su? Một hộp đây?”

“Cái đó...”

“Sự thật của cô rằng tôi là tên biến thái vì muốn tăng khoái cảm lúc quan hệ nên đã không đeo bao?”

“Cái...”

“Sự thật của cô là chế việc thư kí Nhung có bệnh thành mang bầu mang bì và biến tôi thành thằng vô trách nhiệm hại đời người ta xong thì phủ tay áo đi luôn?”

“...”

Phuong Anh cứng họng nói không thành tiếng nổi nữa. Quân thở dài rồi gọi: “Này cô!”

“?”

“Thứ nhất !” Hấn giơ một ngón tay lên: “Tôi chưa bao giờ đụng vào một sợi tóc của thư kí Nhung.”

“Thứ hai!” Hấn gõ tay một cái xuống bàn, giọng ngày càng lạnh: “Nếu tôi là một tên biến thái vô trách nhiệm thì chắc chắn là lúc này cô chết lâu rồi. Một tên vô lại như vậy sẽ không tha cho kẻ biết bí mật của anh ta đâu, huống hồ gì lại là một cô gái trẻ đẹp như cô đây...”

“Thứ ba!” Hấn đập mạnh tay xuống bàn, làm cho cô được phen đứng tim: “Tôi không có nhã hứng dùng bao cao su lúc quan hệ !”

“...” Phuong Anh câm như hến.

Hấn thấy bộ dạng sợ sệt như chuột thấy mèo của cô, không khỏi có ý muốn châm chọc: “Cô bịa truyện kể ra cũng hay! Tôi mà là người ngoài nghe xong chắc tin sai cổ.”

“Ha...Haha!” Cô cười gượng gạo.

Trần Minh Quân bộ dạng lại quay về với vẻ thờ ơ lạnh nhạt như thường ngày, và nụ cười đều đặn lại được dịp nở rộ trên cánh môi mỏng đào hoa mà bạc tình kia.

“Tôi thắc mắc này giờ tại sao cô lại không thi vào học viện báo chí nhỉ?”

“Sao anh nói vậy?”

“Vi khả năng xuyên tạc của cô mà không đi viết báo lá cải về showbiz thì quả thực phí lắm đấy!”

“Thật ra công ty cũ của tôi là một tòa soạn báo, câu nói vừa rồi của anh đối với tôi có tính là một lời khen không?” Phuong Anh nào có dám nói thành câu như vậy, chỉ âm thầm nghĩ trong lòng thôi!

“Thế nào?” Anh ta hất mặt: “Cô có gì muốn nói không?”

“Tôi...” Phuong Anh cắn răng, rồi đột nhiên tức giận: “Ai bảo anh quá đáng!”

Hấn nhăn mặt: “Tôi quá đáng cái gì?”

“Anh thiên vị cô ấy còn gì. Cả công ty này đều biết.” Phuong Anh cáu: “Dễ dàng anh biết tôi không bao giờ muốn làm phụ bếp, vậy mà anh lợi dụng lúc người ta khó khăn để ban xuống một tia hi vọng, rồi cuối cùng thì... Hay là anh và thư kí Nhung hòa nhau chơi tôi? Xấu xa!” Cô mắng hấn.

“Cô không muốn làm phụ bếp? Vậy muốn 1 mạch làm đầu bếp luôn?”

“Đầu bếp cái con khi ! Nếu tôi muốn làm đầu bếp thì bốn năm học tại đại học A coi như công cốc sao?” Phuong Anh huff hỏ tiến tới, đập tay xuống bàn.

Trần Minh Quân neho mắt lại đầy nguy hiểm: “Đầu bếp chính là ước mơ thuở nhỏ của cô mà.”

Cô nghe xong, mọi sự tức giận đều tan biến. Thay vào đó là vẻ ngạc nhiên, há hốc: “Anh...anh nói cái gì?”

“Đầu bếp chính là ước mơ của cô mà.” Trần Minh Quân nghi hoặc nhắc lại. Cô ta bị sao thế nhỉ?

Phuong Anh bán tín bán nghi, không biết có nên tin hay không nữa. Chỉ là, cô thấy cổ họng khô khốc đến lạ. Có cảm giác như bản thân thật kì quặc khi mắng oan người ta như vậy. Dù thế, cô vẫn không khỏi cãi lại, bản tính hơn thua trời dấy mạnh mẽ.

“Phải đây ! Tôi chính là muốn làm đầu bếp, tôi muốn leo lên chức vị đầu bếp ngay bây giờ. giống việc anh thiên vị Huyền Nhung cho cô ta leo thẳng một mạch lên vị trí thư kí đây thôi !”

“Không !” Hấn lắc đầu: “Một chút cũng không giống.”

“Cái gì?” Cô cười lạnh: “Vậy thì khác nhau chỗ nào?”

“Khác ở chỗ...” Hấn mỉm cười như muốn bức điên người đối diện: “Cô chẳng biết gì cả.”

“Biết? Biết cái gì?”

“Tất nhiên là những thứ mà thư kí Nhung đã trải qua!”

Trần Minh Quân hạ mi mắt: “Về trình độ, thư kí Nhung thông thạo ba thứ tiếng: Anh, Nhật, Đức. Cô ấy du học bốn năm bên Mỹ và trong quá trình học tập có rất nhiều thành tích đáng kể. Chưa kể, cô ấy lại là phó giáo sư tiến sĩ từng làm việc trong hội đồng Anh tại Việt Nam... Về khoản này, hơn đứt cô rồi chứ?”

“...”

“Thứ hai, bố cô ấy, chắc hẳn cô cũng đã biết. Ông ấy là chủ tiệm vàng lớn nhất cái thành phố Sài Gòn này, các mỏ khai thác của ông nằm rải rác khắp Việt Nam này. Cũng có tên trong danh sách những đại gia nhất nhì Việt Nam mà không phải ai cũng dám chọc. Huống hồ gì, ông ấy với Thái Thịnh cũng là đối tác lớn.”

“...”

“Trên hết, Huyền Nhung cô ấy cũng xuất sắc vượt qua ba vòng tuyển chọn của công ty để khẳng định năng lực của mình. Tôi cũng không có lý do gì để từ chối nhận cả.”

“Nhưng... cô ta thực sự rất lạm dụng quyền hành của mình để bắt nạt các đồng nghiệp cấp dưới.” Và bắt nạt cả cô nữa.

“Đó là việc của cô ta thôi!” Trần Minh Quân nhún vai: “Nếu cô ta có ý thức tự giác sửa chữa thì tôi sẽ giữ cô ta lại. Còn không thì khi tìm được người thay thế, Huyền Nhung sẽ bị đá đi không thương tiếc.”

Phuong Anh không hài long nhãn mặt: “Vậy lúc cô ấy vẫn ở trong công ty thì sao anh không lên tiếng nhắc nhở cô ấy 1 chút.”

“Tôi không rảnh.” Hấn mỉm cười. Đối với hấn, nếu như không phải việc quá lớn thì hấn tuyệt đối không nhúng tay vào. Trừ phi cô ta xao nhãng công việc, sẽ bị sa thải ngay lập tức.

“Thế nào? Hết bức xúc chưa?” Hấn tỏ vẻ quan tâm hỏi.

Cô thở dài, cũng không nói gì nữa. Ngược lại, Trần Minh Quân tổng tài rất vui vẻ cười thực tươi, khề nói: “Cô bị trừ 3 tháng tiền lương.”

Cô nghe vậy, phá lên cười: “Này, tôi đang trong thời gian thử việc mà, làm gì có lương mà trừ... Haha!” Anh ta bị ngốc chắc!

Hấn gật đầu: “Cô thử việc 3 tháng không lương, giờ tăng thêm 3 tháng thử việc không lương nữa. Chúc cô vui vẻ với sáu tháng làm không công tại Thái Thịnh.”

Nụ cười trên môi Phuong Anh méo xệch lại.

p/s: Chuyên mục giao lưu cùng tác giả

Xin chào,

Mặc dù mình viết rất hay sai chính tả nhưng lúc beta lại cũng không tránh khỏi việc lười. Nên mong các bạn đọc xong phát hiện lỗi sai chính tả thì cmt mình sửa nhé !

@@ Nhiều bạn cứ nói mình sửa câu view là không có đâu nha! Hoàn toàn là mình đọc lại phát hiện sai chính tả nên sửa thôi nhen!

pp!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Cô mơ màng mở mắt, chả biết bây giờ là mấy giờ nữa mà sao không nghe thấy tiếng báo thức nhỉ?

Ủa? Sao tóc cô lại lộn ra trước vậy nè? Ngực sao thấy cứ tung tức khó chịu...

Phuong Anh nghiêng đầu nhìn xuống dưới...

“Á !.....” Cô hét lên rồi bật người lùi ra sau, phản xạ tự nhiên của cơ thể khi đứng trước nỗi sợ khiến cô ngã nhào xuống nền đất. Mông bị đập mạnh bất ngờ nên sinh ra cảm giác vô cùng đau nhưng cái đau ấy không tài nào lấp nổi sự kinh hoàng mà cô vừa trải qua.

“...Trời ơi !” Đến giờ trống ngực cô vẫn còn đập thình thịch hết cả lên.

Sao cô lại nằm vắt vẻo trên cửa sổ thế này? Lúc mở mắt ra nhìn xuống dưới mới thấy khiếp sợ làm sao, tầng áp mái chứ có đùa gì. Huống hồ gì bụng cô ỉ lên lan can, nửa người lơ lửng ngoài không trung, đúng đưa như sắp lộn cả ra ngoài.

Phuong Anh dùng tay gạt đi mồ hôi trên trán, thở dốc. Cô không hiểu? Tại sao mình lại nằm ở đó mà có thể ngủ ngon cơ chứ? Cô nhớ là tối qua cô nằm ở trên giường đắp chăn đàng hoàng cơ mà.

Chẳng lẽ... Cô bị mộng du?

Cái ý nghĩ ấy vừa lóe lên trong đầu thì cũng là lúc cô cho rằng đó là câu trả lời hợp lý nhất cho tình huống này. Vì cách đây hai tuần, cô thường xuyên bị... lặn xuống đất lúc đang ngủ. Không những thế vài ngày sau còn có dấu hiệu... lặn xa hơn. Lặn tít ra cửa, rồi gầm giường... Mặc dù vậy nhưng cô cũng chẳng mấy để ý cho lắm ! Đơn giản vì cô cho rằng đó là tại cơ thể của Thùy Anh nó vậy.

Nhưng giờ thì thực sự đáng lo ngại rồi @@. Liệu có một buổi sang nào đó tỉnh dậy thấy mình... trong bệnh viện không?

Ax! Cái này khẳng định là mộng du rồi.

Ôi cái cơ thể chết tiệt này ! Sao mà lăm bệnh thế không biết.

Phuong Anh bực bội đứng dậy, định bước vào nhà vệ sinh thì chợt nhớ... Mấy giờ rồi?

Cô xoay người, ra đầu giường lôi điện thoại nhìn. Hừm? Sập nguồn?

Cô nhú mày nghi hoặc, cô sặc đầy pin rồi cơ mà? Sao lại sập nguồn.

Phuong Anh ấn nút mở nguồn. Nhân lúc đợi nó mở lại thì cô lôi đồng hồ báo thức để bàn ra xem. Há? Đồng hồ chết?

@@@!!!

Chết lúc 1 giờ 23 phút sáng mới chết chứ !

Kì cục thật @@ Đặt hai báo thức mà 1 cái chết, 1 cái sập. Chắc tí rề qua siêu thị mua thêm chục cái đồng hồ nữa quá !

Cơ mà sao cả hai đều “chết” cùng 1 hôm vậy? Trùng hợp chẳng?

Đúng lúc ấy thì điện thoại đã được mở trở lại. Cô cầm lên xem, suýt thì rớt khỏi tay...

8 giờ sáng hơn rồi!!!

Phuong Anh cuống cuống lao vào nhà vệ sinh vệ sinh cá nhân thật nhanh chóng, rồi lại lao ra mở tủ đồ mặc đại cái gì đó vào... Bộ dạng vật vã thấy khổ !

Trễ giờ làm mất rồi!

“Chỗ này là khu vui chơi à? Là cái nơi cô nên đùa à? Là cái nơi cô muốn tới lúc nào cũng được phải không?” Bà Dung giọng lạnh tanh chất vấn cô. Cây gậy nhỏ lại được dịp gõ lên gõ xuống ba cái liên tiếp.

“Dạ ! ... Cháu, thật ra cháu không phải cố tình đến muộn đâu ạ. Tại đồng hồ nhà cháu nó bị chết lúc nửa đêm...” Cô lúng túng phân bua, chưa kịp dứt

câu thì đã bị tiếng đập bàn vang lên át mất.

“Miễn giải thích. Cọ toilet 3 ngày !” Bà Dung thẳng thừng chặn lời cô.

“...”

“Còn nữa !” Bà ta dung cây thước đập nhẹ vào bả vai cô: “Cô xem cô ăn mặc kìa ! Gu thời trang độc đáo đấy.”

Một vài tiếng khúc khích nhỏ vang lên, làm cô đỏ lựng mặt.

“Áo cộc bó sát màu đỏ, quần ngắn màu cỏm xanh lè, áo khoác ngoài màu hồng họa tiết hoa... À à, đôi giày cao gót ! Tôi thật không hiểu nổi cô nghĩ gì mà lại có thể diện thứ như vậy tới đây làm...”

Tiếng cười đã rõ hơn hẳn, làm cô cảm thấy không còn gì xấu hổ hơn nữa. Đây là giày của Huyền Nhung, sáng nay vội quá nên cô xỏ nhầm, cứ thế leo lên taxi đi. Tối nay mới biết hóa ra....

Bà Dung tặc lưỡi, thở dài rồi lắc đầu: “Coi cô ăn mặc như này chắc không thấy lạnh giữa tiết trời sắp trở đông nhỉ? Vậy được, bát đĩa cả ngày hôm nay để Thùy Anh rửa, rõ chưa?”

Những nhân viên khác gật đầu nhanh nhẹn. Riêng cô, có cảm tưởng như bầu trời đang dần sụp đổ...

Rửa... Rửa bát cả ngày ư???

Hương đang chuẩn bị mang nguyên liệu thiếu sang bổ sung cho gian bếp chính, chợt thấy bóng dáng cô ngồi 1 góc rửa bát hi hục này giờ chưa xong, bàn tay thì đã hơi đỏ lên. Liền có ý tốt bụng rủ cô: “Thùy Anh! Để đó đi. Vẫn còn nhiều bát đĩa sạch lắm ! Với cả khách vẫn chưa tới đông. Hay là cậu bê cái này qua gian bếp chính với tớ đi.”

Cô nghe vậy, tắt vòi nước rồi vui vẻ đứng lên, gật đầu: “Ok!”

Hương vác một bao bột mì trên vai, kiễng đi vô cùng dễ dàng. Riêng cô chỉ cần xách hai túi ni lông đựng đầy trứng và một đồng gói bột gì đó cô không rõ nhưng chắc chắn là để làm bánh.

Hương vừa xách, vừa quay qua trò chuyện với cô: “Hình như cậu chưa bao giờ qua gian bếp chính thì phải?”

Phương Anh gật đầu. Cũng khá là tò mò!

Hương cười khanh khách, thủ thỉ với cô: “Chỗ đó toàn những nhân vật nấu ăn có tiếng cả đó. Hầu hết là đầu bếp nước ngoài, nói Tiếng Anh như gió luôn... Trong đó tớ cũng biết kha khá người rồi đó. Cơ mà họ làm đồ ăn phương Tây ngon cực ! Để bữa nào tớ lên lấy cho cậu ăn thử... Tuyệt cú mèo luôn đó.”

Cô trở mặt: “Thiệt hả? Nhưng chẳng lẽ ở đây chỉ phục vụ món ăn Tây?”

Hương lắc đầu: “Không có nha! Đây là trụ sở khách sạn chính, ở đây phòng thường đã là phòng vip của các khách sạn con rồi. À, phòng tổng thống ở đây tuyệt hảo luôn ! Thái Thịnh năm 2014 vừa rồi có phòng tổng thống lọt top 5 những phòng khách sạn đáng ở nhất châu Á đó. Nên là đồ ăn ở đây phong phú vô cùng ! Phương Đông, phương Tây, ... có hết.”

“Nếu thế thì còn ai muốn tới khách sạn con ở nữa.”

“Haha!” Hương bật cười: “Đó mới chính là chiêu câu khách của Thái Thịnh đó.”

“Là sao?” Cô tò mò.

“Mỗi khách sạn con của Thái Thịnh nằm rải rác khắp Việt Nam, và hiện nay đã phát triển ra các nước lân cận. Mỗi khách sạn con sẽ là tổng hợp những nét đặc sắc nhất của vùng nó ở. Ví dụ như khách sạn ở Hà Nội có kiến trúc rất giống nhà hát lớn, xung quanh có ao, hồ, đồ ăn truyền thống, tiếp viên mặc áo dài... Rồi thì ở Huế thì cổ kính như những thành cổ, hòn bộ hữu tình, lại được xây ở sát sông Hương. Hay như khách sạn ở Bangkok, Thái Lan cũng sẽ đi theo truyền thống bên đó, không quên mang những nét văn hóa đặc trưng của Việt Nam sang để thu hút sự chú ý của bè bạn quốc tế...”

Cô gật đầu, nghe cũng thấy Thái Thịnh này quả nhiên không phải dạng vừa mà: “Tuyệt thật đấy !” Chắc khi nào đi du lịch sẽ chọn khách sạn Thái thịnh ở.

"A! Đến rồi!" Hương chỉ tay về tấm biển có dòng chữ "Khu Bếp Chính - cửa B" rồi dùng 1 tay đẩy cửa bước vào, cô cũng liền chạy vào theo.

“Bùng !” Chợt, một ngọn lửa bùng cháy to lên.

“Á !” Cô sợ mất mặt, liền lùi ra xa hai bước. Hóa ra là một đầu bếp người Pháp vừa dùng cái thổi lửa để châm, nên ngọn lửa mới bùng lên to như vậy. Trời ạ !

Đầu bếp nọ nghe được tiếng hét của cô, liền quay ra nhìn rồi bất gặp ngay ánh mắt sợ sệt của cô nhìn ông ta.

“What happened?” [Chuyện gì vậy?] Ông ta cất tiếng hỏi.

“I...I...saw...” [Tôi... tôi... thấy...] Cô lắp bắp định trả lời lại thì Hương từ đâu chạy tới, nhanh nhẹn quay ra với người đầu bếp kia, nói tiếng anh lưu loát: “Nothing, sir! We apologize and hope you sympathy!” [Không có gì đâu, thưa ngài ! Rất xin lỗi và mong ngài thông cảm]

Người đầu bếp ấy nghe xong thì nhún vai, cười một cái thật tươi rồi bảo: “All right !” [Được thôi !]

Hương cảm ơn một tiếng rồi vội vã kéo tay cô đi. Sau khi xếp trứng và bột xong thì Hương mới quay ra nói với cô: “ Rồi ! Cậu có muốn đi tham quan một chút không?”

Phuong Anh vui vẻ gật đầu rồi ngoan ngoãn đứng đằng sau Hương nghe cô giảng giải: “Kia là Foedrtup- một đầu bếp người Pháp. Ông ta chuyên lo phần nước sốt và súp. Còn người kia là bà Orhen-Jaye người Anh, bà ấy có tay nghề thái thịt và rau củ siêu đẳng luôn... Còn kia là... Kia là...”

Hương nói một lèo không ngừng nghỉ, mà bản thân cô cũng không thực sự chú ý mấy. Ngó nghiêng ngang dọc ngắm cái gian bếp chính coi thế nào. Công nhận là rộng lớn thật, sạch sẽ mà nồng nặc mùi dầu mỡ. Mọi thứ đồ dụng vật dụng đều rất tiện nghi, đúng chuẩn khu- bếp- tivi- vãn - thường - chiếu.

Chợt, cô thấy một bà đầu bếp mái tóc vàng hoe đang “múa” dao lia lia trên miếng thịt. Bà ta cắt nhanh và cũng cắt rất chuẩn, miếng nào ra miếng đấy, mỏng dính và trông ngon lắm ! Nhìn sang một chút liền thấy một đầu bếp người Nhật đang nhào bột mì vô cùng điêu luyện, nặn nặn xuống mặt thớt rồi nhào đều tay. Và bên kia, một người khác đang hào hứng tung chảo lật miếng bánh “trong truyền thuyết” rất điệu nghệ, không rớt bánh, không văng dầu...

Phuong Anh nhìn mà thấy thích thú. Công nhận là hay!

“... Rồi đó, cậu nhớ hết chưa?” Hương đột ngột dừng lại, quay sang hỏi cô.

Phuong Anh giật mình rồi lúng túng gật đầu lại: “À... Ừ !”

“Vậy sau này có gì tớ sẽ nhờ cậu qua đây làm chút việc... Ồ ! Harry! Harry kìa !” Đang nói thì bỗng nhiên Hương la lên, về mặt mừng rỡ nhìn ra sau.

“Harry? Là ai cơ?” Sao cái tên này nghe quen thế?

p/s: Bí mật đang dần được hé lộ.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hương quay ra nhìn cô, trố mắt: “Cậu không biết Harry ư?”

Phuong Anh lắc đầu, cô chỉ thấy cái tên này rất quen.

“Trời !!!” Hương kêu lên: “Vậy cậu có biết nhà hàng Food’s Harry không? Ở Sài Gòn này nhà hàng đó đang dần nổi lên như một thương hiệu mới được giới trẻ đặc biệt yêu thích đấy.”

Food... Food’s Harry ? o_O À ! Cô nhớ rồi. Anh ta ... anh ta chính là bạn của Trần Minh Quân. (Xem lại chương 7)

“Harry! Good morning!”

Hương vẫy tay về phía đằng sau rồi nhanh chóng chạy biến đi, hoàn toàn lơ đẹp cô. Phuong Anh cũng quay ra, len lén nhìn về phía đấy.

Harry là một anh chàng Mỹ vô cùng đẹp trai, cao ráo và cũng rất săn chắc. Anh ta có một mái tóc màu vàng óng rất đẹp, và một đôi mắt xanh rất có hồn. Hơn thế, trông cách anh ta ăn mặc vô cùng bụi bặm, thể thao và hoàn toàn chẳng giống một đầu bếp chút nào. Mỗi tội, Harry có giọng nói rất nam tính và trầm.

Hương có vẻ thân với anh ta, nhìn hai người họ nói chuyện cũng có vẻ rất vui.

“Harry! Your food was up Sai Gon’s newspapers two day ago.” [Harry! THỨC ăn của anh vừa lên báo Sài Gòn cách đây hai ngày xong.] Hương cười

híp mắt: “That’s nice!” [Thật tuyệt !]

“Well! I knew. It’s my new food. Would you like to eat it?” [Tôi biết rồi. Đó là một loại thức ăn mới của tôi. Cô có muốn nếm thử không?] Harry vui vẻ đáp lại, rất nhiệt tình.

“Yes! Long time not to eat your food. I really miss the taste of them.” [Có chứ ! Lâu rồi chưa ăn thức ăn anh nấu. Tôi thực sự rất nhớ mùi vị của chúng đây.]

“Hm? Why you not to eat at the restaurant Food’s Harry?” [Hửm? Sao cô không tới ăn tại nhà hàng Food’s Harry?] Harry tò mò hỏi, nhìn Hương cười đến là ngây ngô.

Hương có hơi cụt hứng, một tuần nay cô bận việc với cả tiền cũng đã cạn nên đã không tới nhà hàng của anh để ăn, vậy mà anh ta một chút cũng không biết, không để ý: “Ah... ukm! I sold” [Ah... ukm...! Tôi có việc bận...]

“Oh! Ok!” Harry gật đầu rồi cười tới tận mang tai, rất hóm hỉnh.

“Hm...” Hương thất vọng, cũng chẳng buồn nói gì nữa, chợt quay ra nhìn cô liền miễn cưỡng vui vẻ tới kéo cô lại gần hai người , giới thiệu: “This is my new colleagues. Her name is Thuy Anh!” [Đây là đồng nghiệp mới của tôi. Cô ấy tên là Thùy Anh!]

Harry ồ một tiếng rồi híp mắt cười chào: “Hello! You are so beautiful. Nice to meet you!” [Chào cô ! Cô thật xinh đẹp. Rất vui được gặp cô.] Anh ta còn rất thân thiện chìa tay ra bắt tay với cô nữa.

“Really? Oh... Haha! Thanks!” [Thật sao? Oh... Haha! Cảm ơn anh!] Biết là không phải khen cô, mà là khen Thùy Anh nhưng mà cô... vẫn thấy vui vì dù sao bây giờ cô cũng là chủ cái xác này cơ mà, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng: “Your lie is so sweet!” [Lời nói dối của anh thật ngọt ngào]

“Ukm... But Your name... Maybe I’ve heard somewhere...” [Uk... Nhưng mà, tên của cô.... Hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải...] Harry đưa tay lên gãi gãi đầu, cố gắng nhớ lại.

Phương Anh chợt thấy cứng ngắc cả người, đừng nói với cô là tên thói tha tổng tài kia đã bỏ hết vụ thức ăn ngày hôm ấy với Harry nha! Anh ta ... hình như không nhỏ mọn như vậy.

“Ax! maybe you've heard somewhere because my name is very popular... in... Viet Nam.” [Ax! Rất có thể lắm chứ ! Bởi vì tên tôi vô cùng phổ biến... ở... Việt Nam]

Harry : “No! No! I remember my friend said she worked at this company. Did you know her?” [Không, không ! Tôi nhớ rằng bạn tôi nói là cô ấy làm việc ở đây. Cô có biết cô ấy không?]

“I...” [Tôi...] Phương Anh lúng túng. Chết tiệt cái tên mờ nhạt kia.

Hương nghe vậy, thì khi cười quay ra nói với Harry: “If she worked in the kitchen unit, only Thuy Anh. Is that her?” [Nếu cô ấy làm việc ở bộ phận nhà bếp này thì chỉ có mình Thùy Anh đây thôi! Có phải cô gái này không?] Rồi chỉ một ngón tay về phía cô.

“Hm... I think she was, because my friend told me she worked in the department that.” [Tôi nghĩ là đúng rồi. Vì bạn tôi nói rằng cô ấy làm việc ở đây mà.] Harry nhún vai rồi quay ra hỏi cô: “Is that you?” [Có phải cô không?]

“Hm... Sorry! I don’t understand what did you say. I speak English not very well. Please, speak Vietnamese!” [Hm... Xin lỗi, tôi không hiểu anh vừa nói gì cả. Tôi nói tiếng Anh không tốt cho lắm, anh có thể nói lại bằng tiếng việt không?] Phương Anh đỏ mặt hỏi, vội vàng giả ngu ngơ.

“Hm...Sure?” [Thật không?] Harry híp mắt cười.

“Please speak Vietnamese!” [Làm ơn nói Tiếng Việt!] Phương Anh vội vàng nhắc lại.

Hương thấy thế, có ý tốt bụng nói: “Ý của Harry là...”

“...Ý của tôi là tôi chắc chắn người đó đúng là cô rồi!” Chợt, Harry chặn ngang lời Hương, trả lời cô bằng tiếng việt vô cùng lưu loát.

Phương Anh như vừa bị sét đánh ngang tai, khóe mắt gật liên hồi: “Anh... Anh nói được Tiếng Việt?”

“Tất nhiên rồi ! Harry sống ở Việt Nam từ năm 6 tuổi mà. Chẳng lẽ cô không đọc báo?” Hương phì cười chế nhạo cô. Không phải là cô gái này ngây ngô tới mức đó chứ?

“...” Phương Anh thảm than một tiếng, lâu rồi không lên facebook, chả có chút tin tức nào,...

“Xem ra đúng là cô rồi! Yaa! Tôi tìm cô mãi đó. Thần tượng!” Harry hào hứng nói, tiến đến trước mặt cô, vui vẻ vỗ vai ba cái.

“Ha... Haha! Có việc gì không?” Phương cười gượng gạo.

Harry chớp chớp mắt: “Ồ kìa! Tôi bỏ cả công việc ở nhà hàng tới đây tìm cô thì cô cũng có thể hiểu ‘chuyện’ của tôi quan trọng nhường nào rồi đây.”

Phuong Anh sắc mặt xám như tro, vừa định mở miệng xin phép đi trước thì lại bị Hương ngắt lời.

Sắc mặt cô ấy hiện lên một tia không vui: “Hai người ở lại từ từ nói chuyện nhé! Tôi, tôi có việc đi trước đây.” Rồi lại cười thực khó coi.

“Ax, Hương à... Tớ, tớ về với cậu, tớ còn phải rửa bát nữa...” Phuong Anh không để ý nhiều. Thấy Hương chuẩn bị rời đi thì liền có ý lấy đó làm cớ mà trốn tránh Harry.

Hương lắc đầu, cố trở nên vui vẻ: “Cậu cứ ở lại đi, bát đĩa đó... hm, tớ sẽ rửa giúp cho!”

Phuong Anh định nói mà bị Harry cướp mất cơ hội @@. Mấy cái con người này, sao cứ thi nhau tranh lời cô vậy. Đã thế anh ta còn hét toáng lên: “Ok! Ok! You are so kind. Restaurant Food’s Harry discount of 10% for you.” [Ok! Cô vất vả rồi. Tôi sẽ nói nhà hàng Food’s Harry giảm giá 10% cho cô.]

“You are welcome!” [Được rồi.] Hương gật đầu nói rồi xoay người bỏ đi.

Phuong Anh thở dài, lén lút liếc nhìn Harry bằng ánh mắt e dè...

Harry đưa cô ra sân sau rồi nói cô đứng đợi một chút.

“Cô uống đi này !” Anh ta trở lại, đưa cô một cốc nước trà chanh nhỏ.

“Cảm ơn !” Cô nhận lấy, đưa lên miệng hút.

Harry đút tay vào túi quần, đứng ngẩn ra nhìn cô một hồi lâu rồi đột nhiên bật cười: “Cô vẫn thú vị như vậy nhỉ...! Haha!”

“Là sao?” Phuong Anh ngẩng đầu lên hỏi lại.

Harry: “Tức là tôi thừa biết là cô rồi chứ sao! Haha! Không hổ danh là con cháu của đại minh tinh showbiz Việt, diễn xuất không chê vào đâu được...”

Cô: “...”

Harry ôm bụng, không ngừng cười: “Minh Quân cho tôi tên cô và cả nơi làm việc của cô nữa. Tôi còn được xem cả ảnh cô rồi, cô nghĩ là cô lừa được tôi sao?... Haha! I don’t understand... Haha!” Anh ta vừa nói vừa nhại lại giọng điệu của cô.

“... ừ! Buồn cười thật đấy! Há-há-há!” Cô cũng nhại lại cái điệu cười nham nhở của anh ta. Hóa ra nãy giờ cô mới là người bị anh lừa suýt.

“Lúc đầu tôi tìm cô, tôi còn ngỡ nhầm người vì cô ngoan hiền đến là thật. Nhưng mà từ cái đoạn cô nói dối tôi không biết tiếng anh trong khi nãy giờ phát âm, đọc và nghe trơn tru như vậy ... Lỗ quá, Thùy Anh à. Haha!”

Phuong Anh vừa tức vừa thấy buồn cười: “Ruột cuộc thì anh tới tìm tôi có việc gì?”

“Hm... Nhận mặt thần tượng chứ còn gì!” Anh ta kêu lên, tình bơ nói.

“Thần tượng gì cơ?”

“Vụ ở hành lang ấy Thùy Anh. Đừng nói là cô không nhớ vụ cô bịa Quân xài bao nha! Oh my god! You are so funny[cô thật hài hước]... Haha!” Harry lại được trận cười như điên.

Cô dờ khóc dờ cười, cũng chẳng biết phải đáp lại như thế nào nữa: “Tôi không ngờ là Trần Minh Quân chuyện như vậy mà cũng có thể đem ra kể cho anh...” Cái con người vô liêm sỉ này ! >”<

“Cô nghĩ là anh ta kể cho tôi ư? Không có nha! Hôm đấy tôi đi cùng Quân. Bao nhiêu lời ‘vàng ngọc’ của cô đều bị chúng tôi nghe hết cả... Haha!”

Phuong Anh thấy khóe mắt mình giật liên hồi.

“Tôi đã nói là cô rất thú vị mà...” Harry vẫn chưa thể ngừng cười.

Cô không muốn tiếp tục cái chủ đề đáng xấu hổ này nữa, liền lái qua một chuyện rất-không-liên-quan: “Anh là bạn thân của tổng giám đốc hả?”

“Ừ! Không những là bạn thân thôi đâu. Cả người anh ta tôi đều ngắm hết rồi... Haha! Xem cô kia. Đây có phải là vẻ mặt đang ghen tỵ không?” Anh ta vừa trả lời vừa chỉ tay về phía cô, cười không nhặt được mồm.

“Anh, anh chỉ giỏi vớ vẩn !” Cô kêu lên, mặt hơi đỏ.

“Cô không tin à? Ngày xưa tôi tắm với anh ta suốt mà...” Harry trở mặt nhìn cô: “Mấy cái nhọt trên mông Quân tôi đếm không sót cái nào nhé!”

Phuong Anh bụm miệng cười, nhưng nghe vẫn thành tiếng. Cô cười tới nỗi người gập cả lại: “Haha...Haha...!”

Thời nay đúng là trai đẹp toàn trai gay cả mà. Không ngờ đấy.....Haha!

Phải công nhận Harry rất vui tính, anh ta nói câu nào đều làm cô bật cười câu đấy. Harry này, so với Trần Minh Quân vui vẻ và thân thiện hơn nhiều.

Nói chuyện một hồi thì có người chạy ra nhắc nhở cô quay lại làm việc.

“Tôi đi trước đây. Tạm biệt!” Phương Anh chỉ ra sau, cười toét miệng rồi đứng lên.

“Ah... Khoan đã! Cho tôi xin số.” Harry gọi lại.

“Ok!098*****”

“ĐƯỢC RỒI.” Harry lưu xong thì ngẩng lên thông báo cho cô.

Phương Anh gật đầu: “Ừm, vậy đi nhé!”

“Hm... Nhưng Thùy Anh à!” Lại bị gọi lại thêm lần nữa.

“Sao nữa?” Cô quay lại: “Anh muốn xin thêm cả địa chỉ nhà tôi à?”

Harry bật cười trước câu nói đùa của cô rồi nhanh chóng trở nên nghiêm túc lại.

“Cô biết điểm thú vị nhất của cô là gì không?”

“Không!” Phương Anh lắc đầu.

Harry thành thật đáp “Đó chính là... Minh Quân rất dễ ý tới cô. Cô có biết cậu ta đã nói gì với tôi không? Cậu ta bảo rất thích đồ ăn cô nấu, thế nên mới bắt cô mỗi sáng làm đồ ăn cho, nhưng thất vọng thay là cô lại đi lấy đồ ăn người khác nấu đưa cho cậu ta, bao gồm cả đồ ăn của tôi nữa. ...”

“...Thùy Anh!!!” Harry gọi to, gần như là hét lên: “Cậu ta thực sự rất kén ăn đó... Nèn, nèn là... Cô hãy nấu cho cậu ấy đi. Cậu ta nói rất thích đồ ăn cô nấu là THẬT MÀ...”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

20:

“Cốc, cốc”

“Mời vào!” Trần Minh Quân không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ nói.

Có tiếng đẩy cửa và khép lại vô cùng nhẹ nhàng. Vốn đang chú tâm xem bản kế hoạch phát triển khách sạn con ở Trung Quốc nên hắn cũng không quá để ý tới người vừa bước vào phòng. Cho đến khi thấy lâu lắm rồi mà người kia vẫn chưa lên tiếng, hắn mới chịu ngược lên nhìn xem là ai.

“Sao cô lại ở đây?” Vừa nhìn thấy Phương Anh, Trần Minh Quân không khỏi thấy giật mình.

Cô cười xòa, cũng không có ý đáp lại câu hỏi kia, vô cùng quan tâm nói: “Anh ăn sáng chưa?”

“Chưa!” Hắn lạnh lùng đáp.

“Hm... Sao thế? Thím Ba không đến đưa đồ ăn sao? vậy tôi...”

“Trong thùng rác!” Hắn ngang nhiên ngắt lời cô.

Phương Anh nhìn sang, quả nhiên thấy cái hộp cơm nằm lán lóc trong đấy thật. Cô còn tưởng thím ấy không tới, sẵn lấy cái có ấy mà mang hộp cơm tự làm ra đưa cho hắn. Nhưng xem chừng...

“Anh không ăn à?”

“Không hợp khẩu vị.”

“Thím ấy nấu ngon lắm đó.”

“Không hợp khẩu vị.”

“Hm... Có phải thím ấy cho hơi nhiều muối không?”

“KHÔNG HỢP KHẨU VỊ.” Hấn gắt lên.

Cô nuốt nước bọt cái ực, trở nên thật lúng túng. Đồ ăn thím Ba nấu mà anh ta còn chê thì cái hộp cô đang cầm... Xem ra hết hy vọng rồi!

Cái tên Harry kia chỉ giỏi nói vớ vẩn. Anh ta sao có thể thích thứ đồ ăn luộc tằm thường cô mang tới ngày hôm đó cơ chứ! Hại cô cả đêm qua không ngừng suy nghĩ về nó, đến nỗi điên khùng thế nào 5 giờ sáng dậy tắt bật nấu nướng cho anh ta nữa chứ! Đúng thật là...

Trần Minh Quân thấy cô không nói gì, liền tiếp tục: “Cô rảnh rồi quá nhỉ? Có thời gian lên văn phòng của tôi đứng như trời trồng. Hình thức trốn việc mới à?”

Phương Anh trừng mắt: “Trốn... trốn việc?”

Trần Minh Quân: “Nhà bếp thiếu việc phải không? Để tôi gọi cho bà Dung quản lý nhé...”

“Rồi, rồi! Tôi đi. Tôi đi đây!” Cô bực dọc kêu lên. Có lòng tốt mang cơm lên cho hấn mà chưa kịp đưa đã bị tình nghi là trốn việc. Nghi!

Nói rồi, cô quyết định lùi lại đi ra khỏi văn phòng khỏi hấn. Bất ngờ thế nào, hấn ta đột nhiên gọi cô: “Đứng lại đó!”

Phương Anh giật mình, đứng im như một pho tượng: “Hm... Sao thế?”

Trần Minh Quân nheo mắt lại: “Cô có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi... mùi gì?”

“Mùi cá rán đó.”

“Ơ...” Cô nuốt nước bọt, tay cầm hộp cơm cũng run lên, sao mũi anh ta thính vậy?

“Thì... Thì mùi đó tỏa ra từ hộp cơm của thím Ba mang tới mà. Có gì lạ?” Cô giả bộ tỉnh bơ nói.

Trần Minh Quân nhìn cô, lơ mơ thấy phát hiện ra điều gì đó, nhưng vẫn làm ra cái vẻ mặt lạnh nhạt đối co với Phương Anh: “Hộp cơm bà ta mang tới không có cá.”

“...Hm... Tức là anh ngửi nhầm mùi rồi chứ sao...” Cô cũng đưa mũi lên hít lấy hít để, rồi giả vờ suy tư rất lâu, cuối cùng thì tặc lưỡi nói: “Mùi này có thể là mùi... xương hầm... hoặc là mùi của tôm rang...”

“Mùi cá rán, tằm ngũ vị hương ướp với nấm và hành.” Trần Minh Quân chống tay lên bàn, cười gian xảo.

“...”

“Tôi còn ngửi được cả mùi rau xào thịt bò nữa.”

“...”

“Cô muốn tự đưa hay để tôi cướp?”

“Tôi đưa.” Phương Anh nhanh nhẹn tiến tới, đặt hộp cơm lên bàn.

Trần Minh Quân nhận lấy, phì cười rất điển trai, lại có gì đó rất tinh ranh: “Sao thế? Không giả bộ tới cùng à?”

“Anh biết rồi, tôi còn diễn làm gì. Phí thời gian quá mà!” Phương Anh nhún vai.

Trần Minh Quân mở hộp cơm ra, bên trong có cá rán, rau xào và cơm nóng hôi hổi. Tự nhiên tâm tình tốt lên hấn, liền giả trò trêu ghẹo cô: “Cô nhìn xem! Cô cất công chuẩn bị như này tôi mà không ăn hết thì thật có lỗi với cô quá nhỉ?”

“Hm... Không sao, thừa cũng được.” Cô nhún vai.

“Thế tôi cho người khác ăn có được không?”

“Tùy anh.”

“Hừm, chắc Frungrous Alerxans thích lắm!”

“Người đó là ai? Một người bạn của anh à?” Sao tên này quen lắm người ngoại quốc thế nhỉ? Cái tên nghe cũng thật sang.

“Tên con chó Harry nuôi.” Trần Minh Quân lấy đũa ra, dùng giấy lau: “Nó thích cá lắm!”

Cô tức giận đập bàn: “Này! Con cá này là tôi cất công lên tận chợ hải sản sớm để mua. Anh không ăn thì trả, đồ tôi vất vả làm đem cho chó ăn sao được?”

“Haha!” Hân phá lên cười: “Tôi đùa thôi mà.”

“Gi... gì chứ?” Cô trở mặt. Ở đâu ra cái kiểu đùa như thế chứ? Hết hồn nha!

Trần Minh Quân bắt đầu động đũa ăn từng chút một, rất vui vẻ hỏi cô: “Sao hôm nay lại có nhã hứng mang đồ ăn sáng lên cho tôi vậy?”

“Thích vậy, được chưa? Hỏi nhiều.” Phương Anh nghe anh ta hỏi thì đỏ bừng mặt. Cô lúng túng tới mức chân tay luống cuống hết cả, xấu hổ quay người chạy mất dạng, không quên để lại câu “Tạm biệt!”

Trần Minh Quân nhìn theo, nở nụ cười tươi tắn rạng ngời, hết sức vui vẻ.

Thình thoảng ngồi làm việc lại ngân nga câu hát điệp khúc của một bài hát nào đó rất khoái chí.

Từ hồi cho cô vào công ty, một câu cảm ơn không có, lại còn dám nói xấu hân. Sau cùng còn để một bà thím khác làm bữa sang cho. Đây, chỉ ít thì phải thế này chứ, xem ra cô cũng chưa đến nỗi quá tệ ~

giờ nghỉ trưa, Phương Anh không màng ăn uống gì cả, đặt lưng xuống là ngủ. Cô có thói quen ngủ muộn, mà sáng nay lại phải dậy sớm đi chợ, cơm nước cho tên tổng tài vô lại nào đó rồi quần quật làm việc từ sáng tới giờ, người đã sớm không còn sức. Một tới mức nhắm mắt cái là có thể ngủ say.

Quả thật là cô đã ngủ quên trời đất. Nếu không phải có người gọi dậy thì có lẽ cô đã ngủ một mạch đến tối luôn rồi.

“Thùy Anh! Thùy Anh! Dậy mau đi!” Hương ra sức lay cô thật lực, vừa lay vừa gọi rống lên.

“Hả... Hm... Sao thế?” Cô choàng tỉnh, mắt vẫn còn mơ màng.

Hương không nhiều lời, lập tức kéo cô xuống giường, bộ dạng hoảng hốt: “Đi dép vào, nhanh, nhanh lên!”

Phương Anh bị Hương dọa cho tỉnh cả ngủ, lắp bắp hỏi: “Sao vậy?”

Hương đỏ mặt hỏi như mưa, vô cùng nghiêm trọng: “Không có thời gian đâu, xảy ra chuyện rồi!”

Không để cô nói thêm một câu nào, đã nắm lấy cổ tay cô, vội vã chạy về phía cửa.

“Ruột cục là chuyện gì mới được, tớ thực sự rất buồn ngủ...” Phương Anh ngáp ngáp dài, rất thờ ơ.

Cửa bị bật mở thật mạnh, Hương kéo tay cô ra chính giữa gian bếp rồi buông tay cô, đứng lui về sau. Lúc này Phương Anh không còn cảm thấy buồn ngủ một chút nào nữa.

Hàng chục người đứng tùm lại một chỗ, có bà Dung, có những đầu bếp bên gian bếp chính, có anh chị đồng nghiệp và có cả những người cô không quen,... Tất cả đều quay ra nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Có người lắc đầu, người thở dài, có người đứng một bên nhìn cô cười khinh bỉ...

Phương Anh mở to mắt, xoa xoa mái tóc rối tung lên: “Chuyện gì thế này...?”

Không ai giải đáp cho cô, bầu không khí yên ắng thật đáng sợ cho đến khi một tiếng quát vang lên:

“Tránh ra!”

Đám đông vội dẹp sang hai bên, lộ ra một lối đi vào giữa. Huyền Nhung với ánh mắt như muốn giết người xông vào, hân học tiến về phía cô. Khí thế bùng bùng làm Phương Anh có chút sợ hãi.

Cô ta quát lên: “Con ch* cái vô liêm sỉ này.” Rồi tức giận tát cô một cái thật mạnh vào má, “chát” một tiếng thật giòn. Phương Anh không chút phòng bị, liền giáng ngay một cú đau, cả một bên má sưng đỏ lên.

Phuong Anh không chút nhún nhường, hết sờ lên má, lại quay ra nhìn Huyền Nhung, bộ dạng mắt hờn một lúc lâu rồi mới khó chịu lên tiếng: “Cô làm cái gì thế?”

“Sao nào? Mày còn muốn bịp bợm tới bao giờ nữa?” Huyền Nhung khinh khỉnh cười, không chút thương tiếc giơ tay lên muốn tát cô thêm cái nữa.

Lần này thì Phuong Anh nhanh hơn ả, một cái đã bắt được ngay cổ tay cô ta. Huyền Nhung xanh mặt, giật tay lại, miệng há ra nói thật to: “Con điên này ! Mày dám chặn tay tao?”

Phuong Anh khoanh tay, giọng đầy uy hiếp: “Trước khi đánh người ta thì nên có lý do chính đáng để đánh mới phải? Cô có nghĩ thế không?”

“Cái gì cơ?” Khóe mắt Huyền Nhung giật giật.

“Nếu cô không đưa ra được lý do thích đáng cho cái tát vừa rồi thì đừng trách tôi ra tay vô nhân tính.” Phuong Anh thực sự tức giận. Không dung vô duyên vô cớ bị ăn đánh. Thùy Anh thì có thể không biết đánh lại, còn cô ấy mà, tát người là sờ trường đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Huyền Nhung bị chọc cho mặt xám xịt cả lại, một chút cũng không nhường, cùng cô đôi co: “Thùy Anh! Sao đến nước này rồi mà mày vẫn còn trơ trên như vậy? Thật không biết xấu hổ.”

“Ruột cục là chuyện gì?” Cô thân nhiên hỏi lại.

Huyền Nhung nghe cô hỏi, không giấu nổi nụ cười khinh bỉ: “Cô... đừng có giả vờ nữa.”

“Tôi không giả vờ.” Phuong Anh trừng mắt: “Tôi vừa mới ngủ dậy, hoàn toàn không biết...”

“...Vậy cô có biết chuyện gần đây nhà kho hay bị đột nhập lấy trộm nguyên liệu không?” Một cô gái khác bước ra từ đám đông, ngang nhiên chặn lời cô. Trông bộ dạng cô ta rất khúm núm, người tròn quay và run lên từng đợt mỗi khi nhìn cô. Trông rất quen mắt nha!

“Tất nhiên là tôi biết.” Phuong Anh nhún mày nghi hoặc. Cái này xảy ra hai ba ngày nay rồi mà mãi không bắt được thủ phạm. Nghe đâu thứ nguyên liệu bị trộm đi rất đắt tiền và hầu như là các loại thịt, hải sản tươi sống khó kiếm. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến cô mấy ngày nay vô cùng mệt mỏi, cứ phải chạy ngược chạy xuôi đi tìm, rồi không đâu lại nghe chửi oan...

“Cô... Thế cô có biết thủ phạm không?”

Phuong Anh thật thà lắc đầu: “Không ! Nhưng tôi nghe nói là nhân viên ở đây thôi !”

“Vây... vậy cô có biết tôi là ai không?” Mặt cô ta ngày càng đáng sợ, trắng bệch đến kì lạ.

“Cô là ai?” Phuong Anh hỏi ngược lại. Quả thực là trông rất quen nhưng cô dường như không sao nhớ ra nổi cô gái này là ai nữa.

“Cô... cô là cái đồ NÓI DỐI. Cô thừa biết tôi là người chuyên quản lý nhà kho...” Cô ta rống lên, chỉ tay về phía cô thở gấp gấp, môi mấp máy bỗ sung.

“...Bởi thế nên, cô ấy mà, chính cô đã ăn cắp chìa khóa của tôi để vào kho nguyên liệu trộm đồ !”

Phuong Anh nghe xong, không khỏi cười lạnh: “Này cô, tôi có thể trộm chìa khóa của cô vào lúc nào chứ? Cả ngày làm việc quần quật, trưa thì ngủ li bì, ... Cô nói xem, tôi trộm bằng cách nào và vào thời điểm nào đây? Nói có sách, mách có chứng. Đừng cáo buộc người ta làm này nọ nếu không có bằng chứng.” Ồ, cô nhớ ra rồi. Cô gái này tên là Oanh, chuyên phụ trách quản lý nhà kho đây.

“Cô có chắc buổi trưa cô ngủ không?” Cô ta lấp bắp hỏi cô.

“Cô hỏi vậy là có ý gì?” Phuong Anh nhăn mày. Câu hỏi này lạ quá nha!

“Hừ ... hừ... cô... trưa nay cô...” Oanh ‘béo’ sợ sệt nhìn cô, một hồi lâu không nói lên lời. Mắt ầng ậc nước. Như thể cô rất đáng sợ vậy.

Bà Dung thở dài, tiến lên phía trước nói với Oanh: “Đừng sợ gì cả ! có gì cứ nói hết ra một lần. Nói xem, Thùy Anh đã làm gì cháu?” Ánh mắt bà ta nhìn

cô ấy vô cùng dịu dàng, rất có sức an ủi.

Oanh thấy thế, cũng dần bình tĩnh trở lại: “V...Vâng !”

“...” Phương Anh nín thở lắng nghe.

Oanh nuốt nước bọt, quay ra đối diện với cô, hít một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi nói trong sự run rẩy: “Trưa nay... Tôi vừa thay xong quần áo, chuẩn bị đi ngủ thì chợt thấy cô đứng lù lù trước cửa phòng. Tôi sợ quá suýt thì hét lên, nhưng sau nhận ra cô thì cũng không sợ quá nữa ... Tôi thấy cô đứng đó rất lâu, cả người đông đờ như một thây ma... Tôi nghĩ cô đi nhầm phòng, liền có ý tốt nhắc cô rằng đây không phải phòng của nhân viên.

Cô cũng chẳng nói chẳng rằng, đứng im như tượng một hồi lâu. Rồi đột nhiên tiến tới phía tôi, đưa tay ra sờ soạng khắp người tôi. Tôi hoảng loạn kêu lên nhưng lúc ấy chỉ có mình tôi với cô ở đó nên hầu như không ai nghe được cả. Cô biết đấy, phòng nghỉ của quản lý và phòng của nhân viên tường cách âm rất lớn, huống hồ gì tôi còn đang ngậm kẹo.

Cô sờ khắp người tôi, còn đưa tay lục túi áo túi quần tôi nữa. Tôi tưởng cô nổi máu bệnh hoạn, nên không nghĩ gì liền đánh vào đầu cô ba phát mạnh. Quả nhiên thấy cô ôm đầu lùi về sau. Tôi tưởng tôi thắng, còn mạnh miệng dọa đuổi cô. Ai ngờ, chỉ vài giây sau, cô liền ngẩng mặt lên, phòng kín mà lại không bật điện. Trông cô thật đáng sợ với khuôn mặt và mái tóc dài chìm trong bóng tối.

Cô tiến tới, tát mạnh vào má tôi, rồi nhào tới bóp cổ tôi rất thô bạo. Đấy... đấy cô xem, bây giờ nó còn chưa hết sung...” Nói đoạn, Oanh liền vén tóc lên tai cho cô nhìn. Má trái của cô đúng là sưng đỏ lên nhìn vô cùng đau.

“Lúc ấy, mặt cô ta áp sát với mặt tôi, tôi... tôi mới bàng hoàng nhận ra... nhận ra trong cái chết cận kề vì bị bóp cổ...” Oanh run rẩy, càng nói càng thêm hoảng sợ: “Cô ta... không hề mở mắt...”

Phương Anh choáng váng khi nghe thấy câu cuối cùng. Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao lên, hẳn là ai cũng thấy câu chuyện này thật khó tin, chỉ trừ về phía cô không ngừng suy đoán.

Chưa đợi cô nói, Huyền Nhung nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, lạnh lùng bảo: “Đừng kể ba câu chuyện tầm phào ba láp nữa. Mau vào vấn đề chính !”

“Nhưng nó là thật mà... À thôi được rồi...” Oanh hít một hơi rồi lại kể tiếp: “Tôi giầy giụa thì chùm chìa khóa rơi ra khỏi ống tay. Quả thật, bên trong ống tay áo của tôi có một cái túi nhỏ thiết kế riêng để cất chìa khóa vào đó, hầu như không bị lộ bao giờ. Cô ta buông cổ tôi ra, nhào tới cầm cái chìa khóa lên rồi rời khỏi phòng. Tôi lúc đó còn đang quần quai hít lấy hít để không khí và cố gắng quên đi nỗi kinh hoàng vừa trải qua nên cũng không để ý... Tôi đã sợ tới mức kêu không nổi nữa kia...”

Một lát sau, tôi run rẩy bước ra định đi tìm bà Dung thì thấy cửa nhà kho mở toang... Tôi suy sụp ngã xuống đất... rồi rồi...” Oanh nghẹn cổ họng, nước mắt lại trào ra như mưa.

Bà Dung thấy vậy liền phân phó chị Thu tới dìu cô ta đi. Tiếng nước nở nhỏ dần rồi mất hút. Phương Anh cố gắng hít thở sâu, xem chừng bộ dạng Oanh cũng không giống bịa chuyện. Cô cố gắng nhớ lại xem mình có thực sự đã làm thế với cô không nhưng lại chẳng thể nhớ được gì cả.

Bà Dung nói tiếp: “Tầm một giờ thì tôi về, thấy Oanh nằm khóc trên bàn. Tôi gắng hỏi mãi cô ta mới nói. Sau đó, chúng tôi kiểm tra thì thấy mất hai cân trứng cá muối tầm trắng. Tất cả đều được gọi dậy để đi tìm, ngoại trừ cô- Thùy Anh, tôi không nhìn thấy cô đâu cả. Không có thời gian, ai cũng bận rộn đi tìm chỗ trứng cá nên không để tâm quá nhiều tới cô. Sau ấy, thì cô Huyền Nhung xuống đây, nạt tôi một trận vì mặt bàn làm việc của cô tan hoe nhoét đồ ăn bốc mùi. Thế là tôi cấp tốc đi lên xem ruột cục là như nào thì cô thấy rồi đấy... Đó là trứng cá muối (*) “

(*) 1 cân trứng cá có giá khoảng 5000 đô.

Huyền Nhung quay sang cô, cười khinh bỉ: “Tôi biết cô ghét tôi nhưng không ngờ cô xa xỉ tới vậy, chơi hẳn trứng cá muối để làm bản chỗ làm việc của tôi cơ đấy. Xem ra cô rất giàu, nhỉ?”

Phương Anh mặt không chút cảm xúc, cô nhớ, trưa nay cô chỉ ngủ và ngủ, không có làm gì khác. Nên câu chuyện này không phải rất phi lý sao? Cô lạnh lùng lên tiếng chất vấn: “Các người có bằng chứng không?”

“Nhân chứng vừa ở đây nói chuyện với mày đấy thôi ! Mày còn muốn gì nữa?” Huyền Nhung sôi máu, trừng mắt quát cô.

“Thế bây giờ tôi bảo tôi thấy cô ăn cắp trứng cá muối và bịa ra một câu chuyện, còn bản thân tôi sắm vai nhân chứng. Cô thấy thế nào?” Phương Anh ním cười nhẹ nhàng: “Không có sức thuyết phục phải không?”

“Mày... Bitch!!!!” [chó cái.] Huyền Nhung bị chọc giận, quát um lên, thậm chí còn hùng hổ xông tới chỗ cô, may là có hai người khác kịp thời giữ lại nếu không thì loạn chỗ này lên mất.

Phương Anh khinh thường, chậm rãi nói tiếp: “Bản thân tôi lúc tỉnh dậy chỉ thấy mình nằm ngủ trên giường như ban đầu, cũng không nhớ nổi có làm ra thứ chuyện như thế. Và câu chuyện của cô Oanh thì hoang đường quá! Nên là, tôi tuyệt đối không nhận tội nếu không có bằng chứng thuyết phục hơn.”

Cô làm nghề nhà báo, nên hiểu rõ một điều rằng, muốn bảo vệ mình hãy dung lời lẽ để đối chất. Không phải mới lần một lần hai bị “chơi”, vì vậy nên cô biết phải làm gì phải lúc này.

Chương 22

“Thật là giao hoạt.” Huyền Nhung mĩa mai: “Bằng chứng nữa ư? Có cần đem cái chìa khóa, hộp đựng trứng cá, cửa kho đi kiểm tra dấu vân tay không nhỉ?”

Phuong Anh lạnh lùng cười: “Nếu cô muốn. Vì chắc chắn trên đó không chỉ có mình dấu vân tay của tôi thôi đâu.” Cô ta ngu chắc? Những thứ ấy đã có biết bao nhiêu người sờ vào rồi ấy chứ. Nguyên cái cửa kho đã hơn chục cái dấu vân tay rồi.

Huyền Nhung tức giận, lừ mắt với cô: “Ruột cục thì mày muốn cái gì???”

Phuong Anh âm thầm cười đắc thắng. Cô biết ngay mà, cái trò bần thiêu này... có phải là motif quá quen rồi không?

“Chi bằng...” Bà Dung lên tiếng, phóng ánh mắt sắc lạnh như dao về phía cô: “Chúng ta xem băng ghi hình camera.”

“Camera?” Huyền Nhung kinh ngạc kêu lên, theo phản xạ ngó nghiêng khắp nơi: “Ở chỗ nào mới được?”

Cả gian phòng vang vọng những tiếng ồ thích thú. Họ đang thi nhau suy đoán xem ruột cục thì cô có làm hay không, và cô đứng, hay Huyền Nhung đứng.

“Từ sau khi xảy ra sự việc mất trộm, chúng tôi đã phối hợp với tổng giám đốc cài đặt những chiếc camera tí hon xung quanh phòng nhằm bắt được ăn trộm. Cô có muốn xem không, Thùy Anh?” Bà Dung hỏi cô, cao ngạo đến lạ lùng.

“Được thôi!” Cô không nghĩ nhiều, lập tức trả lời ngay.

Huyền Nhung im lặng.

Tiếp sau ấy, bà Dung dẫn cô và cả cô ta đi lên tầng, gây ra vụ tắc nghẽn ở cầu thang máy vô cùng nghiêm trọng. Nhiều nhân viên hiếu kì đã không ngại chạy thực mạng trên cầu thang bộ để có vị trí đẹp xem diễn biến tiếp theo.

Tầng 10.

Bên ngoài phòng giám đốc Bảo Vệ vô cùng hỗn loạn. Người tới xem thi nhau giành chỗ cạnh cửa sổ để nhòm vào. Còn bên trong, căng thẳng đến phát sợ. Chỉ duy nhất có bốn người: Bà Dung, Huyền Nhung, cô và một ông giám đốc già nua khác. Không khí trùng xuống âm độ.

Bà Dung đưa một chiếc USB cho giám đốc Bảo Vệ và nói: “Tôi đã cho copy toàn bộ vào đây. Mau bật lên đi!”

Người giám đốc nọ vội vàng cắm vào cây máy tính, không một chút chậm trễ. Chỉ sau vài cú click chuột. Màn hình máy tính đã được chia thành 4 ô nhỏ, quay các góc trong khu bếp.

Thời điểm bắt đầu quay là 7:00 sáng. Tất cả đều nín thở dán mắt vào màn hình. Thình thoảng lại có tiếng bà Dung vang lên: “Tua đi.”

Nói hai người các cô căng thẳng thì hơi thiếu, bà Dung cũng vô cùng căng thẳng. Camera mới được bà ta lắp vào sáng nay, mong rằng nó hoạt động tốt để làm rõ vụ việc.

Bà Dung theo hướng dẫn cho cô bấy lâu. Bà hiểu rằng cô là một người tốt, chăm chỉ, tuy rằng hơi hậu đậu nhưng rất biết phải trái. Bà luôn mong rằng cô sẽ không làm ra cái chuyện như vậy.

Còn Huyền Nhung đối với bà mà nói ẩn tượng ban đầu vô cùng tệ. Một cô thư kí xinh đẹp nhưng chánh chọc, lại hay đàn hạnh.

Nhưng suy cho cùng thì dù là ai sai đi nữa, bà vẫn sẽ công bằng xử phạt.

Riêng Phuong Anh, tâm trạng cô lúc này tuy hơi rối nhưng vẫn bình tĩnh chán. Cô biết, cô không làm gì sai trái cái, vậy nên sẽ chẳng có ai buộc tội được cô đâu. Ông trời sẽ không ác tới mức chơi khăm người tốt đâu nhỉ?

Thấy cô làm việc liên tục suốt hai tiếng không có chút giấu hiệu khả nghi nào, Huyền Nhung bắt đầu lo lắng rồi làm bầm như bị điên: “Chắc chắn là cắt, cắt... Chỉ có thể là cắt.”

Thế quái nào lại lọt được vào tai Phuong Anh, cô cười mĩa, nghĩ thầm trong lòng: “Cắt cái c*(*) nhà cô ấy.”

(*) c* nguyên văn là cc :3 cái này là một câu chửi tục, muốn nghĩ theo nghĩa nào cũng được.

Băng ghi hình đã được tua tới 12:00, cảnh mọi người bắt đầu lục đục thay đồ đi ngủ. Suốt từ hồi 7:00 sáng tới lúc đó, Phương Anh không hề ra vào nhà kho. Điều này làm cô có phần tin tưởng bản thân hơn rất nhiều.

Bóng cô kéo tay Hương đi vào phòng nghỉ, cười nói rất vui vẻ khuấy dần sau camera. Trên màn hình chỉ còn lác đác vài người, rồi cũng tuần tự đi ngủ hết. Tầm 12:30 thì Oanh ra khỏi kho, cô ta nhanh nhẹn khóa cửa lại rồi cất chìa khóa cẩn thận vào ống tay áo, một lát sau thì đi vào phòng bên cạnh phòng nghỉ cho nhân viên.

Tương chừng mình thắng tới nơi rồi, Phương Anh... À không, tất cả đều ngăn người ra khi thấy cô rời khỏi phòng nghỉ lúc 12:36.

Phương Anh lắc đầu nguây nguẩy: “Không, không thể nào ...!” Cô thì thầm nhỏ và bắt đầu cuống lên.

Bên cạnh, Huyền Nhung không khỏi giương lên nụ cười đắc ý: “Xem mày chối cái đi đâu... Haha!” Cô nghĩ.

Lòng bà Dung thăm thấy thật bất an.

Bóng cô mặc bộ áo len xám và quần bò không lần đi đâu được bắt đầu di chuyển vô cùng nhanh nhẹn, tuần sang bên phòng của Oanh. Cô đứng ở cửa rất lâu rồi mới bước vào trong.

Vì quay từ trên cao nên chỉ thoáng thấy chút mờ mờ, nhưng cô vẫn có thể nhận ra chính mình, không sai vào đâu cả.

Phương Anh cố gắng trấn an mình, cười đến là gượng gạo: “Cái băng này có vấn đề... Nhất định là có vấn đề.”

“Có hay không thì cứ xem hết đi.” Huyền Nhung cười tự đắc, mặt vênh lên.

Trên màn hình đã bị tua tới 12:42, cô ra khỏi phòng, lao nhanh về phía nhà kho, dung chìa khóa mở cửa. Một lát sau trở ra, trên tay cầm hộp gì đó đi ra khỏi khu bếp. Phóng to lên mới biết là trứng cá muối.

Băng ghi hình bị ấn tạm dừng. Phương Anh như bị giáng một cái tát vào mặt, cô ngã xuống nền đất trong sự run rẩy, chỉ biết lầm bầm: “Đó không phải tôi... tôi thì không phải tôi...”

Cô lắp bắp. Bà Dung hoàn toàn thất vọng. Còn Huyền Nhung thì chột cười vang, vô cùng vui vẻ: “Tao biết ngay mà Thùy Anh... Haha ! Xem mày còn dám chối nữa không?”

“Cô...” Phương Anh sôi máu, đứng bật dậy túm lấy cổ áo Huyền Nhung, hét lên: “Cô làm phải không? CÔ ĐÃ LÀM ! CÔ NÓI ĐI, CÔ LÀM GÌ CÁI BĂNG GHI HÌNH RỒI? CÔ CẮT GHÉP SỬA CHỮA LÚC NÀO HẢ? HẢ?”

“Mày... mày bị điên à?” Huyền Nhung bị bộ dạng như sư tử cái của cô làm cho sợ hãi, giọng nói lí nhí đi hẳn.

Ông giám đốc vội vàng đứng dậy, tách hai người các cô ra. Phương Anh yếu thế, bị ông ta đẩy lùi về phía sau, hốc mắt đã sẫm đỏ hoe: “Sao cô có thể làm như thế hả Huyền Nhung? ...”

“Tao đã làm cái gì chứ?” Huyền Nhung trừng mắt, xù xì cổ lên với cô: “Đừng có xàm ngôn nữa.”

Phương Anh giọt ngấn giọt dài, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này: “Tôi đã nói là tôi không làm...”

Hình ảnh cô mở khóa nhà kho, lấy hộp trứng cá chạy đi cứ hiện hữu mãi trong đầu. Nó đang hút đi chút bình tĩnh cuối cùng của cô. Cô không tin! Người đó không phải cô! Nhất định không phải cô!

“Đủ rồi !” Bà Dung quát lên, đứng chắn trước mặt cô: “Chứng cứ rành rành như kia, cô còn muốn phản biện cái gì nữa???”

Phương Anh bỗng chốc quỳ rạp xuống, à không, cô đứng không nổi nữa rồi. Phương Anh nắm lấy tay bà ta, khóc ròng rã: “Xin hãy tin cháu... Nhất định là nó đã bị sửa... Không phải cháu làm... Hức.”

Ông giám đốc này giờ cũng lên tiếng, giọng run run: “Này cô ơi ! Tôi xem rất nhiều băng ghi hình camera rồi, tôi xin đảm bảo với cô rằng cái video này là hàng thật... Nếu cô không tin, tôi có thể cho gọi năm chú chuyên phụ trách quản lý camera cả tòa nhà ra kiểm chứng...”

Phương Anh như nghe thấy sét bên tai, mắt nhòe đi và tay buông thõng xuống: “Không phải tôi làm... Đó không phải là tôi... Huhu !” Cô lắc đầu vô thức.

Phương Anh chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như thế này. Dở dằng cô không làm, cô nhất định không làm, mà sao lại...

“Xin hãy tin tôi... Tôi không làm thật mà...” Phương Anh ôm đầu, co người lại.

Bà Dung thở dài trong sự cay đắng...

Bên ngoài, bọn họ nhìn vậy cũng có thể đoán ra kết quả được rồi.

“Tuồng cô ta tốt đẹp thế nào... Ai ngờ...” Có tiếng bừa môi dè bừa đầy chầm biếm vang lên.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác cũng có một nhóm người đang xem đoạn băng ấy...

“Dừng đi.” Trần Minh Quân kêu lên, mặt mày xầy xẩm.

Bên cạnh hắn, Harry đang vô cùng đắm chiều suy nghĩ, mãi một hồi mới lên tiếng: “unbelievable...” [Thật không thể ngờ được...]

Riêng Khoa Trình thì lại cảm thấy hết sức buồn cười, nói bằng giọng điệu giễu cợt: “ Xem ra câu nói ‘lòng dạ đàn bà sâu như đáy biển’ quả nhiên không sai... Trông cái bản mặt ngây thơ vậy mà thế đấy.” Ánh mắt anh ta liếc sang chiếc iPhone 8 trên tay, màn hình vẫn còn hiển thị bức hình chụp một cô gái có nụ cười rất mê hồn.

“Mày chắc chắn là cái băng này không qua chỉnh sửa?” Trần Minh Quân hỏi.

Khoa Trình quay sang, ánh mắt thờ ơ: “Sao? Lo cho cô ta thế cơ à?”

“Tao hỏi gì thì mày trả lời nấy đi.” Hắn khó chịu.

“Không hề !” Khoa Trình thật thà lắc đầu, chep chep lưỡi: “Tao đem danh dự của tao ra để đảm bảo với mày nó không có qua chỉnh sửa... Mỗi tội...”

“Mỗi tội cái gì?”

“Mỗi tội là hình như độ phân giải của camera bị giảm sút hay sao ấy...” Trình đắm chiều nhìn vào màn hình máy tính.

“Tao thấy net mà.” Hary cười cười.

“Không.” Khoa Trình lắc đầu: “Tao chắc chắn là chất lượng hình ảnh cuộn băng này có giảm đi chút ít mặc dù vẫn rất net. Hàng mới nhập khẩu đấy, tao cũng nó còn hơn cung vàng, tất nhiên là phải biết chất lượng hình ảnh của nó như thế nào mà...”

“Tức là có qua chỉnh sửa?” Trần Minh Quân nhồm dấy, vẻ mặt đầy hi vọng.

“Cái thằng bệnh này !” Khoa Trình chán nản gắt: “Không hề qua chỉnh sửa một chút nào. Camera đứng top thế giới đấy cha ! Nếu có hacker tác động vào thì nó sẽ sập nguồn hết hoặc là mất hết dữ liệu đã quay !”

“Thì có thể là có kẻ lén lấy trộm đoạn băng đã quay...” Harry đặt ra giả thuyết.

“Càng không thể ! Vì con chip quay lên rất nhỏ, tất cả những hình ảnh nó thu được sẽ truyền về máy chủ theo song. Muốn lấy thì 1 là hack bẻ đường truyền sóng và 2 là hack máy chủ. Rất tiếc là tao đã nói rồi, không-hack-được.” Khoa Trình giăng giải.

“Vậy tại sao độ phân giải lại giảm?” Trần Minh Quân nghi hoặc, nhấn chặt hàng lông mày rậm.

“Tao không biết nữa... Có thể là sóng bị nhiễu... À không, tao kiểm tra con chip rồi. Nó vô cùng bình thường luôn ! Thậm chí còn quay thử lại nữa. Đây chúng mày xem, hai hình ảnh cắt từ hai băng khác nhau đó...” Khoa Trình gõ lạch cạch trên bàn phím.

“Nhìn kĩ thì đúng là tấm chụp ở khu bếp nhiều hơn thật.” Harry gật gù.

“Tại sao nó lại bị vậy nhỉ? Không có tín hiệu bị hack hiếp gì cả á.” Khoa TRình nhìn chăm chăm trên màn hình, vờ mò hỏi.

Trần Minh Quân không giấu nổi sự thất vọng, thở dài: “Mày chắc chắn là nó không bị chỉnh sửa?”

“Chắc 1 tỷ % >.<” Khoa Trình nhấc lại với sự chán chường. Harry bật cười.

“Tao không nghĩ Thùy Anh lại như vậy đâu...” Harry nhún vai.

“Đã bảo rồi, con gái vô cùng đáng sợ luôn.” Khoa Trình bừa môi rồi quay sang nói với Trần Minh Quân: “Mày có tính đuổi việc cô ta không?”

“Đuổi gì mà đuổi.” Harry ngắt lời, vờ vờ lên vai Khoa Trình: “Cậu ầm đây kiểu gì chả rút tiền ra đền bù chớ trúng cá ~”

“Ô mô ! Những con người si tình thật đáng sợ.” Khoa TRình kêu lên thật hài hước. Rồi cả hai cùng bật cười mà không để ý tới khuôn mặt đã sẫm đen xỉ lại của Trần Minh Quân.

Chương 23

“Cơ mà không đáng sợ bằng mấy lời vừa rồi của mày đâu.” Harry chột nói.

“Hớ? Tao nói gì?” Khoa Trình nhướn mày.

“Thì mày bảo... Cái băng nó bị nhiễu không rõ nguyên nhân... Lại còn làm ra cái vẻ thần thần bí nữa. Mày có biết là mày làm tao nổi hết cả da gà lên không? Nghe như truyện ma ý nhỉ? Haha !” Harry bật cười.

“Kể ra thì cũng lạ thật.” Trình gật gật đầu.

“À !” Harry kêu lên: “Mấy lời đấy của mày làm tao nhớ tới nhỏ béo.”

“Nhỏ béo nào mày?”

“Thì con Oanh đấy, Oanh quản lý ý.”

“Ồ ờ”

“Này ở chỗ khu bếp ế ! Nó có nói 1 câu rất lạ lùng...” Harry bày ra vẻ mặt huyền bí.

“Câu gì mày?” Khoa Trình cố gắng nhớ lại.

“Câu... Cô-ta-không-hề-mở-mắt.” Harry nói với tông giọng trầm, mặt mày đầy ý đùa cợt.

Khoa Trình cười khì: “Lố quá cha nội !”

“Tao nghĩ là cô không nói đùa đâu... Nếu mày xem kĩ thì sẽ thấy trên băng hình tượng đi của Thùy Anh trông lạ lẫm, như robot ý. Và giờ thì thêm mày nói cái camera bị nhiễu không rõ nguyên nhân nữa...” Harry há hê phân tích rồi quay ra ra vỗ vai bạn: “Cứ như có thể lực huyền bí nào tác động vào ý nhê?”

Khoa Trình vỗ vỗ mặt Harry, giọng nghiêm túc: “Mày đừng làm đầu bếp nữa Harry à. Làm tiểu thuyết gia đi.”

“Ồ kia, không phải rất kì cục sao? Hừm?” Harry kêu lên, bĩu môi.

“Mấy tuổi rồi còn tin ma với quỷ hả thằng nhóc này.” Khoa Trình ôm bụng cười.

Harry xụ mặt, hai bên má phồng lên.

“Chúng mày thôi lộn xộn đi.” Trần Minh QUân quát. Mặt hấn đanh lại thực khó coi. Đang suy nghĩ một óc rồi má cứ ồ ồ ào.

Hấn nhăn mày về mặt rất khó coi.

Chính cô à Thùy Anh mới ngày hôm qua còn rất thiện chí cười nói với hấn rất tự nhiên về việc thủ phạm, rồi phân tích mọi người,... Hôm nay mới lộ ra cô ta chính là thủ phạm.

Lại bảo diễn xuất không tốt đi.

Thùy Anh đáng chết, cô ruột cục là người thế nào hả?

Hôm nay cô được về sớm hơn nửa tiếng. À không, là bị đuổi thì có.

Nhớ lại lúc này, bà Dung lạnh nhạt nhìn cô ột cái rồi bảo: “Cô nên về đi thôi, Thùy Anh!”, Phương Anh thấy lòng trùng xuống và buồn bã không chịu nổi.

Sau sự việc ăn trộm ấy, cô đã bị tất cả mọi người xa lánh, tẩy chay. Không ai tin cô, kể cả Hương cũng thế. Cô ấy bơ cô suốt cả buổi chiều, cũng không muốn vui vẻ với cô như trước nữa.

Không những vậy, cô còn đang gánh trên vai một số tiền nợ ngoài sức tưởng tượng. Đền bù chỗ cá tầm trắng đấy đã hơn 100 triệu đồng Việt Nam rồi. Cũng may là bọn họ không bắt cô phải trả tiền của tất cả những thứ đã bị trộm đi hai hôm nay.

Phương Anh lang thang trên phố một mình. Cô chẳng biết phải làm gì nữa.

Mọi chuyện thực sự rất lạ lùng và ập tới cũng bất ngờ nữa. Cô không tin! Cô không tin mình đã làm như thế. Nhưng mà tất cả mọi người chỉ tin vào đoạn video ấy, nó quá chân thực. Đến cô cũng thấy hoang mang theo. Vì cô không nhớ gì cả.

Tin vào trực giác của bản thân hay tin vào đoạn video ấy bây giờ?

Có lẽ nào, cô đã làm mà không nhớ?

Cho dù là thế nào đi nữa thì không phải bây giờ cũng quá muộn rồi đi? Cô thờ dài.

Hoài niệm quá khứ vào lúc này là điều thật tồi tệ. Còn tương lai thì thế nào? Có quá nhiều thứ để cô lo lắng.

100 triệu. Đây là điều cô lo đầu tiên. Phương Anh khịt mũi. Cô biết kiếm đâu ra số tiền lớn như thế bây giờ? Cô không thể động vào sổ tiết kiệm của Thùy Anh được. Mặc dù cô ta có gần một tỷ đồng trong tài khoản.

Bởi chính cô đã gây ra chuyện kinh thiên động địa này cơ mà. Làm nghề viết báo, không ít lần gặp những chuyện xấu ảnh hưởng tới danh tiếng của bản thân. Nhưng bây giờ, cô đang ở trong xác của Thùy Anh. Và toàn thể Thái Thịnh sẽ nhớ tới cô ấy như một kẻ ăn trộm vô nhân tính chứ không phải Phương Anh cô.

Nên tiền của Thùy Anh, một nghìn cô cũng không lấy. Cô đã có lỗi với cô ấy làm rồi.

Cô đi làm gần tháng nhưng lại là tháng thử việc không lương. Mà cho dù có, thì được mấy triệu?

Bà Thiên Mỹ. Đó là điều Phương Anh lo thứ hai. Cô sợ tới mức còn không dám về nhà nữa kia. Dở dằng người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ là cô làm và vu khống cho Huyền Nhung, bà ta mà biết, chưa tổng cổ cô ra khỏi nhà là may lắm rồi.

Nghĩ tới khuôn mặt sát khí ấy, Phương Anh không khỏi run lên sợ hãi.

Còn cả Hương, Diệp, kiệt nữa. Họ sẽ nghĩ gì về cô nếu biết sự việc này? Liệu cô phớt lờ cô đi như Hương không?

Phương Anh càng nghĩ càng thấy rối rắm. Bây giờ cô thấy bất lực và chỉ muốn khóc thật to cho vui bớt nỗi buồn mà thôi.

Cô không hề nghĩ chơi. Quả thực sau đó, Phương Anh đã ngồi bệt xuống bậc cầu thang trước cửa một ngôi nhà, và cứ thế ôm đầu khóc thật to.

Cô mệt mỏi lắm rồi.

Nhiều người đi qua, chỉ trò bàn tán, có người nói, cô thất tình, có người lại nói, nhà cô có tang...

Thường thì lúc cô Tắm khóc, bọt sẽ hiện ra. Lọ Lem khóc, bà Tiên lại xuất hiện an ủi cô. Còn Phương Anh cô ấy mà, không cần bọt với tiên cái gì hết. Cô chỉ muốn ngay lúc này sẽ có 1 người chạy tới bên cạnh cô và hét lên rằng “Đừng khóc nữa, tôi tin bạn mà”, xa lạ cũng được, tha quen lại càng tốt.

Phương Anh biết là cái loại mong ước này nghe rất cổ tích, rất phi thực tế, nhưng mà... nhưng mà... Nếu nó thành sự thật thì...

Cô khóc dữ dội hơn bao giờ hết.

"Huhu... Huhu..." Cô tức tưởi như một đứa nít ranh bị cướp mất cây kẹo ngon.

Diệp không đành lòng đứng nhìn mãi nữa, cô tiến tới xòe một tờ khăn giấy ra trước mặt Phương Anh: “Hey ! Đừng khóc nữa, lau đi này.”

“Hơ...” Phương Anh ngẩng đầu, cả khuôn mặt đỏ ửng nhòe nhoẹt nước mắt.

Cô ôm ngang hông Diệp, nước mắt thi nhau chảy dài: “Cảm ơn... Cảm ơn cậu đã tới...”

Cô chẳng nhìn rõ ai nữa rồi. Nhưng ít nhất là... điều ước của cô đã thành sự thật.

Vậy thì ai với ai để làm gì nữa?

“Khá hơn chưa?” Diệp quan tâm hỏi.

“À... Ừ!” Phương Anh gật đầu.

Diệp nhìn cô một hồi. Đôi mắt to tròn ầng ậc nước, mũi nhỏ nhắn đỏ ửng, đầu tóc bù xù rất đáng thương. Không nhịn được tò mò, Diệp cất tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“À à... Sao cậu lại ở đây?” Phương ANh nhìn ra phía lòng đường tấp nập xe cộ.

Diệp nhủ thầm, cô nghe được Phương Anh đang có ý lảng tránh nên cũng không hỏi nữa, đành chú tâm trả lời: “Tớ đi dạo phố.”

“Hừm... Vậy sao cậu không đi tiếp?” Phương Anh buồn bã hỏi.

Diệp bật cười rất thoải mái rồi an ủi cô: “Vì cậu là bạn tớ mà. Có người nào thấy bạn mình khóc mà thờ ơ không?”

Phương Anh mở to mắt quay sang nhìn Diệp, trong mắt cô chính là sự kinh ngạc đến khó tin: “Thật hả?”

“Ừ.” Diệp nói đầy chắc chắn: “Cậu có coi tớ là bạn không?”

“Có chứ.” Phương Anh gật đầu.

“Vậy hãy nói cho tớ nghe chuyện gì đã xảy ra đi nào.”

“...” Phương Anh buồn phiền quay mặt đi.

“... Thôi nào.” Diệp lay lay hai vai cô, giọng thật chân thành: “Hãy nói đi.”

“... Cậu sẽ không ghét tớ chứ?” Phương Anh không quay sang, chỉ nhẹ giọng hỏi.

“Không đâu.” Diệp lắc đầu.

Phương Anh suy nghĩ một hồi rồi ngồi quay ra đối diện với Diệp. Suy cho cùng thì cô ấy đã tò mò tới như vậy thì thiếu gì cách để biết. Không phải nghe từ cô cũng sẽ là từ người khác. Mỗi tội, câu chuyện tai tiếng ấy mà được kể từ miệng người khác thì sẽ chẳng còn lời tốt đẹp nào hết. Chỉ bằng, cô tự mình kể còn hơn.

Phương Anh hít một hơi rồi kể cho Diệp nghe tất cả. Đến đoạn xem video, cô không khỏi thấy hòng nghẹn nghẹn đến là lạ. Cô dứt quãng câu chuyện để cố gắng hít thở lại bình thường rồi mới kể tiếp.

“... Tớ không tin tớ đã làm ra hành động như vậy Diệp ạ. Nhưng không ai ở đó tin tớ cả. Chính tớ cũng thấy mơ hồ kia ...” Phương Anh nói, rồi thở dài: “Cậu nói xem, cả thế gian này còn có ai tin tớ ngoài trừ tớ nữa không?”

Diệp im lặng suy nghĩ, cô nhận ra những điều rất kì lạ trong câu chuyện này nhưng lúc này cũng chưa tiện nói. Cô bỗng thấy cô gái ngồi trước mặt mình đây thật xa lạ... Không giống, rất không giống với Thùy Anh trước đây...

“Cậu biết không?” Diệp nói: “Hồi học cấp ba, cái lúc chúng ta ngồi cùng bàn ấy. Có dạo cậu bị dính nghi án là kẻ lấy trộm tiền của lớp trưởng. Cậu có biết cậu đã nói gì khi bị cả lớp tẩy chay không?”

Phương Anh lắc đầu: “Tớ không nhớ...”

“Cậu đã nói là ‘Tôi chỉ cần tôi tin tôi mà thôi!’ rồi lạnh lùng bỏ về chỗ lấy toán ra đọc.” Diệp bật cười.

Phương Anh nghĩ một hồi rồi mới nói: “Không phải cậu nói tớ rất yếu đuối hay sao?” Sao một người yếu đuối có thể nói ra được những câu đó?

“Thì cậu rất yếu đuối mà. Cậu đã khóc rất nhiều sau khi nói câu nói đó.” Diệp bảo: “Cậu giả vờ mạnh mẽ làm gì, cho ai xem chứ? cứ thoải mái mà khóc giữa đường như lúc này có phải tốt không?”

“...”

“Cho dù cậu tin bản thân cậu hay không thì...” Diệp hít một hơi, mắt lấp lánh tựa như ngàn ngôi sao tỏa sáng: “... Tớ chỉ cần cậu biết là tớ thích cậu của bây giờ, và tớ sẽ không giống như hồi đấy xa lánh cậu nữa. Bởi vì tớ tin cậu mà.”

Diệp cô chính là đồ ngốc. Ngày trước vì cuộc nói chuyện với ông anh họ và bộ dạng nhu nhược của cô hồi cấp ba che mờ lí trí nên đã cố tình tránh mặt cô ấy rất nhiều ngày. Bây giờ, cô thấy tin tưởng Thùy Anh hơn bao giờ hết. Một người sẵn sàng khóc ở giữa đường thì sao có thể là người xấu cơ chứ...

“Diệp...” Phương Anh không nhìn được mà bật khóc.

Vẫn ở bậc thềm ấy, vẫn là hai cô gái ôm nhau khóc thật to. Nhưng dòng dãi đó là nước mắt của sự vui vẻ...

p/s: Chương sau vô cùng kịch tính

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Điện thoại của Phương Anh reo lên. Diệp không nhìn sang, chỉ đoán: “Bà Mỹ gọi hả?”

Phương Anh lo lắng gật đầu.

Diệp giết điện thoại của cô, ấn nút tắt nguồn rồi quay ra tỉnh bơ nói với cô: “Mới 6 giờ thôi ! Chúng ta cứ đi chơi thêm một lát đi.” Nói rồi vút trả điện thoại vào túi của cô.

“@@ Nhưng... Nhưng như vậy không sao chứ?” Phương Anh lưỡng lự.

“Không sao mà. Cứ để bà ta chờ.”

Diệp không để cô nói thêm tiếng nào đã vội vã đẩy cô lên taxi, phóng vù đi mất.

Riêng bà Mỹ đang ở nhà với một tâm trạng thực sự không mấy vui.

“Số mấy quý khách vừa gọi...”

Bà ta nhấn nút dừng cuộc gọi. Môi mím lại đầy cay nghiệt.

“Thùy Anh, con ch* này càng ngày càng to gan. Cô ta chẳng lẽ không nhớ mẹ ghét nhất là phải đợi sao?” Đối diện bà, Huyền Nhung cũng cau có theo.

Hai mẹ con họ đã ngồi đây đợi cô hơn hai tiếng rồi mà vẫn không thấy người đâu. Quan điểm của bà Thiên Mỹ từ xưa tới nay, mỗi lần cô làm gì sai thì đều sẽ về nhà và tự giác lên phòng bà ta. Không ngờ lần này lại...

Thấy mẹ im lặng hoài, Huyền Nhung tỏ vẻ chán chường. Cô ta đánh mắt ra hướng nhà bếp, gào to: “Này mẹ kia, hóng cái gì mà hóng, tập trung nấu nướng đi !”

“Xin lỗi, xin lỗi !” Thím Ba không dám ho he gì, đành quay đầu lại tập trung vào nồi súp trước mặt, tai vẫn dỏng lên nghe ngóng.

Phương Anh đẩy cửa bước vào nhà. Vừa bật điện lên thì phát hiện ra thím Ba đã lù lù ngay trước mặt từ lúc nào.

Cô ngạc nhiên kêu lên: “Thím... Sao thím chưa về đi ạ?” 11 giờ đêm rồi chứ có ít gì.

“Suyt.” Thím Ba đưa một ngón tay lên trước miệng: “Nói bé thôi !”

Phương Anh không hiểu gì, nhưng cũng gật đầu làm theo.

“Bà chủ đang giận con lắm đó, cái con bé này.” Thím Ba tiến tới đưa hai tay lên áp vào má cô, xoay trái xoay phải: “Đi đâu giờ này mới về chứ? Có bị gì không?”

Phương Anh phì cười: “Con không sao mà.”

“Thím bảo con phải bé mồm rồi cơ mà.” Thím Ba mắng cô.

“Tại sao ạ?” Cô bĩu môi.

“Trời ! Con gây chuyện tày đình, lại còn để bà chủ đợi suốt 3 tiếng, giờ mới chịu lết xác về đây.” Thím Ba nói gấp gáp: “Bà ta đủ giận dữ rồi, con cố gắng giữ ý một tí, vừa về cứ cười haha rồi nói to như này để bà chủ nghe được là không xong đâu.”

Phương Anh gật đầu: “Vâng ! Con biết rồi, con lên lầu đây.”

“Ồ thế ăn cơm chưa?” Thím gọi cô lại.

“Con ăn rồi. Thím cứ về đi ạ.” Cô cười thật tươi rồi ung dung lên lầu.

Thím Ba thấy cô có vẻ rất bình thường, nghĩ bụng chắc không phải chuyện gì quá lớn ! Liền thay đồ rồi rời đi.

Phương Anh đứng đình tiến đến gõ cửa phòng bà Mỹ: “Con là Thùy Anh đây ạ.”

“Vào đi.” Tiếng bà ta vọng ra

“Dạ !” Phương Anh đẩy cửa bước vào.

Bên trong sang trưng đèn điện. Phô lên cái vẻ diễm lệ sang trọng của cả căn phòng, nổi bật lên chiếc giường màu vàng đồng xinh đẹp trước mặt cô đây.

Bà Mỹ buông quyển tạp chí thời trang nước ngoài xuống, ngẩng lên mỉm cười nhẹ nhàng với cô. Quả thực bà ta vô cùng xinh đẹp, không ai nghĩ rằng người phụ nữ này lại là một mẹ đàn bà đã trên 40 tuổi và độc địa cả.

Đẹp như một thiên thần với làn da trắng bóc và đôi mắt nhỏ nhắn sắc xảo. Nụ cười như hoa nở rộ trên môi. Bộ đồ ngủ mong tang tôn lên dáng người thanh mảnh.

Phương Anh nuốt một ngụm nước bọt. Cái bộ dạng lúc này của bà ta thực là gọi tình mà, bảo sao bao cánh đàn ông tôn bà lên làm nữ thần sắc đẹp của showbiz Việt chứ !

Bà Mỹ không để ý tới cái nhìn chăm chăm của cô, thân nhiên cười; “Đi tới giờ này mới về, thấy thoải mái hơn chưa?”

Cô lạnh lùng đáp lại: “Quá thoải mái ấy chứ ạ.”

Bà ta híp mắt lại, đưa tay lên vuốt ve mấy sợi tóc: “Vậy sao không đi luôn đi.”

“Vì cái gì cũng có chừng mực của nó cả ạ. Con đã đi chơi quá lâu rồi nên phải về nhà thôi !”

“Ủa? Con cũng coi đây là nhà sao? Ta còn tưởng con coi cái nơi này là khách sạn rồi chứ? Đi đi về về vô tổ chức. Xem ra ta không quản nổi con nữa rồi.” Thiên Mỹ nhướn mày với cô.

“Thình thoảng gặp chuyện buồn phải phá lệ tí chứ ạ...” Phương Anh thân nhiên đáp lại.

“Con buồn ư? Ta tưởng ta mới là người phải buồn chứ nhỉ? Ngồi đợi con gái yêu quý rờn rã ba tiếng đồng hồ trong tâm trạng lo lắng không nguôi. Và giờ con về rồi lại ăn nói với ta cái kiểu này đây.”

“Ah ! Con thật sơ suất, điện thoại của con bị sập nguồn lúc con đi dạo phố nên con không biết đi gọi ạ...” Cô tỏ vẻ áy náy không nguôi: “Con xin lỗi ! Đáng lẽ con nên gọi cho dì sớm để đỡ mất công đi ngồi đợi rờn rã lâu như này...”

“Không sao, không sao mà. Con bình an vô sự là ta yên tâm rồi.” Bà ta cười giảo hoạt.

“Vâng !”

“Thế con không có gì muốn nói với ta sao?”

“Dì muốn nghe điều gì?” Phương Anh cười lạnh.

“Xem ra con không có gì muốn nói rồi.” Bà Mỹ đáp lại cực kì cao ngạo.

“Vâng.” Cô nói, đơn giản, ngắn gọn nhưng đầy ý khiêu khích.

“Ngược lại, ta có rất nhiều điều muốn nói với con đây.”

“Dạ ! Con vẫn nghe.”

Thiên Mỹ chính người sao cho ngồi được thoải mái nhất, bộ dạng nhàn nhạ như đang kể chuyện cổ tích: “Ta nên nghĩ thế nào về hành động quá khích của con đối với Huyền Nhung hồi trưa nay đây?” Bà là một người vô cùng thẳng thắn, không thích vòng vo nhiều, lập tức vào ngay chủ đề chính.

“...”

“Con thấy bất mãn quá à?”

“Không ạ.”

“Hay là con ghét con bé?”

“Không đâu.”

“Hay là con ghét ta, muốn trả thù lên nó?”

“Càng không ạ.” Phương Anh nhếch mép cười.

“Cái gì cũng không. Vậy thì lý do là gì đây. Con không định giải thích sao?”

“Không luôn ạ.”

“Ừm, vậy thôi !” Bà nói, tựa như an ủi: “Ta nghe nói con vì chuyện này mà gánh trên vai số tiền nợ không nhỏ. Ta sẽ trả hết giúp con, chỉ mong con xin lỗi con bé một tiếng ...”

“Không bao giờ !” Cô cao giọng.

“Hừ !” Bà Thiên Mỹ cau chặt mày: “Ta cho con cơ hội mà không lấy, làm sai không chịu nhận. Đây đúng là cái thái độ bất mãn rồi mà.”

“...”

“Nếu con cảm thấy sống ở đây bí bách quá thì cứ việc chuyển ra ngoài. Ta không muốn nuôi ong tay áo trong nhà, nhất là những con người nguy hiểm bất chấp tất cả để làm hại con gái ta.” Bà lớn tiếng.

“Đi nghỉ đi có quyền đuổi con sao?” Phương Anh nhàn nhạt đáp lại.

“Cái gì?” Thiên Mỹ há hốc mồm.

“Chẳng lẽ đi nghỉ đi thực sự là bà chủ của nơi này sao?” Cô chất vấn: “Người đứng tên ngôi nhà này là cha của con, thừa di. Mà cho dù là ai đi nữa, đuổi con gái riêng của chồng ra ngoài vào lúc khuya khoắt thế này, cánh truyền thông mà biết thì chỉ có đi tồn thất nhiều nhất thôi, đại minh tinh ạ. Huống hồ gì đi nghỉ cha sẽ để đi đuổi con đi như thế này sao?”

Cô châm biếm.

“Mây...!!!”

“Chúc đi ngủ ngon ạ ! Con xin phép !” Cô cúi đầu chào rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa thì chợt phát hiện ra bên ngoài còn có một con chuột xinh đẹp khác đang đồng tai lên nghe lỏm. Vì bị cửa đẩy ra bất ngờ nên ngã dúi dụi ra sau. Phương Anh từ trên nhìn xuống, nhướn mày: “Thư kí Nhung tò mò quá trốn rồi đấy. Muốn nghe thì trực tiếp đẩy cửa vào mà nghe, việc gì phải thập thò ở ngoài thế?”

Huyền Nhung không buồn đứng dậy, nhếch mép cười đều, đưa tay lên vuốt ngược tóc ra đằng sau: “Lại thế rồi... Mây hai mặt hơn hai tường đấy.”

“Tôi chả hiểu cô nói cái gì nữa.” Phương ANh cười.

“Tao tưởng mày mạnh mẽ lắm cơ mà? Bình thường mày nói hay lắm cơ mà, bình tĩnh lắm cơ mà. Sao trưa nay trước mặt tao khóc lóc i ôi như một con chó thế?? Á mà cũng không sao, dù sao tao cũng thực sự rất thích bộ dạng lúc đấy của mày nha! Yêu đuổi và nhu nhược !” Á dài giọng.

“Thế à? Thích lắm không?” Cô đan các ngón tay vào nhau.

“Thích chứ ! Nó thành thật hơn cái bộ dạng chó chết của mày lúc nãy nhiều... Mây sẽ không lường được hậu quả khi dám nói ra những lời như vậy với mẹ tao đâu.”

Phương ANh gật đầu: “Ừ, cảm ơn đã nhắc nhở nha! Nhưng mà...”

giọng cô tản ra một sự nguy hiểm ón xương sống: “Lo cho cái mồm cô trước đi, Huyền Nhung thân mến.”

Nói rồi, Phương Anh cúi người xuống, ghé sát mặt vào mặt cô ả, khoe ra hàm răng trắng tinh: “Cô tưởng tôi mình đồng da sắt hay sao mà lúc nào cũng có đủ mạnh mẽ để không đau khổ. Ai cũng có lúc yếu đuối cả, đây không gọi là hai mặt, cô hiểu chứ? Và mong cô đừng lấy chuyện buồn của người khác ra trêu đùa, vô duyên lắm đấy...”

“... Mây...” Huyền Nhung lùi lại sau. Chưa được vài bước thì đã bị cô tóm lấy hai vai giữ chặt lại.

Khuôn mặt Phương Anh chìm trong bóng tối, đôi mắt to tròn mở ra thật lớn, trừng lên với ả, hai hàm răng nghiền lại, tay cũng ghi chặt hơn. Cô chậm chậm nói đầy vẻ đe dọa thành thực: “Nếu để tao mà biết mày đứng sau tất cả những chuyện này thì mày không yên với tao đâu Huyền Nhung ạ. Đến lúc ấy mày sẽ biết tao có thể ‘mạnh’ tới mức nào đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thân Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Cô thay đồ xong, vừa bước ra khỏi cửa nhà thì đã thấy Kiệt ở đó từ lúc nào, người dựa vào xe, rất nhiệt tình vẫy tay chào cô: “Hi!”

Phuong Anh cười hì hì: “Đến sớm thế?”

“Thì em hẹn anh mà.” Kiệt khoe ra hàm răng trắng như sứ, lại còn cúi đầu xuống làm bộ thẹn thùng.

Cô gật đầu, rồi nhìn đồng hồ trên điện thoại: “Chúng ta ra quán cà phê đằng kia nói chuyện đi.”

“Hình như em đang định đi làm mà. Để anh đưa em đi rồi chúng ta từ từ nói chuyện.” Hoàng Đức Kiệt đưa ra đề nghị

Phuong Anh nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Vây cũng được.”

Hoàng Đức Kiệt cười vui vẻ, hai mắt híp lại thành một đường rất dễ thương. Anh nhanh chóng đứng dịch sang bên, mở cửa xe rồi hướng cô cúi đầu, đưa cọt: “Mời tiểu thư lên xe!”

Cô vỗ vỗ vai Kiệt, phì cười rồi cũng ngồi vào xe. Anh đóng cửa giúp cô, rồi quay trở lại ghế lái.

“Em làm việc ở đâu?”

“Thái Thịnh.”

“Hm? Thật?” Kiệt kinh ngạc.

“Tất nhiên.” Phuong Anh bữu môi.

“Nhưng... Nhưng làm sao em vào được đó, quả thật là Thái Thịnh tuyển người khắt khe vô cùng. Mà trụ sở chính là các khách sạn con?”

“Trụ sở chính.” Phuong Anh tự đắc, mặt vênh lên: “Có Huyền Nhung đại thư kí xin cho mà.”

“Ồ ờ.” Kiệt nhăn mày nghi hoặc, nghĩ nghĩ rồi lại thôi.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên thật im ắng, không ai buồn nói gì cả, bởi cả hai đều có quá nhiều chuyện cần phải nghĩ.

Phuong Anh ngập ngừng muốn mở lời rồi lại thôi !

Kiệt thấy bộ dạng lúng túng của cô, cũng không nói gì.

Một vài giây sau ấy, anh mới chậm rãi quay sang, cố gắng tìm chủ đề để nói chuyện với cô: “Dạo này gu thẩm mĩ của em tốt phết đấy nhỉ?”

Phuong Anh giật mình, nhìn sang cười rồi bụm miệng cười: “Cái này là anh đang khen bộ đồ tôi mặc trá hình phải không?”

“Ừ, trông nó có vẻ là hàng fake và chất liệu không tốt lắm ! Nhưng bù lại bộ váy này tôn da em phết.” Kiệt cảm thán.

Phuong Anh ngượng chín cả mặt. Bộ đầm màu tím nhạt rất đơn giản, dài ngang đầu gối và cũng không có nhiều họa tiết cầu kì, vài hơi thô nhưng đường kim mũi chỉ cũng rất ổn. Quan trọng là dễ phối đồ, hợp với cả đôi giày thể thao Adidas cô đang đi hoặc đôi cao gót ở nhà. Riêng về gu thẩm mĩ tốt thì khỏi phải bàn rồi, cô thường xuyên đi mua quần áo đó nha!

Công nhận da Thùy Anh trắng thật, mặc cái váy này rất tôn da. Kiệt khen nghe cũng có phần thành thật.

“Thế em làm chức vụ gì ở Thái Thịnh?” Kiệt hỏi.

“Phụ bếp.”

“Phụ, phụ bếp...?” Kiệt kinh ngạc, quay ra nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin được: “Có nhầm không vậy?”

“Sao? Ý của anh là tôi không hợp với chức vụ đó phải không? Ừ, chuẩn rồi đấy, đáng lý người như tôi phải được làm quản lý chỗ đó mới phải...” Phuong Anh bữu môi, nói liếng thoảng một hồi tỏ vẻ vô cùng bất công.

“À không, em làm phụ bếp thì hợp rồi. Ý anh là bộ đồ em đang mặc hình như không hợp với chức vụ ấy cho lắm ! Em mà mặc đến không khéo bị trừ lương đấy... Thế nên anh mới hỏi có mặc nhầm không?” Kiệt gãi gãi đầu, vô cùng thành thật.

“...”Đồ chết tiệt ! Tụt cả cảm xúc mà.

Kiệt quay sang, thấy cô phồng mang trợn má giận dỗi thì buồn cười, xoa đầu cô: “Đùa thôi mà.”

“Hm... Không sao! Dù gì cũng là tới nộp đơn thôi việc rồi về mà.” Phuong ANH trầm ngâm nói

“Sao lại thôi việc?”

“Chán rồi.”

“Vậy em có muốn đến Big D đi làm không? Ở đó có cả một cửa hiệu quần áo nhãn hiệu thật cho em thoải mái chọn đồ phải đi mua hàng fake đấy.” Kiệt nói.

“Không thích, tôi không muốn đi làm nữa...” Phương Anh suy nghĩ rồi nói tiếp: “Khi nào có tiền tôi sẽ đến đó mua sau. Ở đó có Versace không? Một cửa hàng riêng ấy?”

Kiệt gật đầu: “Có chứ ! Em thích Versace (*) hả?”

(*) Nhãn hiệu thời trang của Ý, nổi tiếng thế giới.

“Ừ. Tôi hâm mộ nhãn hiệu này từ hồi còn học đại học cơ. Sau này khi có tiền tôi sẽ tậu thật nhiều quần áo của Versace, Chanel, Gucci,... Còn bây giờ đối với tôi H&M (**) đã là mắc lắm rồi.”

(**) Nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Việt Nam. Chanel, Gucci đều là những thương hiệu nổi tiếng thế giới khác.

“Vậy sao...” giọng Kiệt có phần mất tự nhiên.

Vì thấy bầu không khí trùng xuống, anh vội chuyển đề tài: “Mà... em nói là có chuyện muốn nói với anh mà, là chuyện gì thế?”

“À.” Phương Anh thẳng thắn nói: “Tôi muốn vay chút tiền.”

“Em cần bao nhiêu?” Kiệt hỏi.

“120 triệu đồng.” Cô đưa ra con số.

Kiệt định hỏi tại sao không rút trong thẻ ATM của cô nhưng rồi lại thôi, cuối cùng lại nói: “Bao giờ em cần?”

“Ngay bây giờ hoặc mai cũng được. Càng sớm càng tốt.”

“Em cần để làm gì?” Kiệt tò mò. Vốn biết 120 triệu kia cũng không đến nổi lớn, nhưng cô ấy có vẻ cần rất gấp. Sao thế nhỉ?

“Hm, có việc thôi !” Phương Anh nhún vai.

“Ừm, vậy chiều anh đi rút rồi đưa cho.”

“Tôi sẽ trả hơi muộn đấy, có sao không?”

“Không đâu. Không cần trả cũng được.”

“Xi. Ai đòi lại vay không trả bao giờ... Hi hi.”

Kiệt đưa cô đến trước cửa công ty rồi quay xe phóng vù đi, không quên nói với cô gọi cho anh lúc tan làm. Mặc dù Phương Anh một mực từ chối nhưng Kiệt vẫn nặng nề đòi chờ cô về... Thật khó xử quá mà.

Riêng Kiệt, cả quãng đường sau ấy đối với anh thật sự xa không tưởng tượng được. Vốn dĩ cô gần đây đã rất lạ lùng rồi nhưng anh cũng không muốn làm quá làm gì. Nhưng bây giờ sự tò mò đã tới cực điểm, không điều tra thì không chịu được...

“Alo! Minh, có đó không?” Kiệt gọi điện thoại.

“Đây. Làm sao? À mà đi đâu cả sang thế? Nhanh về đi, sắp họp rồi.”

Kiệt phì cười: “Thư kí mà ăn nói với tổng giám đốc thế à? Tội này không trừ lương là không được.”

“Cái thằng này, còn có tâm tình đùa cợt à. Về nhanh đi !”

“Thì đang về đây. À mà này... Tao có chuyện quan trọng.”

“Chuyện gì mà quan trọng?”

“Mày điều tra cho tao về Thùy Anh một tháng trở lại đây.”

“Thùy Anh? Đó không phải nhỏ người yêu cũ xinh đẹp của mày sao?”

“Thì đúng là cô ấy đấy.”

“Sao lại điều tra? Sợ cô ta ngoại tình à?”

“Không phải. Bảo mày điều tra thì điều tra đi... Nhiều chuyện !” Kiệt gắt.

“Biết rồi.”

“Cúp máy đây....”

“Cô không cảm thấy ăn mặc kiểu này tới đây rất lố sao?” Bà Dung chán nản chỉ vào cái váy của cô.

Ngược lại, Phương Anh tươi cười đáp: “Cháu tới để nộp đơn xin thôi việc.”

Bà Dung kinh ngạc rồi sắc mặt từ từ trở nên vô cùng u ám: “Cô tự lên đưa cho tổng giám đốc đi.”

Phương Anh nhăn mày: “Tại sao ạ? Quản lý phê duyệt là được thôi mà.”

“Tôi nào dám duyệt đơn xin thôi việc của cô. Chỉ sợ tôi duyệt xong cậu ta không đuổi tôi cũng là may lắm rồi đấy.” Bà Dung nói xong, liền đi mất hút.

Phương Anh ngây thơ, chả hiểu gì cả, gãi gãi đầu: “Sao lại thế nhỉ?...”

Cuối cùng thì vẫn không đành lòng mà mò lên văn phòng của hân.

“Tới đưa com à?” Trần Minh Quân thấy cô, chán ghét nói.

“Không. Tôi đưa đơn xin thôi việc.” Nói rồi, cô chìa ra một cái phong bao đựng giấy đưa cho hân.

Trần Minh Quân nhủ mảy, cũng không đưa tay ra nhận, chỉ hỏi: “Sao không trực tiếp đưa bà Dung?”

“Bà ấy nói tôi đưa cho anh.”

“Hm...” Hân gật đầu rồi nhận lấy, mở ra đọc lướt rồi thẳng tay xé thành vụn.

Phương Anh tức giận: “Làm gì thế?”

Đối mặt với sự giận dữ của cô, hân chỉ thản nhiên nói: “Ai cho cô nghi việc?”

“Tại sao tôi không được nghi?”

“Cô trả nợ cho công ty chưa?”

“Mai tôi sẽ mang tiền tới.”

“Tiền cũng chỉ là một phần thôi ! Còn có thứ khác quan trọng hơn thế đấy, chỉ sợ cô trả không nổi thôi !”

“Đó là cái gì?”

“Khách hàng.”

“Khách hàng nào?”

“Khách hàng đã gọi trúng cá muối ngày hôm qua và cả những thứ bị mất hai hôm nay nữa.” Trần Minh Quân nói: “Đó là một khách hàng rất quan trọng. Ông ta là một nhà báo, một thực khách vô cùng khó tính. Ông ta chỉ còn ở Thái Thịnh ba ngày nữa thôi ! Hãy tìm cách chuộc lỗi với ông ấy đi. Bằng không, cô mà để ông ta viết báo khó nghe về Thái Thịnh, cô chết chắc với tôi.”

“Ax @@ Xem... xem ra có vẻ khó khăn. Ông ấy là ai vậy, ở phòng nào?”

“Tự cô gây chuyện thì cũng tự mình làm tất cả đi. Tôi sẽ chỉ giúp cô một lần cuối cùng thôi ! Ba ngày tới cô sẽ đóng vai nhân viên phục vụ phòng.”

“Nên nhớ, sẽ chẳng ai giúp cô đâu. Cô chỉ có ba ngày thôi đấy.”

Chương 26

“Tức là tôi chỉ cần khiến ông ta hài lòng với Thái Thịnh trở lại thì sẽ được rời khỏi đây phải đây phải không?... Được rồi, được rồi.” Phương Anh nghiêng răng gật đầu, nói xong liền xoay người bỏ đi luôn.

Trần Minh Quân nhún vai, thừ thà quay xuống làm việc tiếp.

Suy cho cùng thì bây giờ cứ đi tìm hiểu xem cái ông khách hang kia là ai đã. Phương Anh lao thẳng xuống tầng một, tới chỗ cô tiếp tân nở nụ cười tươi rói: “Này!”

Bà chị hách dịch kia ngẩng đầu lên, nhướn mày: “Có chuyện gì?”

“Người đã gọi trứng cá muối ngày hôm qua ở phòng nào?”

“Không biết.”

“Tôi không đùa đâu, cô nói đi mà =” = “Coi như tôi xin cô đấy.”

“Tôi đã bảo là không biết.”

“Tôi thực sự có chuyện rất quan trọng mà... Huhu... Please... Please” [làm ơn !] Cô nài nỉ.

“Cái cô này...” Cô tiếp tân kia khó chịu cất tiếng: “Thông tin khách hàng là tối mật, tôi không thể tùy tiện đưa ai thì đưa được.”

“Không phải nhân viên thì có quyền biết sao?”

“Riêng cô thì không.”

“Tại sao?” Phương Anh bắt mắt kêu lên.

“Tổng giám đốc có chỉ thị không chia sẻ cho cô bất kì một thông tin nào về ông ấy hết. Chẳng lẽ cô không biết?”

“...” Phương Anh mếu máo, rồi chấp hai tay lại lạy lên lạy xuống: “Coi như cô thương tôi giấu hẩn cho tôi biết đi mà...” Cô giả nẩy lên, bộ dạng không phục.

Cô tiếp tân nọ cũng chấp hai tay lại, lạy trả cô: “Tôi cũng xin cô làm ơn tha cho tôi đi. Cô có thương tôi thì đi đi dùm cái nhé ! Đi đi dùm nhé !”

“Tôi có chuyện quan trọng lắm mà... Huhu.”

“Công việc của tôi cũng quan trọng lắm, lắm luôn...”

“Huhu, tôi van cầu cô...”

“Cô mà không đi thì tôi gọi bảo vệ đấy.” Cô tiếp viên nọ sau một hồi đòi co thì chán nản cất tiếng.

“Ok! Tôi đi, tôi đi.” Phương Anh nghe vậy, đứng bật dậy cười trừ rồi xoay người bước gấp gấp.

Cô đưa tay lên vò vò mái tóc. Hận không thể hét lên AAA mấy tiếng cho hả dạ... Tức chết cô rồi. Cái chỉ thị quái gở !

Đang đi những bước đi không mục đích thì đột nhiên cô đâm rầm vào một người. Chính xác hơn là một người phụ nữ nước ngoài tầm tuổi trung niên, có mái tóc màu vàng đã hơi điểm bạc.

“Ồi !” Người nọ bị va chạm mạnh, ngã ra sau kêu lên thất thanh.

Phương Anh luống cuống chạy tới, vừa cố gắng đỡ bà ta dậy vừa không ngừng xin lỗi bằng tiếng anh: “I’m sorry... I’m very sorry...”

Người phụ nữ người nước ngoài sau một hồi loay hoay thì cũng ngồi dậy được, đưa đôi bàn tay đã hơi nhăn lên vuốt vuốt lại quần áo. Thở phì phò, liên tục kêu: “Oh my god, oh my god...” không ngừng nghỉ. Đôi mắt xanh như nước biển chậm rãi mở ra, nhìn cô chằm chằm.

Phương Anh mặt đầy vẻ hối lỗi: “I’m sorry... Are you okay?” [Cháu xin lỗi. Bà có sao không?]

Người phụ nữ nọ thấy vẻ mặt sốt sắng của cô thì chỉ cười xòa: “Ok, I’m okay.” [Ta không sao đâu.]

“Hm. . .It’s my fault. Are you in pain? You hurt anywhere?...” [Đó là lỗi của cháu. Bà có bị đau không? Bà đau ở đâu?...] Cô vội vàng hỏi.

“I’m okay...”

“You are not okay... What is your room number? let me help you go to your room, ok?” [Bà không ổn đâu. Số phòng của bà là số mấy? Để cháu dìu bà về phòng được chứ ạ?] Cô chân thành nói.

Người phụ nữ nọ bật cười rất đôn hậu: “I said that I’m fine. But if you want to do, fine! I’m in room 507.” [Ta nói ta rất ổn mà. Nhưng nếu cháu muốn vậy thì được thôi, phòng bà là 507.]

“Ok... ok...” [Vâng... vâng.] Phương Anh vội vã quàng 1 cánh tay người phụ nữ nọ lên vai, để bà ấy thoải mái dựa vào mình rồi bước đi từng bước chậm rãi, miệng không ngừng nói: “Sorry... So sorry....”

Cô dìu bà vào thang máy, định bấm số mà ngăn ra. Một lúc sau cô mới ái ngại quay sang cất tiếng: “Your room located What floor, madam?...” [Phòng của bà nằm ở tầng mấy thế ạ?]

“14.”

“Yes.” [Dạ !] Phương Anh gạt đầu rồi ấn vào số 14. Cửa thang máy chậm chậm khép lại.

“you are staff here, right?” [Cháu là nhân viên ở đây phải không?] Bà nọ cất tiếng hỏi.

Phương Anh cười không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Trước thì phải, còn bây giờ thì... không chắc nữa.

Phương Anh mở mắt nhìn lên bảng bấm số trong thang máy. Số 14 rực đỏ...

Oh! Cô mở to mắt. Tầng 14 là phòng VIP của Thái Thịnh nha! Oa! Người phụ nữ này thực sự sống ở đó sao?

Phương Anh len lén quay sang liếc trộm. Trông cách người này ăn mặc cũng... cũng bình thường mà. Ax @@ đúng là không nên đánh giá con người qua dáng vẻ ngoài nha.

Xác định là một quý bà giàu có rồi.

Wow!

Phương Anh cười thực tươi. Cô chưa bao giờ lên tầng 14, nhân dịp này phải ngắm một chút mới được... Thích quá đi !

Lòng cô như mở hội, khiến tâm tình vốn ủ dột bỗng dưng trở nên vui vẻ hẳn.

Người nọ thấy cô cười ngơ ngẩn như một con cún con vô cùng đáng yêu, không kìm được tò mò, cười: “What’s your name?” [Tên cháu là gì?]

“My name is Phuong Anh.” [Tên của cháu là Phương Anh ạ.] Cô đồng dạng kêu thật to tên cúng cơm. Via giây sau thì chợt trở nên thật ngây ngốc.

AAAA

Cô nói nhầm rồi. Phải là Thùy Anh chứ !

Phương Anh cười không nổi, khóc không xong, đành quay ra vội xua tay: “Ah... my name is... is Thuy...” [Ah... tên cháu ... là Thùy...]

“Phuong Anh, right? That’s nice name.” [Phương Anh phải không, đó là một cái tên hay đó chứ !]

“Hm... Haha.” Phương Anh nghe khen, có phần cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Cô nghĩ lại, dù gì cũng chỉ là một người lạ mặt, để bà ta biết tên thật... chắc không sao ! Không vấn đề !

“Ah... hm, you’re traveling, right?” [Bà đang đi du lịch phải không ạ?] Phương Anh chuyển đề tài sang một hướng khác.

“Yes, I come from France. I traveled long distances to be here to enjoy the cuisine of Saigon. Do you know how to cook?” [Đúng vậy. Ta tới từ nước Pháp. Lặn lội đường xa tới đây chỉ để thưởng thức ẩm thực Sài Gòn thôi đấy. Cháu có biết nấu ăn không?] Người phụ nữ phần khởi đáp chuyện cô.

“Yes...but I’m not a good cook.” [Cháu biết... Nhưng cháu nấu ăn không được tốt cho lắm !] Cô e ngại rụt rè.

“Haha, It’s okay. I am a chef, I can help you cook better. And then, we put our food for my husband so he commented.” [Ồn mà. Ta là một đầu bếp, ta có thể giúp cháu nấu ăn tốt hơn. Và sau đó, chúng ta có thể đưa thành phẩm cho chồng ta, ông ấy sẽ nhận xét cho.]

Người phụ nữ tặc lưỡi vãi cái rồi bỏ sung: “but my husband is very difficult! He’s a food critic so comment very hard to hear and edgy.” [Nhưng ông ấy rất khó tính ! Chồng ta là một nhà phê bình ẩm thực nên lời nhận xét thường rất khó nghe và dễ bực mình lắm.]

“Oh, no problem! I am fortunate to become acquainted with you.” [Oh, không vấn đề đâu ạ. Cháu thật may mắn khi quen được với bà.] Phương Anh cười như tươi như đang nở hoa.

Đúng lúc câu chuyện hàn huyên chưa đến hồi kết thì cửa thang máy bất chợt mở ra. Phương Anh dìu người nọ vào phòng 507 rồi nói lời từ biệt.

Khi thấy người nọ đã đóng cửa lại. Cô mới tháo nụ cười trên môi xuống, buồn bã quay đầu bước đi.

Cô đúng là số con chó nha! Đã đang ghét cay ghét đắng những gì liên quan tới nhà bếp rồi mà vừa quen được với bạn mới thì lại là... một đầu bếp. Một đầu bếp giàu có, cùng với ông chồng nhà phê bình đang đi ngao du thiên hạ thưởng thức món ngon của lạ.

Nghĩ tới cô lại thấy thèm. Ai như mình, đi làm chưa được bao lâu thì gặp chuyện rối xui xẻo. Rồi nợ nần, bây giờ còn gánh trên vai một nhiệm vụ bất khả thi nữa... Haiza! Cứ như bị ma ám không bằng.

Phương Anh chán nản rời khỏi Thái Thịnh lúc mới 9:00 sau một hồi thu thập không có kết quả. Cô bực rồi, hỏi ai cũng “tổng giám đốc ra chỉ thị...” Chỉ thị cái shit!

Tên Trần Minh Quân này cứ như đang trêu đùa cô hay sao ấy.

Dở dằng đây là chuyện vô cùng, vô cùng quan trọng. Ảnh hưởng trực tiếp tới Thái Thịnh mà anh ta cứ năm lần bảy lượt tìm cách không cho cô lấy công chuộc tội.

Tất nhiên, từng là một nhà báo nên cô hiểu việc bị nói xấu trên báo đem lại vô vàn thị phi như thế nào. Vốn đã rất khó khăn rồi, lại còn thêm cái tên không nào kia không chịu cung cấp thông tin.

Đúng là thách đố cô rồi.

Phương Anh hậm hực vừa đi vừa dậm chân.

Đột nhiên, bà vai bị ai đó dùng lực kéo giữ lại. Sấn tức trong người, cô đang định quay sang nạt cho “ai kia” một trận, không ngờ người trước mặt cô đây lại là...

“Hello!” Harry cười tươi chào cô, má lúm đồng tiền hiện rõ trên làn da trắng như trứng gà. Muôn phần đẹp trai!

“Chào !” Phương Anh làm mặt lạnh, định quay người đi tiếp thì vai một lần nữa bị giữ lại. Cô bực mình hét lên: “Can you stop?” [Anh không dừng lại được à?]

“What’s wrong with you?” [Cô làm sao vậy?] Harry cười thực vô tội.

“I’m OKAY. ALRIGHT?” [Tôi cực kì bình thường, được chưa?] Cô hét lên.

“Ok, ok...” Harry không nhiều lời, bộ dạng hòa nhã đứng nhìn cô, thỉnh thoảng cười tùm tùm sâu xa.

“Anh có vẻ rất rảnh nhì?” Phương Anh chế giễu.

“Còn cô thì trông như sắp phát điên.” Harry cười cười.

“Tôi sắp phát điên rồi đây, ừ đây, tại thằng bạn anh làm tôi SẮP PHÁT ĐIÊN RỒI ĐÂY.” Cô gằn giọng nói, đánh đá không để đâu cho hết.

“^^! Rồi, rồi. Nhưng có thể cũng đừng trút giận lên tôi được chứ?”

“Nếu thế thì mau buông tay, tôi còn phải đi xả tức ở chỗ khác.”

“Từ từ đã nào... Mà cô nói là bạn tôi hả? Có phải tên Quân kia lại bắt nạt cô không?”

Phương Anh hậm hực: “Còn ai vào đây nữa.”

“Vậy à...” Harry vuốt cằm, rồi quay ra nhìn cô, vẻ mặt trầm ngâm suy tư: “Hình như tôi biết cô gặp chuyện gì rồi...”

“hm? Biết thì có để làm gì đâu?” Phương Anh bĩu môi.

“Tất nhiên là tôi có thể giúp cô.” Harry cười khoái trá.

p/s: nhiều người đọc xong chương này sẽ đoán vị khách hàng kia là chồng bà nước ngoài ^^! sao không ai đoán người đó chính là bà ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Hắn cá rằng Phương Anh nghe xong hẳn sẽ mừng rúm. Ai ngờ... Nhỏ đó không những bấu môi, còn lạnh lùng nói: “Tôi đã đang buồn rồi mà cứ trêu hoài, rảnh quá đấy.”

Harry xụ mặt: “Tôi có trêu cô đâu.”

“Thôi nha! =.= Anh mà giúp tôi thật thì không khéo tên vô lại Minh Quân kia lột da anh luôn đấy.”

“Hở? Tại sao?”

“Anh ta có CHỈ THỊ không ai được phép nói cho tôi biết vị thực khách bí ẩn kia là ai.”

“=.=! Chỉ thị cơ á. Nghe như kiểu thánh lệnh của Hoàng Đế tối cao ấy nhỉ? Không đáng sợ thế đâu bé oi !”

“Dù gì tôi cũng không tin anh được.” Phương Anh xua tay: “Sao anh có thể phản bạn thân bấy lâu để giúp một người lạ như tôi chứ? Hay là anh tác hợp với tên kia chơi tôi?”

Cô nhăn mặt. Harry phì cười, xoa đầu cô: “Tôi giúp cô thật mà.”

“Anh định giúp tôi như thế nào đây?”

“Quân cấm nói ra vị khách kia là ai, nhưng đâu có cấm... gợi ý.” Harry gian xảo nói.

“Gợi ý.” Phương Anh lầm bầm nhắc lại, rồi thốt lên thật to với vẻ mặt sung sướng: “Ừ nhỉ ! Đúng rồi.”

“Haha! Xem cô vui mừng kia... Sao, còn nghi ngờ tôi trêu cô không?”

“Không có.” Phương Anh ngoan ngoãn lắc đầu, nắm lấy tay Harry như nắm phao cứu sinh: “Anh thật tốt bụng, hí hí hí.”

“Mỗi lần cô cười hí hí hí là tôi biết cô đang nịnh rồi. Miệng dẻo quá đấy.”

“Nịnh thay lời cảm ơn mà.” Phương Anh hào hứng vỗ vai Harry, đầy vui vẻ: “Nào, nào, gợi ý mau.”

“Ừừừ.” Harry háng giọng, nghĩ nghĩ rồi mới nói: “Vị khách này...”

“Làm sao?” Phương Anh vừa hỏi hớp, vừa tò mò không dứt.

Mãi một lúc sau, Harry mới chậm chậm nói: “Có đầy đủ yếu tố của một nhân vật nổi tiếng.”

“hm?” Phương Anh kêu lên: “Gợi ý gì kì vậy???”

“=.= thì phải để cô động não tí chứ. Nghĩ đi thử xem.”

Phương Anh nhăn mày. Rồi đưa tay lên gãi gãi đầu, mắt nhìn ngược nhìn xuôi, bộ dạng như bà cụ non. Harry đứng đối diện ôm miệng nhin cười, cái bộ dạng suy nghĩ này... thật quá đặc biệt nha! Có đúng là cô ta đang suy nghĩ không vậy trời? Haha!

Nhân vật nổi tiếng ư? Lấy ví dụ một ngôi sao đi. Thứ nhất là được nhiều người biết đến, thứ hai là giàu có, thứ ba là người nhất định phải có nhan sắc,... =.= Ách, càng liệt kê càng thấy vị này hoàn hảo nha!

Cuối cùng thì cô gật đầu, chột lại: “Vị khách này nổi tiếng và giàu có.”

Harry nghe cô nói xong, thì giờ ngón cái lên, cười thật tươi: “Bingo~” (chuẩn rồi.)

Phương ANh ngoác miệng cười rộng tới tận mang tai, vội vã lay lay hai vai Harry: “Rồi rồi, gợi ý tiếp đi.”

“Ấy, ai lại làm thế...” Harry kêu lên, gạt tay cô ra.

“??”

“giờ cô biết được một thông tin rồi, mau quay vào đi tìm đi. Nếu không tìm ra, chiều nay gặp tôi, tôi sẽ nói cho cô thêm một gợi ý.”

“... =.= Đừng đùa tôi, tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Harry lè lưỡi, đưa tay véo má cô, mắt trợn ngược lên: “Phải thử thách trí thông minh của cô chút chứ nhỉ? Aigooo, đáng yêu quá đi thôi !”

“... An... ờ... ah...” (Anh rảnh à?) Phương ANh nhủ mầy, nói đầy khó khăn.

“Rất rảnh là đằng khác. Nào, mau đi tìm đi. Thế nhé, tạm biệt.” Harry nói vội vã, còn chọt len má cô một cái rồi mới ù té đi.

Phương Anh ôm má loạng choạng lui vào sau, hét lên tức tối: “Này !!!!” Thật tiếc, tên thủ phạm đã sớm chuồn lên taxi và đi mất dạng.

Phương ANh không còn cách nào khác ngoài việc ầm ức quay trở lại Thái Thịnh. Vừa đợi thang máy vừa lăm bằm thông tin: “Là một người đàn ông... một nhà báo... nổi tiếng... giàu có...”

Cô nghĩ nghĩ rồi bước vào bên trong khoang, quyết định bấm lên tầng 14. Đó tầng toàn phòng VIP, dành cho những nhân vật giàu có và nổi tiếng.

Chưa đầy một phút sau đã lên tới nơi. Cô đứng tần ngần giữa vô vàn cửa phòng, không khỏi há hốc choáng váng.

Phương Anh đi dọc hành lang, đếm từng phòng rồi dùng bút trong túi xách ghi ra một tờ giấy: “tổng cộng: 22 phòng... Loại phòng 507, còn 21 phòng...”

Cô lăm bằm, cúi gằm xuống đi đi lại lại mấy vòng hành lang. Cho đến khi bắt gặp một người.

“Oh, hey girl! We meet again.” [Oh, cô bé ! Chúng ta lại gặp nhau rồi.] Người phụ nữ nước ngoài nọ thấy cô, niềm nở tiến tới bắt chuyện thân mật.

“Hello Mrs... Mrs...” [Chào bà... bà...] Phương ANH cất vội tờ giấy đi, cúi đầu chào thật máy móc. Mà tên bà ấy là gì nhỉ?

“Jayevi, Mrs Jayevi.” Bà nắm tay cô, nói thật to tên mình.

=.= Ừ nhỉ, hồi nãy cô quên chưa hỏi tên bà ấy mà. Ngốc thật.

Phương Anh định nói thêm vài câu rồi đánh bài chuồn, ai ngờ bà Jayevi (Jây vi) lại nói: “Got a minute?” [Cháu có rảnh không?]

“Ye... Yes...” [Có ạ.] Phương Anh phân vân đáp lại.

Hai mắt bà Javevi sáng lên, miệng háp háp như mở hội: “Well. Just as I was watching TV alone. Would you like to see with me?” [Tốt. Đúng lúc ta đang xem TV một mình, cháu có muốn xem chung không?]

Xem TV ư? Vòa lúc này? Phương Anh xua tay từ chối: “Sorry... but i...”

“Oh, Come on. I have a lot of popcorn, and TV shows is playing very well.” [Thôi nào. Ta có rất nhiều bỏng ngô đây, và chương trình TV đó cũng rất hay nữa.] Bà chặn lời cô, ánh mắt như một đũa trề vôi vỉnh, thực khiến người ta xao lòng.

“O... Ok...” Phương Anh nhìn không được đành gật đầu: “but only for a moment, madam” [Nhưng chỉ một lát thôi bà nhé !] Cô còn rất nhiều việc nữa, cơ mà từ chối thì cũng hơi quá đáng...

“Okay.” Bà Jayevi nở nụ cười tươi, nhanh tay kéo cô chui tọt vào phòng 507.

Phương Anh xuýt xoa. Quả nhiên là Vip,... quá chừng đẹp luôn. Sàn sang loáng. Ánh đèn điện màu cam mờ ảo. Bộ bàn ghế gỗ hương tỏa ra mùi thơm rất dễ chịu. Nhìn từ phòng khách vào có thể thấy bên trong còn rất rộng và dài. Khủng thật nha! Cái này ngang ngửa một căn nhà ba gian rồi còn gì nữa.

Ôi ! Quả TV màn hình cong ... Trên bàn kia có phải là con Iphone 8 plus không vậy, chộ ôi~~

Phương Anh vừa nhìn vừa nuốt nước bọt cái ực, vô cùng thèm thuồng.

Bà Jayevi tiến tới, ấn cô ngồi xuống ghế và nhẹ nhàng nói với cô: “Sit here and wait me a minute.” [Ngồi đây đã và đợi ta trong chốc lát. Phương Anh làm theo, thoải mái dựa người vào ghế, tiện tay bốc một nắm bỏng ngô bỏ vào miệng.

Trên TV, VTV3 vừa kết thúc quảng cáo, chương trình “Vua đầu bếp” nổi tiếng lập tức chiếu trở lại, là quay trực tiếp. Hình ảnh anh chàng MC đẹp trai như soái ca xuất hiện tại trung tâm ống kính, nở nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh.

“Vua đầu bếp 2015” trở nên rất nổi tiếng bởi có sự tham gia của vị MC hotboy facebook này đây. Bảo sao giới trẻ điên đảo với cái chương trình này, anh ta thực sự rất có sức hút. Huống hồ gì top 3 ban giám khảo của năm nay rất có quyền lực, không biết là những ai nhỉ?

Phuong Anh nhìn vào màn hình, nghĩ nghĩ. Nếu cô nhớ không nhầm thì chương trình này bắt đầu quay vòng sơ khảo vừa đúng một tháng trước. hôm nay đến vòng nào rồi ha?

Cô nhún vai, chăm chú ăn bỏng và xem TV.

MC: "... Và sau đây bộ ba ban giám khảo quyền lực của chúng ta sẽ công bố kết quả ngay bây giờ. 12 món ăn do 12 người đầu bếp trẻ tuổi đầy tài năng đến từ khắp mọi miền tổ quốc đều rất hấp dẫn và rất khó cho ban giám khảo để quyết định ra 9 người được đi tiếp vào vòng trong... Và cũng từ giờ phút này chúng tôi xin phép đóng lại tổng đài bình chọn cho các thí sinh. Một tuần qua lượng tin nhắn được gửi về bình chọn thật là con số khủng khiếp. Và những khán giả thân mến, BTC đã chọn ra được số điện thoại may mắn nhất nhận 10 triệu đồng từ chương trình, kết quả cũng sẽ được thông báo ngay bây giờ...."

Sau đó, một tràng vỗ tay giòn giã vang lên, nhạc xập xình đầy hồi hộp. Màn hình được quay lên từ góc độ cao nhìn xuống, có thể thấy rõ 12 người mặc đồng phục trắng đứng lần lượt bên cạnh một cái bàn dài và to, trên đó là từng đĩa thức ăn đầy màu sắc rất bắt mắt.

Vì quay từ trên xuống nên một số người thấy không được rõ mặt.

Tiếp, một trong ba vị giám khảo đại diện bước lên- siêu đầu bếp Trương Ngọc Lan, dáng người uyển chuyển thướt tha đi ra giữa sân khấu, trong tay cầm một tờ giấy, nói với 12 thí sinh: "Trước khi tôi đọc kết quả, tôi mong các bạn ở đây đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận nó dù thế nào đi nữa..."

Rồi, người phụ nữ mở tờ giấy ra: "Tôi đọc tên ai người ấy bước lên phía trước."

"Hoàng Thị Tú Linh."

Một cô gái có mái tóc nhuộm tím cắt ngắn bước lên, mặt có vẻ vui vui.

"Trương Quỳnh"

Một chị tuổi tầm 30, nét mặt nhẹ nhõm bước lên.

"Quang Tú."

Thêm một ông chú trung niên nữa.

Trương Ngọc Lan nhìn ba người trước mặt, gấp tờ giấy lại, giọng lạnh tanh: "Đây là ba người bị loại."

Sau đó, hàng ngàn tiếng vỗ tay vang lên, các thí sinh còn lại thì nét mặt không giấu nổi niềm vui, còn ba người kia thì vẻ mặt cứ dần thối ra, nhất là bé tóc tím, trông mặt như sắp khóc.

Bà giám khảo e hèm vào mic vài cái cho bớt ồn rồi tiếp tục công bố:

"Và thí sinh có lượt bình chọn cao nhất tuần này... cũng đồng thời là người có bài thi xuất sắc nhất... đó chính là..."

Phuong Anh nhét một miếng bỏng ngô vào miệng, nhai nhóp nhép bộ dạng có vẻ không mấy quan tâm hay hồi hộp.

"HOÀNG PHƯƠNG ANH." Bà ta hét lên cái tên thần thánh đó, vẻ mặt cười tươi rạng rỡ nhìn vào cô gái kia.

Và sau đó, máy quay được hướng thẳng về cô gái đó, phóng đại cái bản mặt với vẻ ngạc nhiên không giấu nổi.....

Phuong Anh quên cả việc nuốt chỗ bỏng ngô trong miệng, mắt cứ mở to ra thật ngây ngô nhìn chằm chằm vào màn hình...

Hoàng Phương Anh... Cái tên rất đỗi quen thuộc này, cùng khuôn mặt thân thương kia đã một thời gian dài cô chưa được nhìn thấy rồi...

Vâng ! Cô khẳng định cô gái trên TV kia chính là cô !

À không, hiện tại là Thùy Anh mới phải.

p/s: Nhớ ! Minh là Rêu đây ạ ^^

Minh đang hơi lo lắng vì thời gian tham gia thi còn rất ít, nhưng câu truyện này diễn biến khá dài, theo tính toán của mình thì truyện còn tầm 30 chương nữa mới hết @@ Minh cũng đang gấp rút đẩy nhanh tiến độ rồi.

Thực sự là có quá nhiều bí mật chưa được bật mí mà nếu rút gọn đi thì chán lắm @@

Nên có gì xin hãy truy cập vào santruyen.com tìm truyện này và like + bình chọn cho mình (đối với những trang khác)

Chỉ tốn một vài chục giây thôi @@ Coi như mình cầu các bạn vậy.

Cám ơn !

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Bà Jayevi tay cầm hai cốc trà bốc hơi nghi ngút mang ra, đặt trên bàn trước sự ngỡ ngàng của cô. Bà lay hai vai cô, cười rất tươi: “Let’s drink tea.” [Uống trà này.]

Phuong Anh giật mình, gạt đầu rồi cầm cốc trà thơm nức mùi bạc hà lên, nhưng tiết nhiên không có tâm trạng uống. Lúc này chương trình “ Vua đầu bếp” vừa kịp kết thúc.

Bà Jayevi có vẻ thất vọng nhưng cũng không nói gì. Thậm chí còn cười cười bảo với cô lát còn bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc đánh nhau rất hay nhưng Phuong Anh chẳng mấy lắng nghe, cô đang rất lo lắng.

“Advertising is so boring... I want to read the newspaper for a moment” [Quảng cáo thật vô vị quá mà... Ta muốn đọc báo một chút.] Bà Jayevi kêu lên rồi tiện tay vớ tờ báo “An ninh thủ đô” trên bàn, lật giờ từng trang.

Phuong Anh gạt đầu như một con rối. Cô đang chìm trong suy nghĩ và dường như không thể để tâm đến xung quanh thêm một cái gì nữa. Ngồi lại lâu cũng không tiện, dù sao thì cô cũng đang có việc.

Không nghĩ nhiều, Phuong Anh vội vã đứng dậy rồi đi: “sorry but I have to be addressed urgently... I’m very sorry...” [Xin lỗi nhưng cháu có chuyện gấp cần giải quyết... cháu xin lỗi...]

Nhìn cô liêu mạng bước đi, bà Jayevi nghĩ bụng chắc phải là việc gấp lắm đây nên cũng đành miễn cưỡng gạt đầu. Còn nhiều thời gian mà.

Phuong Anh lao vào phòng vệ sinh, mở điện thoại lên. Bật google gõ tìm kiếm: “Thí sinh Hoàng Phuong Anh của Vua Đầu Bếp.”

Một lát sau đã ra hàng loạt các bài viết có liên quan. Phuong Anh lướt xem một lượt mới phát hiện ra một sự thật rất đáng lo ngại, Thùy Anh đã biến cô trở thành người nổi tiếng. Cô ta được báo chí khen ngợi, được lòng cả ba vị giám khảo chương trình “Vua đầu bếp”, lại còn trở thành bạn thân của anh chàng MC đẹp trai...

Phuong Anh suy nghĩ thì làm rớt luôn cái điện thoại xuống bồn cầu. Tay cô quá mức run.

Đùa chứ, mới có một tháng mà cô ta đã biến xác cô thành cái gì rồi đây chứ??

Phuong Anh vò vò mái tóc, tiếp tục lướt lướt rất chăm chú, cho đến khi cô tình cờ thấy được bài báo nói rằng, vòng tiếp theo của cuộc thi sẽ được tổ chức ở... Sài Gòn.

Cái tin này làm Phương ANh thấy vui vẻ hẳn. Cô nhanh chóng lên fanpage của “Vua đầu bếp” trên Facebook xem thông tin, ad page nói rằng 3 ngày nữa 9 thí sinh còn lại sẽ bay vào Sài Gòn...

Oa! Phương Anh hét lên đầy vui sướng, có cách để gặp được cô ta rồi !!! Ahaha!

Xem ra cô sắp được trả lại xác rồi !!!

Nghĩ là lại thấy vui.

Nhưng kèm theo sự vui sướng ấy cũng có hàng đồng rắc rối khác. Không sao, không sao, cô khắc xử lý được tất.

Phương Anh cười đến là gian.

“Lần này xem cô chạy đi đâu hả Thùy Anh, Hà hà hà...”

Nhất định phải bắt được cô ta trả xác. À quên, cô phải giải quyết nốt chuyện này đã, không thì cũng thật có lỗi quá rồi.

Phương Anh nằm dài trên giường, với tay nhấn tin cho Harry: [Tôi không tìm được, hãy cho tôi gọi ý thứ hai.]

Mất một lát sau mới có tin nhắn hồi đáp: [Phải gọi điện mới nói. Give me a call <3 <3]

Phương Anh vừa buồn cười, vừa tức, cô đành miễn cưỡng gọi điện: “Rồi đây, tôi gọi rồi đó.”

giọng Harry truyền sang, oang oác từ đầu dây bên kia: “Tôi đòi ý rồi, phải gặp nhau cơ.”

“Đừng có được voi đòi hai bà trung, nói mau!”

“Ax, tôi đang ở vườn hoa công cộng gần nhà cô đây thôi mà...”

“=.”

“... Không ra không nói đâu...” Harry phụng phịu.

“Được rồi, tôi thua, tôi ra liền đây.” Phương Anh với cái áo khoác đầu giường, mặc vội vào rồi phóng vù đi.

Cô chỉ đi bộ một lát đã tới nơi. Vừa bước vào vườn hoa, cô liền nhìn đảo mắt tìm Harry, kiếm một hồi mới phát hiện ra anh ta đang đu mình trên xà gần hồ nước. Xung quanh còn có rất nhiều các chị, các bà đứng lại nhìn với ánh mắt hâm mộ.

Phương Anh tiến tới, đứng trước mặt Harry, cười khi khi.

Harry thấy cô tới, lại còn làm bộ không thấy, mặt hơi nghiêng đi, khoe ra góc độ đẹp trai nhất của mình. Hai tay bám chặt vào thành hồ, hít xà, rồi lên xuống vô cùng điêu luyện, cơ bắp hiện rõ qua lớp áo khoác mỏng manh.

Phương Anh cười lớn hơn.

Chán chê một hồi, Harry buông tay, tới đứng trước mặt cô, “oh” một tiếng có vẻ rất bất ngờ: “Cô đến bao giờ thế? Xin lỗi nha, thói quen của tôi ấy mà. Tập trung làm cái gì đó thì hầu như không mấy để ý xung quanh...”

Phương Anh xua tay: “Không sao đâu.”

Harry mỉm cười rộng tới tận mang tai, khoe má lúm siêu dễ thương. Anh ta chỉ vào mặt mình, hỏi cô tới tập: “Hình như cô tới lâu rồi phải không? Có thấy tôi tập không? Có thấy vẻ đẹp trai ngời ngời của tôi khi này không?...”

Phương Anh che miệng, trêu ghẹo: “Tôi mới tới, chả được cái điểm phúc chiêm ngưỡng ấy, tiếc thật.”

Harry phồng má, mắt mở to nhìn cô giận dỗi: “Cô nói dối, cô tới từ nãy rồi.”

Phương ANh không nhịn được, cười phá lên: “Haha, anh bảo anh rất tập trung cơ mà, dơ dăng là có để ý thấy tôi tới, lại còn làm bộ làm tịch giả lờ, khoe vóc khoe dáng... Haha!”

Harry bĩu môi: “Cô thật chả biết phối hợp gì cả.”

“Đùa đấy, body của anh rất tuyệt mà.” Cô gợn ngón cái lên.

“Thật không? Cô quả nhiên có đôi mắt rất tốt nha! Tôi mặc áo dày vậy mà vẫn thấy. Cô biết đấy, để có được tấm thân múi everywhere(*) này tôi đã phải tập luyện rất gian khổ, ví như sáng dậy từ 5h tập thể dục thể thao, tập gym đều đặn 3 tiếng/ ngày, rồi còn có...”

(*) khắp mọi nơi. Ý của ảnh là chỗ nào trên người ảnh cũng đều có cơ bắp, mũi miếc cuồn cuộn á :3.

“Stop.” Cô giơ cả bàn tay lên trước mặt hân: “Tôi tới để nghe gọi ý.”

Harry chán nản nhún vai, lấy trong túi ra ba tờ giấy đưa cho cô: “Cô gấp thế thì tôi cũng không làm khó làm gì, đây, của cô.”

Phuong Anh nhận lấy, nghi hoặc mở từng tờ ra.

Tờ số 1: Về hai ngôi nhà. 1 ngôi nhà được ghi phía trên chữ “Thái Thịnh”, ngôi nhà thứ hai ghi “Food’s Harry” đđược khoanh bằng bút mực đỏ sậm, bên cạnh có dòng số: “4:35” Hai ngôi nhà được nối với nhau bằng một đường thẳng, trên đường thẳng ấy có chữ: “Best.”

Tờ số 2: có chữ b (viết thường) và bên cạnh là cột wifi 3 vạch đầy ắp.

Tờ số 3: Vón vện chữ “3w”

Phuong Anh nhìn, mảy năn tí lại, ngẩng đầu hỏi đầy khó hiểu: “Là sao?”

Harry cong môi, nhún vai: “Tự mình giải đáp đi, tạm biệt.”

Nói rồi, vồ vồ lên vai cô rồi chạy biến mất.

Phuong Anh chỉ kịp “Ồ...” hai tiếng rồi cũng thôi, không chút thắc mắc trở về nhà.

Phuong Anh nằm vật ra giường, lôi tờ giấy thứ nhất ra, ngắm thật kĩ rồi bắt đầu phân tích. Cô nghĩ nó giống một tấm bản đồ.

Điểm xuất phát là từ khách sạn Thái Thịnh, và đích là nhà hàng: “Food’s Harry.”

Còn cái chữ trên đoạn đường thẳng là sao?

Best? Nhất ư? Là cái gì nhất?

Phuong Anh ngẫm nghĩ một hồi. Đường thẳng ấy tượng trưng cho đoạn đường đi từ vạch xuất phát tới đích, vậy mà có chữ “best”. Đường và nhất... Liệu có phải ám chỉ đường nhanh nhất không?

Có lẽ là thế rồi. Vì cơ bản nhà hàng: “food’s Harry” có rất nhiều nhà hàng con quanh khu vực này mà.

Phuong ANh với tay lấy điện thoại, bật “Google Map” tìm đường.

Cô ghi ra giấy địa chỉ của tổng cộng 7 nhà hàng con “Food’s Harry” trên đất Sài Gòn rồi bắt đầu nhập từng cái tìm kiếm. Sau một hồi thì thấy nhà hàng “Food’s Harry” gần khách sạn Thái Thịnh cô đang làm nhất chính là nhà hàng ở phía khu vực trung tâm thành phố Hồ Chí Minh, cách Thái Thịnh 2km về phía Tây Bắc.

Phuong Anh gật đầu hài lòng rồi quay ra phân tích tiếp.

4:35.

giờ chẳng?

Ý nghĩa của tấm bản đồ này có phải bảo cô đến nhà hàng đó vào lúc 4:35 không?

Nhưng 4:35 chiều hay sáng?

Ax @@!

Cô thì cô nghĩ là sáng, bởi vì thường nếu là chiều người ta hay viết: “16:35” hơn.

Nhưng rõ ràng là anh ta đang đồ mọo cô. Thôi vậy, đi hai chuyến thử xem. Không chắc chắn thì phải làm vậy thôi, cô cũng không hân tin vào phán đoán của mình nữa là.

Phuong Anh xem đồng hồ, tầm 2 tiếng nữa 4 giờ thì đi vậy. Còn bây giờ, cô bận ngủ rồi, mệt chết mất.

Phuong Anh vuron vai, ngáp to rồi ngã người vào gối, cứ thế chìm vào mộng đẹp.

p/s: Chào tháng 12 xinh đẹp ^^ Nhớ mặc ấm vào nhé ! Hà Nội 1/12 trời nắng to, hờ hờ, thời tiết dạo này cũng quái thật.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Gần 4 giờ sáng mùa đông, trời vẫn hơi tối tối và thực sự vô cùng lạnh.

Lúc cô tỉnh dậy, còn đang nằm trên mặt sàn lạnh giá như băng, Phương Anh gắng mở mắt lăm mới mở được. Cô thấy hơi choáng váng một chút nhưng cũng không mấy sao.

Phương Anh ôm đầu, co chân lại.

Bệnh mạo du của cơ thể này ngày càng kì quái và nặng dần lên. Mỗi sáng thức dậy, cô đều thấy mình đã di chuyển tới một chỗ nào đó khác không phải là cái giường êm ấm kia.

Điều đó càng kinh khủng hơn khi trời đã trở đông, lạnh chết mất.

Đã có hôm cô tỉnh dậy và thấy mình nằm giữ cầu thang, rồi ngủ trước cửa phòng bà Mĩ, thậm chí là cả bàn bếp. Nhưng cũng có hôm cô tỉnh dậy và thấy mình vẫn nguyên vẹn trên giường, như thể chưa từng có gì xảy ra. Đó là lý do khiến cô chần chừ đi khám.

Nhưng mấy nay, thực sự là không ổn nữa rồi.

Phương Anh cắn môi. May phước cô chỉ là sàn đất trong phòng, vẫn còn nghe thấy báo thức mà dậy, không thì... Thật khôn mà.

Phương Anh loạng choạng bước vào phòng vệ sinh. Thấy Méo đang nằm cuộn tròn trong bồn rửa mặt.

Phương Anh cười cười, tiến tới muốn vuốt ve bộ lông mềm mại của nó một chút, đồng thời hỏi thực hiểu kì: “Sao em lại ngủ trong đây thế này?” Cô hơi thắc mắc, với bốn cái chân ngắn ngủn của nó, làm sao leo lên cái bồn này được nhỉ?

Ai ngờ, cô còn chưa kịp chạm vào nó, đã bị cào cho ba sọc vào tay, kèm theo một tiếng kêu cực kì thô lỗ: “Méo !!!!!!!”

Nó gào lên và lông dựng đứng, đôi mắt màu vàng nhìn cô cực kì dữ tợn.

Phương Anh bị nó dọa cho xanh cả mặt, người lui về sau ôm tay xuýt xoa. Sau một hồi cô mới quát lên bực tức: “Mày làm sao thế hả???”

Méo tiếp tục gầm gừ nhìn cô không chút thiện cảm.

Phương Anh trừng mắt với nó: “Tao đã làm gì mày đâu chứ. Đồ khó ưa !” Cô tiến tới dùng tay nhấc cổ nó lên thô bạo, vút ra khỏi phòng vệ sinh, đóng cửa cái rầm.

Méo đứng ngoài vẫn không ngừng kêu gừ gừ hăm dọa cô.

Phương Anh không thèm quan tâm nữa, cô bóp kem đánh răng ra bàn chải, vừa định đưa lên miệng thì chợt để ý tới bàn tay mình có gì đó rất không đúng.

“hm?” Phương Anh đưa tay lên trước mặt để nhìn rõ hơn: “Cái này... cái này hình như là lông của Méo, sao lại nhiều thế nhỉ? Ý, tay này cũng có luôn này.”

Lúc này cô chỉ túm cổ nó thôi mà, sao rụng nhiều vậy được.

Phương Anh nhìn nhìn rồi nhún vai, rửa sạch tay rồi mới đánh răng tiếp.

Cô khoác một chiếc áo lông to xụ rồi khỏi nhà. Vì còn quá sớm nên không thể đi taxi hay xe bus được, cô nghĩ là cô sẽ mượn tạm chiếc xe đạp điện cũ ở trong nhà kho vậy.

Phương Anh tiến vào gara, bên trong ngập tràn những chiếc siêu xe hàng hiệu của mẹ con bà Mỹ, vô cùng đắt đỏ, đủ màu sắc cũng như nhãn hiệu, và hình dáng thì thôi rồi, quá trời đẹp. Cô lướt qua, đi sâu vào bên trong cùng của gara, chính là nhà kho.

Dạo trước khi phải dọn cái gara này, cô tình cờ phát hiện ra nhà kho. Cửa bị khóa rất chặt. Cô đã phải nài nỉ Huyền Nhung mãi cô ta mới cho cô mượn.

Và tất nhiên là cô đã lên đánh thêm một cái nữa. Vì cô rất tò mò, không hiểu vì lý do gì mà lại ngăn cấm cô vào nữa.

Trong cái nhà kho này có rất nhiều đồ dùng cũ, hầu như là dành cho nữ giới như bàn trang điểm, tủ quần áo,... còn có cả một tấm ảnh cưới to dùng nữa. Tất nhiên là cô có thể dễ dàng đoán ra đó là bố mẹ Thùy Anh. Vì cô đâu xinh đẹp trên tấm ảnh đó giống hệt cô ta mà.

Phuong Anh thở dài. Người ta nói phụ nữ nhỏ nhen, ích kỷ cũng chẳng sai.

Bà Thiên Mỹ cũng thật quá đáng quá rồi, sao có thể làm thế với di vật của một người đã khuất chứ? Còn Thùy Anh thì cũng quá nhu nhược, mẹ đẻ mình bị đối xử như vậy cô ta vẫn nhìn được sao?

Cô nhún vai chán nản, lôi chìa khóa trong túi ra mở cửa nhà kho. Bên trong vẫn còn cái xe đạp điện cũ, còn cấm nguyên cả chìa khóa nữa kia. Cô lấy đi tạm vậy.

Phuong Anh dắt xe ra khỏi cửa và đi tới nhà hàng Food's Harry. Trời đã hửng sáng hơn một chút.

Nghe nói, nhà hàng này mở cửa từ 6 giờ sáng tới 11 giờ tối. Vậy thì Harry anh ta... muốn cho cô xem cái gì chứ?

Phuong Anh dựng xe xuống, rồi bước sang bên kia đường xa thật xa để có thể nhìn rõ toàn cảnh nhà hàng. Cửa đóng im ỉm, vậy thì thứ duy nhất có thể thay đổi phải chăng là biển hiệu của cửa hàng?

Phải rồi, cái chữ "Food's Harry" to bụi lấm bằng những chiếc đèn neon nhiều màu kia... Sao cô lại không để ý chứ?

Phuong Anh tự cốc đầu mình một cái. Thường thì chiều tối người ta mới sáng đèn, ai lại sáng đèn vào ban sang làm gì đâu. Thế mà hôm qua cô cứ đinh ninh là ở trong cửa hàng ấy mà bỏ qua mất nó. giờ thì ngu thật rồi.

"Ax" Cô chán nản cất tiếng, gãi gãi đầu bối rối. Thôi thì bây giờ cũng sắp sửa tới phút thứ 35 rồi, có lẽ, có lẽ... Biết đâu ấy mà...

Phuong Anh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hàng chữ ấy và chờ đợi. 1% cũng là hy vọng, và cô- một nhà báo tài năng, một công dân mẫu mực sẽ luôn lạc quan trong mọi trường hợp.

"Fighting!" Cô nắm chặt tay lại, tự an ủi bản thân.

Và...

4:35... Cái biển nó... hoàn toàn không thay đổi một chút gì sất.

4:40 cô căng cả mắt ra cũng không thể thấy nó có chút thay đổi nào cả, thậm chí rung rung cũng không chứ đừng nói là sáng đèn.

4:50 Phuong Anh suy sụp hoàn toàn, người nhũn ra tự động ngồi bệt xuống.

Cô co người lại, thở dài náo nức.

Cô ngu ngốc, thật quá ngu ngốc rồi.

Tại sao lại thế chứ???

Phuong Anh thấy mắt hơi nhòe đi. Haizza, cô lại bắt đầu muốn khóc một trận rồi. Cô hời hợt chết mất.

Giả như bạn thân của cô là Doraemon thì tốt biết bao. Cô có thể mượn cậu ta cỗ máy thời gian đi quay ngược về thời điểm tối hôm qua.

Ax, nhưng bạn thân của cô chỉ có Diệp thôi! Ít nhất là khi trong cái xác này. Với cả Doraemon làm gì có thật chứ.

Phuong Anh cảm thấy mình bắt đầu điên rồi. Lần trước thì cô ước bụt, giờ ước Doraemon, không phải là quá trẻ thơ rồi đi???

Huhu! Nhưng chuyện đó thì quan trọng gì nữa. Đi tong cái gọi ý rồi. Cô "bật" khóc.

Phuong Anh cố khóc mà mãi chả thấy lăn ra giọt nào thêm nữa. Lúc này, cô mới thấy mình thật ngớ ngẩn làm sao. Chuyện này chả có gì đáng khóc cả.

Nói vậy thôi chứ Phuong Anh vẫn thấy buồn lắm! Cô ngẩng đầu lên lần nữa và nhìn sang bên kia đường.

"Ồ..." Sao lại có ông chú trung niên xuất hiện ở đây vào giờ này? Mà khoan, ông ta đang loay hoay trên cái thang định làm gì đó với cái biển ấy.

Ý? Không phải là ăn trộm đèn đấy chứ?

Chúa ơi! Cái thời đại ngày nay nghèo nàn quá rồi. Đến mấy cái đèn rẻ bèo mà còn có người vác thang đi trộm thì thật quá sức tưởng tượng mà.

"Ya!" Phuong Anh hùng dũng đứng dậy, tiến lên phía trước. Cô đứng dưới chân cái thang và chỉ tay về phía người đàn ông kia, cao giọng: "Này chú ơi! Chú có muốn ăn trộm thì phải trộm cái gì đắt đỏ một chút chứ! Đèn nào thì cũng bị bắt mà. Phải tiêu cho sướng chứ?"

Người đàn ông nọ quay ra, tay vẫn còn đang cầm một cái đèn vừa tháo nhìn cô đầy ngỡ ngàng: “Hả?”

Phương Anh liếc mắt sang cái túi ni lông ông ta vẫn đeo trên tay này giờ, hoàn toàn có thể nhận ra đây một túi đó toàn là bóng đèn mà thôi ! Vì hơn phân nửa số bóng đèn trên chữ “F” gần như đã biến mất.

Cô cong môi, mày hơi trùng xuống, tay chỉ chỉ về phía tấm biển: “Biết ngay mà. Chú lấy của người ta làm gì chứ? Có lấy đầy hai, ba túi bán đi cũng chưa chắc đã được một triệu đâu ạ.”

“Sao? Cháu đang nói cái gì thế?” Người đàn ông nghi hoặc hỏi lại.

“Trời ! Chú ơi ! Ăn trộm cái đó thì đáng bao nhiêu chứ? Thiệt tình, chú phải biết là thứ ít giá trị lắm người ta mới dám để ở ngoài cả đêm mà.”

Chú ấy vừa nghe xong thì cười rung cả hàm râu bên dưới cằm: “Chú nghĩ là cháu hiểu nhầm rồi. Mấy cái bóng này đều đã hỏng rồi, chú chỉ là nhân công người ta thuê tới tháo gỡ và thay mới thôi !”

“Hở?” Cô nghi hoặc kêu lên: “Chú nói dối đi? Có ai đi làm việc vào giờ này đâu. Thậm chí cửa hàng còn chưa mở cửa nữa.”

“Thì đó mới là vấn đề đó cháu. Chủ cửa hàng này nói rằng không thay trước khi mở cửa thì sẽ không trả phí đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Vì nếu chú làm việc lúc mở cửa sẽ chắn lối ra vào và gây phiền toái cho khách, cậu ta nói vậy đó.”

“Ahhhhh.” Phương Anh ngẩn tò te, nhà tư bản xấu xa Trần Minh Quân là bạn của Harry mà, cô nghĩ điều này, chắc đúng rồi. Cô lúng túng cúi đầu tạ tội: “Cháu xin lỗi ạ.”

“Hừm, không sao đâu.” Chú công nhân cười xòa.

“Dạ !...” Phương Anh ái ngại gật đầu.

“Cháu tới đây sớm thế này để tranh chỗ hả?”

“Dạ?... À vâng !”

“Haha, biết ngay mà. Thứ 7 này có đợt giảm giá hàng tuần, đồ ăn rẻ hơn khá nhiều đấy. Xem ra cháu đúng là một fan hâm mộ trung thành nhỉ?” Chú công nhân tháo hết bóng đèn của cửa chữ “F” thì buột túi ni lông lại, xuống thang vút ở một góc rồi lấy túi mới lên gỡ tiếp chữ “o” đầu tiên.

Phương Anh không đáp, chỉ tò mò hỏi: “Chú phải thay hết số bóng đèn này sao?”

“Không, chỉ thay chữ ‘f’ ‘o’ ‘h’ ‘a’ thôi cháu !”

Foha? Phương Anh lăm bầm rồi ngẩng đầu lên hỏi tiếp: “Tại sao thế ạ? Chúng không cháy đồng loạt sao?”

“Không cháu. Chiều hôm qua 4 chữ này không sáng đèn được nên họ gọi cho chú tới sửa.”

“Hm? Lúc mấy giờ ạ?”

“Tầm 4 rưỡi 5 giờ gì đó.”

Phương Anh mở to mắt, kinh ngạc hỏi lại: “Chú nói là những chữ gì cơ?”

“F-O-H-A”

“Ồ ồ, cháu, cháu xin phép đi trước.” Phương Anh nghe xong, vội vã rời đi. Để lại cho chú công nhân một dấu hỏi to đùng: “Ồ này...”

Thấy cô đã đi xa rồi, ông ta chỉ biết gãi gãi đầu ngỡ ngàng: “Không phải con bé này tới tranh chỗ sao? Hay là nghe xong thấy nhà hàng này xập xệ quá nên thôi?...Hơ... Mong rằng họ sẽ không trừ tiền vì bản chất thật thà của mình. Hic!”

Phương Anh phóng xe về, sau khi cất gọn găng trong kho, cô vội vàng lên gác mở laptop.

Cô nhập tìm kiếm trên Google: “Foha.”

Kết quả đã quá rõ ràng: www.Foha.com là một trang báo nước ngoài, cụ thể là nước Anh.

Cô biết ngay mà. Trước đây cô đã từng xem qua trang báo điện tử này rồi. Foha viết tắt của “Food Happy.” Là một trang báo chuyên về ẩm thực.

Haha, xem ra cô ăn may rồi.

Trang chủ vừa load, Phương Anh lập tức kinh ngạc cấp độ 2.

Bởi vì hình ảnh bà Jayevi đập ngay vào mắt cô, chính ình giữa trang chủ. Phương Anh há hốc nhìn vào, cảm giác như không thể tin được.

Ủa?

Cái này thì có gì đáng ngạc nhiên? Bà jayevi chẳng phải là đầu bếp sao? Còn đây là báo ẩm thực mà. Thế thì lạ gì chứ?

Phương Anh ngẩn ra rồi gật gật đầu, tò ý đúng là thế rồi.

Xem ra bà Jayevi rất nổi tiếng. Bên cạnh còn có tiêu đề bằng tiếng anh: “Journalist Jayevi shared about Vietnam cuisine”

Nữ nhà báo Jayevi chia sẻ về ẩm thực Việt Nam?

Hơ... Nhà báo? Không đùa chứ??? Hay là cô nhìn nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Phương Anh ấn vào xem bài viết. Đại khái ý của bài viết này kể về chuyện bà Jayevi đã đăng lên blog cá nhân nhận xét về những món ăn mà bà ấy đã thưởng thức trên đất Sài Gòn trong chuyến đi du lịch với chồng. Vì thấy quá dài nên cô đã ngừng đọc khi mới được một nửa.

Điều vẫn khiến cô ngạc nhiên hơn cả là bà ấy không phải một đầu bếp, mà lại là một nhà báo !

Mà khoan, blog?

Phương Anh nhú mày, lên google tìm kiếm: “blog” rồi ấn vào mục hình ảnh.

Trời ơi, đúng nó rồi ! Chữ b và cột wifi trong tờ giấy thứ hai. Hóa ra nó là logo của một web blog.

Phải rồi, những nhà báo thường có blog riêng để chuyên viết bài cảm nhận. Không lẽ ý của Harry là kêu cô lên blog cá nhân của bà Jayevi?

A! Phương Anh cuối cùng cũng đã giải mã được vấn đề, cô lập một nick blog mới và tìm kiếm trang blog của bà Jayevi.

Phương Anh di chuột kéo xuống liên tục để xem các bài viết của bà Jayevi. Mọi thứ đều được viết bằng Tiếng Anh và những thông tin cơ bản thì được bảo vệ vô cùng cao. Mà cô cũng chẳng mấy quan tâm, cái cô quan tâm giờ là xem những bài viết kia.

“Ngày mai là sinh nhật của anh ấy, mình sẽ làm một cái bánh gato to bự để cả hai có thể cùng thưởng thức. Phần vên giữa bánh socola và bánh vani quá, mọi năm đều là socola rồi, năm nay có nên đổi vị không nhỉ?...”

“Hôm nay quen được với cô bé xinh xắn người Việt hết sức dễ thương. Chúng tôi gặp nhau thật tình cờ...” Trời đất, bà ấy còn đăng cả ảnh chụp lên cô nữa, chúa ơi !

“Ẩm thực của Việt Nam gây một ấn tượng hết sức khó quên...”

“Món bánh trắng trộn để ăn cho những ngày chuyển mùa thật hết ý...”

“Có lẽ mình sẽ học cách làm bún ngan. Thật tuyệt vời...”

Bà ấy viết rất nhiều về những món ăn, còn có kèm cả công thức đơn giản nữa, đúng chuẩn phong cách của một nhà báo không lẫn được đi đâu. Cô load xuống tiếp thêm một đoạn thì thấy một bài viết rất lạ, hình ảnh chụp một bát mì tôm kèm dòng tít:

“Ồi sao mà bực !

Bọn họ quên món trứng cá của tôi rồi và đem tới cho tôi thứ này đây... Hừm, dù gì ăn mì ăn liền của Việt Nam cũng không tệ.

Phục vụ kém thật đấy, hôm qua đã vậy rồi.”

Cô che miệng lại, ngăn không cho mình hét lên. Vị khách gọi trứng cá là bà Jayevi????? Không đùa chứ? Nhưng tận tai cô nghe thấy Trần Minh Quân gọi người đó là ông mà???

Phuong Anh lập tức gọi cho hân ta.

“Alo! Có chuyện gì thế?” giọng nói khàn khàn truyền từ đầu dây bên kia sang.

“À... À, Tôi có chuyện muốn xác minh một chút.”

“Nhanh đi.” Hân gắt mà nghe chẳng có chút sức nào.

“... giọng anh nghe lạ thế? Anh bị gì hả?”

“Nếu cô không nói nhanh thì tôi cúp máy đấy.”

“...”Đồ chết bầm! Phí mất mấy giây quan tâm cho anh ta, hừ: “vị khách đó là đàn ông à?”

“Đàn gì tự tìm hiểu đi. Thế cũng hỏi.” Sau đó, thô lỗ cúp máy.

Phuong Anh bực tức ném điện thoại lên giường. Không ngừng dùng gối nện thật lực vào nó: “Này thì cúp máy... Đồ thô lỗ... Đồ máu lạnh... Đồ thần kinh! Nghe cái giọng là biết anh đang ốm rồi, làm bộ làm tịch... Tôi đánh anh chết thì thôi, à không, để anh ốm chết đi...” Cô vừa lầm bầm vừa đập lên đập xuống xả tức.

Sau một hồi đã bình tĩnh thì lại vội vã quay xuống tìm Huyền Nhung. Cô bước vào phòng cô ta, thấy nhỏ đó vừa tắm xong đang nằm dài trên giường nghịch điện thoại. Thấy cô xông vào tỉnh bơ như không.

“Cô vừa về à?” Cô hỏi.

“Ồ.”

“Sao muộn thế?”

“Hôm nay công ty hơi nhiều việc.”

“Cô ở lại làm tăng ca một mình à?”

“Tất nhiên là còn những người khác nữa, cũng ít thôi!”

“Mọi người đều về hết rồi sao?”

Huyền Nhung nghĩ rồi lắc đầu: “Không biết nữa, hình như người cuối cùng ở lại là tổng giám đốc...”

“Này!” Phuong Anh tức giận quát: “Sao cô lại có thể làm thư kí như thế? Sếp mình còn chưa về mà cô đã dám về rồi sao?”

Vì cô đột ngột to tiếng làm cô ả giật bắn người, rút cả cái điện thoại xuống chân. Huyền Nhung có vẻ giận dữ đáp lại: “Cô bị điên à? Anh ta bảo là còn ít việc nên tự nguyện ngồi lại đây chứ, còn cho bọn tôi về trước nữa. Huống hồ gì cho cô hay nếu hôm nay anh ta mà không ở lại cùng thì tôi về từ đời rồi nhè...”

“...”

“Xuống pha tôi cốc nước chanh đi, khát quá!”

“Uống nước lã đi, đầy một vôi cho cô thỏa thích uống đấy.” Phuong Anh lạnh nhạt đáp rồi xoay người ra khỏi phòng.

“Ồ này...”

Huyền Nhung đơ ra, khoé mắt giật giật: “Ruột cuộc thì cô ta xuống đây làm gì chứ? Toàn hỏi vớ vẩn không hà...Nước chanh cũng không cả pha cho mình nữa...”

.....

Phuong Anh gọi lại cho hân, mấy cuộc lặn nhưng hầu như không ai nghe máy. Cô lầm bầm chửi rồi bắt taxi tới Thái Thịnh.

Cô chạy thẳng lên tầng 15, xồng xộc xông vào phòng CEO bất chấp sự khuyên can của ông bảo vệ: “Trần Minh Quân...!!!” Cô lo lắng gọi, nhưng đáp lại cô chỉ có bóng tối im lìm tới đáng sợ. Phuong Anh chợt nhận ra là anh ta hoàn toàn không có ở đây, đèn đóm tắt hết cả rồi.

Cô thở dài, thấy bản thân mình mất công dễ sợ, lo lắng phí công. Không khéo là anh ta về rồi, thậm chí là còn đang nằm trong chăn ấm nệm êm ngáy ro ro nữa kìa.

Phuong đóng cửa phòng lại, xoay người ra sau định đi về thì chợt thấy có một người khác cũng đứng ngay sau cô.

Phuong Anh hoảng sợ hét lên. Người ngã xuống đất, run lẩy bẩy: “Ma...ma...Trời ơi ! Ma...”

Ông bảo vệ thấy cô, liền bật đèn pin lên, soi thẳng về phía trước: “Là cháu à?”

“Dạ... dạ vâng...”

“Sao rồi, cháu thấy tổng giám đốc chưa?” Ông ấy lo lắng hỏi.

Phuong Anh lắc đầu.

“Thấy chưa, cậu ấy thực sự đã đi về rồi mà.”

“Hơ, dạ vâng.” Cô tặc lưỡi.

Ông bảo vệ nhìn cô bằng ánh mắt cực kì lạ, rồi cũng chỉ nói đầy an ủi: “Cháu cũng nên về đi, muộn lắm rồi đấy.”

Phuong Anh gật đầu: “Vâng, chào ông ạ.” Cô chẳng còn lý do gì để ở lại cả.

Phuong Anh rời khỏi Thái Thịnh, cô cũng không có vội về, nên đành một mình đi dạo trên vỉa hè. Sài Gòn về đêm thật náo nhiệt, các hàng quán vẫn tấp nập người ăn uống, ồn ào như mới chiều thôi vậy.

Phuong Anh chẳng rõ mình đang đi đâu nữa, vì dường như cô đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn không lời giải đáp.

Cô thật ngu ngốc, huhu.

Có phải cô xem hơi nhiều phim Hàn Quốc nên đâm ra bị ảo tưởng rồi không??? AAA, sao cô lại thế chứ???

Thường thì nam chính sẽ làm việc tới khuya, không quản ốm đau gì hết. Còn nữ chính sẽ tình cờ biết được nam chính bị ốm, sẽ chạy như bay đến công ty. Rồi trong màn đêm tĩnh mịch, cả hai người dựa vào nhau ngủ...

.....

.....

....

..

.

Mà khoan, nam nữ chính gì chứ? O_o

Phuong Anh cóc đầu mình một cái, cô điên rồi, điên thật rồi. Sao có thể tự tưởng tượng mình với hân ta là nam nữ chính trong mấy bộ phim phi thực tế đó chứ??

chẳng lẽ cô có ý gì với anh ta sao??

A, cô điên rồi, đang điên lên rồi...

Phuong Anh vừa đi vừa vung văng tay chân như bị bệnh, mặt mày thì thật đa biểu cảm...

Ôi, cô xấu hổ chết mất, cầu trời ông bảo vệ không nghĩ gì bậy bạ về cô... Trời ơi... Chết mất thôi !

T_T

Đột nhiên, cô đang đi thì tay bị ai đó nắm lấy, giật lại. Phuong Anh “oái” một tiếng rồi xoay người ra sau.

“Thùy Anh ! Là cô sao?”

“Tổng... tổng giám đốc.” Cô mở to mắt đầy ngạc nhiên. Sao trông anh ta như xác sống thế này? Môi trắng bệch, tóc rối xù lên, mắt thì quầng thâm rõ rệt, ...

“Cô làm gì ở đây?” Hân buông tay cô ra, mệt mỏi nói.

“Hừm... Đi, tôi đi ăn hàng... Tôi, ... Tôi bị đói.” Phương Anh xấu hổ, lấp bắp bịa lý do.

Hắn cố vẽ cực kì mệt mỏi, không còn chút sức nào để phân tích lời nói của cô thật giả thế nào như mọi khi nữa.

Cô đau lòng hỏi: “Thế còn anh?”

“Tôi đi mua chút thuốc cảm.”

“Anh ốm à? Có nặng không?”

“Bớt hỏi mấy câu thừa thãi dùm cái. Cô... tốt nhất là đi ăn hàng tiếp đi.” Hắn cầm túi thuốc trong tay, xoay người bước xuống lề đường, muốn cứ như thế mà bỏ đẹp cô mà đi.

“Anh đứng lại đó.” Cô mất kiên nhẫn quát. Tối nay anh ta hình như chọc điên cô hơi nhiều rồi thì phải.

Quả nhiên, hắn dừng lại thật, kinh ngạc ngoái đầu lại, giọng khó tin: “Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à???”

“Phải.” Phương Anh gật đầu, môi nhếch cao.

“Cái gì???” Hắn nheo mắt lại.

“Anh ấy mà.” Cô hùng hổ 1 tay chống hông một tay chỉ thẳng vào mặt anh ta: “Thế nào là câu hỏi thừa thãi hả?? Quan tâm lắm người ta mới hỏi và thái độ vậy à??? Ai nhìn mà chả biết anh ốm, anh nghĩ tôi ngu lắm chắc, hả?Hả? HẢ???”

Trần Minh Quân ngó nguời. Tự nhiên thấy có một cảm giác rất lạ. Hắn nhìn chăm chăm vào cô, một hồi lâu vẫn chưa tiêu hóa được cái câu vừa rồi. Đành cúi đầu xuống găng lạnh lưng đáp: “Biết tôi ốm rồi còn hỏi làm gì? Đó chính là kiểu hỏi thừa thãi ngu xuẩn đấy.”

Phương Anh thở phì phò, từng làn khói trắng mờ mờ thoát ra rồi nhanh chóng tan biến, vô cùng hòa hợp với khí thế bùng bùng của cô lúc này: “Thế nào là thừa thãi hả? Tôi đang hỏi anh đấy, mau trả lời xem... Tôi đã nói là tôi QUAN TÂM lắm mới hỏi cơ mà. À không, thấy một người bị bệnh thì hỏi han sao lại thừa thãi hả??”

“Cô... đừng có nhắc đi nhắc lại nữa...”

“Tôi thích thế đấy, vấn đề không?”

“Rồi, thôi!” Hắn giơ tay hòa hoãn với cô, hiếm có khi hắn nhượng bộ ai như thế này. Trần Minh Quân trầm ngâm, rồi đột nhiên ném về phía cô một vật: “Bắt lấy.”

“Yo~” Phương Anh nhanh tay chụp ngay lấy. Hóa ra là một cái chìa khóa ô tô màu đen tuyền. Cô cầm trong tay, tò mò: “Đưa tôi làm gì?”

“Cô lái...”

“À quên, tôi vừa hỏi thừa thãi nhĩ? Anh đưa tôi thứ này là vì muốn tôi lái xe đưa anh về nhà phải không? Rồi, rồi...”

“...” Hắn im bất ngôn.

Cô tiến tới, đi lướt qua hắn sang bên kia đường, chỉ tay về con xe hộp màu đen trước mặt, quay ra cười với hắn: “Đây là xe anh phải không?”

“Ừ.”

“A, chết, tôi vừa hỏi thừa thãi rồi. Tôi có thể thử bằng chìa khóa xe mà...Haha, xin lỗi nha!”

“...”

Phương Anh mở cửa xe buồng lái rồi thông dong ngồi vào, vẫy tay với hắn: “Tổng giám đốc, lên xe mau đi.”

Trần Minh Quân mặt mày nhăn nhó hết sức khó coi, bước tới ngồi vào xe.

“Cô biết lái xe không vậy?”

“Tất nhiên là có.”

“Vậy cô có bằng chưa?”

“...Chưa.” Thùy Anh đến bằng xe máy còn không có, lấy đâu ra bằng xe ô tô. Nhưng an tâm đi, cô là Phương Anh cơ mà. Lái xe đối với cô là chuyện cơm bữa rồi.

“Vậy lái cho cẩn thận vào, mặc dù 1 h rồi nhưng công an vẫn nhiều lắm!”

“An tâm, tôi lái lựa thế còn gì. Anh thấy bắt an thì đeo dây cài an toàn vào, bị phạt thì tôi trả tiền, có đòi anh xu nào đâu...”

“...” Trần Minh Quân im bất miện, nói nửa thì hần sẽ điên lên mất. Hần vội tay lấy chai nước khoáng, uống thuốc một cái nhanh chóng.

“Anh muốn nghe nhạc không?”

“...”

“Anh muốn nghe K-POP hay V-POP, à à, Big Bang vừa ra bài mới...”

“Tôi muốn ngủ.” Hần cắt ngang lời cô.

“Ồ ờ, ngủ, ngủ đi...”

Phuong Anh gật gật đầu rồi bắt đầu đi quay ra chuyên tâm lái xe. Trần Minh Quân dựa đầu vào cửa kính, ngủ một cách ngon lành.

Rêu: =))) Cứ ngủ đi baby à, lúc tỉnh dậy đừng trách chuy đọc ác... Há há há !

Trần Minh Quân: *Cảm thấy thật bất an...*

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Này ! Dậy đi !”

Phuong Anh lay lay hai vai hần. Trần Minh Quân mơ màng mở mắt, ngu ngơ hỏi: “Chuyện gì thế? Đến nơi rồi hả?”

“Ồ... ờ, chắc thế.” Phuong Anh gãi gãi đầu, ái ngại nói.

“Chắc thế là thế nào???” Hần chợt nhận ra có gì đó rất không đúng ở đây. Trần Minh Quân vội vã đẩy cửa xe bước xuống.

“Khoan ...” Phuong Anh chưa kịp can ngăn thì hần đã...

Trần Minh Quân hai mắt mở to nhìn xung quanh, quên luôn cả việc mình đã mệt mỏi như thế nào, cứ vậy mà đứng như trời trồng. Bốn bề gió thổi lồng lộng, cây cối ngã nghiêng, reo vù vù... Trời đêm thì tĩnh mịch, vắng lặng mà heo hút thấy sợ.

“Đây là đâu hả???” Trần Minh Quân lạnh lùng quay ra sau chất vấn cô. Giọng hần rít lên.

Phuong Anh giật bản mình, bộ dạng hấp tấp như phạm tội: “Đây là... ý tôi là... nhà của anh?”

“Đâu? Nhà của tôi ở đâu cơ?” Khóe mắt hần giật giật.

Phuong Anh chỉ tay về phía đằng xa xa, cười đến là thơ ngây.

Hần nhìn theo hướng tay cô chỉ, hần không thể phát điên lên: “Đó là nhà-vệ-sinh, cô hiểu không hả???”

Chính xác hơn, nơi này rõ ràng là ngoại ô thành phố. Xung quanh chỉ toàn đồng ruộng hoang vu heo hút không bóng người... Còn cái kia, cái mà cô gọi là nhà-của-anh ấy, nó chính xác là một cái chòi rách nát dựng giữa đồng, chuyên dùng để giải quyết nhu cầu trong trường hợp cấp bách không có chỗ đi. Vì nơi này rất thưa dân cư và vắng vẻ nữa.

“Tôi... Tôi xin lỗi !” Phuong Anh chấp tay, thành khẩn nói.

“Cô có biết nhà tôi không?” Hần chợt nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi.

Phuong Anh nuốt nước bọt, lúng túng một hồi rồi mới thành thật lắc đầu, trưng ra bộ mặt hết sức vô tội.

“Trời ạ ! Cô không biết đường hỏi à??? MỒM SINH RA ĐỂ NÓI ĐẤY !!!” Trần Minh Quân ôm đầu, hét lên đầy tức tối.

“Tôi xin lỗi... Tôi thành thật xin lỗi... A, a, đừng nóng, đừng nóng... Anh nghe tôi nói đã...” Thấy hắn có dấu hiệu tiến tới gần, cô vội vã lui về sau, người dán chặt vào cửa xe, hai tay xua loạn xạ.

“...” Trần Minh Quân đột ngột dừng bước, chăm chú nhìn cô.

“Tôi... Thật ra lúc đó tôi cũng muốn hỏi đấy, nhưng sợ lại thành thừa-thãi nên đành thôi ! Tôi đã rất cố gắng vận dụng hết óc phán đoán cũng như tài phân tích của mình để tìm ra nhà của anh đấy !”

“Thế cô tìm ra chưa?”

“Chưa.”

“Vậy tại sao chúng ta lại ở đây.”

“Tôi lái xe lòng vòng đi quanh thôi... ai ngờ lại tới tận miền heo hút này...”

“Sao cô không dừng lại???”

“Tôi chỉ là không muốn dừng lại...”

“Tại sao lại không muốn???”

“Vì... Vì lái xe giúp máu lưu thông lên não, khả năng tư duy cao hơn.”

“Hơn cái đầu cô ấy. Cô mà có não thì đã không hành động ngu xuẩn như thế này.” Hắn hung hăng trừng mắt với cô, bực mình quát.

“... Tôi xin lỗi mà... Tôi sợ hỏi nhiều sẽ thành thừa th...”

“Đủ rồi.” Hắn cắt ngang lời cô, giọng điệu đi hằn: “Cô ám ảnh quá rồi đấy, Thùy Anh à. Coi như tôi xin lỗi cô. Từ giờ tôi sẽ không nói thừa-thãi với cô nữa, được chưa???” Dù gì thì cũng tại hắn nhất thời làm cô thành ra thế này, hắn cũng nên chịu một phần trách nhiệm.

Phương Anh gật gật đầu, cảm động muốn khóc. Cơ mà chưa kịp khóc thì đã bị anh ta phán ngay cho câu: “Cơ mà tại sao cô lại gọi tôi dậy? Xảy ra chuyện gì à?”

“Hơ... Tôi... tôi bí đường quá nên đành gọi anh dậy thôi !” Phương Anh đỏ mồm hỏi.

Trần Minh Quân không nghĩ ngợi nhiều, liền tin tưởng bước lên xe, đóng cửa lại: “Vậy đi thôi ! Tôi biết chỗ này, đi quay ngược lại tầm 15p là tới khu tôi ở đấy.”

“...”

“Sao không khởi động xe đi, hay là cô mệt rồi, có muốn đổi chỗ không? Để tôi lái cho.”

“Tổng... tổng giám đốc à.....”

“Hm?”

Cô nuốt nước bọt, run rẩy nói thẳng: “Xe hết xăng rồi.”

“Cái gì?”

“Xe hết xăng rồi.” Cô cắn răng nhắc lại.

“Cô... Cô... Cô đã làm cái gì???” Hắn tức muốn xi khói, cổ trắn áp mình không tiến tới đập đầu cô ta vào cửa kính cho bót dần đòn đi.

“Chúng ta đã đi hơn 2 tiếng đồng hồ rồi... Đi liên tục đấy...”

“Cô !!!!!” Hắn ôm đầu, bực tức nói không thành lời.

“Tôi xin lỗi mà.” Phương Anh cúi đầu, chấp hai tay. Cũng tại anh ta không chịu đổ xăng nữa, đâu phải tại mình cô.

Trần Minh Quân vận vẹo một hồi, cuối cùng thở sâu rồi lại bình tĩnh sờ khắp người như đang tìm gì đó. Một lúc sau thì quay sang hỏi cô: “Điện thoại cuả cô đâu? Đưa tôi mượn chút. Tôi quên điện thoại ở công ty rồi.”

Cô vội vã đưa cho hắn. Hắn bật nhưng không thấy màn hình sáng đèn, thắc mắc hỏi: “Sao thế này???”

“Hết pin nên sập nguồn rồi.”

“Cái gì??? Cô làm gì mà để hết pin???”

“Thì tôi bật bản đồ dò đường chứ sao... Không những hết pin mà còn hết cả tiền nữa, dùng 3g thật tốn kém.” Phương Anh than thở.

“Cô !!!” Trần Minh Quân lại ôm đầu, khòe mắt giật liên hồi, muốn bẻ gãy cái điện thoại trong tay quá đi mất.

“Tôi xin lỗi mà.” Phương Anh lại chấp tay nói.

Một lúc sau bình tĩnh lại, hấn chỉ lạnh lùng quát cô: “Xuống xe !!!”

Cô vội vã đi xuống, không dám ho he nửa lời. Hấn cũng xuống ngay sau cô, chỉ về phía trước và nói: “Đi theo hướng này chắc chắn sẽ gặp nhà dân, chúng ta sẽ gọi điện thoại nhờ, được chứ?”

Cô gạt đầu, hấn khóa cửa xe lại định đi thì bị cô cản: “Khoan !”

“Chuyện gì?”

“Anh có mang ví không?”

“Tôi để trên xe rồi.”

“Mau quay lại lấy đi. Tôi không mang tiền trên người.”

“Cô cần tiền để làm gì?”

“Anh ngốc chắc. Thời buổi này làm gì có cái gì free(*) đâu, đi vệ sinh nhờ còn tốn tiền hướng hồ gì là gọi điện, cứ mang theo phòng thì hơn.”

(*) Miễn phí.

Trần Minh Quân thờ dài, quay lại lấy ví rồi cả hai mới tiếp tục đi. Không biết đã bao lâu trôi qua mới thấy thấp thoáng đằng xa có căn nhà cấp 4 cũ kĩ. Cả hai mừng rúm, vội vã chạy tới, gõ cửa.

Một lát sau, có người đi ra mở cửa, là một ông chú trung niên với khuôn mặt chưa tỉnh ngủ hấn: “Có việc gì thế?”

“Ồ... ơ... Chú sửa bóng đèn...” Phương Anh nhận ra chú ấy, tiến lên chen ngang.

“Ồ... Hình như cháu là cô bé ở nhà hàng Food’s Harry nhì?” Chú sửa đèn cũng nhận ra cô, niềm nở hơn hấn.

“Vâng... Vâng. À chú ơi, cháu và bạn đang đi thì xe hết xăng, chúng cháu muốn gọi điện thoại nhờ một chút được không ạ?” Cô hỏi. Tốt quá, gặp ngay người quen, xem ra là free tiền gọi điện rồi.

“Được chứ.” Chú ấy gạt đầu rất thân thiện rồi quay vô nhà một lát. Lúc sau đi ra thì đưa cho cô một chiếc điện thoại cục gạch đen trắng, trông cũ lắm rồi và nói: “Đây, cháu gọi đi.”

Phương Anh: “Cảm ơn chú ạ.” Rồi chìa hai tay ra nhận lấy, đưa qua cho hấn.

Trần Minh Quân gọi cho Harry, dặn đến đón rồi cúp máy, trả về cho chú kia.

“Hai cháu vào nhà ngồi đợi tạm đi.” Chú ấy nói.

“Vâng, nhưng chú ơi hết bao nhiê...” Cô chưa kịp nói xong thì bên trong nhà bỗng vang lên tiếng ho sặc sụa. Ho liên tục mà như muốn dứt cả cổ họng ra. Nghe được tiếng, chú ấy vội vã quay vào trong, giọng hoảng hốt: “Trời ơi !....”

Vì bên trong nhà tối om nên cho dù có nhìn vào thì cũng chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng mờ mờ của hai người gần chiếc giường đằng xa. Cô khó hiểu, hấn thì lại tò mò.

Một lát sau chú ấy đi tới trước mặt cô, hốc mắt hoe hoe đỏ.

“Ai... ai ho thế ạ?” Cô hỏi.

“Con trai chú ấy mà. Nó bị viêm phổi nên việc hô hấp vô cùng khó khăn...” Chú ấy nói chưa hết câu, nước mắt đã chảy ra, giọt ngắn giọt dài đầm đìa khắp mặt.

“Ồi...” Phương Anh không dám hỏi gì nữa, chỉ lặng lặng đứng đó đợi chú ấy khóc xong.

“Nó là một đứa trẻ rất đáng thương, mẹ mất từ nhỏ vì bệnh u não, bây giờ đến nó bị viêm phổi nặng, nhà đã nghèo lại còn nghèo hơn... hức... hức...”
Chú ấy nghẹn ngào nói.

Phương Anh thương đến nỗi mắt cũng hoe đỏ theo. Hai chú cháu tâm tình nói chuyện qua lại, mặt ai cũng giàn giụa nước mắt. Cuối cùng thì kết thúc lại bằng việc Phương Anh biếu chú ấy gần triệu đồng, cũng (lại) xúc động nói: “Chú lấy rồi lo cho em ấy đi ạ... Không sao đâu ạ, nhà anh ấy cũng thuộc loại giàu có khá giả nên một triệu này không thấm vào đâu đâu ạ... Vâng, chú cứ nhận đi, anh ấy coi lạnh nhạt thế thôi nhưng trái tim ấm áp lắm ạ... !!!”

Trần Minh Quân không chịu được nữa, đưa tiền rồi dứt khoát kéo áo cô đi theo hướng ngược lại họ vừa đi. Bước đã được một đoạn nhưng xem ra Phương Anh vẫn chưa hết xúc động, mặt đỏ ửng: “Thật là đáng thương mà, chú ấy đáng lẽ phải được lên báo để mọi người biết tới mà giúp đỡ...”

“Ồ, nhớ trả tôi tiền đấy.”

“Giữ chứ?? Anh nhớ nhen thế? Tiền đấy là tiền làm việc thiện, tích đức cho anh, cho con cháu anh chứ tôi có được gì đâu...” Cô bất bình cãi lại ngay.

“Nếu là làm việc thiện thì tôi chả bao giờ tiếc tiền đâu, Thùy Anh ạ. Nhưng lấy hẳn một triệu ra làm ba cái trò vô bổ ngu xuẩn ấy thì tôi cực kì xót ruột đấy.” Hắn dứt tay vào túi quần, thông thả bước đi.

Chân Phương Anh như nặng hơn, cô bước thụt lùi lại, ngờ vực hỏi hần: “Ý anh là gì?”

“Ý tôi là cô vừa bị lừa tiền đấy. À nhầm, cô bị lừa, nhưng tiền là CỦA TÔI.”

“Lừa cái gì chứ?”

Hần “xì” một tiếng chế nhạo cô: “Cô có nhớ đoạn con trai ông chú ấy ho không?”

“Có. Thì làm sao?”

“Cái tiếng ho đấy cùng lắm là mắc cục đờm trong cổ họng, khạc ra là hết. Hoặc là bị viêm họng xong lại sặc nước... Chứ viêm phổi cái quần (*) gì.”

(*) Nguyên văn ban đầu là “Viêm phổi cái đeo gì.” Nhưng khi beta lại tác giả thấy tục quá nên đã sửa lại là như vậy =.= Nghĩa không đổi.

“Biết đâu là viêm phổi thật thì sao???”

“Viêm phổi là bệnh có thể lây truyền, và cũng là bệnh nguy hiểm vì có thể gây tử vong, một trong số nguyên nhân gây viêm phổi đó chính là H5N1. Người bị viêm phổi thường được cho điều trị tại bệnh viện, chứ ai lại để ở nhà bao giờ. Huống hồ gì ông ấy không đeo khẩu trang, không bảo hộ gì hết khi tiếp xúc, chẳng lẽ bác sĩ không nhắc, hay là ông ấy chán sống rồi?”

“Thì... thì...” Cô cứng họng.

“Rồi cái điện thoại nokia cũ kĩ ông ta đưa cho cô cũng rất khả nghi. Vì đồng hồ bị lộn số lung tung, mà trông có vẻ như ông ta bỏ lâu lắm rồi, bụi còn dính đầy mấy cái khe trên bàn phím số ấy. Không khéo ông ta dùng Iphone 6 chứ đùa gì. Lúc cô đưa tiền mất lại chả sáng như đèn pha ấy.”

“... Anh nói có lý nha!”

“Sao hả? Thấy ngu chưa?”

“... Huhu, chả lẽ giờ quay lại đòi tiền???” Phương Anh mếu máo.

“Đòi cái gì mà đòi. Tiền đấy không phải để tôi tích đức, mà là để cô lấy đó làm kinh nghiệm. Mất tiền ngu sau này khắc thông minh ra. Nhớ đấy.” Hần nói rồi tiếp tục bước đi.

Phương Anh vui như mở hội trong lòng, vội vã chạy theo: “Anh sẽ không đòi của tôi? Sẽ không bắt tôi trả phải không?”

“Có chứ. Phải để cô mất tiền mới nhớ được mình ngu như thế nào.”

“THôi mà, tôi sai rồi, tôi sai rồi...”

“Không là không.”

“Huhu, tôi sai rồi mà...”

“Đừng có lè nhè.”

Phương Anh đuổi theo, hết chặn đường hần, lại chuyển qua lay hai tay hần... Dưới ánh trăng, bóng hai người như hòa vào làm một...

Chương 32: Chương 32 (1)

“Này, thật ra Sài Gòn cũng có nhiều nơi kín đáo lắm, không cần phải chạy xe tới tận đó để làm điều mờ ám đâu mà.” Harry vừa nói vừa khúc khích cười: “Xăng mà không hết thì chắc hai người vượt biên giới luôn ấy nhỉ?”

“Không phải mà.” Phương Anh bực tức kêu lên.

“Còn chối à? Trai chưa vợ, gái chưa chồng ở cùng với nhau tại một nơi đồng hoang heo hút người giữ trời đêm tối lúc 1 giờ sáng thì còn có thể làm gì khác đây...” Harry nói, ánh mắt nhìn cô thập phần gian xảo, kiểu “tôi biết cả mà.”

“Anh hiểu nhầm rồi. Tôi, và anh ta đến đó chỉ vì... tôi lạc đường thôi! À không không, tại anh ta ngủ say quá nên tôi không tiện hỏi đường. Ax @@ Ý tôi là... là anh ta bị ốm coi bộ khá nặng, không lái xe được nên tôi chỉ tốt bụng giúp đỡ thôi! ... Cũng không phải tôi có ý gì với anh ta cả, là anh ta nhờ tôi đưa về mà... Là anh ta... Chính là anh ta...” Cô càng cố giải thích, lời nói càng lộn xộn.

Harry không nói gì, chỉ cười cười, như có như không. Nụ cười đều ấy làm Phương Anh muốn lộn ruột cả lên: “Này!!! Tôi đã bảo tôi chỉ đưa anh ta về nhà thôi mà!!!”

Harry gật gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi, biết rồi...” Lại cười một cách rất chi là gian.

“Biết cái gì mà biết. Anh dõ dăng là không tin tôi !!! Tôi đã nói là tôi chỉ đưa anh ta về thôi!” Cô hét lên, nẩy tung tung trên ghế đệm.

Trần Minh Quân buồn bực xoay người, ném cái gối vào đầu cô rồi nói: “Im lặng đi.” Xong xuôi thì lại quay ra ngủ tiếp. Cô nắm lấy cái gối, ném lại vào người hắn: “Tại anh hết đây còn chửi tôi im. Ngủ cái gì mà ngủ, anh dậy cho tôi, dậy giải thích chút đi chứ !!!!”

Harry ngồi bên cạnh, khúc khích thành tiếng, còn phẩy phẩy tay với cô: “Thôi, cậu ta mệt rồi, cô nói nhỏ thôi!” Lại còn cố tình nhấn mạnh chữ "mệt" nữa mới ghê!

“Nhỏ cái con khi!” Cô bực mình. Dù thế thì sau đó thì vẫn đành im lặng, dù sao thì hắn cũng mới hạ sốt.

“Cô biết lái xe không?” Harry bất ngờ quay sang hỏi cô.

“BIẾT.”

“Lái giúp tôi đi, tôi cũng muốn ngủ một chút, mắt díp hết cả rồi.” Anh ta vừa nói, vừa ngáp một cái dài.

PhuonG Anh thấy có gì đó không ổn, vội vã lay lay hai vai Harry: “Này, này, tập trung vào phía trước kia, hết đoạn cao tốc này rồi tôi đổi chỗ cho... Này, tỉnh, tỉnh...” Chết tiệt, anh ta trông như sắp phê đến nói rồi... Hic!

....

Nửa tiếng sau, Phương Anh gọi hai người đó dậy, bàn giao xe rồi thông thả bước vào nhà. Harry có phần tỉnh ngủ hơn hẳn. Anh ta gãi gãi đầu, nhìn ngang nhìn dọc, rồi ngu ngơ hỏi cô: “Cô sống ở đây à?”

“Ừm.” Dù đã nói tạm biệt, và cô gần như sắp mở cửa tới nơi rồi, Phương Anh vẫn đành phải quay lại, nghiêng răng trả lời: “Anh thấy lạ lắm à?”

Harry thật thà gật đầu, rồi chỉ chỉ vào căn nhà, giọng ề oai: “Đây là nhà thư kí Nhung mà.”

“Nhà của tôi.” Phương Anh trên danh nghĩa Thùy Anh, cười ngọt ngào đính chính lại.

“Sao lại nhà của cô, cô chỉ là kẻ đến ở nhờ thôi mà...” Harry chep chep miệng, đã tỉnh hơn ban đầu rất nhiều. Anh ta nhớ không nhầm thì cô là người hầu của Huyền Nhung mà.

“Căn nhà này đứng tên bố tôi, tức là NÓ LÀ NHÀ CỦA TÔI.”

“Hơ... ý cô là gì? Cô không phải người hầu sao??”

“Không phải, tuyệt đối không!” Phương Anh cười trừ, rồi dứt khoát mở cửa bước vào nhà.

“Ồ...” Harry ngẩn ra nhìn theo cô. Anh ta xoa xoa đầu, rồi quay ra lay lay người Trần Minh QUân, hỏi: “Ê, không phải Thùy Anh là người hầu của Huyền Nhung à??”

“Sao tôi biết được.” Hấn xoay người, mày khề nhần lại.

“Nhưng cô ấy nói nhà của Huyền Nhung là nhà của cô ấy, là sao trời???”

“Đã bảo là không biết mà. Tò mò thì đi tự tìm hiểu đi.” Hấn buồn bực nói.

Harry thôi không làm phiền nữa. Tập trung lái xe đưa hấn về nhà. Harry nghĩ, có lẽ cần phải cho người đi điều tra mới được.

Sáng hôm sau, Phương Anh mặc đồng phục nhân viên, đứng trước cửa phòng 507 gọi điện cho Harry: “Hey, cho tôi gọi ý cuối cùng đi.”

“Cô thực sự nghĩ không ra?” Harry đáp lại, giọng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Không.” Cô lắc đầu, cười hi hi.

Tiếng thở dài truyền từ đầu dây bên kia sang, Harry nhẹ nhàng nói: “Vị khách đó ở phòng 507.”

“Ồ, ok !” Cô gật đầu rồi cúp máy.

“Tút...tút...”

Phương Anh xoay xoay điện thoại trong tay, người dựa vào tường, mắt hơi nhắm lại. Một hồi lâu sau, cô mới đứng thẳng dậy, bình tĩnh gõ cửa phòng 507.

Bà Jayevi vừa mới ngủ dậy, còn đang mải đánh răng, ngẩn ra không hiểu ai đến sớm thế nhỉ? Bà vội súc miệng sạch sẽ rồi chạy ra mở cửa: “Who’s That?” [Ai vậy?] Bà lộ đầu ra.

“It’s me, Phuong Anh.” [Là cháu, Phương Anh đây ạ.] Cô đáp lại, nở nụ cười thật tươi.

“Oh, Why you come to here so early? Come here.” [Oh, ngọn gió nào đưa cháu tới đây sớm vậy? Vào đây nào.] Bà hồ hởi kéo tay cô vào trong.

Bà Jayevi nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi bất ngờ thốt lên: “You are employees of this hotel, aren’t you?” [Cháu là nhân viên của khách sạn này hả??]

“Yes, that right, madam” [Đúng rồi ạ, thưa bà.] Cô mỉm cười.

“Great.” [Quý hóa quá !] Bà Jayevi cười tươi rồi ấn cô ngồi xuống ghế sofa: “Wait me a minute !” [Đợi ta chút nhé !]

“Ok.” Cô gật đầu.

Nói rồi, bà Jayevi trở lại phòng tắm, tiếp tục hoàn thành nốt việc vệ sinh cá nhân. Một lát sau bà bước ra, hỏi cô có muốn ăn bánh cho bữa sáng không? Phương Anh lắc đầu từ chối, cô đã ăn từ lúc 6 giờ rưỡi rồi. Bà Jayevi cười rồi bảo cô ngồi đó, bà ấy đi lấy đồ cả hai ăn thêm, dù sao thì bà ấy cũng vừa ngủ dậy, mà ăn một mình thì cũng không hay. Phương Anh miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Bà Jayevi loay hoay trong bếp một hồi rồi đem ra một cái bánh gato socola còn gần một nửa, tự cắt cho cả hai mỗi người một miếng, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Today is the birthday of your husband, right?” [Hôm nay là sinh nhật chồng của bà phải không ạ?] Phương Anh đưa một thìa bánh vào miệng, nhấp mấy hơi.

“Yes ! How did you know?” [Phải ! Làm thế nào mà cháu biết được thế?] Bà Jayevi ngạc nhiên.

“I saw it on your blog, madam.” [Cháu đã thấy nó trên trang blog của bà ạ.]

Bà Jayevi gật gù đầu rồi hỏi cô: “How do you feel about this cake?” [Cháu thấy cái bánh này thế nào?]

“I felt it was delicious.” [Cháu thấy nó rất ngon ạ.] cô đáp.

“Well ! I want to make a similar cake for my husband, have not I?” [Ừm. Ta có nên làm lại một cái tương tự cho ông ấy không nhỉ?]

“okay! But I think you should redecorate nicer. And why do not you try to do a three-tiered cake, right?” [Được thôi ! Nhưng cháu nghĩ bà nên trang trí lại cho đẹp. Và sao bà không thử làm một chiếc bánh ba tầng nhỉ?]

“Good idea !” [Ý kiến hay đấy.] Bà Jayevi gật gù đầu phấn khởi: “but we are missing ingredients... Are you free today?” [Nhưng chúng ta đang thiếu nguyên liệu... Hôm nay cháu có rảnh không?]

“Yes, I am.” [Có ạ.]

“Great ! Can you stay here with me all day to help me prepare for the party tonight?” [Tuyệt ! Cháu có thể ở lại đây cả ngày để giúp ta chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay không?]

“Okay ! perhaps we need a perfect plan...” [Cháu rất sẵn lòng ạ ! Có lẽ chúng ta cần một bản kế hoạch thật hoàn hảo...] Cô nói: “We should begin by redecorate this room, then go buy more ingredients to make a cake...” [Chúng ta nên bắt đầu bằng việc trang trí lại căn phòng này. Và sau đó là đi mua thêm nguyên liệu về để làm bánh...]

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lo Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đứng như hẩn dự tính, quả nhiên chiều hôm đó cô có đến tìm hẩn thật. Bộ dạng rất chi là nhàn nhạ, ung dung.

Thấy cô tới, hẩn ngẩng đầu lên, cười: “Kết quả thế nào rồi?”

“Tốt ngoài mong đợi, tổng giám đốc ạ.” Cô kéo dài giọng.

Hẩn gật đầu: “Vậy sao?” Hàng lông mày hơi nhướn lên.

“Tất nhiên ! Sáng nay vị khách đó đã viết một bài về Thái Thịnh rồi đó, rất tích cực là đăng khác nha! Chẳng lẽ anh chưa đọc?”

“Có chứ ! Tôi đã đọc. Tôi cũng khá là hài lòng về kết quả lần này...” Hẩn gật gù.

“Vậy anh phê đơn cho tôi chưa để tôi còn xuống thu dọn đồ đạc?”

“Ừừừ.” Hẩn phẩy tay với cô: “Tôi còn chưa nói hết mà.”

“Anh còn muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói rằng cô xác định sai đối tượng rồi. Người khách hàng đó không phải quý bà ở phòng 507. Mặc dù bà ta cũng là một nhà báo. Tuy rằng kết quả lần này rất ấn tượng, việc cùng bà ấy chuẩn bị sinh nhật cho chồng, cô hoàn toàn ghi điểm với bà ta. Cũng một phần vì cô ‘chó đóp phải ruồi’ may mắn quen bà ta từ trước nữa...” Hẩn đan hai tay vào nhau, chậm rãi phân tích cho cô nghe, nở nụ cười đắc thắng.

“Tôi đâu có nhằm vào bà Jayevi đâu nhỉ? Người tôi xác định làm mục tiêu là chồng của bà ta cơ mà.” Cô khoanh hai tay lại, nhìn hẩn, cái nhìn gian xảo: “Phải không hả, Trần Minh Quân kính mến?”

Hẩn bắt ngờ, nhưng lại không mấy biểu lộ ra ngoài: “Cô có thể giải thích rõ hơn không?”

“Trước khi giải thích, tôi muốn hỏi anh một câu.”

“Cô hỏi đi?”

“Làm chủ một tập đoàn dễ lắm hả?” Cô mỉm cười.

“Không dễ, rất vất vả.” Trần Minh Quân lắc đầu.

“Vất vả thế thì hẩn là anh bận lắm nhỉ? Có phải thế không mà tôi thấy anh rảnh quá mức bình thường rồi đấy. Còn có thời gian bày trò hành xác tôi cơ mà.” Cô hơi nghiêng răng lại.

Hẩn sững sốt: “Harry đã nói hết mọi chuyện cho cô?”

“Anh ta còn đang bận ở sân bay tiễn bố mẹ về nước, sao rảnh như anh được.” Cô hừ một tiếng.

Hẩn thực sự bắt ngờ nha! Xem chừng là cô ta biết tất cả rồi? Làm thế nào?

“Cô đã biết rõ mọi chuyện? Từ khi nào thế?” Hẩn hỏi cô.

“Ngày thứ hai sau khi nhận được gợi ý của Harry... À mà gợi ý cái gì gì, rõ ràng là lừa người ! Công nhận đầu óc mấy vị lãnh đạo quả nhiên thâm sâu, thách đố toàn thách kiểu hack não thế này thì nhân viên nào chịu nổi...” Cô mỉa mai.

Hắn bật cười, ngừng một lát rồi mới hỏi tiếp: “Cô có thể cho tôi hay cô đã tìm ra lời giải như thế nào không?” Hắn quả thực rất tò mò đấy.

Phương Anh suy nghĩ, rồi gật đầu, chậm rãi nói: “Tôi quen bà Jayevi vào ngày đầu tiên, chúng tôi va vào nhau và bà ấy có bị thương nhẹ, nên tôi đã dìu bà ấy về phòng. Tôi biết nó không phải tình cờ, mà là có kế hoạch sẵn. Công nhận bà Jayevi chịu chơi, đồng ý với con trai chơi trò lừa gạt người như này, bà ấy quả là một quý bà tuổi teen nha!”

“...” Hắn chăm chú lắng nghe: “Vậy cô đã nhận ra bà ấy là mẹ của Harry từ phút đó ư?” Cô ta không thông minh tới vậy chứ? Hay là biết trước rồi?

Cô lắc đầu: “Không, lúc đó thì tôi chưa biết. Sau khi nhận được gợi ý của Harry, tôi đã quay lại tìm và bà Jayevi có mời tôi vào chơi! Vốn dĩ tôi định vào một lát rồi đi nhưng lại thấy có một thứ màu xanh sẫm nằm ở trên bàn, rất nổi bật- đó là hộ chiếu. Tôi tò mò nên đã mở ra, lúc đấy, tôi mới biết bà ấy là nhà báo thôi! (có ghi trong mục nghề nghiệp) Một lát sau thì bà Jayevi từ trong bếp trở ra, chúng tôi ngồi nói chuyện và bà ấy có cầm tờ báo an ninh thủ đô lên đọc nhân lúc đợi quảng cáo. Đó là một tờ báo tiếng Việt, và 5 phút quảng cáo bà ấy chỉ đọc mỗi một trang giữa, thỉnh thoảng lại cười mím vui về.

Tôi có liếc mắt qua nhìn xem bà ấy đọc gì mà coi bộ thú vị thế. Hóa ra là bài báo viết về món mới gây bão diện rộng của Harry. Tôi thấy bà Jayevi cứ nhìn chăm chăm ảnh cậu ta in trên báo mà cười thấy đã hơi nghi nghi rồi, nhưng chưa đoán được gì cả.

Đến chiều, tôi nhận gợi ý thứ hai của Harry và bốn giờ chiều ngày hôm đó, tôi đã đến nhà hàng của cậu ta theo chỉ dẫn. Tiếc là tôi đã không thấy được gợi ý đấy, nhưng tôi lại thu thập được một thông tin khác khá thú vị. Đó là bố mẹ của Harry đều là nhà báo có tiếng chuyên viết về ẩm thực, vừa về Việt Nam cách đây mấy hôm. Tôi tình cờ nghe được chuyện này từ mấy chị nhân viên đang mài mê tám chuyện.

Tất nhiên là tôi hoàn toàn có thể dựa vào tên họ của cậu ta để tìm ra danh tính bố mẹ cậu ta một cách dễ dàng với một cú click chuột trên google. Huống hồ gì với giới nhà báo thì tôi cũng biết kha khá người nổi tiếng. Huống hồ gì họ Firtye thì tôi không cần google cũng nhận ra một người rất nổi tiếng: ông Johny Firtye- một nhà báo, kiêm một nhà phê bình ẩm thực.

Tôi tìm kiếm và nghe ngóng được từ FC của ông ta việc ông ấy đến Việt Nam thăm con cùng với vợ. Tôi phải nghe ngóng từ FC ông ấy sở dĩ là bởi ông ta rất ít khi cập nhật blog, hầu như vợ ông ta- bà Jayevi cập nhật nhiều nhất. Tôi còn tìm được ảnh cả ba người họ chụp chung với nhau. Thật quá dễ dàng để phán đoán ra mối quan hệ, nhỉ?

Sau đó thì tôi giải ra thành công gợi ý số 2, tôi có làm theo và nhận ra cái gợi ý này là hoàn toàn thiên về bà Jayevi. Tôi có lên blog của bà ấy và thấy có một bài viết bà ấy nói về món trứng cá với tâm trạng bức tức. Đúng, người gọi món trứng đó là bà Jayevi nhưng là gọi cho chồng mình. Tâm trạng bức tức cùng sự thất vọng đó cũng là của ông Johny. Mặc dù ông ta không đề cập gì đến chuyện này trên blog của mình nhưng cùng ngày hôm đó ông ấy khi tham gia một cuộc phỏng vấn có nói rằng ông ta không vui với sự phục vụ khách hàng của 1 số khách sạn tại Việt Nam. Thêm nữa, bà Jayevi không thích cá, bà ấy có chia sẻ như vậy một năm về trước trên blog của mình.

Còn món thịt hôm trước là món khoái khẩu của ông Johny. Lại là tự ông ấy gọi món chứ phải bà Jayevi. Xem ra, khách hàng mà anh muốn tôi thu phục là ông ấy đúng chứ hả?”

“Nếu cô đã biết vậy rồi, tại sao hai ngày sau vẫn cố tình lấy lòng bà Jayevi mà không phải ông Johny?”

“Đâu nào. Tôi lấy lòng cả hai người họ đấy chứ!” Cô nhún vai.

“Cả hai người họ? Tôi chưa hiểu rõ lắm, giải thích chút coi.” Hắn chăm chú nhìn cô.

“Khi tôi nhận ra mấy người các anh đang thử thách tôi bằng việc đánh lừa tôi nhờ mấy cái gợi ý đấy rằng bà Jayevi mới là khách hàng. Tôi không biết, tôi thực sự không biết mấy người có ý gì nhưng dù sao thì tôi vẫn chọn thuận theo chiều gió thôi! Tôi lấy lòng bà Jayevi được thì cũng coi như lấy được lòng ông Johny rồi còn gì. Huống hồ ông ấy chả mấy khi ở lại khách sạn vào ban ngày, thì tôi cứ lấy lòng người ông ta thương yêu nhất thì ông ta khắc sẽ quý tôi thôi mà.” Phương Anh nói.

“Thế tức là mấy hôm này cô chỉ tập trung lấy lòng gián tiếp ông Johny qua bà Jayevi thôi?”

“Không, tôi qua tôi có lấy lòng ông Johny trực tiếp rồi. Tôi- dưới hình thức nhân viên Thái Thịnh đã tặng cho ông ấy một bó hoa to nhân ngày sinh nhật. Và chi ra một khoản tiền không nhỏ để cả Thái Thịnh này đều chúc mừng sinh nhật ông ấy. Tôi đã phải cho mỗi nhân viên một 300k để ai thấy ông ấy thì đều cười và chúc mừng sinh nhật bằng tiếng anh. Còn mất hơn 500k để nhờ mấy chú phụ trách cho phát bài Happy Birthday trong thang máy nữa... Nhưng xem ra ông ấy đã rất vui. Tôi vẫn nhận gợi ý thứ ba để xem ruột cục thì mấy người muốn giờ trò gì thôi!

Tôi cá là lần này tôi mà thua thì anh sẽ hành tôi lên bờ xuống ruộng nhỉ? Thừa nhận đi, anh bày trò phải không? Ông bà ấy là bố mẹ của bạn thân của anh, chả lẽ họ lại không bỏ qua cho được?” Cô nói.

Hắn hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự thông minh cùng óc phán đoán của cô. Hắn không ngờ cô lại dễ dàng đoán ra như vậy. Không ngờ đấy.

Thấy hắn không nói gì, Phương Anh thở phào. Rồi cô hất mặt, kiêu ngạo nhìn hắn: “Anh không còn lý do gì để bắt bẻ tôi cả. Từ giờ, tôi chính thức không còn là nhân viên của Thái Thịnh nữa. Tạm biệt!” Cô nói rồi dứt khoát xoay người bỏ đi.

Trần Minh Quân á khẩu, một lời cũng không dám ho he.

Sau khi rời khỏi phòng hắn, Phương Anh không kiềm chế nổi mà phá lên cười dữ dội. Cô ôm bụng đứng giữa hành lang cười như điên như dại: “Haha, cuối cùng thì cũng trót lọt hết...”

Cô không ngờ hẳn dễ lừa như vậy, ôi trời ơi, cô cười ra nước mắt rồi.

Thật ra, hành trình cô tìm ra sự thật không phải là như vậy. Đòi nào cô lại thông minh như thế được.

Đúng như Trần Minh Quân nói, cái này cô chính là “chó ngáp phải ruồi” nha!

Cái đêm mà cô chở Trần Minh Quân và Harry về, chính là cái lúc mà cả hai tên đó ngủ li bì như chó chết thì điện thoại của Harry (vốn nằm ở ngay dưới ghế cô) bỗng có tin nhắn. Vì nhạc chuông quá giống nên cô mới vô tình cầm lên và xem. Lúc biết là không phải điện thoại của mình, cô vốn đã định bỏ xuống rồi nhưng cái tin nhắn nó cứ đập vào mắt, không đọc không chịu được.

Từ [Mẹ yêu]: Cô bé đó cả ngày hôm nay không đến tìm mẹ con ạ. Hay là con bé biết chuyện gì rồi?

Cô choáng tí thì lệch tay lái. Cuối cùng không kiềm được sự tò mò liền click vào xem toàn bộ tin nhắn. Nhờ đó cô mới phát hiện ra toàn bộ sự thật rằng mấy con người này thông đồng cùng nhau hại cô mấy hôm nay sống dở chết dở. Mặc dù vậy, cô vẫn thấy có lỗi với Harry vì đã lén lút đọc trộm thế này.

[Mẹ, mẹ giúp con một chuyện được không mẹ?]

[Chuyện gì?]

[Chuyện là... bla... bla.... Vì thế nên bla ... bla.... Mẹ chỉ cần bla... bla...]

[Sao mấy đứa chơi gì ác thế?]

[==’ Không liên quan tới con. Tại cái thằng chết bầm kia nó rảnh rồi quá nên thích bày trò hại người ấy mẹ ạ.]

[Ồ nhưng mà... cũng vui. Được thôi !]

...

[Nếu cô gái đó thua thì sao hả con?]

[Còn tùy thuộc vào cái đầu óc biến thái của tên kia nữa mẹ ạ. Không chừng nhỏ đó sẽ bị hành lên bờ xuống ruộng ấy ạ.]

[Ah... Tội nghiệp thế? Con bé này cũng rất dễ thương mà.]

[Chịu thôi mẹ ạ. ==’Con cũng chả biết Quân đầu óc nó không bình thường như thế này từ lúc nào nữa.]

...

Sau khi phát hiện ra thì cô cũng về và tự tìm lại các đầu mối để liên hệ với nhau cho hôm nay có cái chém gió nghe logic vậy thôi ==))) Chứ nói thật ra thì mất mặt lắm !

Nói chung, cô thắng là được rồi. Từ nay về sau, với Thái Thịnh này cùng cô không còn quan hệ gì nữa.

Về nhà hưởng thụ cuộc sống thôi !

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Cô ấy thực sự đã nói như vậy ư?” Đáy mắt Harry ngập tràn sự ngưỡng mộ: "Thùy Anh này thật đúng là khiến người ta hết lần này tới lần khác kinh ngạc mà."

Trần Minh Quân vốn đang bức mình chuyện đấy, thấy thằng bạn mình dùng ánh mắt đó mà mơ tưởng tới cô ta là bao nhiêu máu nóng trên nười cứ phải gọi là lên tới đỉnh điểm.

“Ánh mắt thế là ý gì chứ???” Hần trềng mắt.

“Thì Thùy Anh này chính là nhân tài ẩn thân chứ sao...” Harry nói. Anh ta ngàn vạn lần không thể ngờ được Thùy Anh lại thông minh như vậy. Đến phút

cuối cùng, cả hai người họ đều tin chắc cô ta thua, nào ngờ...

“Có gì mà nhân với chả tài chứ? Đẹp, đừng có nhắc tới cô ta nữa.” Hấn quát.

“Rồi, rồi...” Harry vội lái sang chủ đề khác: “Mày sắp đi Thái Lan hả?”

Trần Minh Quân gật đầu: “Mày đi với tao còn phiên dịch.”

Harry trề môi: “Mày chém tiếng anh kém gì người bản xứ nữa mà cần phiên dịch? Tao bận rồi, không đi đâu.”

Hấn quay ra trừng mắt với Harry lần hai.

“==” Bận thật. Thề !” Harry thanh minh: “Nhưng nếu mày cần gấp thì tao biết một người đấy.”

“À?”

“Thư kí Nhung.”

“Đẹp đi. Nam, nữ đi công tác xa dễ dính tin đồn lắm!”

"Vậy tao thuê người cho nhé? Đàn ông, ok?"

"Người lạ không được, tao không quen."

"Vậy cử một người trong công ty thì sao?"

"Không được, bọn họ lại bàn tán rằng thiên vị này nọ... Mà đã thế lọt vào tai Thùy Anh, cô ta lại chế thành tao gay lợ thích đàn ông thì chết à??"

"Thế mày muốn người thế nào???" Harry cau.

"Là một người đáng tin cậy, thông minh,... Thôi thì đàn ông, đàn bà gì cũng được. Biết nấu ăn, cái người mà thích hợp để làm trợ lý ấy..." Hấn giảng giải.

Harry gãi đầu suy nghĩ rồi à một tiếng: “Thùy Anh thì sao?” Càng nghe Trần Minh Quân đưa ra tiêu chuẩn, hấn càng thấy giống Thùy Anh một cách kì lạ.

“Cô ta biết Tiếng Anh à?”

“Không những biết mà còn siêu giỏi. Thế nào?”

"Cô ta á? Ờ thì... cũng không tệ."

“==” Không nam nữ tin đồn nữa à?”

“...” Trần Minh Quân trừng mắt lần ba.

“Rồi, rồi... Không thác mắc nữa...” Harry co rúm người lại. Rồi bấu mỗi một cái.

Gớm mà chết, thích má ấy còn giả vờ. Đây tạo điều kiện cho bên nhau trong lòng lại chả mừng quá ấy chứ ! Làm bộ làm tịch quài ! Harry nghĩ thầm, tùm tùm cười gian.

Phuong Anh xuống khỏi xe taxi cách nhà một đoạn. Cô trả tiền rồi bước từng bước một về phía nhà. Chợt, cô thấy xa xa có bóng người rất quen đang đứng trước cổng nhà, đi đi lại lại.

Ồ ! Kia... kia chẳng phải là Thùy Anh sao? Ủ nhĩ, hôm nay là cô ta vào Sài Gòn rồi.

Cô ta đến đây làm gì chứ?? Muốn tự nộp mình???

Phuong Anh nghĩ chắc hấn là đúng rồi, xem ra nhò này biết điều phết. Cô hùng dũng bước tới, vỗ bốp phát vào vai Thùy Anh: “Này !”

Cô ta giật bắn người, xoay lại đằng sau nhìn chằm chằm vào cô, người run run: “Ồ... Là... là cô à??"

Phuong Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đi theo tôi, chúng ta còn nhiều việc để nói đấy.”

...

Thùy Anh nhả nhận khuấy ly nước cam trước mặt cho tan hết đường, rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm: “Lâu lắm rồi mới được thưởng thức lại, thật là

ngon...”

Phuong Anh bực tức đập bàn: “Bây giờ không phải lúc uống nước đâu !”

Cô ta chớp chớp mắt nhìn cô: “Thế cô không gọi đồ à? Cần tôi gọi hộ không?” Lại còn cười yếu điệu.

“Tôi đã nói bây giờ không phải lúc uống nước rồi cơ mà !” Phuong Anh trừng mắt.

“Sao thế được, tôi lặn lội đường xa tới đây, giờ đang khát quá trời...” Thùy Anh thư thái uống thêm ngụm nữa.

“Chúng ta cần nói chuyện...”

“Stop.” Thùy Anh chặn lời cô: “Nếu cô không để tôi uống nước yên ổn thì tôi sẽ không nói chuyện gì đâu.”

Phuong Anh gần như tức điên, nhưng lại chẳng thể làm gì khác, ngậm ngùi nói: “Cô uống nước đi...”

Thùy ANh gật đầu thỏa mãn rồi tự mình ôm khư khư cốc nước, chậm rãi uống.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cô ta mới chịu buông cốc nước trong tay xuống, đưa tay vuốt cổ, cảm thán nói: “Đã quá...”

“giờ chúng ta nói chuyện được rồi chứ?” Phuong Anh gần từng tiếng.

“Ok.” Thùy Anh vắt chéo hai chân.

“Một tháng qua chắc cô sống sướng lắm nhỉ?” Phuong Anh hỏi. Trông bộ dạng cô ta nhàn nhạ dễ sợ luôn !

“Thế một tháng qua cô sống không sướng à?” Thùy Anh hỏi lại.

“Tôi...” Cô bỗng chột dạ, cổ họng như cứng lại.

Nhìn điệu bộ của cô, Thùy Anh cũng đoán ra phần nào: “Chắc là không mấy vui vẻ nhỉ? Huyền Nhung bắt nạt cô phải không? Hay là bà Mỹ?”

“Không phải. Họ thuê giúp việc rồi, tôi không phải làm việc nữa.” Phuong Anh gãi gãi đầu.

“Thật ư? Trời đất, cô thật là tuyệt đó Phuong Anh à.” Thùy Anh mở to mắt, cô ta nhồm cả người dậy: “Trong suốt 15 năm qua, họ chưa bao giờ thuê giúp việc, mà luôn bắt tôi phải làm giúp việc cho họ. Được lắm !” Cô ta giờ ngón cái về phía cô.

“Thật tình... Mà khoan, ai cho cô đi thi Vua đầu bếp????” Phuong Anh chợt nhớ ra.

"Tôi thích thi thi thôi !"

"Nhưng đây là cơ thể của tôi... Mà bỏ đi, dù sao thì cũng có thể rút được khi chúng ta đổi lại xác. ấỵ mà tại sao hôm nay cô lại về đây?" Cô tò mò hỏi.

“Tại sao tôi lại không được về?”

“Bớt hỏi mấy câu xoáy lại như thế đi. Trả lời tôi !” Cô trừng mắt.

Thùy Anh bật cười rồi nói: “Thì về thăm nhà cũ.”

“Nhà cũ? Đó là nhà của cô, của cô đấy chứ không phải cũ hay mới gì. Cô cuối cùng cũng về rồi, chúng ta nên trao đổi lại đi thôi !” Phuong Anh khản khoản nói.

“Cô thực sự muốn thế sao?” Thùy Anh đan hai bàn tay lại, nghiêm túc nhìn cô.

“P... Phải.” Phuong Anh có chút lắp bắp.

“Nhưng tôi không muốn.” Thùy Anh lắc đầu.

“Đây không phải việc muốn hay không muốn. Mà là đưa mọi thứ đúng với vị trí ban đầu câu nó thôi ! Chúng ta thế này là đang làm trái với đạo lý tự nhiên đấy. Một tháng qua, cuộc sống của tôi, của cô đã bị đảo lộn quá nhiều rồi, nó không còn đi vào đúng quỹ đạo của nó nữa, cô hiểu không hả?” Phuong Anh gần như hét lên.

“Cô hãy trở về đi Thùy Anh ạ. Hãy quay về làm chính cô đi. Sống trong một cái xác của người lạ, một người cô không biết là ai, cũng chẳng biết quá khứ của người đó ra sao... cô không thấy bất tiện sao hả?” Phuong Anh nói thêm, với một tia hy vọng lay chuyển được ngồi đối diện.

Nào ngờ, Thùy Anh chỉ lắc đầu, nói: “Không hề.”

Phuong Anh á khẩu, đứng hình mất vài giây.

“Cô không hiểu, Phương Anh ạ...” Thùy Anh chăm chú nhìn cô: “Một tháng qua, đã có quá nhiều việc xảy ra. Bây giờ không còn là vấn đề mọi thứ đã đi xa tới đâu nữa. Cô nhìn xem, chúng ta đang dần về lại quỹ đạo đây thôi, đang dần dần hòa hợp với mọi thứ đây thôi... Tuy rằng không giống với điểm xuất phát ban đầu nữa, nhưng cả cô, và tôi đều đang sống rất tốt đây thôi !

Tôi không biết suốt một tháng qua cô sống trong xác tôi có xảy ra việc gì không, còn tôi thì có đấy. Tôi có bạn bè, có bạn trai, được tham gia chương trình yêu thích và thực hiện được ước mơ của mình... Điều mà tôi chỉ có thể đủ tự tin làm được khi không còn là Thùy Anh nữa, khi không còn bất kì bóng ma kí ức nào nữa. Tôi đã biến cô thành người khác rồi.

Nếu bây giờ hai ta đổi lại, thì cô, có tự tin sẽ đưa những thứ ấy về lại đúng quỹ đạo không? Hãy chỉ khiến nó rối tung lên?

Nhìn lại cô đi, Phương Anh. Một con người nổi loạn như cô, đừng nói với tôi suốt một tháng qua cô sống rất yên bình. Cô đã gây ra chuyện gì đó? Cô đã biến tôi thành con người khác phải không?”

Bị nói trúng tim đen, mặt cô xám ngoét lại. Thùy Anh nói đúng, cô đã gây chuyện, đã biến cô ta thành người khác. Cô còn nợ người ta 100 triệu chưa trả, sống chết đổi lại xác bây giờ có phải quá đáng không?

Phương Anh ôm đầu: “Tôi sẽ giải quyết hết rồi chúng ta sẽ đổi lại sau...” Cô sẽ giải quyết món nợ này, và rồi sẽ đổi lại xác sau cũng không muộn.

“Cô nên chấp nhận...”

“Chúng ta sẽ đổi lại xác.” Phương Anh cắt ngang lời Thùy Anh. Cô thờ dõc.

“Được rồi. Chúng ta có thể suy nghĩ lại...” Thùy Anh mỉm cười.

Cô thờ hất rồi mới bình tĩnh ngẩng đầu dậy. Cô vuốt vuốt lại tóc, mỉm cười: “Cô đã yêu ai hả?”

“Đặng Quang Tuấn, chắc cô biết phải không? Anh ấy rất nổi tiếng mà.”

“Đặng Quang Tuấn?” Đó chẳng phải là anh chàng MC đẹp trai dẫn chương trình “Vua đầu bếp” đó sao??

“Làm thế nào cô có thể của được anh ta?... Bằng... bằng ‘tôi’ được?” Phương Anh không tin nổi hỏi lại.

“Đừng tự ti về mình thế Phương Anh, cô nhìn tôi đi, hãy nhìn tôi đi này...” Thùy Anh an ủi cô.

Phương Anh nhìn chăm chăm vào Thùy Anh. Da 'cô' hình như trắng hơn, tóc cũng được cắt lại, nhuộm màu nâu khói thời thượng. Mặt láng mịn, không chút mụn, đôi môi phớt hồng... Đúng là xinh đẹp hơn hẳn.

“Cô có nụ cười hết sức dễ thương đó chứ. Số đo ba vòng không tệ, mỗi tội vòng hai hơi vĩ đại quá, nhưng đừng lo, tôi ăn uống điều độ lắm nên giờ thon gọn rồi... Haha.” Thùy Anh cười thật tươi.

“Cảm ơn cô...” Phương Anh ái ngại cúi đầu.

“ Cô hình như khiến 'tôi'... mập lên?” Thùy Anh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào nọng dưới d= cằm, chúng dày hơn.

“Ax @@ Xin lỗi, tôi có thói quen ăn vặt nhiều.”

“Không sao đâu.” Thùy Anh xua tay: “Dù gì đó cũng là cơ thể của cô rồi..”

“Đừng nói vậy.” Phương Anh tức giận đáp lại: “Tôi xin lỗi và mấy ngày này tôi sẽ cố gắng trả lại cho cô thân hình như ban đầu.”

“... Cô có thể nghĩ lại mà. Về việc đổi xác ấy...”

“Không thể. Cô mới là người cần nghĩ lại.”

Thùy Anh nhìn cô, mi mắt khẽ hạ xuống: “Được rồi, chúng ta đừng nói đến vấn đề này nữa.”

“Ừm.” Phương Anh thờ hất ra.

“Mai là giỗ mẹ tôi, bố tôi sẽ về đây, cô hãy cẩn thận.” Thùy Anh nói.

“Thật sao? Sao không ai trong nhà nói chuyện ấy với tôi nhỉ?” Phương Anh kinh ngạc.

“Cô mong ai sẽ nhắc nhở cô chuyện đó vậy? Bà Thiên Mỹ? Hay Huyền Nhung?” Thùy Anh cười mỉa mai.

Phương Anh à lên một tiếng, cô thật ngây thơ quá mà. Đòi nào họ lại nhắc cô ngày giỗ của mẹ Thùy Anh chứ !

“Nhưng mà, tại sao mẹ cô lại chết?” Cô tò mò hỏi.

“Là bị giết.” Thùy Anh buồn bã nhắc lại chuyện cũ, cảm phần nói.

Phuong Anh kinh ngạc trước câu trả lời của cô ta: “Bị giết? Ai giết vậy?”

“Đừng hỏi nữa...” Thùy Anh cau mày nhìn cô, mắt đã sớm đỏ hoe.

“Tôi xin lỗi!” Phuong Anh vội vã cúi đầu, nửa chữ cũng không dám hỏi nữa.

Nói thế chứ cô vẫn tò mò chết đi được. Cô về nhà, lên phòng, mở ngăn kéo ra. Trong đó có một tấm ảnh cũ: chụp Thùy ANh và bố mẹ cô ta. Cũ lắm rồi!

Phuong Anh nhìn kĩ mặt mẹ Thùy Anh. Xinh đẹp và khí chất ngời ngời, cô có cảm tưởng như người này hình như là một ngôi sao, rất nổi tiếng và rất quen nữa. Là ai? Là ai nhỉ?

Cô thử lên google, gõ: “13-12-2000” 13 tháng 12 là ngày mai, còn năm 2000 là cô lấy 2015 trừ đi mười lăm năm để ra ngày tháng bà ấy mất. Nếu bà ấy nổi tiếng, nhất định sẽ lên báo. Mà chưa cần nói nổi hay không, bị giết là kiểu gì cũng sẽ lên báo rồi. Không biết có hay không đây ta??

Nào ngờ, lại có thật.

“Vụ thảm sát ở Los Angeles (Mỹ), người đẹp Quỳnh Trâm bị giết hại trong đêm.” Cái tit giật gân ngay đầu tiên làm cô chú ý.

Quỳnh Trâm?

Phuong Anh vội vàng ấn vào đọc.

Ngay khi vừa lướt xong, hình ảnh mẹ Thùy Anh đập ngay vào mắt cô, phía dưới ảnh còn có dòng chữ nhỏ “Đại minh tinh Quỳnh Trâm”. Phuong Anh choáng váng thật sự.

Đại... đại minh tinh? O_O

Cô đi xuống tiếp. Đọc từng chữ:

“Sáng hôm nay, tầm 1h sáng ngày 13 tháng 12. Trên đại lộ vvv thuộc xxx, LA (Mỹ), đại minh tinh- người đẹp sáng giá của điện ảnh Việt Nam đã bị giết hại đã nạn khi đang đi du lịch với chồng con.

Tại thời điểm xảy ra vụ việc, theo nhân chứng (một người hút rác trong đêm) kể lại thì Trâm đang dẫn cô con gái qua đường về khách sạn thì bất ngờ từ đằng xa có hai chiếc xe máy lao đến. Đó là hai chiếc xe moto phân phối lớn đi với tốc độ vô cùng nhanh. Người điều khiển xe đều mặc đồ đen đội mũ bảo hiểm nên không thể nhìn rõ mặt.

Tất nhiên là tại LA thì những thứ như vậy người dân đã nhìn thấy không ít, đến mức nữ minh tinh cũng hoàn toàn không chút cảnh giác, vẫn tiếp tục băng qua đường.

Ai ngờ, khi thấy hai chiếc xe đã tới gần và hoàn toàn không có ý định nhường đường cho hai mẹ con cô, nữ diễn viên đã thúc dục con mình đi nhanh hơn để tránh xảy ra tai nạn nhưng không kịp. Cô đã đẩy cô con gái 14 tuổi lên vỉa hè, bản thân vì con đau bất ngờ ập tới đã chạy không kịp nên đã bị hại chết. (Sau khi khám nghiệm tử thi, các bác sĩ ra kết luận cho con đau ấy chính là do truy tìm)

Nhưng không phải chết vì bị đâm, mà là bị xé thành hai mảnh đau đớn tới chết. Sự việc đã xảy ra như thế nào?

Nhân chứng nói rằng, khi sắp tới gần nữ minh tinh thì hai chiếc xe không đi song song nữa mà cái thứ hai có đi thật lùi về sau. Cả hai tiến tới và người trên chiếc xe đầu tiên không đâm thẳng mà quẹo sang trái, đưa tay túm lấy đuôi tóc nữ diễn viên, rồi tiến tới ghì chặt lấy cổ. Xe thứ hai đến ngay sau ấy, người trên xe đã túm lấy chân nữ diễn viên và bất ngờ quay xe lại.

Cả hai chiếc xe đồng thời phóng đi ngược chiều nhau với tốc độ đạt đỉnh điểm, đến nỗi mặt đường còn bốc lên tia lửa, bụi khói mịt mù. Nữ diễn viên bị kéo dần tới đứt lìa cổ và thân, máu bắn lên cao và xa tựa như pháo hoa đỏ chói giữa làn khói xe mịt mù... Không cả kịp hét lên một tiếng thì cổ họng đã đứt làm đôi...

...

Hình ảnh cái chết thảm thương đầy đã được một camera trên cây đèn giao thông gần đó ghi lại. Nhiều người sau khi xem xong đoạn băng đã cho rằng cái chết của Quỳnh TRâm giống hệt như một loại án tử hình ngày xưa... Cách thức giết người dã man như vậy liệu phải chăng có liên quan mật thiết tới một băng nhóm nào đó tại LA?

...”

“Cạch.” Phuong Anh làm rơi điện thoại xuống đất, sự kinh hãi hiện rõ trên khuôn mặt.

p/s: Suy nghĩ rất nhiều cuối cùng là để cho bà chết như vậy ^= Hơ hơ

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

“Bố, bố về rồi ạ.” Cô và Huyền Nhung đồng loạt cúi đầu xuống, chào người đàn ông trước mặt.

“Minh, mình cuối cùng cũng về rồi.” Bà Thiên Mỹ toàn thân diện đồ đen tang tóc nhưng vẫn tôn lên được sự hoa lệ, quý phái không để đâu cho hết.

“Ừm.” Người này chính là Vũ Minh Đức, một doanh nhân rất máu mặt trong giới làm ăn, tiền, quyền lực cái gì cũng có. Nghe có vẻ đáng sợ thế chứ người đó cũng chỉ là một người đàn ông trung niên vóc dáng cao lớn cùng với khuôn mặt trông hơi xã hội đen chút thôi !

Nghe nói ông ta rất ít khi ở nhà, quanh năm ngày tháng hầu như đều ở bên nước ngoài lo công lo việc. Thỉnh thoảng mới về một hai lần thăm vợ con.

“Bố, bố có mua quà cho con không ạ?” Huyền Nhung hớn hờ hỏi.

Vũ Minh Đức gật đầu: “Quần áo con muốn, còn trang sức nữa,... ở hết trong bóp xe ấy.” Nói rồi ông ta chỉ về chiếc Limo đằng sau. Người phụ xe đang tắt bật lời hết túi xách, quà cáp bên trong ra. Tất cả đều là của Huyền Nhung ư?

“Còn con ạ?” Phương Anh hai mắt sáng rực.

“À ừ, sách nấu ăn con ưa thích đây, có chữ kí của siêu đầu bếp Alan rồi nhé !” Ông ấy lôi trong túi xách ra một quyển sách dày cộp, đặt vào lòng bàn tay cô.

Nụ cười trên môi Phương Anh méo xệch lại, cô cố nặn ra nụ cười: “Dạ vâng... !!!”

Thùy Anh ngu ngốc, đòi cái gì không đòi lại đi đòi cái này ==’

Cả nhà 4 người ngồi quay quần trên bàn ăn. Thím Ba lần đầu gặp mặt ông chủ, không dám chậm trễ bày thức ăn lên bàn. Ông Vũ Minh Đức liếc mắt qua nhìn Phương Anh, rồi lại nhìn bà Thiên Mỹ: “Nhà mình thuê giúp việc từ bao giờ thế?”

“Mới cách đây vài tuần thôi !” Bà Thiên Mỹ trả lời. Chưa bao giờ cô thấy bà ta dịu dàng như thế này.

“Ừm. Con làm cơm cúng cho mẹ chưa?” Ông bất ngờ quay sang hỏi cô.

“Dạ... ơ...” Phương Anh bị hỏi bất ngờ, lúng túng không biết trả lời sao.

“Tôi đã làm cơm cúng cho bà chủ rồi ạ.” Thím Ba nhanh nhẹn nói.

“Vậy sao?” Vũ Minh Đức có vẻ ngạc nhiên, rồi ông bật cười, lại hỏi cô: “Mọi năm con đều tranh làm cơm cúng cho mẹ, không ngờ rồi cũng có ngày con để người khác làm cho bà ấy...” Nghe thật khó tin?

“Con...” Phương Anh đỏ mặt xấu hổ, có cảm giác như ông ấy nói mỉa cô hết thương mẹ rồi T_T

“Thôi nào. Ăn cơm thôi !” Bà Mỹ nói.

“Con mời bố mẹ ăn cơm ạ.” Cô và Huyền Nhung đồng thanh.

Vũ Minh Đức gấp cho Phương Anh và Huyền Nhung mỗi người một con tôm to. Phương Anh lý nhí cảm ơn rồi xắn tay áo lên bóc vỏ.

“Áy, chị cứ để đây em bóc cho.” Huyền Nhung nhanh nhẹn cướp con tôm trong tay cô, lộ sạch vỏ rồi đem trở lại bát vỏ cùng nhanh: “Chị ăn đi ạ.”

Phương Anh chịu không nổi sự giả tạo đó, dùng đũa gấp con tôm lên miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa dồn nén sự tức giận vào trong đấy, cuối cùng thì nuốt xuống. Bộ dạng rất khó coi và đặc biệt buồn cười.

Cả bàn ăn lạnh te, dồn hết mọi sự vào dáng vẻ ăn con tôm ngẫu nhiên đó của cô. Người ngạc nhiên nhất chính là ông Vũ Minh Đức. Từ bao giờ đứa con gái dịu dàng, nhỏ nhẹ của ông lại biến thành thế này vậy???

Cô uống ngụm nước rồi mạnh mẽ đặt cốc xuống bàn, ngược đầu nhìn Huyền Nhung ngồi đối diện, cười đến là tươi: “Cảm ơn em, em gái ! Tôm ngon lắm, cũng chẳng mấy khi thấy em chăm ngoan thế này. Chị mà không ăn hết thì tù tội cho em quá !”

Cô còn bổ sung thêm điệu cười hihi nghe rất chói tai. Mặt Huyền Nhung xám ngoét lại, à chỉ biết cười khô khan.

Bà Thiên Mỹ vội gấp lia lia đồ ăn vào bát cô: “Con ăn nhiều vào một chút, dạo gần đây di thấy con xuống sắc quá !”

“Vâng, cứ mỗi lần nhớ lại mẹ con đã chết như thế nào thì con lại chẳng thể nuốt nổi một hạt cơm. .” Phương Anh lạnh lùng nói.

Mặt bà Mỹ còn đen hơn Huyền Nhung: “Chuyện cũ rồi, con đừng nhắc lại nữa có lẽ bớt đau khổ hơn...” Cái này nghe thì tựa như an ủi, nhưng thực chất lại là một câu cảnh báo có ý đe dọa. Rất tiếc, chỉ có Thùy Anh thật mới có thể nghe ra hàm ý sâu xa ẩn trong ấy mà thôi !

“Chuyện cũ nhưng là câu chuyện chưa kếp thúc. Con sẽ chỉ cảm thấy đau khổ hơn chừng nào còn chưa bắt được thủ phạm” Phương Anh đáp, giọng cô nghe nồng mùi thuốc súng: "Huống hồ gì không nhắc lại, con sợ mọi người sẽ lãng quên."

Vũ Minh Đức nhìn chằm chằm vào cô, ông nén nụ cười trên môi lại, trầm ngâm mất một lúc. Bữa ăn tiếp tục, nhưng toàn bộ quãng thời gian sau đó, cô chỉ cúi gằm mặt ăn cơm, cũng chẳng buồn nói thêm gì nữa. Đơn giản chỉ là ăn và ăn.

Từ cái lúc cô biết bà Quỳnh Trâm chết thảm như thế nào, cô dường như thêm ghét mẹ con bà Thiên Mỹ hơn. Dù cô biết chưa chắc họ là thủ phạm, nhưng cái cách mà hai mẹ con nhà này đối xử với một người đã khuất nó quá thờ ơ. Thậm chí hôm nay là ngày giỗ của người đó, bà Mỹ cũng chỉ chăm chăm dậy sớm làm đẹp, chọn quần áo để thu hút chồng. Còn Huyền Nhung thì một lòng một dạ hướng tới đồng quà cáp.

Thật đúng là...!!!

Nhưng ít nhất thì ông Vũ Minh Đức này còn có tình có nghĩa, ngày giỗ vợ vẫn nhớ để trở về ăn giỗ. Nếu không phải ông ta trở về, hẳn là chả năm nào giỗ được tử tế. Bởi vì chả ai ngoài Thùy Anh thực sự nhớ tới người mẹ quá cố của mình. Cô ta thật đáng thương !

Huyền Nhung: “Bố, bố tính ở lại mấy ngày ạ?”

Vũ Minh Đức: “2 ngày.”

Thiên Mỹ: “Sao mình không ở lại lâu thêm chút nữa? Công việc gấp lắm sao mình?”

Vũ Minh Đức: “Ừ. Qua ngày giỗ mẹ Thùy Anh tôi sẽ đi luôn.”

Thiên Mỹ: “Vây mình tháng về một hai lần được không? Bọn trẻ nó nhớ mình lắm đấy. Mình cứ đi triền miên thế này, Thùy Anh nó sắp quên mặt cha nó rồi kia.”

Huyền Nhung: “Đúng đấy bố ạ.”

Vũ Minh Đức: “Tôi sẽ cố thu xếp xem sao.”

Huyền Nhung: “Thế lần này bố đi đâu ạ?”

Vũ Minh Đức: “Hàn Quốc.”

Huyền Nhung: “Oa~ Bố có thể mua cho con chữ kí của Exo được không ạ, còn cả 2NE1 nữa, BTS cũng được... Bố có thân quen với ai trong công ty giải trí không? Bố có thể bảo nghệ sĩ của công ty đó chụp ảnh f.s (*) cho con được không bố? ...”

(*) F.s theo nghĩa phổ biến là chụp ảnh cùng bảng thông điệp. Ý của Huyền Nhung là bảo mấy nghệ sĩ đó cầm bảng tên cô ta và chụp ảnh (tự sướng...)

Ông còn chưa kịp trả lời thì đã bị tiếng đập đũa xuống bàn cái rầm át mất, Phương Anh bực tức đứng dậy: “Cô có nhất thiết phải nói tới những chủ đề đó trong ngày giỗ của mẹ tôi không? Từ hồi ngồi vào bàn tới giờ, tôi thấy cô chỉ chăm chú ăn, làm màu bán thân và vùi vãnh thôi ! Sống có tình người chút đi chứ.”

Nói rồi, cô bực bội bỏ lên phòng: “Con xin phép ! Mọi người cứ ăn tiếp đi ạ.”

Sau khi chốt cửa, cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thùy Anh: [Bố cô về rồi đấy, ông ấy mua sách cho cô này.]

Tầm 5 phút sau mới thấy có tin nhắn hồi đáp: [Thật không? Có phải quyển sách nấu ăn của Alan không? Có chữ kí không?]

[Có.]

[Tuyệt thật. Chiều nay cô rảnh không?]

[Sau khi đi viếng mộ mẹ cô xong thì rảnh.]

[Mấy giờ cô đi viếng mộ mẹ tôi?]

[2h 30p chiều.]

[Được. Bây giờ tôi với cô đi viếng mộ mẹ tôi trước được không? Cô đi với tôi nhé?]

[Tự đi đi ==’ Tôi không rảnh đâu.]

[Đi mà, đi mà... Đi với tôi đi.]

[Tôi mệt lắm!]

[Đi mà...]

[...]

[Đi đi mà.]

[...]

[Đi...]

[Thôi được rồi ==’ Đi thì đi nhưng 30p thôi đấy.]

[Ok, cô thay đồ đi rồi xuống cửa chờ tôi. Nhớ mang theo quyền sách đấy nhé !]

[Biết rồi.]

Phuong Anh thay quần áo, buộc tóc cao lên, cầm ví rồi xuống dưới cửa.

“Con xin phép ra ngoài một lát ạ.” Phuong Anh nói to rồi xỏ chân vào giày, bước ra ngoài.

Quả nhiên đã có một chiếc xe chờ sẵn trước cửa. Cửa kính hạ xuống, Thùy ANH lộ mặt ra, hớn hờ vẫy tay với cô: “Lên xe đi.”

Phuong Anh nhanh nhẹn mở cửa sau, leo lên và yên vị. Chiếc xe dần dần lăn bánh.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, cô mới chú ý tới anh chàng đang lái xe chở hai người các cô: “Đây là...?”

“Bạn trai tôi đấy.” Thùy Anh che miệng, khúc khích cười.

“Chào cô, rất vui được gặp cô. Tôi là Đặng Quang Tuấn” Anh ta quay mặt xuống, chào cô rồi lại quay lên tập trung lái xe.

“Chào... chào anh...” Phuong Anh lúng túng gật đầu chào lại. Cô ngoắc tay với Thùy Anh, gọi cô ta quay xuống rồi ghé vào tai cô thủ thỉ: “Anh ta có biết bí mật của chúng ta không?”

“Có chứ. Vì điều đó nên anh ấy mới có hứng thú với tôi đấy.” Thùy Anh đáp lại.

Cô nghiêng rằng: “Chuyện đấy thì có gì hay ho mà cô đem ra làm câu nói se duyên hả?”

“Thú vị mà.” Thùy Anh bật cười lanh lảnh.

Phuong Anh dựa người vào ghế, xem đồng hồ trên điện thoại rồi quay lên hỏi Thùy Anh: “Mấy giờ thì tới nơi.”

“Tầm 15p nữa.”

“Ừm. À mà sách của cô này.” Phuong Anh chợt nhớ ra, mở túi xách lấy quyển sách đó đưa cho Thùy Anh.

"Cảm ơn" Cô ta rồi rít, nom có vẻ vui lắm!

Cô không hỏi gì thêm, chỉ lẳng lặng ngắm nghía xung quanh. Rồi cô bất giác nhìn về phía gương chiếu hậu trong xe. Cô thấy một khuôn mặt nam vô cùng tuấn tú. Nói thực là anh chàng Đặng Quang Tuấn này đẹp trai thật, gia cảnh thì không đến nỗi tệ. Nhưng mà... mà làm sao Thùy Anh câu được con cá béo bở thế ==??

Cô tò mò hỏi: “Hai người gặp nhau như thế nào vậy?”

“À... Haha !” Thùy Anh định trả lời mà nhớ lại hôm đấy thì không thể nhịn được bật cười. Quang Tuấn cũng vậy. Không ai trong hai người họ trả lời cô, mà chỉ ngồi cười như nắc nẻ.

“==?? Là sao?”

“À... Đợi tôi chút... Cười nốt đã...” Thùy Anh ôm miệng khúc khích.

“... =,=”

“À... Hôm đó... Hôm đó đó. Sau khi linh hồn cô bay đi thì tôi cũng đứng dậy bỏ đi. Nhưng vấn đề là tôi không biết nhà cô ở đâu, lấy điện thoại ra, vô danh bạ thì tôi thấy cô lưu số toàn những cái tên chả biết ai với ai như ‘Bà la sát’, ‘thầy phù thủy’, ‘Ngô Không mắt lè’, rồi thì ‘Khi đầu chó’,... Tôi bấm đại vào số của ‘gà không đầu’ và gọi, nào ngờ lại là kẻ thù của cô thì phải. Tôi hỏi đường về nhà, thế là cô ta giả nhân giả nghĩa hại tôi đi lòng vòng Hà Nội suốt đêm, đích đến lại là... bãi rác. Tôi biết bị lừa, mệt quá thờ không ra hơi nên ngồi thụp xuống khóc tu tu giữa đường.

May thay, lúc đó thì Tuấn xuất hiện, anh ấy đưa tôi về nhà anh ấy. Rồi còn nấu đồ ăn cho tôi nữa, còn cho tôi mượn nhà tắm...”

“Thôi, thôi ==” Cô ngán ngẩm lên tiếng. "Gà không đầu" chính là con mẹ phóng viên cùng công ty mà cô rất ghét. Con nhỏ này chuyên đi bới móc đời tư các ngôi sao để viết báo lá cải. Cô ngứa mắt với con nhỏ này lâu rồi, nhưng vì là chung đội nên không thể không lưu số của cô ả được. Cô ta xấu tính dữ dội !

“Mà cô chưa lên giường với anh ta đấy chứ?” Hai con người này... Mới gặp nhau đã về nhà, rồi tắm tiết,... đùa chứ ==’ đừng có hại nhau à nha!

Mặt anh chàng bỗng chốc đỏ lên. Còn Thùy Anh thì lúng túng phân bua: “Không, không có...”

“Hai người chưa sờ mó gì nhau đấy chứ?”

“@@ Chưa...”

"Hôn chưa?"

"... Mới... chạm môi thôi !"

“Nên nhớ đấy là cơ thể của tôi nha, đừng có hành động vượt rào khi chúng ta còn chưa đổi xác đấy.” Cô lườm nguyệt Thùy Anh.

“Rồi, rồi... À, đến nơi rồi kìa.” Thùy Anh bắt giắc chỉ tay về phía trước.

Cả ba cùng xuống xe. Quang Tuấn tiến tới, nắm lấy tay Thùy Anh, trao cho cô ta ánh mắt tình cảm nồng đậm: “Em có lạnh không? Nghĩa trang này với trong thành phố lạnh hơn nhiều đấy.”

“Không, em không sao. Em quen rồi.”

“Không sao gì chứ ! Tay em cóng cả vào rồi đây...” Nói rồi anh ta siết tay cô ấy mạnh hơn, đút vào trong túi áo mình. Hai quay ra nhìn nhau, tùm tùm cười.

=_ = Chết tiệt, hai người các người còn coi bốn tiểu thư là người nữa không vậy? Ngưng sến dùm cái coi. Nổi hết cả da gà.

Nghĩ vậy chứ Phương Anh cũng không nỡ phá hỏng phút mặn nồng của đôi uyên ương. Chỉ lẳng lặng đi theo sau hai người họ, tay ôm bó hoa cúc to sụ. Dù sao thì, cô ta vui về yêu đương lại thế này chẳng phải là rất tốt ư?

Hắn là cô ta thực sự đã quên cái tên người yêu cũ kia rồi. Mà hơn tháng rồi, cái thằng cha ấy cũng không có đến tìm cô. Quên là tốt, Thùy Anh ạ. Đàn ông bội bạc như thế giữ làm chó gì !

Nhưng mà nhanh thế sao? Mới một tháng thôi mà =. = Sao có thể dễ dàng quên đi người mà mình đã từng tự tử vì người đó chứ???

Cô nhún vai, rồi im lặng đi theo sau.

Chẳng ngờ đến được mộ của bà Quỳnh Trâm thì ba người- ông Vũ Minh Đức, Huyền Nhung, bà Thiên Mỹ đã ở đó từ lúc nào. Phương Anh chen lên trước, đứng hình khi thấy ba người họ. Cô lắp bắp: “Mọi... mọi người? Sao mọi người lại ở đây vào giờ này?” Mới một giờ thôi mà.

Nhưng mà, sao trông Thùy Anh có vẻ không ngạc nhiên mấy nhỉ? Hay là cô ta đã biết trước rằng sẽ thế này rồi? Mặt hoàn toàn lạnh te luôn.

p/s: Nghe bài "Mình yêu từ bao giờ" của Miu Lê đi, hay lắm đó

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Thì năm nào cũng vậy mà. Chúng ta không phải đã quá quen thuộc với việc con luôn trốn đi trước rồi sao?” Bà Thiên Mỹ đáp.

“Con... con ư?” Cô chỉ tay về phía mình, rồi khe khẽ liếc nhìn ra sau.

Thùy Anh gạt đầu trấn an cô rồi buông tay người yêu ra, bước từng bước tiến lên đứng song song với cô. Cô ta gặp người chào bà Mỹ và ông Đức: “Cháu chào cô chú ạ. Cháu là Phương Anh, bạn của Thùy Anh ạ. Kìa là người yêu của cháu- Quang Tuấn. Hôm nay được tới viếng mộ cùng gia đình và Thùy Anh thật là vinh hạnh cho cháu !”

“Ừ. Chào cháu !” Sự xuất hiện của cô ta làm bà Thiên Mỹ có phần không thoải mái, giọng gao chào lại.

Ông Vũ Minh Đức thì chỉ gạt đầu coi như đáp lễ. Phương Anh gãi gãi đầu, còn chưa biết nói gì thì chợt thấy ông Đức cậm cùi cúi xuống nhỏ cở trên phần mộ thì mới bừng tỉnh, luống cuống nói: “Bố để đây con làm cho ạ.”

Thùy Anh thấy vậy thì giờ tay ngăn cô: “Cậu để đó mình làm!”

“À ừ...” Phương Anh gạt đầu, hơi mất tự nhiên.

Thùy Anh tiến tới, ngồi xổm xuống bắt đầu nhỏ cở. Huyền Nhung thấy vậy thì cũng không dám chậm trễ, vội vã ngồi xuống nhỏ cở theo: “Để con giúp nhỏ cho nhanh ạ.” Quang Tuấn cũng nhanh nhẹn tiến tới phụ.

Bà THIÊN Mỹ rút chiếc khăn tay ra, ngồi xuống lau bia mộ thật sạch sẽ.

“Vậy... vậy con đi mua hương nhé? Con quên mua mất rồi.” Phương Anh vội vàng kiểm có rồi đi. Cô có cảm giác như mình đứng ở đây thành người thừa vậy.

Cô đặt bó hoa xuống mộ bà Quỳnh Trâm rồi xoay người rời đi.

...

Thùy Anh nhỏ nhanh và sạch lắm, chứ chẳng chặt vật như Huyền Nhung nãy giờ. Ông Vũ Minh Đức ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô. Càng nhìn, ông ta càng cảm thấy lạ. Cái con bé này hình như đây là lần đầu gặp mặt, sao ông ta thấy quen quen thế nào ấy.

Cái bộ dạng trầm tư mang nhiều suy nghĩ này giống hệt... À quên, hai đứa chúng nó là bạn thân mà, giống nhau cũng là bình thường.

“Cháu tên là Phương Anh hả?”

“Vâng.” Thùy Anh gạt đầu, mỉm cười đáp lại.

“Cháu sống ở đâu nhĩ?”

“Dạ, cháu ở ngoài Hà Nội cơ ạ.”

“Ồ thế... sao cháu lại vào Nam?”

“À, cháu tham gia chương trình ‘Vua đầu bếp’, vòng tiếp theo tổ chức ở Nam nên cháu phải vào thôi ạ. Trùng hợp lại vào đúng ngày giỗ của mẹ Thùy Anh nên cháu tới viếng mộ cô ấy ạ.”

“Ra là thế... Ta đã hiểu vì sao Thùy Anh lại chơi thân với cháu rồi.” Vũ Minh Đức gạt đầu. Ước mơ của Thùy Anh, chẳng phải là được tham gia chương trình “Vua đầu bếp” đó sao.

“Cháu cố gắng đạt giải thật cao nhé ! Thùy Anh nó cũng muốn tham gia chương trình này từ lâu rồi. Nhưng con bé nhất lắm ! Nếu có gì cháu hãy giúp đỡ nó hộ chú !” Ông ấy nói liền một hơi. Bộ dạng hào hứng lắm !

“Vâng ! Tất nhiên rồi ạ, cháu sẽ giúp đỡ bạn ấy nhiệt tình.” Thùy Anh cúi đầu thấp hơn, che đi đôi mắt đã ngân ngấn lệ.

Cô ta khịt khịt mũi, rồi hỏi tiếp: “À chú ơi ! Mẹ Thùy Anh đã mất như thế nào vậy ạ? Cháu nhiều lần hỏi cô ấy mà cô ấy cũng không nói gì...”

“Mẹ Thùy Anh bị giết hại ở LA, Mỹ cháu ạ.”

“Sao cơ? Ai đã giết hại cô ấy ạ?” Thùy Anh nén đau thương trong lòng, gặng hỏi.

“Chú cũng không biết nữa... Suốt bao nhiêu năm qua vẫn không thể tìm thấy thủ phạm dù cố gắng thế nào đi nữa... Vì vụ việc ấy mà con bé Thùy Anh bị trầm cảm suốt một thời gian dài...” Ông đau buồn đáp.

“Sao chú không đi tìm? Không đi điều tra? Không cố gắng lật lại bản án để đi tìm nguyên nhân vụ việc? Tại sao chú lại không làm?? Nếu chú làm, thì Thùy Anh có bị trầm cảm không?” Thùy Anh mắt sắc như dao, phóng những cái nhìn lạnh lùng về phía ông Vũ Minh Đức, cha đẻ của mình.

Môi cô run run...

Bao năm qua, cô luôn bị ám ảnh bởi cái chết của mẹ. Mẹ của cô, mẹ của cô chưa bao giờ siêu thoát. Bà ấy vẫn vương bận một nỗi thù trong lòng chưa thể nào hóa giải được. Vì sự oan ức thấu xương tủy ấy mà Bà ám lấy cô. Quán lấy cô hằng đêm bằng những tiếng khóc tức tưởi đầy tủi nhục... Người mẹ bất hạnh của cô... Nếu cô có tiền, có quyền thế như cha, cô nhất định sẽ lật lại bản án này và quyết tìm ra thủ phạm.

Cô không tin. Chuyện này nhất định có uẩn khúc. Làm gì có chuyện cảnh sát hai nước Việt - Mỹ hiệp lực điều tra mà mấy tháng trời không bắt nổi?? Vụ việc lớn thế cơ mà. Một phần vì mẹ cô là đại minh tinh nổi như cồn, hai là vì cách thức giết người thật quá chừng dã man.

Nhưng ông ta thì sao? Thân là chồng, là cha. Vợ chết chưa bao lâu, đứa con gái thì trầm cảm điên điên khùng khùng, lại còn đi cưới vợ mới, cùng với đứa con riêng chẳng biết chui từ đâu ra. Hóa ra là tình nhân hơn chục năm nay, bọn họ còn lên giường với nhau từ lâu, bà ta lại lên lút sinh nở Huyền Nhung, chờ tới ngày này thì đem ra sống chết đòi chịu trách nhiệm.

Con cáo già. Tất cả là một lũ cáo già.

Cô không tin tưởng ai nữa. Cô có thân phận mới rồi, nhất định phải điều tra lại vụ việc này. Cô sẽ trả thù cho mẹ, cô sẽ an ủi mẹ cô để mẹ có thể bớt đau khổ mà sớm siêu thoát.

Thùy Anh cô chịu đủ dày vò rồi, cô đã nhịn quá lâu rồi...

Ông Vũ Minh Đức trầm ngâm nhìn Thùy Anh, cổ họng nghẹn lại. Cả đời ông không bao giờ tin nổi Thùy Anh lại đem những chuyện như vậy ra tâm sự hết một người khác... Mà khoan, đến cả cái ánh nhìn đầy thù hận này cũng rất giống nhau nữa.

“Cháu xin lỗi! Cháu kích động quá!” Thùy Anh kìm nén tức giận, miễn cưỡng cười.

“Không, không sao... Cháu với Thùy Anh chơi thân bao lâu rồi?”

“Mới một tháng trở lại đây thôi ạ.”

“À...” Ông kinh ngạc thật sự. Một tháng? Vì diệu thế sao? Mới một tháng thôi mà đủ thân tới mức tâm sự với nhau những chuyện như vậy? Đến thằng Kiệt- bạn trai cũ của nó, yêu nhau sống đi chết lại mấy năm trời nó còn chưa bao giờ dám đem chuyện ấy ra tâm sự... Con bé Phương Anh này quả thật là thần thánh phương nào vậy???

Mộ đã được nhổ sạch cỏ, Phương Anh cũng vừa kịp mua hương về. Thùy Anh lùi ra xa, lặng ngắm Phương Anh nhập vai mình tât tã đốt hương đốt khói. Nhìn gia đình mình cùng với cô con gái trên trời rơi xuống cùng nhau quỳ lạy trước mộ mẹ...

Cô ta siết chặt tay Quang Tuấn hơn, môi mím lại...

“Thỉnh thoảng tôi nhân danh bạn cô tới nhà chơi được chứ, Phương Anh.”

“Tùy cô. Nhà cô mà.” Phương Anh nhún vai.

“Ừ...” Thùy Anh gật đầu.

Hai người tản bộ trong vườn hoa, rồi ngồi xuống ghế đá ven hồ, mặc cho ánh đỏ của mặt trời chiều hoàng hôn chầm lên người. Phương Anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào đôi dép hello kitty mình đang đi, rồi bỗng bật cười lạnh lạnh: “Thật ra, về việc chúng ta đôi xác ấy... Tôi nghĩ nó cũng không tệ đâu. Nhờ có cô, tôi mới được hưởng một tháng dài ăn sung mặc sướng, không phải nghĩ đến tiền nhà, tiền nước này nọ... Thôi thì, cũng cảm ơn...”

“Ừ thì tất nhiên. Làm gì có ai muốn trở lại khu tập thể xập xệ ấy đâu, quanh năm chỉ ăn mì gói, chặn màn ẩm mốc, rồi thì chuột với gián chạy như nhà chúng nó... Nói thật là lúc tìm ra phòng trọ của cô, tôi khiếp vía chả dám ở.” Thùy Anh ôm bụng cười nhớ lại.

“Thì thế...” Phương Anh nhếch môi. Chính vì thế, mà cô sinh ra cảm giác ỷ lại mất rồi, bao nhiêu khát khao đòi lại xác theo thời gian trôi đi bằng hết...

“Sao hả? Động tâm rồi?” Thùy Anh gian xảo nhìn cô.

“Làm gì có chứ. Đôi xác vẫn phải đổi thôi...” Đây mới là vật chất thôi mà cô đã luyện tiếc thế rồi, nếu này sinh tình cảm với ai đó thì có lẽ cô cũng giống Thùy Anh, chẳng bao giờ muốn trở lại nữa mất.

“Hm... Sống trong cơ thể tôi không thích à?”

“Không, có nhiều bệnh chết lên được.”

“Tôi á? Bệnh á? Làm gì có.” Thùy Anh xua tay.

“Có mà... Bệnh mộng du ấy, nó hại tôi sống dở chết dở mấy lần. Mà cô không đi khám hay sao mà để nó phát tác mạnh thế? Tôi cũng không từng thấy y bạ của cô...”

“Có nhầm không? Trước đây tôi chưa bao giờ bị mộng du mà??” Thùy Anh cười cười.

“Có cô nhầm ấy. Tôi khẳng định là bệnh mộng du của cơ thể này đã ở mức nặng rồi, tức là phải bị lâu lắm rồi ấy...” Phương Anh nói.

“Đừng đùa chứ. Tôi thề tôi không bị, thật. Mà thôi, cô cứ thử đi khám xem.”

“Ừ... Tôi định mấy ngày nữa thì đi ấy mà...” Phương Anh gật đầu.

“Nhưng Thùy Anh này, tôi biết là không nên nhắc lại nhưng mà... Tôi nghĩ cô nên điều tra lại về vụ việc mẹ cô bị giết ở LA.” Phương Anh đắn đo một hồi rồi quyết định nói ra.

“Sao cô lại bảo vậy?” Thùy Anh hồ hững hỏi lại.

“Thì... Mới hôm qua thôi, tôi có lên mạng và đọc được bài báo kể lại mẹ cô bị giết như thế nào... Tôi thấy có nhiều điểm rất phi logic...” Phương Anh hồi tưởng lại.

“Thật ư? Phi logic như thế nào? À mà khoan, cô đọc bài báo ấy ở đâu?”

“Ừa? Chẳng lẽ cô không thấy lạ sao? Cô đứng ngay lề đường tận mắt quan sát mẹ mình bị xé thành hai mảnh mà. Tôi tưởng cô phải biết chứ?”

“Thì cô cứ nói đi...” Thùy Anh mất kiên nhẫn nói. NÀO ngờ chưa dứt câu thì trước mặt đột ngột xuất hiện một người con trai. Người đó kéo tay Phương Anh đứng dậy, lại còn nháy mắt với Thùy Anh cô: “Cho tôi mượn cô gái xinh đẹp này một chút nhé !”

Thùy Anh gật gật đầu, rồi lo ngại nhìn sang Phương Anh. Chỉ thấy cô ấy nhìn chăm chăm anh chàng đang cầm tay mình, ánh mắt hoàn toàn kinh ngạc.

“Cảm ơn.” Anh ta cười tươi rồi kéo tay Phương Anh chạy mất hút.

“Ồ này.....” Phương Anh còn chưa kịp tiêu hóa hết những gì vừa mới xảy ra, đã bị bắt phải chạy một đoạn dài đứt hơi

...

“Này, này, dừng lại... Dừng...” PHƯƠNG Anh sau một hồi dầy dụa thì cũng hất được tay anh chàng lạ mặt ra. Dựa người vào tường thở dốc.

Cô quay lại, mắt trừng lên: “Anh là ai??? Ruột cục thì anh là ai hả?”

“Là ai thì cô theo tôi rồi khắc biết.” Anh ta túm tay cô, kéo sang quán cà phê bên đường.

“Ồ, này, này...” Phương Anh mặt thờ không ra hơi, đành mặc kệ anh ta lôi lôi kéo kéo. Hình như anh ta cũng không hẳn là người xấu, trông cũng đạo mạo, từ tế thể cơ mà.

Hai người chọn một bàn tí trong quán, gọi hai cốc nước cam nhưng cũng chẳng ai có tâm sự muốn uống nữa.

“Ruột cục thì anh là ai?” Cô vuốt lại tóc, chỉnh trang quần áo xộc xệch trên người.

“Khoan hãy nói đến thân phận của tôi... Cô nhất định phải xem cái này đi đã...” Anh ta chặn họng cô, rút từ trong cái balo đằng sau ra một con Iphone 6s màu vàng đồng thời thưng. Nhìn bộ dạng hình như là dân ưa chuộng Phượt thì phải.

“Xem cái gì cơ?” Thùy Anh nhăn mày.

“Hoi... hơi ghê một chút nhưng nó liên quan tới cô nên cô nhất định phải xem...”

“Cái gì mới được?” Cô nhìn anh ta hí hoáy mở mà cảm thấy lo lắng.

“Xem thì chứ xem đi.” Nói rồi, anh ta chìa cái điện thoại đưa cho cô.

Phương Anh cầm lấy, nhìn vào. Cô vừa xem, mặt vừa nhăn lại rất khó coi.

Video vừa kết thúc, cô lập tức ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào anh chàng nọ: “Đây là cái gì?” giọng cô lạnh nhạt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Chính vì không biết nó là cái gì nên mới đem tới hỏi cô đây.” Anh chàng nọ cười với cô, tay gõ gõ xuống mặt bàn.

“Ý anh là sao?” Phương Anh nheo mắt lại, tay cầm điện thoại siết mỗi lúc một chặt hơn.

“Ý tôi là... cô nghĩ đoạn video này là gì? À quên, cô có nhận ra nó không?”

“Có chứ. Nhưng tại sao lại nhiều thế? Với cả, người tôi hoàn toàn đen ngòm là sao?” Cô đặt cái điện thoại lên mặt bàn. Chỉ vào cái bóng đen sì trên màn hình.

Cái video ấy chính là 3 phút thần thánh của cuộc đời cô. Vâng, nó chính là cắt từ camera vụ khu bếp cũng thần thánh không kém trước kia cô đi làm. Ba phút ấy chính là bằng chứng tố cáo cô tội ăn trộm phi pháp, bắt đầu từ lúc rời khỏi phòng nghỉ của nhân viên cho tới khi chạy vào nhà kho.

Thiệt tình, đã cố gắng muốn quên rồi mà lại còn có người xấu tính tới mức đem đi chỉnh lung tung thế này cho cô xem. Khác quái gì phim ma phong cách cổ điển?

Hơn cả, anh chàng là ai?

“Xin cô hãy bình tĩnh cái đã. Tôi tự giới thiệu tôi chính là Trình đẹp trai- phó tổng tập đoàn R&SY.” Anh ta chỉ vào mình, mặt hất lên.

“VẬY anh Trình, cảm ơn màn giới thiệu của anh nhưng mà... tôi vẫn chưa hiểu anh là ai cả và đem cái này tới đây gặp tôi có mục đích gì.” phó tổng tập đoàn R&SY tại sao lại mang cái video này đến tìm cô?? Mà cô có quen anh ta đâu?

“Thế cô có biết tập đoàn R&SY chuyên về cái gì không?”

“Đồ công nghệ.”

“Chính xác. Vậy cô cái biết cái camera thời thượng được gắn ở khu bếp để điều tra thủ phạm ăn trộm do ai lắp đặt không?”

“Chẳng lẽ lại là anh?”

“Tất nhiên là tôi rồi.” Khoa Trình vỗ ngực, hùng hồn nói với cô: “Cô biết không, cái camera đó thuộc top hàng đầu thế giới đấy. FBI còn chuyên dụng nữa là... Chắc nghe đến đây thì cô cũng phải hiểu chất lượng của nó như thế nào rồi đấy. Âm thanh, hình ảnh, sóng... trên cả tuyệt vời !!!”

“Rồi sao?” Phương Anh lạnh lùng hỏi lại.

“Tức là những thứ nó ghi lại được không thể nhiễu và mang màu trắng đen như thế được. Hướng hồ gì âm thanh cũng hoàn toàn hư hỏng... Toàn bộ đoạn camera quay ngày hôm ấy đều như thế này hết...” Anh ta đập bàn.

“Có thể cô không tin nhưng cảnh quay ở khu bếp ấy hôm đó, ngay hôm đó thôi thì tôi cũng có xem qua, nhìn một cái có thể thấy ngay độ phân giải có tụt giảm đi một chút. Và cô- hình cô từ lúc 7 giờ sáng tới 12h trưa rất chi là bình thường, giống hệt với những người khác, kể cả khi những cảnh quay ngày một nhiều đi. Nhưng chỉ riêng cái đoạn này, hình của cô được ghi lại ngày một càng đen đi nhiều so với cảnh vật xung quanh kéo theo sự xuống cấp của toàn bộ đoạn băng ấy. Và đến hôm nay, hình ảnh của cô hoàn toàn đen sì, hiện rõ nổi một, nổi bật luôn. Còn những người khác thì chỉ nhiễu mà thôi!

Đấy cô nhìn xem có phải rất ghê không? Tại sao lại như vậy nhỉ?” Khoa Trình chỉ vào màn hình.

“Tôi thấy anh có tố chất làm phim ma, các hiệu ứng 3d được thêm vào trông như thật ấy nhỉ?” Phương Anh xì một tiếng. Đùa nhau chắc, thời đại nào rồi còn đi tin vào những chuyện ma quỷ ghê rợn như thế được.

“Không! Cô nhất định phải tin tôi... Nhất định là có chuyện gì đó rất không đúng...” Khoa Trình vội vàng giải thích. Đúng là những thứ như thế này hoàn toàn có thể chỉnh sửa được nhưng hẳn chắc chắn là hẳn không làm, và không một ai có thể động vào nó để chỉnh sửa.

“Cái gì mà không đúng? Camera đó không hỏng hóc thì cũng là do anh tự thêm vào, thật đúng là...” Cô khinh thường đáp. Nghĩ cô không xem phim ma bao giờ chắc mà không biết mấy cái hiệu ứng kiểu này?

“Tôi thì tôi không chỉnh sửa gì cả. Cái camera đó cũng hoàn toàn bình thường. Hôm ấy sau khi xem đoạn băng này thì tôi đã thấy có vấn đề rồi nên đã đem cái camera ấy thử quay lại một đoạn khác. Và cho tới bây giờ thì cái đoạn mới đó rất bình thường, chất lượng cực kì ổn định. Tôi cũng đem cái camera đi kiểm tra rồi, không hỏng đâu. Nhưng riêng mấy cảnh quay khu bếp đó thì ngày càng nhiễu đi, âm thanh thì rè rất khó nghe nữa... Cô có cảm thấy lạ không? Rất lạ phải không? Tôi mất ăn mất ngủ để nghiên cứu nó mấy hôm nay đấy... Cô có nghĩ chúng ta nên gửi lên cho hội khoa học thế giới giải thích hiện tượng bí ẩn này không?”

Phương Anh mặt đơ ra không tí cảm xúc. Hô li shit, gặp phải thánh cuồng phim ma đâm ra ảo tưởng rồi. -_-

“Tôi xin phép về trước... Chào anh!” Cô đứng bật dậy, bước chưa được vài bước thì bị Trình kéo tay túm lại, ấn xuống ghế: “Từ từ đã nào...”

“Còn chuyện gì sao?”

“Còn mà. Cô không thấy lạ à?”

“Lạ cái gì?”

“Thì... đó đó. Cô cũng xem rồi đó thôi !...”

“Thì sao?”

“- _ - Cái cô này thật là... Tôi luôn tự hỏi tại sao lại thế nhỉ? Có phải tại cô làm chuyện thất đức nên cái camera phản ứng kịch liệt không nhỉ?” Nghe có vẻ hơi viễn tưởng nhưng mà... Thiết tình dùng cái em máy xinh đẹp này đi quay lại những chuyện thất đức như thế có phải rất tội cho nó không?

Phuong Anh trừng mắt: “Tôi không ăn trộm.”

“Cô... Mặt cô coi vậy mà dày dử há ! Bằng chứng đàng hoàng thế kia rồi mà tới giờ phút này vẫn khẳng khẳng phủ định...” Khoa Trình chế giễu cô. Đồ đàn bà không biết xấu hổ. Da mặt cô ta coi bộ mịn màng thế mà dày hơn thớt rồi.

“Anh...” Phuong Anh nghẹn họng: “Chẳng lẽ anh không thấy lạ?”

“Lạ? À có, lạ lắm ! Cái video rất lạ.”

“Không phải chuyện đó. Có thể tôi nói anh sẽ không tin nhưng tôi thực sự không làm.”

“Tại sao cô khẳng định như vậy?”

“Vi tôi... bị mộng du.” Phuong Anh run run nói: “Anh cũng thấy tương đi của tôi lúc đó rất lạ mà.”

“Mộng du?” Khoa Trình ồ lên thích thú: “Có thật không? Cô bị mộng du sao? Có sổ y bạ không?”

“Ngày mai tôi sẽ đi khám để chứng minh mình hoàn toàn vô tội.” Phuong Anh đập tay lên mặt bàn.

“Ồ... Vậy làm thế nào cô biết mình bị mộng du?”

“Thì việc di chuyển loạn xạ trong đêm và sang tỉnh dậy ở một chỗ nào đó khác xa với cái giường chẳng lẽ không phải là mộng du?”

“Ồ ! Vậy à?...” Khoa Trình nhún miệng cười. Chẳng hiểu sao, hẳn có cảm giác có chuyện gì đó rất không đúng.

“Hm... Nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin phép đi trước. Đây là tiền nước !” Cô đặt tờ 50 nghìn đồng lên mặt bàn rồi xoay người rời khỏi quán café. Hại não, quá hại não cô rồi.

Lần này, anh ta cũng chẳng buồn giữ cô lại nữa.

Phuong Anh gọi một chiếc taxi về nhà. Trên đường đi, cô bắt gặp nhận được tin nhắn từ Harry: [Hey ! Cô có muốn có 100 triệu trong vòng ba ngày không?]

[Hửm? 100 triệu trong ba ngày? Đùa tôi à?]

[Không đùa. Tôi có việc làm thêm cực hot cho cô đây.]

[Là gì?]

[Phiên dịch.]

[Phiên dịch? Phiên dịch tiếng người ngoài hành tinh chắc mà 100 triệu 3 ngày???] Cô khó tin.

[O kìa. Thật mà, tiếng Anh thôi cô nương. 3 ngày, Thái Lan, 100 triệu. Ok không?]

[Sao Thái Lan lại là tiếng Anh?]

[Tiếng Anh là ngôn ngữ toàn cầu mà... Thôi, cô có làm không để tôi còn nhờ người khác.]

[Có. Có chứ !]

[Được. Ngày mai tôi sẽ thông báo cụ thể hơn cho cô. Ngày kia bay nhé !]

[O thế tôi phải phiên dịch cho ai?]

[Tôi đã nói là mai sẽ thông báo chi tiết cho mà, hỏi quái. Nhớ là cô đồng ý rồi đấy, tiền tối nay tôi sẽ gửi sang cho cô. Cầm thất hứa !]

[...Ừm...]

Harry cầm điện thoại trong tay, gõ nốt tin cuối cùng rồi nhấn gửi. Xong xuôi thì thông thả đút vào túi quần, quay ra nhìn Trần Minh Quân hí hí mấy tiếng: “Cô ấy đồng ý rồi!”

“Vậ à?” Hấn lướt ngón tay nhẹ nhàng trên máy tính bảng, chăm chú xem tin tức.

“Xem cái gì đấy?”

“Giá vàng rớt nữa rồi.” Hấn bình thản nói.

“Mày có chơi vàng quai đầu mà quan tâm làm gì?”

“Thì chỉ là xem để biết thôi...” Hấn không có nhã hứng chơi vàng hay cổ phiếu gì sất. Cái thứ đồ đen lên xuống thất thường ấy dễ mất tiền ngu lắm!

“Ồ... Mà mày có muốn xem những thông tin khá là hay ho về Thùy Anh không? Cô ta thú vị phết.” Harry hào hứng nói.

“Không rảnh.”

“... Mày nhất định sẽ hối hận cho coi... Những thông tin tao đào mộ được có nhiều cái cực kì hay luôn!”

“Ví dụ thử xem.” Hấn nhướn mày.

Khoa Trình đập cửa xông vào, tiến tới choàng tay lên người Harry, cười ha ha: “Đang nói đến cái gì đấy mà coi bộ hấp dẫn thế?” Hấn vừa đi khỏi quán cafe là vội đến đây ngay.

“Về nhỏ Thùy Anh ấy mà.” Harry đẩy người tên biến thái đang ôm mình ra.

“Cô ta á? Cô ta làm sao?”

“Con nhỏ đó... Nói thế nào nhỉ, trình độ Tiếng Anh của cô ta không kém người bản xứ là bao. Tao còn tưởng nhỏ đó phải có tới mấy cái chứng chỉ rồi, ai ngờ chẳng có cái nào sất. Không những thế, tao còn đào được bằng điểm của nhỏ đó hồi cấp ba, môn Anh thấp tè tè luôn. Cô ta cũng chưa từng du học, suốt hồi đại học cũng không có học thêm ở đâu... Làm thế nào? Làm thế nào cô ta nói được chuẩn xác như thế?” Harry nói đầy thắc mắc.

“Xời, học trên mạng được mà.” Khoa Trình phẩy tay.

“=... Nhưng khả năng giao tiếp của cô ta rất thành thục là đằng khác ấy... Về điểm này thì các web dạy tiếng anh online hiện nay chưa làm được.”

“Ồ thì...” Khoa Trình gãi gãi tai.

Trần Minh Quân chớp chớp mắt, chăm chú nhìn vào máy tính bảng: “Còn gì nữa không?”

“Tất nhiên là còn.” Harry đập tay lên mặt bàn: “Nhớ cái đêm mà cô ta với mày đi lạc không? Cô ta biết lái xe phải chứ?”

“Ừ.” Không những biết mà còn lái tốt nữa cơ, bằng chứng là hấn đã ngủ cực kì ngon.

“Nhưng cô ta chưa từng đi học lái xe mà, cũng không có bằng cấp gì hết...” Harry kêu lên: “Thật đúng là lạ!”

“Nghe mày nói, tao lại nhớ tới một chuyện...” Khoa Trình xuýt xoa: “Chuyện cái camera bị nhiễu ấy...”

“Mày kể rồi mà. Ấy thế đã đi gặp cô hỏi chuyện chưa?” Harry hóng hót.

“Rồi, gặp rồi... Cô ta nói cô ta bị mộng du.” Khoa Trình nhún vai: “Tin được không đây, tịu mày?”

“Mộng... mộng du?” Harry nhấc lại rồi bật cười: “Hấn là cổ lại nói trong vụ ăn trộm vừa rồi là cổ vô tội đi? Đến là buồn cười, vậy sao giờ cô ta mới nói? nói ngay từ đầu có phải tốt hơn không?”

“Thùy Anh nói là mai mới đi khám...” Khoa Trình xoa xoa cằm: “Nhưng mà tao thấy, có vẻ không phải cô ta bị mộng du đâu...”

“Hm? Ý mày là cô ta nói dối?” Trần Minh Quân ngẩng đầu lên.

“Không phải thế... Có lẽ là cô ta mắc bệnh gì đó chẳng? Nhưng không phải mộng du đâu... Cái tướng đi kì kì trong đoạn video ấy, tao thấy không giống mộng du...” Khoa Trình phân tích.

“=... Hoy ngay đi cha nội. Nổi hết da gà rồi này.” Harry ớn lạnh sống lưng.

“Gi đâu. Thôi thì đợi mai nhỏ đó đi khám rồi xem... Thực sự là cái đoạn video này làm tao mất ngủ mấy đêm mày ạ.” Khoa TRình bật cười: “Xem Quỷ

Quyết tao còn không thấy sợ bằng cái video 3 phút ấy. Đúng thật là...=)))”

“Ồ ờ, mà thôi, đừng nhắc tới nhỏ đó nữa. Chúng ta kiếm gì đó ăn đi, kệ thằng Quân cho nó ngồi xem giá vàng rớt lên rớt xuống toét mắt luôn. Đi, anh em mình đi.” Harry đặt một xấp tài liệu lên mặt bàn, rồi choàng tay kéo Khoa Trình ra khỏi phòng.

Cửa chậm chậm khép lại.

Lúc này, Trần Minh Quân mới từ từ buông máy tính bảng xuống, cầm xấp tài liệu lên xem. Cũng khá dày, toàn bộ đều là những thông tin cơ bản về Thùy Anh, vô cùng chi tiết. Hắn nhoen miệng cười:

“Bạn tốt phải thế chứ !”=)))

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Phuong Anh ra khỏi bệnh viện Tâm Thần Trung Ương thì trời cũng đã quá trưa. Cô xoa xoa bụng. Thật đói ! Nhưng sao lại chẳng thấy muốn ăn một cái gì nhỉ? Cứ buồn bực làm sao ấy...

Cô thở dài, rút điện thoại ra gọi cho Thùy Anh:

“Alo !” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói thân thuộc.

“Phuong Anh hả?... Sao cô không nói gì? Phuong Anh, cô còn giữ máy không thể?...”

“Phuong Anh...”

Cô thấy Thùy Anh có dấu hiệu chuẩn bị cúp máy, liền vội vàng trả lời lại: “Alo ! Tôi đây.”

“Ồ, sao giờ cô mới trả lời? Làm tôi lo muốn chết...”

“Xin lỗi... À, tôi vừa đi khám về xong.”

“Khám? Sao cô không nói cho tôi biết cô đi khám o_o??? À mà bỏ đi vậy, kết quả thế nào?”

“Không có bệnh, rất bình thường.” Phuong Anh khịt mũi.

“Vậy hả? Tốt quá rồi...” Tiếng cười haha đầy vui vẻ của Thùy Anh vang lên từ đầu dây bên kia.

Phuong Anh run cả người, trong mắt cô đầy lo âu. Nhưng sau cùng, vẫn phải nén lại, cười đáp trả: “Tôi sắp đi Thái Lan 3 ngày.”

“Ồ, đi du lịch hả? Hộ chiếu ở ngăn bàn ấy.”

“Không phải du lịch, có chút việc thôi ! Còn hộ chiếu thì tôi biết rồi.”

“Ừm, vậy bao giờ bay?”

“Sáng mai.”

“Sớm vậy ư? Cô có muốn tôi ra sân bay tiễn cô không?”

“Thôi khỏi.”

“Ok. Dù sao tôi cũng chẳng muốn dậy sớm...” Cô ta cười hi hi.

“Ừ. Cúp máy đây.” Phuong Anh nhoen miệng rồi tắt máy.

Nụ cười trên môi cô bỗng chốc cứng lại, rồi hoàn toàn méo xệch đi.

Cô vừa nói dối Thùy Anh. Thật là quá chùng tệ mà, cô không thể để cô ta biết chuyện đi khám ngày hôm nay được.

Bởi vì khám như không. Ông bác sĩ nói biểu hiện “đi lại lung tung trong đêm” và “giấc mơ ngắn” quả thực rất giống với triệu chứng mộng du, nhưng khi cô kể cho ông ta về cái camera đã quay lại lúc cô mộng du (tất nhiên là không nói chuyện cô trộm đồ) và ông ấy cứ một mực khẳng định rằng tưởng đi như thế không thể nào là mộng du được.

Ông ta nói với cô rất nhiều về các triệu chứng của mộng du và nói cô nhắc người nhà theo sát mình vào ban đêm để xem các hiện tượng xảy ra có giống không rồi quay lại sau.

Đã thế ông ta còn cười đùa cô rằng: “Nếu không phải mộng du mà bị như thế chắc là ma nhập rồi”. Ohaha ! - _ - Vui tính dữ luôn.

Nói chung là cô thấy lo lắng, cũng không thể tự tiện đi mua thuốc uống lung tung được.

Nếu không phải mộng du thì là bệnh quái gì chứ??

Phuong Anh cắn móng tay, suy tư.

Chợt, điện thoại của cô rung lên, báo hiệu một cuộc gọi đến. Cô nhìn con số lạ hoắc trên màn hình, ngần người ra phân vân không biết có nên nhận hay không.

“Alo !” Cuối cùng thì vẫn là nhận.

“Hello baby~~~~” giọng nói cọt nhả oang oác vang lên.

“Baby?” Khóe mắt cô giật giật, ai mà lại gọi cô như vậy???: “Ai thế?”

“Ồ kia. Baby quen giọng của tôi nhanh thế, mới chiều nào chúng ta còn ngồi trong quán cà phê tâm sự qua lại mà...” Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười haha khoái trá.

“Đồ điên.” Cô cười khẩy, lập tức cúp máy. Hẳn là ông bạn nào đó rảnh quá nên ngồi bấm đại số trên gáí đây mà. Chiều nào ngồi tâm sự? - _ - Cô ấy hả, không có đâu nha!

Chưa được mấy giây thì điện thoại lại tiếp tục rung. Cô bực tức: “Còn muốn gì nữa???”

“Đừng nóng, nãy tôi chỉ đùa thôi !... Đùa mà thôi !”

“phí tiền điện thoại chỉ để đùa, tôi bị thần kinh chặc???” Cô quát.

“Rồi rồi, nghiêm túc, nghiêm túc liền - _-... Là tôi Khoa TRình đây mà.”

“Khoa TRình- anh chàng phó tổng R&SY ấy hả?”

“Đúng rồi.”

“Làm thế nào anh có số của tôi??”

“Hỏi bạn đưa cho.”

“Bạn nào?”

“Harry ấy, chắc cô biết cậu ta nhỉ?”

Phuong Anh tay cầm điện thoại siết chặt hơn, đúng thiệt tình người ta nói không nên đưa số điện thoại lung tung là rất đúng mà: “Thôi bỏ đi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Nghe nói hôm nay cô đi khám, kết quả thế nào rồi?”

“Anh cần biết để làm gì?” Cô bực dọc.

“Nghe giọng cô thế này, chắc là không như ý nguyện rồi...” Tiếng cười khúc khích vang lên.

“Ồ đấy thì sao? Nếu hỏi xong rồi thì tôi cúp máy đây...” Cô tức giận, cái giọng điệu của anh chàng này thật quá khinh khinh mà.

“Từ từ đã...”

“Gì nữa?”

“Harry muốn chuyển lời cho cô. Nói là sáng mai có mưa nên đã dời sang ngày kia bay. Thế thôi !”

“Mưa phùn mà, đâu đáng lo ngại lắm đâu.” Cô thắc mắc.

“Đừng hỏi tôi, Harry chỉ nhắc tôi nói với cô thế thôi !”

“Biết rồi, cảm ơn.” Cô cúp máy.

Cô ngả người lên giường, nằm vật xuống, quá trời mệt mỏi. Hôm nay chả hiểu sao cô chỉ đi dạo phố có chút mà mệt hết cả người thế này chứ?

Đúng là tắm xong thoải mái hơn hẳn.

Cơ mà mấy giờ rồi nhỉ?

Cô vội tay lấy điện thoại ra xem: 10h58'. Nhìn xuống dưới, thấy có tin nhắn mới từ Thùy Anh được gửi cách đây một tiếng. Cô vội ấn vào xem.

Thùy Anh: [Hey! Cái mà cô bảo là phi logic trong vụ mẹ tôi là như nào?]

Thùy Anh: [Cô đọc bài báo ấy ở đâu?]

Thùy Anh: [Sao không trả lời?]

Thùy Anh: [Hay là cô đang ở trên máy bay rồi nên không trả lời được???]

Phuong Anh thấy vậy, nhắn trả: [Lên mạng tìm bài báo V.com viết về mẹ cô đi.]

[V.com? Ok.] Chưa đầy một phút sau đã có tin nhắn mới chuyển đến.

[Ừ.]

[Tôi đọc rồi, sao nữa?]

[Này nhé !

1 - Những người mắc bệnh về tim mạch khi bị truy tìm thường đột quỵ và ngã xuống. Thời gian ngã xuống rất nhanh, chỉ khoảng 1, 2s, căng lắm là 5s , không có slow motion như trong phim. Theo quán tính, con người sẽ khụy đầu gối và ngã về phía trước. Chiếc xe ở khoảng cách đủ xa để bà Trâm đẩy cô lên tận lề đường thì trong 1, 2s hoặc 5s đó, làm thế nào mà người điều khiển xe có thể có đủ thời gian chạy đến và quẹo trái rồi túm tóc bà Trâm? Nếu lúc đó bà Trâm chưa ngã thì sức mạnh siêu nhiên nào để bà đứng được khi nào bộ không còn khả năng điều khiển?

2 - Nếu bà Trâm đi từ bên trái sang bên phải, chiếc xe đầu tiên không thể túm được tóc bà. Nếu bà Trâm đi từ phía bên phải sang bên trái thì trường hợp này hoàn toàn có thể. Đi xe với vận tốc nhanh thì khi cua, xe sẽ ma sát với đường và trượt dài theo quán tính. Người điều khiển xe (kể cả tay đua F1) sẽ không dám bỏ một tay ra nắm tóc ai đó vì đảm bảo thả tay lái ra sẽ hôn đất ngay. Kể cả người điều khiển xe có thể làm điều phi lý này thì làm cách nào hẳn có thể túm tóc bà Trâm rồi ghì chặt lấy cổ? Tung đầu bà ấy lên rồi bắt lấy cần cổ như với cái bút chì?

3 - Làm thế nào mà anh thanh niên thứ 2 có thể nắm được chân bà Trâm đang-ở-sát-mặt-đất khi anh đang lướt xe với tốc độ kinh hoàng? Nằm luôn xuống đất ý hả? Và làm thế nào anh ấy dựng xe dậy được? Hoặc là cúi xuống? Chiếc xe mô tô phân khối nhỏ, chiều cao ít nhất cũng khoảng 740 mm. Cúi xuống nắm chân bà Trâm, anh không thể nhìn thấy được đường đồng thời mất thăng bằng khi điều khiển xe, nếu rẽ ngược lại, đảm bảo xác bà Trâm sẽ hoặc là đập vào mặt anh ấy rồi cả hai ngã xuống, hoặc là anh bị chéo tay rồi nằm đo đất. Nhân tiện thì hai chiếc xe đi cho dù song song xác cũng sẽ bị kéo lê một đoạn ngắn. Đằng này anh thứ 2 đi theo ngay đằng sau, nếu muốn túm được chân bà thì chỉ có thể đuổi theo dài dài.

4 - Hệ thống xương của một người trưởng thành bao gồm 206 cái xương, 32 chiếc răng và một mạng lưới các cấu trúc khác kết nối xương lại với nhau. Độ cứng của xương được so sánh với bê tông cốt thép, dây chằng còn dai hơn cả cao su. Thịt người là các tế bào liên kết chặt chẽ mà chỉ khi dùng vật sắc nhọn ta mới có thể cắt đứt. Cỗ hòm con người bao gồm dây thần kinh, khí quản và ống dẫn thức ăn được chạy dọc theo xương cột sống, xương cột sống gắn với xương sọ tạo thành một thể liền mạch.

Thế nên nếu kéo dẫn như trong bài báo nói thì thật quá sức phi lý rồi. Cô có cảm thấy thế không?]

[Wow ! Phuong Anh à, cô thông minh thật đó. Thật ra cái camera ghi lại vụ mẹ tôi bị giết nó chỉ có một tí ti bé xíu xíu bên góc phải thôi ! Nên không nhìn rõ được hành vi giết người đâu. Cái thời ấy mấy phóng viên dựa vào camera đây mà chế tác ra đủ trò lươn. Nói chung là mỗi trang viết một kiểu ấy, cô thử tìm vài trang khác mà đọc xem.]

[Vậy thì mẹ cô đã chết như thế nào?]

[Tôi không biết.]

[Tại sao cô lại không biết được??? Cô chẳng phải chính là bé gái đi cùng bà ấy sao?]

[Không phải đâu. Quả thực tôi đó đúng là tôi ở cùng mẹ, nhưng bé gái đi cùng mẹ tôi lúc bà ấy bị giết là... Huyền Nhung đó.]

[Hà?] Phương ANh hoàn toàn kinh ngạc.

Nghĩa Trang Thành Phố, 1 giờ sáng.

“Soi... soi đèn pin lên coi tụi bây, tối quá !” Một giọng nói khe khẽ vang lên.

Người đứng sau nghe vậy, huyếch phát vào cùi chỏ thẳng bên cạnh để nó lỏng ngóng bật ra cái đèn pin.

“Bây giờ nhè ! Thằng Dũng- mày qua bên kia xem có cái mộ nào đáng giá không thì dùng đá gõ ba cái lên bia mộ ra hiệu, còn mày, Hùng, mày đi bên kia đi. Tao đi lối này. Nghe thấy tiếng gõ thì im lặng đi về phía ấy, cảm phát ra một tiếng động. Rõ chưa?” Một tên quay xuống, dận dò hai đứa đàn em

“Nhưng... Nhưng Hoàng đại ca à, em sợ lắm ! Đứng là khu nghĩa trang này toàn chôn cất người giàu có nhưng, nhưng mà nhiều ma lắm !...” Cái gã còm nhom tên Dũng mặt đã tái xanh lên. Gã nhìn xung quanh, run lấy bầy.

“Cái thằng nhát cáy.” Thằng Hùng thì trông bự con hơn, nó cốc đầu thằng kia một cái rõ mạnh: “Muốn giàu thì phải cực một tí đi chứ !!! Mày muốn chúng ta mãi mãi chỉ là thằng bốc vác ở công trường chắc?”

Gã Dũng kia nuốt nước bọt, bốt run hơn hẵn, rồi gật gật đầu. Ba thằng chia nhau ra, đi về ba phía khác nhau.

Gã Hoàng gan dạ nhất đám. Gã đi một lượt, sẫm soi hết mộ này đến mộ khác vẫn chưa tìm được cái nào vừa ý. Nghe nói là có mộ chôn cất trăm triệu trong hòm, là cái nào, cái nào nhỉ? Gã thì chẳng biết chữ đâu, nhưng cứ dựa vào cách bài trí ngôi mộ thì chắc cái nào to đẹp nhất hẵn là cho người giàu nhất rồi.

Gã Hùng thì nhát hơn, được cái, thằng này láu cá dã man. Nó đã tìm hiểu trước một vài người giàu giàu được chôn ở đây rồi. Còn thủ sẵn theo một cái danh sách tên để tìm cho dễ nữa.

Gã Dũng thì quả là một tên nhát cáy. Đã sợ ma lại còn đi theo nghiệp đào trộm mộ. Thật là... Cứ đi lom khom lung quanh thế, với cái bộ dạng sợ sệt thế kia thì làm ăn cái gì?

Ba tên càng đi càng tách xa nhau. Chúng lục tìm soàn soạt trong đêm, và cũng chờ đợi tiếng gõ vào bia mộ cầu đồng bọn nữa. Cuối cùng thì cái điều mà chúng nó chờ mong nhất cũng tới...

“Cốc, cốc, cốc.”

Đêm tĩnh mịch, ba tiếng gõ nhẹ mà âm vang xa vô cùng, đủ để đánh thức lòng tham trong bọn chúng và câu dẫn chúng tới.

“Cốc, cốc, cốc... Cốc, cốc cốc...”

Tiếng gõ lại vang lên, dồn dập hơn. Thằng Hoàng men theo lối cũ, hai mắt sáng cả lên. Chắc hẳn phải là ngôi mộ giàu có lắm chúng nó mới gấp gáp thế này.

“Cốc, cốc, cốc” Tiếng gõ cuối cùng vừa biến mất thì thằng Hoàng cũng vừa kịp tới. Gã là kẻ tới thứ hai, sau thằng Dũng, và cuối cùng là thằng Hùng mãi mới lật đật chạy tới.

Gã Hoàng chỉ vào ngôi mộ trước mặt: “Cái này hả? Mày chắc chứ Dũng?”

“Ừa, không phải đại ca gõ à? Em có gõ đâu mà biết.”

“Ờ cái thằng này hay nhỉ? Mày ở đây đầu tiên, không mày gõ thì là ai?” Gã Hoàng xì một tiếng.

“Em thì em không gõ... Tại nó ở gần em nhất nên em nghe cái thì tới liền thôi !” Gã Dũng kia run run nói: “Nếu thế thì có phải ma gõ không...” Mặt gã như sắp méo.

“Ma với chả quỷ.” Gã Hoàng không nương tay cốc đầu thằng Dũng một cái rồi gã gọi: “Hùng, mày qua đây xem cái mộ này coi.”

“Đại ca cứ để em.” Thằng Hùng tiến tới, nhìn chăm chăm vào bia mộ rồi bất ngờ thốt lên: “Oh ! người này là Nguyễn Quỳnh Trâm- đại minh tinh bị giết dã man tại LA này... Ủa, đứa nào tìm được hay thế? Bà ta giàu lắm đó !”

“Nguyễn Quỳnh Trâm... Mà thôi kệ mẹ cái danh tính đi, mày nói coi xem lúc bà chết thì có chôn tiền hay gì xuống cùng không?”

“Chắc là có đầy đại ca ạ. Chồng bà ta là triệu phú mà, với cả lúc còn sống bà này cũng nổi tiếng lắm ! Fans nhiều vô số luôn... Hay là, triển đi đại ca?” Thằng Hùng hai mắt sáng lên. Đúng là tham tiền có khác.

“Ồ, Dũng, mày lấy xèng lại đây.” Gã Hoàng gật đầu rồi nói tiếp: “Áy mà bà này chết năm bao nhiêu thế, sao di ảnh trông như cháu gái tao ấy. Trẻ vãi.”

“Bà ta chết lúc gần 40 thôi ! Nổi tiếng là mỹ nhân không tuổi đó.”

“Mỹ nhân không tuổi là cái thể loại dẻo gì vậy?”

“Là người có nhan sắc trẻ trường tồn theo thời gian ấy đại ca. Lâu già ấy.”

“Ồ, ước gì con vợ tao cũng ‘không tuổi’, dẻo mẹ mới 55 thôi mà già như cụ tao rồi ấy.” Gã Hoàng lăm bằm chửi.

“Đại ca phải ước rằng bà ta mới chết hôm qua mới phải. Nếu bà ta mới chết hôm qua, chúng ta vẫn được bữa tình dục ra trò đấy.” Mắt gã Hùng quắc lên đầy vẻ dè già.

“Được đấy, đào xong con mẹ này, chúng ta tìm mấy cái mộ thiếu nữ mới chôn đào ra, cướp được gì thì cướp, còn lại thì triển cái xác thôi ! Mày nhắc tao mới nhớ, dẻo mẹ bao năm rồi chưa chịch con nào...” Gã Hoàng bật cười dâm dề.

“Phải là loại hàng ngon như bà mình tỉnh này này, xơi oi, mặt đẹp mà thân hình thì bóng mắt... Tiếc là bây giờ cũng hóa thành bộ xương khô mất rồi, tiếc thật.” Gã Hùng chẹp lưỡi.

“Xềng đây ạ.” Gã Dũng lật đật chạy tới liền húng ngay một cái cốc vào đầu.

“Đem, mày đi ỉa hay sao mà lâu v*l. Để bố mày phải chờ.” Gã Hoàng bực tức nói, rồi chia cho mỗi đứa một cái xềng, ra lệnh: “Đào mau.”

Thằng Hùng cúi xuống hùng hục đào rất nhanh. Thằng Hoàng thấy thằng Dũng cứ ngần ngừ, khó chịu ra mặt: “Cái thằng kia, không vào đào mau đi, đứng ngẩn ra đó làm gì???”

“Đại, đại ca à... Chúng ta đi mộ khác được không?” Gã Dũng cầm cây xềng, run run.

“Làm gì?”

“Chẳng lẽ đại ca không thấy lạ sao?... Không ai trong chúng ta gõ vào tấm bia này, vậy thì ai đã gõ?” Gã lầy bầy nói ra từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Mày thấy chuyện đó còn quan trọng à? Kệ mẹ ai gõ thì dù sao cũng là chúng ta có lợi kia. Vào đào mau.” Gã Hoàng mắt kiên nhẫn quát: “Mày cứ như cái thằng điên ấy, ở đó mà run với rẩy rồi sau này cạp cứt mà nuôi vợ con mày ấy.”

“Đại ca nói chí phải. Cái thằng, đã nhát lại còn...” Hùng vừa ngẩng đầu lên vừa cười đều cang.

“Đại ca, anh, chẳng lẽ hai người không thấy sợ? Không quan trọng? Rõ ràng là kẻ gõ nhất định có mục đích là dụ dỗ chúng ta tới đây... Dù là người hay ma quỷ đi nữa thì đều không ổn một chút nào...” Gã Dũng run kịch liệt hơn.

“Mày gõ chứ còn ai? Còn có thể là ai khác ngoài mày đã gõ??? Á Á, mày đang lừa tao đúng không? Mày muốn hù dọa tao phải không?” Gã Hoàng túm lấy cổ áo tên Dũng kia, lăm le quả đấm trên tay chỉ trực đấm vào mặt người đối diện.

“Thiệt tình...” Hùng lắc đầu, xềng lại lia xuống, xói từng chút đất lên.

“Đại ca... Đại ca...” Gã kia sợ run người, lắc đầu loạn xạ.

“Đại cái gì mà đại? Tao hỏi lại, mày gõ đúng không?” Gã Hoàng trừng lớn hai mắt, trong đêm tối thêm phần man rợ.

“Em... em không biết... Em không biết...”

“Thế là con chó nào hả??? Chẳng lẽ là người đội mồ lên gõ chắc??? HẢ????” Gã gần từng tiếng.

“Là tôi gõ.” Một giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái vang lên trong đêm tĩnh mịch.

Gã Hùng ngừng tay đào xới, gã Hoàng kia kinh ngạc đến mức tay đơ cả lại, còn gã Dũng kia, vừa quay ra nhìn liền xanh mét cả mặt lại.

Chẳng biết từ bao giờ, phía cuối ngôi mộ đã xuất hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp, mặc bộ đồ ngủ phong phanh, tóc xõa ra, bay bay theo chiều gió. Chi

là, ánh mắt của cô ta nhìn ba người họ dửng dưng vô cùng.

“Mày là ai?” Gã Hoàng buông tay đang túm cổ áo tên kia ra, neho mắt nhìn cô gái đó.

“Là kẻ vừa gõ.” Cô gái đó cười mà như không, tựa hồ thập phần huyền bí.

“Mày đến đây có mục đích gì? Hay cũng là kẻ đào mộ trộm. Muốn hợp tác?” Gã Hoàng nhìn cô gái đó, thậm tệ lườm một cái, ở đâu ra một cô em xinh như thiên thần thế này chứ?

Cô gái đó mỉm cười, hất mặt về phía trước: “Đàn em của ngài chạy hết cả rồi kia. Như vậy sao hợp tác được?”

“Cái gì?” Gã Hoàng vội vã quay lại. Thấy hai thằng kia đang thi nhau chạy, chạy xoắn cả quần lại. Chẳng biết từ lúc nào mà chuồn nhanh thế không biết.

“Cái đám nhát gan...” Gã lăm bằm chửi rủa. Tự nhiên lại bỏ chạy hết ráo là sao???

Rồi gã quay sang, hề hề mấy tiếng với cô gái đó: “Kệ tụi nó đi, chúng ta hợp tác đào ngôi mộ này được chứ?”

“Ồi dào, anh bạn ơi, ngôi mộ này chả có gì đâu... Với cả, tôi cũng không có ý định hợp tác đào mộ của chính mình. Chúng ta ra mộ khác được chứ?” Cô gái đó bật cười lạnh lạnh, giữa đêm vọng ra những âm thanh không thể rùng rợn hơn.

Chân tóc gã dựng đứng lên, gã quay lại, mặt đã xanh đi: “Mộ... mộ của mày?”

Cô gái đó không đáp, chỉ lặng lặng đứng đó và mỉm cười.

Gã nhìn lên tấm bia mộ, trên đó có một tấm ảnh thẻ nhỏ in khuôn mặt của chủ nhân ngôi mộ. Hấn nhìn cô gái, rồi lại nhìn tấm ảnh thẻ, chân nhũn ra...

giống quá ! giống nhau quá !... Thực sự là quá giống...

“Sao vậy? Không muốn hợp tác nữa sao?” Cô gái chậm chậm tiến tới.

“Ah...” Gã sụp người xuống, run lẩy bả lẩy bẩy, xua xua tay về phía cô gái: “Đừng... Đừng đến đây.... !!!”

“Hm? Tại sao?” Cô ta quả nhiên dừng lại thật, cười thật tươi.

“Tôi... tôi xin lỗi... Tôi xin lỗi... Tôi xin lỗi mà...” Gã sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu, không ngừng run rẩy.

“Xin lỗi? Sao có thể là lỗi của ông được, là tôi gọi lũ chuột cống các người tới đây mà...” Cô gái đó híp mắt lại, đầu hơi nghiêng sang một bên: “Mỗi tội, trước khi đi thì lấp hộ tôi cái mộ lại được chứ, ông bạn?”

“Vâng, vâng...” Gã gật đầu như một cái máy, Lật đà lật đật đứng dậy. Loạng choạng cầm cái xẻng, xới đất đổ lại nguyên như ban đầu. Chỉ là, do quá run, xúc được mấy xẻng thì toàn tuột mất nên mãi một lúc lâu sau mới đắp lại xong.

Gã vứt vội cái xẻng xuống, rồi bỏ chạy thục mạng. Gặp quỷ rồi, lời đồn quả không ngoa mà.

Sau khi gã đi, cô gái nọ mới ngồi thụp xuống, nhẹ nhàng dùng tay chạm lên bức bia mộ, khuôn mặt đầy nét buồn bã, đau thương.

Một hồi lâu sau, mới từ từ trèo lên phần mộ, nằm lên đó, chân khép lại, hai tay đặt trước bụng, rồi mới từ từ nhắm mắt lại.

Cô ta đang ngủ à?

...

Lạnh quá ! Lạnh quá đi mất.

Chắn, chắn đâu rồi?

Phuong Anh đưa tay quờ quạng xung quanh, sờ mãi chẳng thấy cái chắn đâu thì nhũn mảy, ruột cục thì cô đá nó đi đâu rồi đây?

Phuong Anh từ từ mở mắt, vừa mở ra liền thấy một bầu trời đen kịt không một áng mây. Cô chớp mắt mấy lần, dần dần tỉnh ngủ hẳn.

Cô nhìn sang bên phải, thấy một đồng mộ đập vào mắt, nhìn sang trái, cũng một đồng mộ khác. Sờ sờ dưới người mình, cô đang nằm trên cái gì thế này? Sao lại thô ráp như đất ấy nhỉ?

“A.” Cô hét lên rồi trở mình, lăn đùng xuống đất.

Mông bị đập mạnh nên đau vô cùng. Nhưng dù đau đến mấy thì cũng không bằng nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng cô vào lúc này.

Cái gì đây? Đây là nghĩa trang mà. Hôn nữa cái nghĩa trang này trông cũng quen quen.

Óa? Đừng nói này giờ cô nằm trên mộ người ta mà ngủ ngon lành nhé??? Sao lại thế...???

Đến đây, Phương Anh mới ngẩn ra, phải rồi..

Huhu, cái bệnh mộng du đáng sợ này. T_T

Cô lật đật bò dậy, xoa xoa cái mộng, nhìn dáo dác tính tìm lối ra thì chợt để ý tới bia mộ mình vừa nằm lên: Nguyễn Quỳnh Trâm

Oh? Mẹ Thùy ANh đây mà. Chúa ơi ! Sao lại thế này nhii???

Cô gãi gãi đầu, hình như phần mộ có vết ịch đào bới thì phải... Nghĩ tới đây cô đột nhiên thấy rùng hết cả mình. Vội vã lướt đi không muốn nhìn lại thêm lần nào nữa. Phương Anh cô không phải dạng nhất gan, nhưng trong tình cảnh rợn da gà này thì cũng đúng là nên sợ một chút một phải.

Lòng vòng một hồi, cũng ra khỏi được nghĩa trang. Nhưng vì không có xu nào trong người nên cô đành phải chịu rét mà chạy bộ về. May là còn nhớ được đường đấy không thì chắc chết quá.

A! Thật là khổ mà. Chả lẽ từ lần sau lại khóa chân tay mình vào mấy cái cột giường cho khỏi đi lung tung???

May là cũng gần hồi, đi tầm nửa tiếng là về tới nhà ngay ấy mà.

Chỉ là cô thấy hơi lạ, sao cửa nhà lại không khóa thế này, chẳng lẽ “ai đó” tốt bụng tới mức biết cô mộng du mà mở cửa sẵn như thế này???

=_= Đòi nào..... Chắc lúc cô mộng du quên khóa cửa rồi..

Phương Anh bước vào, lục tìm trong túi áo xem có chìa khóa không, quả nhiên là có thật. Cô khóa cửa lại, lên nhà.

Vốn dĩ cô định một bước thẳng lên tầng ba đi ngủ tiếp lại nghe thấy có tiếng gì đó rất quái dị phát ra từ phía cuối hành lang tầng hai. Ấy chẳng phải là phòng của Huyền Nhung sao?

Phương Anh tò mò, liền tiến tới ngăn ngại không biết có nên mở cửa hay không?

Cô đứng im một hồi lâu rồi quyết định nhòm qua lỗ ổ khóa để ngó vào. Vì phạm vi nhìn rất nhỏ hẹp nên cô không thể thấy gì khác ngoài nửa thân dưới của cô ta đang ngồi trên giường, hai tay đưa lên, có vẻ là đang ôm mặt khóc thì phải. Chẳng lẽ mấy âm thanh quái dị đấy là tiếng khóc của cô ta? Mấy giờ rồi mà cô mới về?? Mà sao lại không bật hẳn đèn lên mà lại bật có mỗi cái đèn bàn nhỉ?

Tôi quá ! Chả nhìn rõ gì cả. Liệu cô có nên bước vào hỏi thăm không?

Ấy mà, hình như cô ta đang nói gì thì phải. Phương Anh ghé sát tai vào, chăm chú lắng nghe:

“Ồi đừng, đừng làm thế với bà ấy... Mẹ,... mẹ ơi... Tại sao? Tại sao mẹ lại làm thế... Ồi mẹ ơi... Chết rồi... Bà ấy chết rồi...”

“Không phải... Không thể nào... Mẹ, mẹ... Con đã nói là không muốn tới, bà ấy sẽ ám con đấy mẹ ơi... Mẹ.... Con đã nói bà ấy sẽ ám con mà... Huhu, bà ta chưa chết... bà ta chưa chết..”

“Mẹ..... !!!! Đừng đánh con, con biết rồi... Con xin lỗi ! Con xin lỗi mà... Bà ấy chết rồi, bà ấy chết rồi... Nhưng bà ấy ám con mẹ ơi... !!! Huhu.”

Phương Anh nghi hoặc. Cô ta đang nói chuyện với ai thế? Mẹ ư? Bà Thiên Mỹ ngủ rồi mà. Thế còn người đàn bà đã chết là ai? Liệu có phải là bà Quỳnh TRâm không? Eo, sao nói ngày càng nhỏ đi thế này, chả nghe được cái gì nữa cả. Ý, sao đã tắt đèn đi ngủ rồi à? Chẳng còn chút động tĩnh nào cả.

Hình như đã có chuyện gì đó xảy ra với Huyền Nhung thì phải... Liên quan tới bà Thiên Mỹ, bà Quỳnh Trâm? Thế thì có thể là gì???

Cô tưởng tượng ra đủ loại đáp án, cái nào cũng có phần mơ hồ không xác định được.

Có lẽ là Huyền Nhung biết gì đó, cô ta nhất định là biết gì đó... Mà nhất định là có liên quan tới bà QUỳnh Trâm.

Chắc mai phải gặp cô ta nói chuyện mới được.

“Huyền Nhung, Huyền Nhung... Từ từ đã.” Thấy cô ta chuẩn bị lên xe đi làm, Phương Anh vội vã đuổi theo.

“Có chuyện gì?” Cô ta quay ra, không giấu giếm lạnh nhạt với cô.

“À, chỉ là tôi có chuyện muốn hỏi một chút ấy mà. Không biết cô có rảnh không, chúng ta ra quán cà phê đằng kia nói chuyện chút nhé?” Phương Anh cười hi hi.

“Không rảnh.” Huyền Nhung trùng mắt với cô, rồi mở cửa xe ra, đang định ngồi vào thì đã bị Phương Anh cản lại.

“Từ từ đã nào. Tôi thực sự có chuyện rất quan trọng muốn hỏi mà.” Phương Anh dè dặt nói.

“Chuyện quan trọng là chuyện gì?” Cô ta nhướn mày.

“À à, chúng ta ra đằng kia nói được chứ?”

“Cô cứ nói xem cô định nói chuyện gì với trước coi, nếu hứng thú thì tôi sẽ nghe.”

“Nếu thế thì...” Phương Anh ngập ngừng: “Tôi muốn hỏi chút chuyện liên quan tới mẹ tôi.”

“Mẹ cô???” Huyền Nhung nhắc lại, giọng khề rít lên: “Hóa ra là do cô bày trò à???”

“Bày trò gì cơ...” Cô ngó người.

Huyền Nhung tức đến run bần bật, ánh mắt cô ta nhìn cô như muốn giết người. Huyền Nhung đóng sập cửa xe lại, nghiêng răng với cô: “Thùy Anh, tôi phải nói với cô bao nhiêu lần nữa thì cô mới chịu hiểu...???”

“Hờ? Há?... Cô đang nói gì thế?” Cô ta làm sao thế này?

“Tôi đã bảo rồi, cái chết của mẹ cô tôi không biết gì cả, tôi chẳng biết gì cả. Tại sao cô vẫn làm thế với tôi??? Cô muốn nghe tôi nói gì nào??? Muốn tôi tường thuật lại cái chết của mẹ cô sao?... Tại sao cô lại làm thế với tôi???...” Cô ta ấn vào vai cô, khiến cô ngã dúi dụi ra sau.

“Cô biết là tôi sợ mà... Cô biết là tôi rất sợ mà vẫn làm thế sao? Cô thấy bày trò hại tôi như thế thì cô thu được cái gì nào? Có được câu trả lời mà cô vừa ý không?” Cô ta mở túi xách ra, vớt một tờ giấy nhàu nát về phía cô: “Xem ra tôi chẳng cần phải đi kiểm tra nét chữ nữa rồi.

“Chắc từ nay về sau phải khóa cửa phòng lại thôi, thật đáng sợ.” Cô ta lạnh lùng nói với cô rồi bước vào trong xe, đóng sập cửa lại.

p/s: Không liên quan nhưng có ai xem the remix 2016 không? :3

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Huyền Nhung đi rồi, Phương Anh mới từ từ đứng dậy, phui sạch quần áo rồi mở tờ giấy ra, bên trong chẳng có cái gì khác ngoài hình vẽ..... một chấm đỏ. To đùng cách mạng. À quên, bên trái còn có chữ “Bo” bé xíu cùng màu nữa.

???

Vì cái này mà đêm qua cô ta mới khóc nức nở như vậy???

@@???

Không phải chứ, ruột cục thì dấu chấm này có ý nghĩa gì mà cô ta lại sợ tới vậy??? Ax, gọi cho Thùy Anh xem nào.

...

“Dấu chấm đỏ rất to á?” giọng Thùy Anh lên có vẻ rất kinh ngạc.

“Ừ, vì nó mà Huyền Nhung khóc dữ lắm! Cái chấm đỏ là sao, vì cô ta cho rằng do tôi bày trò nên ắt hẳn cô ta phải có lý do nào đó mới cho rằng tôi làm chứ hả?”

“Ừm... Cái chấm đỏ được vẽ bằng gì?”

“Hình như là son ấy, ah, phí phạm quá đi.”

“Son? Đây đây, mau mau xuống gara đi...” Thùy Anh chợt nhớ ra gì đó.

“Để làm gì?”

“Cứ xuống đi, à, cô có biết cái nhà kho cũ cũ trong gara không?”

“Có, tôi còn có cả chìa khóa này.”

“Mau lấy xuống rồi đi vào nhà kho ấy đi, nhanh lên...” giọng Thùy Anh đầy vẻ gấp gáp,

Dù không hiểu chuyện gì, nhưng Phương Anh vẫn răm rắp làm theo, có vẻ Thùy Anh đã đoán ra được gì đó.

“Rồi, mở cửa nhà kho rồi, sao nữa?”

“Đi vào tìm cái bàn trang điểm mà có cái gương ấy...”

“Ừ ừ...” Cô dáo dác nhìn xung quanh, khi đã thấy cái bàn ở tít sâu trong một góc thì vội vã tiến tới: “Thấy rồi.”

“Mở ngăn kéo ra, tìm cái hộp gỗ hình chữ nhật ấy.”

Phương Anh vừa mở ngay ngăn đầu tiên thì liền thấy cái hộp Thùy Anh dặn luôn, cô phần khởi lời ra: “Rồi rồi...”

“Mở đi, bên trong có mấy loại son ấy, cô thử từng cái ra mặt sau tờ giấy ấy, xem có cái nào giống màu không?”

“Ừ, cũng tầm 5,6 cái, không nhiều lắm ! Để tôi thử coi...” Phương Anh mở nắp son, quẹt từng cái lên một rồi đem ra so sánh: “Ồ, có thật nè.”

“Son loại gì?”

“Là son màu đỏ tươi của MAC*”

(*) Mac: Nhãn hiệu mỹ phẩm của Hoa Kỳ.

“MAC? Trời ơi, nó là cái son mà năm xưa mẹ tôi thích nhất...” Thùy Anh kêu lên như không thể tin nổi.

“Thật sao?” Phương Anh kinh ngạc, rồi cô chợt nhớ ra gì đó: “VẬY người đã viết tờ giấy này là...?”

Cả cô và Thùy Anh đều đang liên tưởng đến chung một đối tượng, nhưng...

Thùy Anh vội vã bác bỏ ý kiến này: “Không thể, mẹ tôi chết rồi, mà thì không thể cầm bút được. Mà khoan, thế ngoài chấm tròn đó thì còn ghi gì khác không?”

“Có, còn có chữ ‘Bo’ nhỏ xíu bên trái nữa.”

“BoO?”

“Ừ, cô nhận ra gì à?” Phương Anh hỏi hốt.

“Không.” Thùy Anh lắc đầu: “Từ này lạ quá ! Tôi chưa nghe tới bao giờ, nên cũng chẳng biết ý nghĩa gì nữa.”

“Hơ... Thế giờ làm sao?”

“Có gì cô chụp lại tờ giấy ấy đi rồi gửi cho tôi.”

“Ừ. Biết đâu lại nhớ ra gì đó...” Cô gật đầu.

Phương Anh ra khỏi nhà kho, khóa cửa lại rồi đứng đờ đẫn rồi đi.

Lúc này, bà Thiên Mỹ đang núp sau mấy cái ô tô gần đó mới thò mặt ra.

Hóa ra con bé này không phải Thùy Anh.

Mất bà ta kẻo sang lên đây hiểm độc, thảo nào dạo này con bé này cứ như biến thành người khác. Được lắm !!!

Nhưng con bé là ai? Thùy Anh không có chị em sinh đôi nào tên Phương Anh cả. Thế còn, Thùy Anh thật đang ở đâu???

Mà kệ đi, Thùy Anh hay Phương Anh gì thì bây giờ còn quan trọng nữa sao, việc trước mắt, nhất định phải theo sát xem con bé này định làm gì cái đã.

Bà Thiên Mỹ thấy trống ngực đập thình thịch, linh cảm xấu cứ thi nhau ủa về.

Không ổn, ngày càng không ổn.

Nó biết gì đó, con bé đó nhất định không đơn giản.

Bà ta đưa tay chống cằm, mặt ưu tư. Kè đã viết tờ giấy ấy, không thể nào chứ...??

Nguyễn Quỳnh Trâm, mà chết rồi thì hãy yên ổn làm ma đi, đừng có vất vưởng quanh đây bày trò ám hại nhau nữa.

Mày chết rồi !!!

[Vi tới nay thím Ba xin nghỉ nên đi với Nhung cứ ra ngoài ăn đi ạ, con đi có chút việc bận nên không nấu cơm được ạ]

Bà Thiên Mỹ vừa tắm xong thì nhận được tin nhắn từ Thùy Anh, cũng chẳng buồn nhắn tin lại.

Một lát sau, khi đã thấy chiếc ô tô màu ghi đi ra khỏi cổng, Phương Anh mới cười thầm, vội vàng từ quán cafe bên đường quay lại nhà. Cô đã phải nói dối chuyện thím Ba nghỉ để dụ được hai mẹ con nhà này ra ngoài, ổn giờ, đã thành công !

Cô biết, cô đang tự ý hành động.

Cô cũng biết, Thùy Anh đang rất muốn điều tra lại vụ án của mẹ mình, và có vẻ khó khăn trong liên hệ với bên luật sư và công tố.

Cô thì không phải chuyện của mình nên cũng chẳng muốn để ý mấy, nhưng Huyền Nhung, rồi bà Thiên Mỹ, cô đã nghi ngờ mấy ngày rồi. Chắc chắn hai người này có liên quan tới cái chết của bà Trâm. Cô dám khẳng định là như vậy.

Phương Anh đã không ngừng tự nói với chính mình, đừng nghi ngờ nữa, đừng nhúng mũi vào chuyện của người ta nữa... Nhưng cô không thể, cô thể kìm lại được....

Cô biết, Huyền Nhung viết nhật ký, cô ta có thói quen ấy... Cô còn biết cả chỗ cô ta giấu nhật kí cơ, chỉ là chưa bao giờ đọc vì cảm thấy làm thế rất vô duyên thôi !

Cô nghĩ là nếu cô ta biết gì đó, cô ta nhất định sẽ ghi lại.

Phương Anh khóa chặt cửa, rồi lén lút lên phòng Huyền Nhung. Cô dung chổi khua vào gầm giường, lôi ra được một cái thùng giấy nhỏ, đựng đầy những quyển sổ. Đây là nhật kí theo từng năm của Huyền Nhung, bìa ghi rõ năm nào với năm nào. Cô lấy ra thử quyển “2015”, đọc.

“20 tháng 12 năm 2015. (ngày hôm nay)

Mình mệt mỏi quá, vừa mới về đến nhà là lên phòng luôn. Tưởng được nghỉ ngơi, ai ngờ ‘thứ đó’ lại xuất hiện.

Lần này không phải biển số xe hay ảnh người đó nữa, mà là một tờ giấy có chữ ‘BoO’, chữ ‘o’ cuối cùng được để to đùng, trong khi hai chữ còn lại thì bé xiu. Nó được viết bằng son, loại son mà trước đây người đó thích nhất...

Mình sợ quá ! Hình như bà ấy chưa chết? không thể nào, tận mắt mình nhìn thấy bà ta bị chém lia cổ cơ mà?

...”

Chém lia cổ?

Mắt Phương Anh sáng lên. Cô đổ cả thùng ra, lục tìm cuốn nhật kí ghi năm 2000. Năm đó, Huyền Nhung cũng 14 tuổi.

Và kia, tí tận đáy thùng, quyển sổ to màu đen ghi bằng bút xóa “2000”. Cô cầm lên, mới biết có khóa, là khóa số đây mà. Sao mấy quyển khác không có khóa mà quyển này lại có? Nhất định trong này có điều gì đó bí mật.

Mật khẩu là bao nhiêu nhỉ? Bao nhiêu??

Ah, cái này không đoán được, vì mật khẩu là do nhà sản xuất đưa ra cơ mà. Xem nào. Cái này phải động não.

Thường thì mã số đưa ra rất khó thuộc, cứ cho là ban đầu mua về ngày nào cũng viết thì mật khẩu có thể sẽ nhớ, nhưng đã 15 năm trôi đi, muốn xem lại nhật kí, chỉ sợ không nhớ nổi mật khẩu. Cô ta liệu có để lại mật khẩu ở đâu không nhỉ?

Cô lật ngang lật dọc, quay trái quay phải, mấy lần liền như thế vẫn chẳng phát hiện ra điều gì. Bất lực buông tay, lúc này cúi xuống mới nhìn vào gáy sổ, đã bong lớp băng dính ra. Phương Anh nghi hoặc, cầm lên đưa gáy sát mắt, không nhìn được sang bên kia. Trong cái gáy này có gì đó.

Phương Anh chạy xuống nhà, lấy chiếc đĩa gỗ có thân nhỏ, chui vừa được gáy sổ mang lên. Cô chọc vào, rồi ấn mạnh, một tờ giấy rơi ra từ đầu kia gáy sách.

Phương Anh mừng rỡ, nhặt lên, à vâng, mật khẩu đây rồi.

Cô bấm mặt khẩu, nhẹ nhàng mở sổ ra, long cực kì vui mừng. Cô mở hết sức nhẹ nhàng, vì giấy cũng cũ lắm rồi, cố gắng tìm kiếm ngày 13 tháng 12(*) xem cô ta có viết gì không.

(*) ngày bà Quỳnh Trâm chết.

Huyền Nhung chữ viết đẹp đấy chứ, chỉ mỗi tội rồi quá, đôi khi lại còn sai chính tả... À thôi, bỏ qua mục này đi, vấn đề quan trọng trước mắt là: Không tìm thấy.

Ngày nào Huyền Nhung cũng viết nhật kí đều đặn, vậy thì tại sao ngày 13 tháng 12 lại không viết gì?

Xem nào, liệu có phải nhìn nhầm không? Ngày 12 tháng 12 đấy... Nhưng tại sao tiếp đó lại là ngày 14 tháng 12??

Phuong Anh banh mắt ra nhìn, mồ hôi bắt đầu vã ra.

Có dấu hiệu bị xé, đúng rồi, có dấu hiệu bị xé đi mất.

Phuong Anh đứng dậy, gấp quyển sổ lại rồi nhìn xung quanh phòng Huyền Nhung, cô cắn móng tay. Cô ta nhất định chưa có vút, mà chỉ là đang tạm thời giữ ở đâu đó thôi, quanh quanh phòng này... Bao nhiêu năm xem phim mách bảo cô rằng, nhất định là bị giấu đi rồi... Ở đâu được ta?

Trước đây cô đã từng phải đi lau dọn phòng cho cô ta rồi, cực kì bừa bộn, nhưng tại vì phải lau nhiều phòng khác nên cô lau phòng này rất qua loa, dọn dẹp cũng chẳng để ý cái gì với cái gì... Chẳng lẽ bây giờ lại lật tung lên tìm?

Phuong Anh cúi xuống nhìn đồng hồ, hơn 8 giờ rồi, tầm nửa tiếng nữa thì hai mẹ con nhà kia sẽ về, hoàn toàn không đủ thời gian lật lên tìm rồi sắp lại.

Bỏ đi, cứ đem quyển sổ này về nghiên cứu đã.

Cô lấy một quyển sổ khác dày tương tự như quyển sổ nhật kí 2000 của Huyền Nhung, để xuống đáy thùng, rồi xếp lại đồng sổ kia vào. Tiếp đó, dùng giẻ lau lau sạch chỗ bụi trên mặt đất, làm cho mọi thứ sạch sẽ như ban đầu rồi mới từ từ chuẩn đi.

Đêm nay, cô nhất định phải cày xong quyển sổ này.

“Mẹ, con nghĩ không phải là Thùy Anh làm đâu, mẹ tha cho nó đi.” Huyền Nhung buông dao nĩa trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn bà Thiên Mỹ.

“Mẹ đã làm gì con nhỏ đó đâu.” Bà ta nhướn mày, rồi đưa một thìa súp vào miệng, bộ dạng vô cùng không quan tâm.

“Mẹ.” Lòng mày Huyền Nhung cau lại. Chỉ cần nhìn bộ dạng mẹ mình bây giờ, cô phần nào đoán được mẹ nhất định lại đang toan tính gì đó.

“Ăn đi. Mẹ có dạy con nói chuyện trong lúc đang ăn uống không?” Bà ta gắt, nổi đóa lên. Rồi lại tiếp tục cúi xuống ăn nốt bát súp, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rượu vang.

“Mẹ, con xin mẹ... Thực sự thì ‘cái đó’ Thùy Anh không thể nào biết được đâu ạ, nên cái tờ giấy hôm qua con nhận được không thể là do cô ta gửi được...”

“Làm sao con biết chắc là nó không biết chuyện gì? Con không thấy dạo này nó nổi loạn hơn bình thường à? Huống hồ gì, trước đây nó còn từng gửi cho con bao nhiêu thứ còn kinh tởm hơn thế.” Bà Thiên Mỹ cười lạnh lùng.

“Phải, cô ta ném chuột chết lên giường của con, đổ rác vào cặp xách của con, còn vẽ bậy vào ảnh thẻ cả con... Đáng sợ nhất là dán cả ảnh mẹ cô ta quanh phòng con... Nhưng cô ta làm thế là vì tức giận, là vì căm hận mẹ con mình, hơn cả, lúc đó cô ta cũng mới là một đứa trẻ 15,16 tuổi mà thôi! Cô ta không biết gì cả.” Huyền Nhung được đà, phản ứng quyết liệt.

“Thế chứ đứa nào sáng nay khăng khăng là do Thùy Anh gửi? Còn đẩy ngã người ta ra...”

“Là con, tại con nhất thời nóng nảy nên không kiềm chế được...” Huyền Nhung khổ sở nói.

“Im ngay.” Bà ta hết chịu nổi, gạt, hai mắt trừng lên: “Là nó gửi. Chính là nó chứ không phải ai khác. Nó đang dần biết hết mọi chuyện, từ lâu rồi, nó đã âm thầm nuôi ý định tìm ra sự thật... Chỉ có thể là nó thôi, ngoài ra, chỉ có ta, con, và kẻ-đã-chết đó hiểu ý nghĩa của ‘BoO’, ta tin là con không nói ra đâu nhì, Huyền Nhung?”

“Vâng... Nhưng mà con thấy Thùy Anh nó...”

“Không nói nữa. Tao đã bảo rồi, ngoài nó ra thì không thể là ai khác được. Chẳng lẽ là mẹ nó đội mồ lên gửi cho mày à con??? Bà ta chết rồi mày nghe không?” Thiên Mỹ nghiêng răng nghiêng lợi, môi run run chửi.

“Con...”

“Mày thấy tao đã làm gì nó chưa mà bảo vệ nó ghê vậy hả? Mày sợ tao giết nó chắc? Hay là thuê người chém đứt đầu nó đi...???” Bà ta hoàn toàn không kiềm chế được, hai tay siết lại, lời nói phun ra thì cay độc vô cùng.

Huyền Nhung cúi đầu, vai run lên.

“Vâng...” Cô ta lí nhí không thành lời.

p/s: Nhiều người nói rằng để theo hướng ngôn tình lãng mạn thì hay hơn, bạn an tâm, sẽ có lãng mạn, sẽ có tình yêu chứ không phải chỉ kinh dị không thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nhật Kí Của Huyền Nhung 14 Tuổi

Phương Anh khóa chặt cửa phòng mình lại, nhẹ nhàng ôm cuốn sổ ngồi vào bàn. Cô bật đèn bàn lên, hồi hộp mở trang đầu tiên.

Ngày kí của Huyền Nhung 14 tuổi rút cuộc thì có cái gì bí mật?

“1 tháng 1 năm 2000

Bây giờ là 12 giờ đêm, mình đang ăn mì gạo và xem TV đón Tết tây một mình. Mẹ bận ở trường quay, chưa về.

Đáng lý, mình và mẹ có thể cùng nhau ăn mì, cùng nhau xem TV, nhưng chỉ vì đạo diễn đột nhiên gọi bảo đến quay một lát rồi về nên mẹ không thể ở nhà với mình được. Mẹ đi từ 8 giờ tối rồi, giờ vẫn chưa thấy về... Chắc mẹ đang lại đón Tết tây ở quán rượu nào rồi.

Nếu mẹ đã say, thì cầu mong mẹ đừng về nhà cho tới khi tỉnh rượu. Mẹ say toàn đánh mình, rồi la hét gọi mình là “con đi Quỳnh Trâm” thôi ! Đau lắm !

...”

“28 tháng 2 năm 2000

Mấy đêm rồi mẹ chưa về nhà, liệu mẹ có biết túi mì gạo sắp hết không nhỉ? Nếu biết mẹ sẽ lại mắng mình ăn tham cho xem... Buồn lắm !

Sắp đến Tết rồi, mình muốn được đi xem pháo hoa và ngắm hoa đào nở quá !

Nếu mình làm mẹ vui, mẹ sẽ dẫn mình đi chăng?

Nhưng mà, mẹ sẽ vui khi nào nhỉ? À, khi uống rượu, uống rồi đánh mình, thấy mẹ cười hả hê lắm !

Chỉ là, sao mẹ lại ghét cái cô mình tính xinh ơi là xinh Nguyễn Quỳnh Trâm nhỉ? Còn gọi cô ấy là ‘con đi’ nữa. Mình thấy cô ấy ở trên TV được mọi người yêu quý lắm mà. Mẹ thật kì !

...”

“19 tháng 3 năm 2000

Hóa ra, mẹ mình chỉ là một diễn viên đóng thế, cũng chẳng phải người chuyên đóng vai công chúa xinh đẹp trên TV. Mẹ nói dối mình, nếu mình mà không nghe được từ bọn trong lớp thì mình còn tưởng mẹ mình nổi tiếng lắm !

Mẹ bảo, mẹ không được đóng vai chính là vì do cái cô Quỳnh Trâm gì đó. Cô ta đúng là đồ xấu xa.

Nếu xét ra, mẹ mình đẹp hơn cô ta nhiều nhé ! Mặc dù mẹ hơi nát rượu, hơi nóng tính một tí, nhưng mẹ diễn hay cực kì.

Nhờ có mẹ, mà năm nào ở trường mà có hội kịch biểu diễn trên sân khấu, mình đều được đóng vai chính hết. Ai cũng khen mình diễn tự nhiên, khen mình xinh đẹp,... chắc mình giống mẹ, trời sinh đã có tố chất làm diễn viên chăng? Chỉ là mẹ hơi đen đui một chút, mãi chẳng phát lên được chút nào.

...”

“5 tháng 4 năm 2000

Hôm nay mình dậy muộn, thế là mì mẹ nấu trụng hết. Mì trụng ăn không ngon, với lại, cũng sắp vào giờ rồi, nên mình đôi co với mẹ, cứ khẳng khẳng không chịu ăn.

Thế là mẹ tức, túm tóc mình gì vào bát mì, giọng dữ tợn lắm: Mày có chịu ăn không?

Vâng, con ăn đây ạ.

Mình vừa khóc vừa ăn. Mì trôi xuống cổ họng rồi còn bị nấc lên, mẹ nhìn mình, rồi đánh vào má mình: Mày xem mày ăn kia, có ngứa mắt không cơ chứ?

Con xin lỗi. Con ăn từ tẻ lại ngay đây. Mình nói vậy, và gấp mì bỏ vào miệng, cố gắng vừa nhai vừa nhịn đau. Mẹ đánh mạnh quá, má mình hình như đang nóng lên.

Khổ nỗi, càng muốn nhịn, mình càng khóc to hơn, bát mì mãi vẫn chưa vơi đi tí nào. Mẹ lại tát mình, mạnh hơn, đau hơn: Tao bảo mày ăn dứt à mà mày khóc? Khóc cái nỗi gì? Nín ngay.

Thế là mình lại nói: Vâng, con không khóc nữa.

Mình sợ, đến mức nước mắt vẫn tuôn ra nhưng không dám bật thành tiếng. Mình biết, mình không thể ngăn nó chảy ra được, thế là đành lặng lẽ cúi đầu, gắng mà ăn cho kì hết.

Rồi đang ăn thì chảy máu mũi, nó nhỏ đầy xuống bát mì. Mình sợ mẹ mắng, nên cố hít lại, rồi dùng thìa khuấy tô mì lên, cho tan máu vào nước. May sao mà nó chỉ chảy có vài giọt rồi ngừng.

...

Mình từ nhỏ rồi quen ăn nhất vẫn là mì, nên thỉnh thoảng rảnh rỗi, vẫn thử xuống bếp mày mò làm vài món mì mới... Nhưng quả thực, lần đầu tiên ăn máu chan mì, dù nó không tanh nhưng mình vẫn buồn nôn vô cùng..."

“3 tháng 5 năm 2000

Hôm nay có ông lạ lạ mặt đến trường đợi mình sau tan học, Ông ta vừa béo, vừa râu ria, trông cực kì dè giả. Ông ta cứ tiến tới bắt chuyện với mình, còn nói muốn ăn kem không thì dẫn đi, muốn mua váy mới không mua cho,... Cô giáo dạy, những kẻ như thế là kẻ xấu, họ đang dụ dỗ mình để hòng bắt cóc mình, không nên tiếp chuyện.

Ông ta còn tự nhận là có quen mẹ, làm mình đã nghi lại càng nghi.

Mình sợ quá, liền cầm đầu bỏ chạy thục mạng. Ông ta còn đuổi theo, í ới gọi mình, nhưng chỉ được một đoạn ngắn thôi ! Mình biết mà, cái chân ngắn một mẩu đó thì chạy chiếc gì chứ.

Thế là mình chạy về nhà, phấn khởi khoe với mẹ rằng mình đã biết tránh kẻ lạ mặt có ý đồ xấu, biết tự bảo vệ chính mình, tưởng mẹ khen, ai ngờ mẹ lại cười cười rồi bảo: Đúng là cái đồ ngu, có sừng không biết hướng.

Mình ngẩn ra: Ồ, thế mẹ quen ông ấy à?....

Mẹ nói: Ồ, ông ta chính là người một tuần nay mua mì, mua bimbin, socola,... về cho mày đây.

Con tưởng đó là tiền mẹ quay phim mua về cho con chứ?

Mày nghĩ cái chức danh diễn viên đóng thế thì tiền cát-xê được bao nhiêu? Mày đúng là ngu hết cả phần thiên hạ rồi con ạ. Lần sau, có ai khác đến và nói sẽ mua quà cho mày thì cứ ngoan ngoãn mà đi theo, rồi thỏa thích mua gì thì mua. Mày nhìn mày xem, ranh con gầy còm nhom thế này thì ai thèm bắt cóc, ai thèm mua mày về chứ?

Vâng, con nhớ rồi.

“Có sừng mà không biết hướng”...

“23 tháng 5 năm 2000

Cuối cùng mình cũng hiểu tại sao mẹ lại bảo mình đi theo mấy người đàn ông đó rồi. Họ là người bao mẹ mà. Mình thật đúng là đồ ngốc.

À, chiều nay, mình đã lên mẹ đạp xe ra trường quay. Mẹ mà biết, chắc sẽ đánh mình chết mất. Nhớ cách đây vài năm, cái hồi mới học văn miêu tả, có đề bài là: Hãy miêu tả về người mẹ kính yêu của em. Thế là mình viết tất cả về mẹ mình, tên của mẹ, nghề nghiệp của mẹ, về đẹp của mẹ,... Cô giáo cho mình 9 điểm, mình vui lắm ! Bọn trong lớp tranh nhau mượn bài của mình để đọc, rồi cứ ồ à về ngạc nhiên lắm: ‘Đây là mẹ mày á?’, ‘Thật ư?’, ‘Mẹ mày làm diễn viên sao?’,... Mình hơi bị phồng mũi đấy. Đã bảo mà, mẹ mình rất tuyệt vời.

Nhưng khi mình về khoe với mẹ, thì mình xé toạc nó ra, đánh mình, rồi nói mình là 'con lợn ăn tồn com tồn gạo mà chẳng thông minh ra tí nào'.

Mẹ bảo, mẹ rất xấu hổ nếu mình xuất hiện trước công chúng với tư cách là con gái mẹ. Minh hỏi, mẹ ghét con à? Mẹ chỉ cười rồi nói, không.

Mẹ cũng bảo, sau này nổi tiếng rồi, sẽ cho mình gặp bố, và công khai mình trước công chúng.

Thế là dù rất đau, nhưng mình vẫn cười.

Mình tin mẹ, mình sẽ đợi. Chỉ là, tò mò quá, nên mới liều một lần đạp xe ra để được nhìn thấy mẹ đóng phim.

Mình tìm chỗ gửi xe, rồi chạy bộ ra chỗ vườn hoa nơi mẹ đóng phim.

Đó là lần đầu tiên mình được tới nơi xa hoa như vậy. Vườn hoa đó nằm giữa một khu đô thị, giữa bạt ngàn những căn biệt thự đồ sộ ấy. Mình cứ mãi miết ngắm nhìn hoài thôi, liệu có bao giờ mình được sống ở đây không nhỉ?

Từ xa, mình đã thấy dân ở đây vây quanh khu vườn ấy, cũng không đông lắm. Thế là mình hớn hờ chạy sang, núp cạnh một cái cây gần hồ và thừa người nhất để được nhìn thấy mẹ.

Hình như là họ đang nghỉ một chút giữa chừng, người trong đoàn làm phim không nhiều lắm, nên chỉ cần quan sát một chút là thấy ngay. Mẹ đang ngồi dưới gốc cây, tay cầm kịch bản lăm nhăm đọc. Trông mẹ thật đơn độc, một mình ngồi đấy, không ai thêm đoái hoài gì tới.

Rồi mình nhìn sang trái một chút, lại thấy một cô rất xinh đang ngồi trên ghế trải, đầu có bạt che, bên cạnh còn có một cái bàn nhỏ, trên cái bàn ấy đầy ắp hoa quả và đồ ăn. Thình thoảng lại có người chạy lại, hỏi han gì đó, lại còn có người bưng nước đến hầu hạ tận nơi,...

Mình lúi từ trong túi quần ra một tờ giấy báo cũ, trên đó là ảnh một người đã được cắt ra, đó là ảnh của cô minh tinh Quỳnh Trâm- “con đĩ” trong lòng mẹ. Mình nhìn tờ báo, rồi lại nhìn cô gái đó, và mình chắc chắn, người đó là minh tinh Quỳnh Trâm.

Đúng là hình ảnh đối lập.

Năm xưa, cả mẹ mình và cô ấy cùng học chung một trường đại học, chung một phòng kí túc xá, thân hay ghét thì mình không biết, nhưng nói chung thì từ thời ấy là cả hai đều đã nổi tiếng là xinh đẹp nhất nhì rồi.

Sau này ra trường, đều khởi nghiệp tại cùng 1 công ty, đều chung một ước mơ là trở thành diễn viên thực thụ. Và rồi, kẻ lên voi, kẻ xuống chó.

Mẹ mình đóng nhiều phim, nhưng lượng người xem cực kì ít, thậm chí là những phim đầu tư tiền tỷ, cũng đều thất bại thảm hại. Mẹ mình cứ tuột dốc dần, rồi hoàn toàn trở nên mờ nhạt trong làng giải trí. Ngược lại, cái cô Quỳnh Trâm ấy, thì cứ đóng phim nào là phim ấy thành công vang dội, ngày càng nổi tiếng, và bây giờ, đã trở thành ngôi sao hạng A của giới showbiz Việt Nam.

Hình như mẹ có vẻ không bằng lòng cho lắm!

Mà thôi kệ đi, mẹ không bằng lòng cũng đúng. Bà cô Quỳnh Trâm đó, xinh thì cũng xinh. Nhưng rõ ràng mẹ mình đẹp hơn. Cô ta, cô ta lấy cái gì mà có được chồng giàu, sự nghiệp thăng tiến?

Thật không công bằng, không công bằng...

Mình trừng mắt lên nhìn về phía bà ta, nào ngờ đúng lúc đó, có cái con bé từ đâu nhảy ra không biết, vỗ bộp phát lên vai mình. Nó mặc bộ đồng phục cấp hai trường Arm – ngôi trường quốc tế chuyên dành cho con nhà giàu, rồi cười toe toét với mình: Bạn là fan của minh tinh Quỳnh Trâm hả?

Mình lúng túng, không biết làm sao nên cứ gật đầu đại. Chắc nó thấy mình cảm hình bà ta nên tưởng bở, thôi kệ đi...Lúc ấy, mình mới nhìn kĩ mặt nó, rất xinh. Chỉ là sao lại giống...?

Nó cười híp cả mắt, rồi nắm tay mình kéo vào giữa trường quay. Mình sợ tới xanh mặt, nó kéo mình tới chỗ minh tinh Quỳnh Trâm đấy mà. Chẳng lẽ nó biết mình đang lăm bằm chữ bà ta? Không phải chứ?

Mình không dám giãy, lại sợ mẹ nhìn thấy nên cứ cúi gầm mặt xuống mà đi.

Mẹ ơi, có bạn này là fan của mẹ này. Bạn ấy ngại không dám gặp nên con kéo bạn ấy vào này. Con nhỏ đó buông tay mình ra, rồi nhào vào lòng người phụ nữ đó.

Mình cứ ngẩn ra không biết nói gì nữa, tim mình cứ đập thình thịch ấy. Hóa ra là mẹ con à, thảo nào lại thấy giống tới thế, xem ra tí nữa thì mình đụng phải thú dữ rồi.. Hai mẹ con bọn họ cứ trò chuyện qua lại, trông thân mật mà hạnh phúc lắm!... Mình nhìn mà nhức nhối hai con mắt.

Rồi bà ấy đột nhiên vẫy vẫy tay gọi mình đến gần đấy.

Thế là mình tiến tới thật, biết sao được nữa. Chào cô ạ.

Chào cháu. Bà ta cười thật tươi.

Cháu... Cháu rất hâm mộ cô ạ. Cô có thể bắt tay cháu không ạ? Mình cố cười, rồi ngẩng đầu lên. Mình diễn rất sâu.

Được chứ. Rồi bà ấy nắm tay mình, thật chặt. Còn mình thì cười thật tươi, như thể mừng rỡ lắm! Bà ấy cũng cười nữa, nụ cười rất đẹp, khiến bao nhiêu ghét bỏ trong lòng mình cứ thể bay biến hết. Thật kì lạ lắm sao.

Ngay sau đó thì đạo diễn nói bắt đầu quay tiếp, mình mới giật mình, viện cớ đó mà trốn về. Không biết mẹ có để ý không nữa....

Không ổn. Mình phải ghét cái cô Quỳnh Trâm đó, phải thật ghét... Vì mẹ, mình không thể thích cô này được, mẹ sẽ đánh mình chết mất...”

“5 tháng 6 năm 2000

Đạo này mẹ hiền dễ sợ. Hôm qua mẹ say rượu, lao đảo về, mình còn tưởng sắp bị ăn đánh. Nào ngờ đâu mẹ chỉ ôm lấy mình, khóc nức nở nói gì mà ‘Các người cứ đợi đấy’, ‘Đồ chết tiệt’, ‘Mày tưởng mày hơn tao’, ‘Trời ơi, tao sẽ không tha cho mày’,... Rồi lăn đùng ra ngủ li bì.

...”

“12 tháng 7 năm 2000

Hôm nay lúc ăn cơm, mình mới để ý mẹ cứ liên tục mở ra mở vào sổ tiết kiệm. Mình liền hỏi, mẹ đang làm gì vậy?

Mẹ bảo, kiểm tra tiền.

Mình lại hỏi, nhiều tiền không mẹ?

Nhiều với mày, ít với tao.

Là bao nhiêu ạ?

Gần 1 tỷ đồng.

Wow! Mình phấn khởi hẳn, mẹ đòi đòi rồi ă? Tự nhiên ở đâu ra nhiều tiền thế ă?

Đổi con khi. Tiền tao tiết kiệm mấy năm nay đấy.

Mình phì cười, mẹ tiết kiệm làm gì? Cứ đem ra mà tiêu, chẳng nào mà chả có người bao rồi. Tiền đấy sao mẹ không đi mua váy áo, trang sức về đeo cho sướng, cho giàu có? Mẹ muốn sống trong nhung lụa lắm mà.

Mày thì biết cái gì về ‘giàu có’? Muốn sống sướng nhất thời thì cứ đem tiền này mà đốt, còn muốn sống sướng cả đời, phải biết tính toán, đem đồng này đổi thành... ở thành cái gì đó thật đáng giá. Hiểu chưa?

Vâng.

Mày ấy, ngu lắm. Thật chẳng hiểu chuyện gì cả...

Vâng, con sẽ học tập mẹ ă, con sẽ thông minh, sẽ cố gắng hiểu chuyện...

Ừ, ngoan thế chứ, lấy tiền này đi mua đồ ăn vặt đi, tùy thích nhé...!!!”

“8 tháng 7 năm 2000

Mẹ hỏi mình, mày có muốn học trường quốc tế không?

Mình gãi gãi đầu, nghĩ nghĩ rồi đáp, nhưng nhà mình làm gì có tiền?

Tao hỏi thế nào thì mày trả lời thế đi, tao có bao giờ bắt mày phải tự trả học phí đâu mà lo.

Vâng, con muốn. Mình gật đầu, chắc mẹ lại câu được ông đại gia nào rồi.

Vậy tốt. Mẹ cười, rồi chẳng nói gì nữa. Còn đưa tiền cho mình, bảo mình muốn ăn gì thì cứ đi mua mà ăn đi.

Mẹ cho mình nhiều tiền lắm. Điều đó càng làm mình tin, mẹ chắc phải câu được con cá vàng rồi... Haha”

“14 tháng 8 năm 2000

Đạo này mẹ chăm chỉ mua báo ghê ! Toàn là báo giải trí. Chẳng biết mẹ xem gì mà ngày nào cũng mua ấy. Mẹ chả mấy khi lên báo, có lên cũng toàn đại loại kiểu ‘sao nữ ăn mặc hở hang’,...mua nhiều như vậy làm gì chứ?

À quên, mình vừa giành được giải trong cuộc thi tiếng Anh của hội đồng Anh, tuyệt thật. Mẹ hứa sẽ cho mình học trường quốc tế, nếu thế thì lên tới đại học, liệu mẹ có lo cho mình đi du học được không nhỉ?

Ái chà, muốn tới Mỹ quá !

Sau này mình sẽ vào một công ty lớn thật lớn làm việc, kiếm thật nhiều tiền, rồi cưới một anh chàng giàu có,...”

“20 tháng 9 năm 2000

Mình chuyển nhà rồi. Không phải sống trong căn nhà cấp 4 xập xệ đấy nữa, mà là một chung cư to oí là to ấy...”

“9 tháng 10 năm 2000

Hôm nay tan học, mình về nhà, vừa lên tới tầng thì được chứng kiến một cảnh không mấy đẹp mắt.

3 người phụ nữ vây lấy mẹ mình ở trước cửa nhà. Mình vội vã chạy lại nấp ở gần đó, quan sát.

Trong 3 người ấy, có một người phụ nữ đứng giữa trông rất quen, có vẻ là chị đại cầm đầu tới đây gây sự. Mình gãi gãi đầu, rồi mới chợt nhớ ra. Người đó chẳng phải là con mụ vợ của gã đại gia mới bao mẹ hơn tháng nay đây mà. Cách đây không lâu, mẹ có cho mình xem hình bà ta, dặn nếu thấy thì phải tránh xa thật xa.

Ah, tìm đến nhanh ghê!

Mình rất ngoan ngoãn ngồi im, không dám hé mặt ra nhìn nữa. Thay vào đó, mình lại đóng tai lên nghe lén. Chỗ nấp cũng không quá xa, lại thêm giọng mụ mụ đầy rõ to nữa.

“Đ*т mẹ mày, trông mặt xinh thế này mà lại đi sống dựa vào cái nghề đi điểm ấy à? Mày thiếu tiền hay sao hả? Mày lên giường với ông già nhà tao mấy lần rồi để mà lão ấy bỏ bê tao cả tháng???... A, con đi này,...” Hình như bà ta tát mẹ mình...

“Xin chị nói năng cẩn thận ạ, em và chồng chị chỉ là đi ăn với nhau vài lần...”

“Ồ thế con mặt l*н nào vào khách sạn với chồng tao tối qua??? Tao có hẳn hình đây. Mày thích trả treo không?? Tao tát chết con mẹ mày giờ.”

“Nghe nói mày là diễn viên? Diễn viên gì vậy? Phim người lớn hả? Ôi haha, chị xem, cái ngành giải trí thời nay thối nát không cơ chứ??”

“Nó còn có đứa con gái học lớp 8, 9 gì rồi cơ, khéo sau này cũng nối nghiệp mẹ nó... A, mày trùng mắt với tao á? Con cụ nhà mày, tao nói sai à? Mày xem mày làm mẹ thế có được không? Tao thật không hiểu nổi loại gái đi như mày sẽ nuôi dạy con thành cái gì nữa...???”

“Móc mắt nó đi chị, à hay thôi, chị em mình cứ tung chuyện này cho lũ phóng viên, để tụi nó xử đẹp vụ này đi...”

...

Đúng cái lúc bà hàng xóm đi ngang qua, mẹ mình nhanh chóng đóng sập cửa lại. Bọn họ tiếp tục đứng ngoài chửi một thôi một hồi, mãi mới thấy bảo vệ lên đuổi về.

Mình vào nhà, thấy mẹ ngồi ôm mặt khóc trên ghế sofa. Mẹ đang buồn bực, tốt nhất không nên lại gần, kéo mẹ tức lên lại cho mình ăn đánh. Thế là, mình cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ, mở sách vở ra học bài.

Mình đang học chưa được bao lâu thì nghe thoáng có tiếng rì rầm nói chuyện ngoài phòng khách. Mình mở hé cửa, rồi thò mặt ra. Mẹ đang gọi điện thoại cho ai đó, ánh mắt rất đáng sợ.

“Cuóp hết chứng cứ... Ừ, bao nhiêu tiền cũng được... Nhanh vào đây... Không, không giết, nhưng phải đánh... Ừ, ừ, đánh thật mạnh vào... Cứ nhắm thẳng mặt mà đánh cho tao...”

Mẹ nói ngắn thôi, nhưng rất cay độc, toàn những lời kiểu ‘Đánh cho chảy máu mũi, sưng phồng môi thì thôi...’

Mình rùng cả người, mẹ đang nói chuyện với những kẻ chuyên đi ‘giải quyết hộ’? Hóa ra, mẹ tích tiền để làm những chuyện như vậy ư?

Làm thế nào mẹ quen được với bọn chúng?”

Phuong Anh khóc sung cả mắt. Cô không ngờ Huyền NHung lại có một tuổi thơ như vậy. Cô ta vốn là một đứa trẻ ngây thơ, lại luôn bị giáo dục theo cách như vậy... Bảo sao cô ta sợ mẹ... Hóa ra là vì thế này ư?

“16 tháng 11 năm 2000

Mẹ ngày càng trở nên đáng sợ. Mình không hiểu nổi, ngoài việc thuê bọn chúng xử lý mấy vụ thị phi ra thì mẹ còn thuê để làm gì nữa mà cứ vài ngày lại ôm điện thoại ngồi nói gì đó, về mặt thì đầm chiêu, thỉnh thoảng lại cười cười nhìn rất kinh dị.

Tối đến, cứ đi đi lại lại trong phòng không chịu ngủ, rồi cắn móng tay,...

Rồi cho đến hôm nay, mình thấy mẹ lén la lén lút ra khỏi nhà, liền bám theo. Mình thấy mẹ bắt taxi đi ra tận ngoại ô thành phố, mình cắn răng, cũng nhảy

lên chiếc taxi khác bám theo. Coi như tuần này khỏi ăn sáng vậy.

Mẹ đi vào căn nhà cấp 4 dựng sát bên cạnh một cánh đồng bạt ngàn lúa chín, trải dài tít tắp. Ở đây rất thưa dân, phải đi cả đoạn dài mới bắt gặp được một hộ gia đình. Minh ra khỏi taxi, trả tiền rồi bám theo.

Minh thập thò ngoài cửa sổ căn nhà ấy, nhìn vào. Một căn nhà cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ. Có một bộ bàn ghế đặt giữa nhà. Có mẹ mình và một người đàn ông nữa, họ ngồi đối diện nhau. Minh cùng chiều với người đàn ông đó.

Không biết họ nói gì, mà mặt trông nghiêm trọng.

Minh hơi run, dù gì cũng là đối diện mẹ, nếu để mẹ nhìn thấy, mẹ sẽ đánh chết mình quá... Nói thế chứ, gan mình cũng to, lúc đó, mình cứ tự nhủ rằng không sao, chỉ xem một chút thôi, 1 chút thôi...

Họ nói chuyện rất lâu, rồi đột nhiên, người đàn ông đó lấy ra từ túi xách một tờ giấy màu đen, khá nhỏ, có dòng chữ ghi bằng mực đỏ... Mẹ cầm lấy, đút vào trong túi. Họ nói thêm vài câu rồi đứng dậy. Lúc đó, mình quay người chạy thẳng vào cánh đồng, chạy thật xa căn nhà ấy, rồi nằm im xuống. Dùng lúa để ẩn thân. Minh biết, họ chuẩn bị ra về.

Mãi một lúc lâu sau, mình mới từ từ ngẩng đầu lên, mẹ và người đàn ông đó có lẽ là đi rồi.

Minh mới rón rén bò lên, rồi tự tìm đường ra đường cái, bắt taxi và đi về.

Mẹ không chút nghi ngờ gì về việc mình về muộn. Thế là, tối đó nhân lúc mẹ ngủ rồi, mình mới đi lục lọi túi xách của mẹ để tìm tờ giấy ấy. Minh biết làm thế là sai, nhưng mình không nhìn được, vì mẹ đang giấu mình âm thầm thực hiện một cái gì đó với toàn người xã hội đen ấy...

Mẹ quả nhiên vẫn để nó ở đấy, mình cầm tờ giấy chạy vào nhà vệ sinh, rồi chốt cửa lại. Lúc đó, mình mới tờ giấy ra, bên trong có đúng 3 chữ: boO. Chữ 'o' thứ hai được viết to và bên trong là hình một cái đầu lâu, viết bằng mực đỏ.

Xem xong, mình phải đem trả lại ngay. May mắn làm sao, mẹ vẫn đang ngủ li bì và không hay biết chuyện gì cả. Điều đó làm mình phải thở phào nhẹ nhõm lắm...

Nhật kí ơi, mình nghĩ hoài, nghĩ mãi mà không hiểu nổi nó là cái gì nữa, tự nhiên thấy thật bất an, nhật kí ạ.....”

“10 tháng 12

Minh đang ở khách sạn hạng sang tại Mỹ, cụ thể là tại LA. Tin nổi không?

Chả biết mẹ lấy đâu ra tiền để cho mình đi du lịch ở đây nữa. Lại còn cho phép mình nghỉ học hẳn 1 tuần để đi chơi.

Mà không biết có tính là du lịch không nữa. Mẹ con mình đi gấp gáp lắm, đến được ngày rồi mà vẫn chưa được đi đâu, mẹ ra ngoài suốt, toàn bắt mình ở lại khách sạn.

Chúa ơi, LA đấy. Thành phố đẹp...”

Đọc đến đây, Phương Anh bắt đầu cảm thấy kì lạ, sao đoạn nhật kí chỗ này ngắn thế không biết.

“11 tháng 12

À, hóa ra ‘boO’ là thế. Mình hiểu rồi.

Mình biết mà. Mình luôn linh cảm mẹ đang toan tính gì đó. Thật tệ rằng, mình nghĩ đó là một vụ dẫm máu.”

“12 tháng 2

...

Bây giờ là 7 giờ tối, mẹ rủ mình đi ăn nhà hàng và mình viết những dòng này sau khi mình vừa tắm xong. Mẹ bảo sẽ ăn ở nhà hàng hạng sang bậc nhất LA nên mình háo hức lắm! Nhật kí, cậu thấy mình nên mặc váy xanh hay váy hồng?...

...

Ah, mẹ gọi rồi, mình đi đây. Hẹn lát gặp lại nha. “

“14 tháng 12

Sáng nay, báo chí đưa tin ầm ầm về mẹ mình và bố mình. Còn mình đã được chuyển tới sống ở khu đô thị mà trước đây mình đã ao ước vô cùng.

Nhưng mình nghĩ, mình chưa bao giờ thực sự là chủ nhân của căn nhà này. Bố không yêu mình. Bố cũng không yêu mẹ mình. Bởi vì mình chỉ là sản phẩm của một cuộc tình vụng trộm 14 năm trước- phút lâm lờ đáng trách của ông ấy?

Mình buồn nhiều chứ khi biết sự thật. Nhưng mình vẫn cố an ủi bản thân đây nhật kí, rằng mình phải vui lên. Từ giờ mình sẽ được sống sung sướng, ăn ngon mặc đẹp rồi. Mặc kệ là con vợ cả hay vợ lẽ, đều không thể chịu thua bất cứ ai. Mẹ đã bảo thế mà. Mẹ bảo, dù là phút làm lơ đối với ông ấy, nhưng lại là 'ông ấy' cơ mà, mình không thiệt, mẹ cũng vậy.

Chỉ vì người đó là 'ông ấy'.

Chỉ là, mình đã hết sức lấy lòng ông ấy rồi, nhưng ông ấy vẫn...

Ông ấy bận quan tâm tới Thùy Anh- người chị cùng cha khác mẹ của mình. Chị ấy đã nhập viện vì cú sốc tinh thần mẹ bị thảm sát 2 ngày rồi. Chị ta mà biết sự thật, thì sẽ ghét mình lắm!"

"24 tháng 12

Đây là mùa giáng sinh đầu tiên mình được hưởng to và đẹp đến vậy. khắp nhà trang trí dây đèn bảy màu, rồi cây thông to vật vờ... Quả nhiều không đếm nổi. Nhưng mà, không khí trong nhà u ám quá...

Dường như, chỉ mình mình là vui..."

Thế là hết cuốn nhật kí. Phương Anh gấp quyển sổ vào, những chi tiết quan trọng cô đã dùng điện thoại chụp lại. Lúc này mới gửi hết sang bên Thùy Anh. Cô đề ý, đã hơn 10 giờ rồi.

Chết thật, sao giờ này hai mẹ con nhà kia vẫn chưa về???

Cô vội gọi cho Huyền Nhung: "Này, đang ở đâu đấy. Muộn lắm rồi sao chưa về?"

"Kệ tôi." giọng Huyền Nhung bực bội đáp lại rồi cúp máy luôn.

Phương Anh bực mình lắm bầm chửi, con bà nhà nó nữa, bất lịch sử quá thể... ừ thì kệ luôn đấy. Chắc lại đi chơi đâu đâu rồi...

Đúng lúc đó, điện thoại reo lên, là Harry gọi đây mà. Cô nhắc máy: "Alo!"

"Mau ra sân bay đi, tôi cho cô 30 phút"

"Ồ, từ từ đã nào... Chuyện gì vậy? Sao lại gấp thế?"

"Đừng hỏi nhiều, mau ra đi, 45 phút nữa bay rồi... Với cả, đọc mã ngân hàng của cô cho tôi, tôi chuyển tiền luôn."

"A... Chuyển vào số tài khoản 45**** nha!"

"45****? Tài khoản của cô à?"

"Không, là của 1 người bạn của tôi... Tôi nợ tiền anh ta."

"Ok. Ra nhanh nhé!"

Phương Anh cúp máy, liền nhấn ngay một tin cho Kiệt: [Tôi trả nợ cho anh. Cảm ơn vì đã cho tôi vay.]

Xong xuôi thì vội vàng lúi va ly ra, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc bỏ vào... Chết tiệt, bao lâu không thông báo, giờ lại...

Cùng lúc đó, Huyền Nhung và bà Thiên Mỹ vẫn đang thong thả đi dạo phố, mua sắm các kiểu.

"Mấy giờ thì bay?" Bà Thiên Mỹ hỏi, mắt nhìn một hàng dài các loại đầm, vẫn chưa ưng ý cái nào.

"6 giờ sáng ngày mai ạ." Huyền Nhung cười hi hi, tự lấy cho mình một cái áo khoác úm thử lên người.

"Ừ. Chọn nhiều quần áo vào... Thích cái nào cứ lấy mang đi mà diện."

"Vâng, mẹ ơi, mẹ thấy cái áo này có hợp với du lịch tại Thái không ạ?" Huyền Nhung cười tươi đưa chiếc áo đang thử đến trước mặt mẹ mình.

"Cũng được đấy. Chọn thêm cái chân váy đằng kia đi..." Bà hài lòng gật đầu.

"Dạ! Còn đôi giày màu bạc này thì thế nào ạ? À đúng rồi, con với mẹ lát đi mua mỹ phẩm nhé! Con gái Thái chuộng màu son nhạt nhạt ấy ạ..."

"Ừ." Bà Thiên Mỹ cười cười, tay khoanh lại: "Con gái, là phải biết ăn diện. Đừng để kẻ nào vượt mặt mình..."

Huyền Nhung đang chọn đồ, bỗng khựng lại. Chẳng biết nghĩ những gì, chỉ thấy một lúc sau đã toe toét trở lại: “Vâng, con nhớ rồi...”

“Ngoan”.

Chợt, điện thoại trong túi bỗng reo vang. Huyền Nhung cầm lên, nhắc máy: “Chuyện gì thế?” Đây là con bé nội gián cô cài ở công ty để thu thập tin tức đây mà.

“Không xong rồi chị ơi, bọn họ bắt ngờ đổi lịch bay.”

“Cái gì???” Cô ta sững sốt.

“30 phút nữa bay rồi... Chị đi bây giờ kịp đấy.”

“Biết rồi.” Cô ta dập máy, rồi quay ra nhìn mẹ mình: “Mẹ, con đi trước nhé !”

Bà Thiên Mỹ gạt đầu, rút trong ví ra một chiếc thẻ tín dụng, bảo: “Mang đi, có gì hết tiền còn đi rút.”

“Vâng. Mẹ chịu khó bắt taxi về một chuyến nhé, con xin lỗi.”

Nói rồi, cô ta quay đầu chạy đi mất hút. Vừa lao lên xe, là nhấn ga lên mức cao nhất có thể, bắt chấp tất cả để đến kịp giờ bay.

Cùng lúc đó, Phương Anh cũng vừa kịp lao khỏi nhà, lên taxi....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Phương Anh vừa vào đến sân bay, chợt nhớ ra bản thân thậm chí còn không biết sẽ bay chuyến nào, chủ nhân là ai... Cô lúi điện thoại ra định gọi cho Harry thì chẳng biết Trần Minh Quân từ đâu bước tới, nắm chặt lấy tay cô kéo đi, giọng bức bối: “Thật tình, sao tới muộn thế hả?”

“Ồ, ơ hay... Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?” Phương Anh khó chịu vùng vằng ra.

“Còn chuyện gì nữa, sắp muộn giờ bay rồi.” Hắn bức bối quát lại: “Cô nhận tiền của tôi thì phải biết điều tí đi chứ.”

“Cái gì? Tiền của anh?... Hơ...” Phương Anh sững sốt: “Chẳng lẽ...???”

“À, chắc Harry vội quá quên nói cho cô nhỉ? Thấy cô kinh ngạc thế này tôi cũng không ngờ đấy. Bình thường nhanh nhẹn lắm mà, liếc mắt cái là đoán ra ngay sự tình...” Hắn cười mỉa mai châm chọc.

“Tất nhiên là tôi liếc mắt cái là có thể đoán ra 40% vấn đề... Chỉ là... Tôi không tin anh lại là người có thể bỏ ra 100 triệu để thuê tôi phiên dịch trong mấy ngày công tác tại Thái Lan...” Phương Anh tuôn một tràng: “Anh là một doanh nhân, một người làm kinh tế, chẳng lẽ lại đầu óc lại thiếu năng tới mức sẵn sàng tung tiền qua cửa sổ một cách ngu ngốc như vậy???” Hắn trong mắt cô, là một người học vấn về đề tài kinh tế phải rất chỉ là uyên thâm.

“Bỏ ra 100 triệu để thuê một phiên dịch viên cho một ông lớn là chuyện quá bình thường... Có mang thẻ visa không?”

“Giá 100 triệu chỉ dành cho những người thực sự có tài, có kinh nghiệm dày dặn thôi! Tại sao lại thuê tôi? Ừ mà công ty của anh thiếu phiên dịch viên chắc? Huyền Nhung gọi ba thứ tiếng lận mà, còn cả Harry nữa... Ấy mà tôi cũng không tin anh không biết tiếng Anh. Dù là anh vào công ty bằng cách nào, có bệ đỡ đít hay con ông cháu cha kiểu gì mà đã lên được tới chức vụ tổng tài thì cũng phải có ít nhiều chút học vấn...” Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta mà nói.

“Tôi hỏi thẻ visa đâu?”

“Tôi nghĩ khéo anh phải nói được 5 thứ tiếng chứ ít gì. Nói đi, anh có âm mưu gì với tôi???”

“...Cô nhận tiền xong rồi mà lại không đi nữa thì tiền bồi thường hợp đồng là 300 triệu đấy.”

“Anh khỏi nói, tôi khất tự đi. Đã tới tận đây rồi không đi thì phí chết lên được...” Để gì có cơ hội đi du lịch với trai đẹp, lại còn công 100 triệu, chỉ có con thiếu mới từ chối mà thôi: “Nào, visa của tôi đây...” Cô rút từ trong ba lô ra thẻ visa của mình.

“Biết điều thế là tốt.” Hắn mỉm cười.

Phuong Anh mỉm cười. Tiền đã chuyển tới tài khoản người ta rồi, hối hận phải chăng đã quá muộn màng?

“Cái gì? Hết vé rồi???” Huyền Nhung há hốc mồm nhìn cô nhân viên trước mặt.

“Xin lỗi quý khách, mong quý khách mua vé chuyến sau.”

“Chuyến sau bay lúc mấy giờ vậy?”

“3 tiếng nữa ạ.”

“Cho tôi một vé đi.” Cô ta thở dài. Biết làm thế nào được nữa.

Huyền Nhung cầm vé, ra sảnh ngồi xuống ghế băng để đợi. 3 tiếng nữa,... liệu có nên về nhà lấy luôn hành lý không ta? Thôi, bỏ đi. Cô ta dựa đầu vào cửa kính, mặt buồn rầu.

Thùy Anh, Trần Minh Quân, lũ khốn nạn các người. Kiểu gì cô cũng phải đuổi theo bằng được. Mọi năm đều là cô đi, tại sao năm nay lại biến thành Thùy Anh vậy? Chuyện này nhất định có gã Harry mất xanh, mũi lõ nhúng tay vào. Chết tiệt, thằng tây điên rồ ấy.

Vừa nhắc tới tào tháo, tào tháo tới liền. Liệu cô có nhìn nhầm không nhỉ? Sao hai cái gã mông to, chân đầy lông lá thập thò sau biển quảng cáo đăng kia trông quen thế. Ấy ấy, đúng Harry rồi, còn người bên cạnh là... Khoa Trình?

Hai gã này làm gì ở đây thế này? Cũng đi Thái Lan sao?

Cô ta đứng dậy, đi về phía hai người đó.

Lúc này, hai gã kia còn đang mải mê xem trộm, hoàn toàn không biết gì.

“Sao? Sao? Thằng Quân nói gì?” Harry có vẻ nôn nóng.

“Ồ ờ, nó nói... cái gì mà visa ấy... Nó hỏi Thùy Anh thẻ visa đâu?” Khoa Trình tay cầm ống nhòm, soi liên tục.

“Đầu má, nó không trả lời câu hỏi của cô ta à??”

“Xi, thế này nghĩ nó sẽ trả lời gì, chẳng lẽ bảo tao đại gái nên mất tiền ngu à?? Visa cái khi.” Khoa Trình cẩn thận, tiếp tục soi.

“Thùy Anh nói cái gì mà tao thấy nãy giờ không ngấm nổi mồm vào thế?”

“Không biết, cô ta nói dài lắm! Cái gì mà... Bệ đỡ đít... ông với cha...”

“Bệ đỡ đít? Ông, cha? Chẳng lẽ đang nói về việc bố thằng QUân mới đi mổ trĩ hôm qua? Sao cô ta biết hay vậy??” Harry ồ lên ngạc nhiên.

“ẤY, tao nghĩ không phải đâu...” Khoa Trình buồn cười lên tiếng.

Huyền Nhung đứng đằng sau, bao nhiêu đều nghe thấy hết, không khỏi cười nhạo báng. Nói là cười nhưng thực ra là đang rất bức bối. Hai tên này, rõ ràng là cô quen trước. Lúc đầu tặng biết bao nhiêu là quà chỉ mong bọn họ nói chút lời tốt đẹp về mình trước mặt tổng giám đốc, nào đâu toàn ăn quả lừa rõ ràng.

Nhớ có lần tặng Harry hẳn một cái lò nướng bánh to dùng cách mạng, tận mấy chục triệu lận. Rồi còn hết sức quảng cáo nhà hàng cho anh ta, còn nhờ cả mẹ, bạn mẹ, mấy thím hot girl trên mạng pr cho... Cái thằng tây mũi lõ đấy khôn lỏi lắm, cứ hứa sẽ nói làm mình cứ tưởng thật, nào ngờ đầu vào một ngày nắng vàng cả bầu trời, cô vừa mới đến công ty, còn chưa kịp đẩy cửa vào phòng tổng tài nộp bản báo cáo thức cả đêm để làm thì tình cờ đâu nghe được chuyện hết sức khôi hài.

“Lần này con nhỏ đó tặng tao hẳn một cái lò nướng bánh mấy chục triệu lận mày ạ.”

“Để làm gì?”

“Để tao nói với mày rằng nó mới bán con siêu xe màu rượu vang để lấy tiền quyền góp cho trại trẻ mồ côi. Siêu xe vài tỷ mấy tháng nay nhỏ đó hay đi ấy.”

“Chứ không phải để mua cái túi xách Chanel mẫu mới ra sáng hôm qua sao?”

“Haha... Cái đó thì tao chịu... Mày nói xem, tiếp tới tao nên đòi cổ cái gì? Có nên đòi hẳn một khu đất không??”

Mặt Huyền Nhung lúc đó xanh như tàu lá chuối, vội vội vàng vàng về nhà đổi túi xách khác. Chết tiệt, đúng là cô ta có dùng tiền mua túi Chanel nhưng vẫn dành một nửa ra quyền góp cho trại trẻ phía Tây thành phố thật... Ôi, nhớ lại lại thấy tức rồi. Từ đó, chuyện giao dịch giữa cô ta và Harry chấm dứt.

luôn. Dù tức, nhưng cô cũng chẳng nói ra, làm mất lòng anh ta khác gì làm mất lòng Tổng giám đốc?

Đó cũng chưa phải là tất cả, tên khốn nạn Khoa Trình nữa. Cô từng tặng anh ta hết giày lại tới áo quần thể thao có chữ kí tay của cầu thủ anh ta thích, rồi còn quả tivi sony màn hình cong... Bạn bè đều giới thiệu tới công ty anh ta mua điện thoại chính hãng... Gã này thì khôn hơn Harry, nhận quà của mình, nhưng lại chẳng nói gì với tổng giám đốc. Làm mình tin tưởng anh ta, tặng quà hơn mấy tháng trời, toàn đồ xa xỉ chứ ít gì đâu.

Ruột cục thì Thùy Anh nó cho hai cái người này kim cương trên sao Hỏa hay sao mà lại ủng hộ nó چرا cả tổng giám đốc thế không biết.

Chợt, cô để ý tới túi quần sau của Khoa Trình, thấp thoáng tăm vé máy bay. Hai gã này cũng bám theo sang Thái Lan???

Huyền Nhung à một tiếng, rồi âm thầm cười lạnh...

Được rồi, để xem mèo nào cắn mỉu nào.

Máy bay đã cất cánh được một lúc.

Phuong Anh ngồi dựa sát vào cửa sổ máy bay, thích thú nhìn ra ngoài kia ngắm mây trắng.

Trần Minh Quân ngồi bên cạnh, cứ nhìn dọc nhìn ngang kiểm hai thằng bạn. Đúng lúc đó, có một cô tiếp viên tiến tới chỗ hắn, nở nụ cười và chia ra một tờ giấy nhỏ, nói: “Chào anh, vị khách ngồi hàng cuối dãy đằng kia có vật này muốn chuyển cho anh.”

Trần Minh Quân nhìn ra đằng sau, thấy Harry đang vẫy vẫy tay với mình. “À, cảm ơn cô.” Hắn quay lên cười đáp, rồi vươn tay nhận lấy. Cô tiếp viên cúi đầu chào rồi rời đi. Lúc này, hắn mới mở tờ giấy ra:

“Vé của thằng Trình không hiểu tại sao lại đổi thành chuyến sau nữa nên nó buộc phải xuất phát chậm hơn tụi mình 3 tiếng lận. Chẳng hiểu tại sao lại thế, mà ạ.”

Hắn đọc xong, dứt tờ giấy vào túi áo rồi quay xuống giơ ba ngón tay ám hiệu “ok” với Harry.

Phuong Anh mãi mê ngắm quang cảnh ngoài kia, chẳng hề hay biết chuyện gì.

Cô cười thích thú, rồi quay sang nhìn Trần Minh Quân: “Này, giá mà được ở bên ngoài thì thích lắm nhỉ? Tôi thấy gió cứ thổi vù vù và nhiều mây lắm, cứ bông bông, bông bông...”

“Tùy cô thôi, máy bay đang bay với tốc độ khá nhanh, vì cô ở trong này nên không cảm nhận được đó ! Cô thích thì cứ leo lên nóc mà hưởng gió với mây, nhớ là cẩn thận không bị gió quạt cho rơi một đường xuống dưới nhé !”

“Ài nha, tôi đùa mà, đùa mà...” Cô cười khô khan.

“Trông cô cứ như kiểu lần đầu đi máy bay ấy.” Hắn phì cười.

“Không đâu, thỉnh thoảng tôi cũng có đi máy bay, nhưng chưa bao giờ được ngồi ở toa Vip như thế này. Tôi cực kì thích ngồi gần cửa sổ luôn ấy.” Phuong Anh nhún vai.

“Nhà cô giàu mà, không chi nổi tiền vé ngồi toa Vip nữa cơ à? Hay cô tiếc tiền?” Hắn tò mò hỏi, khuôn mặt cười híp cả mắt rõ là đẹp trai.

Chết tiệt, lại lỡ lời. Chuyện đi máy bay đó là chuyện từ hồi còn ở xác cũ cơ, lúc đó cô hay phải đi công tác bên nước ngoài để thu thập tư liệu, số tiền công ty bỏ ra ít lắm nên cũng chỉ có thể ngồi ở toa hạng bét mà thôi...Phuong Anh vội vàng phân bua: “Không phải thế, ý tôi là...”

“Chị, chị đi máy bay lúc nào cơ?” Đúng lúc đó thì Huyền Nhung bất ngờ xuất hiện, thù lù chần giữa hai người, chen ngang luôn lời Phuong Anh. Cô ta chẳng biết từ lúc nào, đã ngồi ngay hàng ghế đằng sau họ.

Phuong Anh và Trần Minh Quân đều giật nảy mình, đồng loạt quay ra đằng sau: “Huyền Nhung?????”

“Vâng, là em đây, sao thế ạ?” Huyền Nhung cười tươi, người tựa vào sát vào ghế hai người họ.

“Cô làm gì ở đây?” Phuong Anh như gặp ma, vội vã hỏi.

“Dạ, em sang Thái Lan du lịch vài ngày ạ, trùng hợp thế nào lại gặp hai anh chị trên cùng một chuyến bay, hìhì. Anh chị đi đâu thế ạ?” Huyền Nhung khoe ra hàm răng trắng, khuôn mặt thật thà.

“Hả? du lịch Thái? Sao tôi chưa nghe cô nhắc tới bao giờ nhỉ... @@?” Không trùng hợp tới vậy chứ?

“Thư kí Nhung, quả là trùng hợp thật đấy.” Trần Minh Quân nhanh miệng hơn Phuong Anh, nở nụ cười chuyên nghiệp đáp.

Phuong Anh nghi hoặc nhìn sang, trông bộ dạng anh ta vẫn rất điềm tĩnh, đúng chuẩn phong thái của những vị lãnh đạo cấp cao :> Nói vậy chứ, nãy hắn

cũng được phen hú hồn chìm ến đáy.

“À à, chị, chị được nhận làm phiên dịch viên 3 ngày cho vị này.” Phương Anh nói,

“VẬY Ạ? TỔNG GIÁM ĐỐC, SAO EM KHÔNG NHỚ LÀ ANH ĐI CÔNG TÁC THÁI LAN 3 NGÀY VẬY? BÊN THÁI LAN CÓ CHUYỆN GÌ SAO?” Huyền Nhung cười khẽ, quay sang nhìn Trần Minh Quân.

Mặt hần hơi đánh lại: “Tôi đi đâu còn phải thông báo với cô sao?”

“À không phải, nhưng ít nhất đây là chuyện công ty, anh đi phải báo trước với em một tiếng còn thu xếp công việc nữa chứ...”

“Cái này tôi đã giao cho người khác thu xếp rồi, làm phiền cô quá !” Hần lạnh lùng buông lời.

“Em...” Huyền Nhung cứng họng. Mặt cô ta cứ dờ ra.

Phương Anh nhìn hần, rồi lại nhìn Huyền Nhung.

Hình như, Trần Minh Quân đang có ác cảm với cô ta thì phải?

p/s: Hẹn một ngày nắng xanh trời chụp cái bức chibi nhia :3 yêu các bạn đọc giả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Phương Anh quyết định chen ngang vào, mong rằng sẽ cắt đứt được mạch chuyện đang dở này: “Ồi, thôi nào. Huyền Nhung, em ngồi xuống đi kéo tiếp viên ra lại nhắc nhở cho. Còn anh... à quên, tổng giám đốc, xin hãy bớt giận, em gái tôi chỉ là không biết phát ngôn đúng thời điểm thôi, con bé là thư kí của ngài mà, hi hi.” Cô nở nụ cười trấn an hần.

Trần Minh Quân phì cười. Nhưng rõ ràng hần không cười vì thấy hài hước. Ngược lại, Huyền Nhung lại có cảm giác áy, cô ta đang siết chặt tay lại hơn. Bởi vì cô tin rằng, hần cười ngọt ngào như vậy vì Phương Anh, và có cái thái độ xa cách ngàn năm đó với cô ta, cũng chỉ vì Phương Anh nổi.

Huyền Nhung cũng cười, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống. Cái cười này, cũng không phải là cái cười vui vẻ gì cho cam.

Trần Minh Quân ngả người vào ghế, tiếp tục cười, rất khẽ khàng nhưng vẫn đủ để Phương Anh nghe thấy.

“Ruột cuộc là nãy giờ anh cười cái gì vậy?” Cô quay sang, không khỏi tò mò.

Nghe cô hỏi, Trần Minh Quân lại quay sang, ghé vào tai cô thì thầm thật nhỏ: “... Chắc cô đang tò mò muốn biết vì sao tôi đối xử với Huyền Nhung như vậy, đúng không?” Hần chống cằm, ánh mắt nhìn cô cứ cái kiểu ‘tôi biết cả đấy nhé !’.

Phương Anh nheo hai mắt lại, nhìn hần, rồi mới đáp: “Đúng vậy. Sao biết hay thế?”

“Thì cô đã nói với tôi ‘Em tôi không biết phát ngôn đúng thời điểm’, ý của câu này của cô tôi hiểu. Cô còn nói ‘con bé là thư kí của anh mà’, đây là câu nhắc nhở phải không? Thâm thúy, thâm thúy...” Môi anh ta mím lại thanh một đường tròn rất đẹp mắt, nhưng ghép trên khuôn mặt anh ta lúc này, đó chính xác là một nụ cười nham nhở.

Phương Anh dờ mặt ra: “Tôi chỉ tiện miệng nói thế thôi mà. Anh bị thừa chất xám hay sao mà lại hay suy diễn vớ vẩn thế?”

“Thôi nào, chẳng phải cô rất tò mò sao?” Hần cười hi hi, hai má phồng lên.

“...Ồ.” cô đáp. Sao cô thấy từ khi lên máy bay, tên này cứ như biến thành người khác ấy nhỉ?

Hần tùm tùm, rồi ghé sát vào tai cô một lần nữa, thì thầm “Cái này... không thể nói cho cô được.”

Phương Anh cụt hứng, đẩy vai Trần Minh Quân ra. Nhăm nhĩ. Cô làm bầm. Nói rồi, lại tiếp tục dựa đầu vào cửa sổ, nhìn ra ngoài rồi thiu thiu ngủ đi. Trần Minh Quân cũng không làm phiền cô bằng cái suy nghĩ vớ vẩn ấy nữa. Phương Anh cảm thấy thật may, cái gã này, thông minh quá nên lâu lâu bị đần đột xuất hay sao ấy...

Đúng cái lúc đã sắp sửa chìm vào mộng đẹp thì lại bị tiếng của Huyền Nhung làm cho tỉnh giấc: “Chị, chị đổi chỗ cho em được không, em muốn ngồi gần

cửa sổ.”

Phương Anh tỉnh cả ngủ. Kệ mẹ em. Cô cần ngủ. Định không đáp lại và giả vờ ngủ tiếp thì tiếng cô ta lại lạnh lạnh vang lên: “Chị, chị có nghe thấy em nói gì không?”

Phương Anh đã hoàn toàn bức mình: “Nếu thế, sao em không thử đổi chỗ cho người bên cạnh em?” Cô đáp.

“Nhưng em ngại lắm...”

Ngại? Ôi chúa ơi, ngại???

“Ừa thế này giờ em oang oang cái mồm như vậy chị có thấy em ngại với người ngồi bên cạnh em đâu? Hay là em cho rằng người ta bị điếc nên không nghe thấy?” Cô cười khinh bỉ.

Anh chàng công nhân ngồi bên cạnh Huyền Nhung phì cười một tiếng. Còn cô ta thì mặt đã đỏ lựng lên vì xấu hổ. Huyền Nhung siết chặt tay, Thùy Anh khốn nạn, giờ còn biết đốp chát cái kiểu đấy nữa cơ à. Cô tưởng cô chiếm được tình cảm của tổng giám đốc thì có thể coi trời bằng cái móng tay của cô chắc? Nào nào, dịp này tôi nhất định phải cho cô một trận.

Xem cô còn dám tranh giành với tôi không??

“Chị ơi, chị biết khách sạn nào tốt một chút ở Bangkok không ạ? Em đi mà quên đặt phòng mất rồi. Hi hi.” Huyền Nhung đập đập vào ghế cô, hỏi.

“Google không tính phí đâu em.” Phương Anh đang ngủ, vẫn phải dịu giọng đáp lại. Huyền Nhung này cũng thật giỏi giả vờ, cô ta làm việc ở khách sạn mà lại không biết khách sạn nào tốt ở Thái Lan. Thật kì cục, làm tới chức vị thư kí tổng tài rồi mà không tìm hiểu các đối thủ cạnh tranh ư? Cô ta cho rằng cô bị ngu chắc.

“Nhưng trên máy bay không được phép sử dụng điện thoại ạ.”

“Chị nghĩ lát nữa xuống sót cũng chưa muộn.”

“A... Em, em sợ mấy thứ quảng cáo trên mạng lắm, thật giả chả biết ra làm sao... Chi bằng, chị biết khách sạn nào tốt, giới thiệu cho em với ạ.” Huyền Nhung bám dính lấy cô, quyết hỏi tới cùng.

Phương Anh buồn bực nghiêng răng ken két: “Việc gì phải vất vả vậy em, hay là em xuống rồi tới khách sạn cùng anh chị luôn?”

“Vâng, vậy thì tốt quá rồi ạ.” Huyền Nhung cười hà hà. Cô ta im lặng không nói gì nữa. Trong lòng thì vui sướng khỏi nói rồi, mọi mãi mới ra được địa chỉ khách sạn. Nếu không phải hôm nay Trần Minh Quân có về hay bức tức với cô ta, thà rằng hỏi hần còn hơn.

Xem ra không phải ở khách sạn Thái Thịnh rồi. Chà, rõ ràng đây không đơn giản chỉ là một chuyến công tác bình thường. Huyền Nhung thầm nghĩ.

Nhưng có vẻ hiện thực không như tưởng tượng.

Xuống máy bay, Trần Minh Quân chủ động kéo va li giúp Phương Anh, và tất nhiên là cả Huyền Nhung nữa. Dù thích hay không, đối với hần thì đây là việc mà đàn ông nên làm, hơn cả, hành lí của Huyền Nhung cũng không nhiều, chỉ có duy nhất cái túi xách nho nhỏ.

Phương Anh thì chả có ý kiến gì về hành động ấy, còn Huyền Nhung thì sướng run cả người, khoe miệng cứ co lên co xuống. Làm cho Phương Anh đứng bên cạnh cứ liên tục nhìn cô ta như nhìn quái vật. Nghe nói, Huyền Nhung đi công tác với Trần Minh Quân cũng 3,4 lần rồi mà. Chẳng lẽ những lần đấy anh ta không xách valy giúp hay sao mà trông cái bản mặt hờn hờ quá vậy?

Công nhận dịch vụ tại Thái Lan tốt thật, vừa xuống tới máy bay là được cả đoàn nhân viên đứng dạt hai bên đón tiếp rất nồng hậu. Bảo sao du lịch tại Thái Lan thích, hóa ra là vì chất lượng phục vụ thế này cơ à.

Cả ba ra đến ngoài, Trần Minh Quân trả túi cho Huyền Nhung, rồi kêu Phương Anh đi theo mình. Thấy thế, cô ta vội vã đuổi theo chặn đầu hai người: “Từ từ đã anh chị...”

“Có chuyện gì vậy?” Hần không vui nói.

“A... Cho, cho em đi nhờ xe taxi với ạ.”

Trần Minh Quân định nói gì đó, nhưng bị Phương Anh ngấm ngầm kéo tay ngăn lại. Cô cười hi hi với huyền Nhung, rồi nhanh chóng quay sang vẫy một chiếc taxi tới.

“Em lên đi.” Phương Anh mở cửa xe đằng sau.

Huyền Nhung không chút nghi ngờ bước lên. Và sau đó, Phương Anh nhanh chóng đóng sập cửa lại, quay lên nói với bác tài: “VVV hotel, Bangkok, ok?”

Bác tài gạt đầu, chiếc taxi nhanh chóng lao vút đi.

Trần Minh Quân đứng chờ ra bên cạnh cô, nhìn theo chiếc xe rồi ngờ vực hỏi: “Tại sao chúng ta không lên?”

“Anh không cảm thấy chúng ta không nên tiếp tục bầu không khí căng thẳng này khi đứng chung với cô ấy nữa sao? Trên máy bay tôi chịu đựng đủ rồi nhé ! Với cả, tôi tin chắc rằng Harry cũng không thích điều ấy đâu.” Phương Anh tủm tỉm cười, rồi quay ra sau hét to: “Này anh bạn, ra đây đi.”

Harry đang thậm thụt ở gần đó, nghe vậy thì quyết định không trốn nữa mà chạy ù tới, ôm chầm lấy cô: “Thùy Anh à, Thùy Anh à.”

“Thôi đủ rồi đấy, buông tôi ra đi.” Phương Anh cười cười.

Trần Minh Quân mặt cứ phải gọi là không còn gì để nói, hần không hiểu, làm sao mà cô biết được??

Phương Anh quay sang vừa đứng lúc bắt gặp quả mặt đần thối của hần, liền phì cười rồi giải thích: “Từ lúc lên máy bay anh cứ quay ngang quay dọc là tôi đã thấy nghi rồi. Cho tới khi có cô tiếp viên tới đưa cho anh mẫu giấy đó...”

“Cô đọc trộm?” Hần kêu lên.

“Vớ vẩn.” Cô xua tay rồi nói tiếp: “Đừng ngắt lời tôi như thế chứ. Lúc đó tôi đang cầm cúi giờ máy lên làm vài kiểu tự sướng, thế là đúng lúc quay được cái mặt của anh, tôi nhìn môi anh trên màn hình đang lăm lăm đọc nhỏ mẫu thư, tôi chỉ kịp thấy loáng thoáng có vài từ. Thế rồi, tôi thấy anh quay đầu xuống dưới, liền cố đưa điện thoại lên cao hơn, nhìn xem anh tìm ai. . . Và tôi thấy Harry, quả áo hoa hòe hoa sói sặc sỡ đó quá nổi bật mà... Ấy thế còn Khoa Trình đâu?”

“Làm sao cô biết Khoa Trình sẽ tới cùng Harry?” Trần Minh Quân tiếp tục hỏi.

“Ày, hỏi thừa... Tôi đã thấy anh lăm lăm đọc tờ giấy đó và có nghe thoáng chữ ‘Trình’, với cả, bạn bè thường đi tụ tập với nhau theo bầy mà...”

Harry cười tươi, chạy tới véo hai má cô: “Thùy Anh à, cô thông minh thật đấy...”

“Được rồi, bỏ tôi ra coi.” Phương Anh đẩy gã ra rồi lặp lại câu hỏi: “Khoa Trình đâu?”

Harry nhún vai: “3 tiếng nữa mới tới.”

“Sao lại vậy?”

“Vé của nó rõ ràng là cùng chuyến với tụi tôi nhưng chẳng hiểu sao vừa quay đi cái đã biến thành chuyến của 3 tiếng sau”

“Ừm...” Phương Anh gật đầu, rồi nói nhỏ: “Tôi thấy có mùi của Huyền Nhung trong truyện này.”

“=)) Tôi cũng nghĩ vậy.” Harry đập bộp phát vào vai cô: “Cô biết đấy, vì tình báo của Huyền Nhung đánh hơi được chúng ta sẽ bay chuyến 6 giờ sáng nay nên đã mật báo lại với cô, may sao chúng tôi kịp thời biết nên bắt đắ dĩ phải đổi lịch thể này... Cứ tưởng cô ta không bắt kịp, ai ngờ... Tôi nghĩ là cô ta đã tráo đổi vé của Khoa TRình... She’s so bad (cô ta thật xấu tính)” Harry nói xong còn tự gật đầu, hai tay khoanh lại, mặt thì nghiêm túc, kiểu như ‘đúng là vậy rồi, chỉ có thể là thế mà thôi, mình thật thông minh’ =)))

“Thôi nào.” Cô đập vào lưng anh ta, cái gã hão huyền này: “Kệ cô ta đi, bây giờ chúng ta cứ đi loanh quanh cái sân bay này tham quan cái đã... Tầm 10 giờ chuyến bay của Khoa TRình mới tới nơi cơ mà. Nào, hãy đi kiếm gì ăn cho 3 tiếng sắp tới đi. Tôi thấy bimbim Thái nghe đồn là ngon hết sảy...”

Cô cười, rồi chạy đi thẳng vào trong. Harry ôm đầu khúc khích, Trần Minh Quân thì thờ dài, rồi cũng bỏ vào theo ngay sau ấy.

Harry cầm gói bimbim, vừa ăn vừa xuyết xoa, hai mắt nhắm tít lại vì sung sướng: “Bimbim này hơi cay một tí mà ngon hết sảy... Úi chà, úi chà...”

Trần Minh Quân đang đọc báo cũng bất giác phải quay lại. Vốn định căn nhắc một chút về cái tiếng nhai nhồm nhoàm của Harry thì chợt thấy một cảnh rất nhức nhối con mắt.

Phương Anh đang say sưa ngủ, đầu gục vào vai Harry. Cái cô này, sao ăn xong lại ngủ dễ thế chứ? Nhưng mà... Trông hai cái người này, soa mà giống cặp đôi đang yêu nhau thế không biết.

Hần trề môi, rồi nhìn chăm chăm vào khoe miệng cô. Cái cô này, sao ăn xong cũng không chịu chùi mồm mép gì mà đã ngủ rồi thế này? Thật là... thật là... !!!

Vốn định đưa tay lên lau miệng giúp thì chợt hần nhận ra, tại sao Phương Anh lại gục đầu vào vai Harry??? Mà không phải là mình??? Hần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng bạn mình.

“Holy shiet !!! Về nước phải mua mấy bịch ăn dần mới được... Ngon quá <3... Mà cái cô Thùy Anh này cũng thật là, sao có mỗi cái đầu thôi mà nặng thế không biết.” Harry quay sang búng một cái nhẹ vào đầu Thùy Anh, cười cười rồi quay lại ăn tiếp.

Hần thực sự hơi ngứa mắt rồi đấy... Mà bỏ đi, nghĩ gì nữa không biết, hần lắc lắc đầu.

Trần Minh Quân thờ dài, rồi quay sang đọc báo tiếp. Đúng lúc đó thì Harry lại quay sang nói với hắn: “Eh, QUân. Mày rảnh vai không?”

“Chuyện gì?”

“Cho cô nàng dựa nhờ vào đi, vai tao như hết cả rồi...”

“Để cô ta dựa vào cửa kính đằng sau ấy.” Hắn lạnh lùng đáp.

“Oh, come on, she’s a girl (Thôi nào, cô ấy là một cô gái đấy) ... Việc ngủ trên một băng ghế đã là quá vất vả cho 1 cô gái xinh đẹp rồi, nếu mày để cô ấy dựa vào kính đằng sau ngủ nữa thì có đáng mặt đàn ông không? Nào, để tao giúp mày...” Harry hi hi mấy tiếng, rồi thật cẩn thận nâng đầu Thùy Anh lên, nhẹ nhàng đẩy nó quá vai Trần Minh Quân.

Còn hắn, tất nhiên là không phản kháng rồi =))

Khi đầu cô thực sự đã chạm vào vai hắn, Trần Minh Quân sẽ run lên. Hắn bặm môi, cô ta... cô ta... đầu quả thực rất nặng... !! Chỉ là, sao lại... sao hắn lại có cái cảm giác này cơ chứ???... Chết tiệt.

Mặt hắn hơi đỏ lên, vì quá xấu hổ, nên hắn đã quay mặt đi, đến báo đọc cũng không vào nữa. Ax, hắn điên rồi, sao lại thấy... cứ vui vui thế nào ấy...

Bây giờ, cảnh đó lại trở thành cảnh tượng nhức nhối trong mắt một người khác. Không phải ai xa lạ, mà chính là Hoàng Đức Kiệt. Mặt anh thoáng một chút buồn rầu.

Cô ấy đang dựa trên vai kẻ khác mà ngủ rất ngon. Nắng chiếu vào, khiến khung cảnh lãng mạn ấy như được tô đậm thêm. Mặt anh, hình như cũng bị thứ ánh sáng ấy làm cho mù lòa luôn rồi.

Khoa Trình đứng đằng sau, vội vàng lấy điện thoại gọi cho Harry.

“Alo.” Gã bắt máy giọng hớn hờ: “Đến rồi hả mày?”

“Ừ, ừ...” Khoa Trình bất đắc dĩ nói: “Bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa đâu. Nhìn sang bên trái mày đi, thấy cái gã mặc bộ đồ đen không...?”

"Who?" Harry nhìn sang, khi nhìn thấy Hoàng Đức Kiệt đang nhìn chằm chằm vào Phương Anh và Minh Quân, hốt hoảng tới mức đứng bật cả dậy: “Ồ, cái gã này... gã này...”

“Anh ta chính là bạn trai cũ của Thùy Anh đấy.” Khoa Trình lấy tay che miệng, cố gắng để nói thật nhỏ, thật nhỏ mà thôi.

p/s: * Kiệt con giai yêu quý, hình như mẹ bỏ quên con hơi lâu rồi, đừng lo gì cả, mấy chương tới chính là thiên đường cầu mây đưa rồi.* Yêu con giai mẹ quá.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tất nhiên là nhỏ đến mấy cũng thế ngăn Harry hét toáng lên đầy kinh hãi: “Bạn trai cũ của Thùy Anh???”

Phương Anh đang ngủ, nghe vậy cũng phải giật mình tỉnh giấc. Trần Minh Quân thì giật nảy mình. Tất cả đồng loạt quay ra nhìn Harry, rồi mới quay ra nhìn anh chàng mặc áo đen đứng cách bọn họ không xa.

Phương Anh nhìn theo, và hóa đá tại chỗ: “Hoàng... Đức Kiệt?”

Kiệt mặc một chiếc áo dạ dài, màu đen. Tóc tai vuốt ngược ra sau, ồ, nói chung là đẹp trai, rất đẹp trai. Nhưng ánh mắt anh ta nhìn cô, cứ như cô vừa làm gì có lỗi với anh ta lắm vậy. Cô đã chờ lâu lắm rồi mà vẫn không thấy anh ta có chút di chuyển nào, đành chủ động đứng dậy, bước tới cạnh anh ta và chào: “Trùng hợp quá, cũng đi du lịch Thái Lan sao?”

“Ừ.” Hình như mấy ngày này du lịch Thái có vẻ hot...

“Anh đi mấy ngày?”

“4 ngày 3 đêm” Hoàng Đức Kiệt dùng ngữ điệu rất xa cách để trả lời cô.

“À, tôi, tôi...” Thấy được anh ta đang giữ khoảng cách với mình, Phương Anh có phần ngại ngùng hơn.

Đúng lúc đó thì Khoa Trình từ đâu tiến tới, choàng tay lên cổ cô, cười haha: “Chúng tôi cũng đi 4 ngày 3 đêm, quá trùng hợp rồi, tổng giám đốc Hoàng.”

Cái gì? Phương Anh làm mặt kinh dị quay sang nhìn Khoa Trình. Rõ ràng Harry bảo 3 ngày 2 đêm cơ mà.

“Thùy Anh.” Hoàng Đức Kiệt hoàn toàn không chút chú ý tới Trình, anh chỉ chăm chăm nhìn vào cô gái trước mặt mình: “Chẳng lẽ em đi du lịch với 3 thằng đàn ông?”

Trần Minh Quân, Harry đến chỗ đó vừa kịp lúc nghe thấy câu này. Tất cả đều xám hết cả mặt mũi.

“Không phải thế, tôi đi làm phiên dịch viên mấy ngày cho vị này thôi.” Nói rồi, cô chỉ tay về phía Trần Minh Quân.

Anh nhìn theo hướng tay cô chỉ, mặt đã ỉu xiu, nay lại còn khó coi hơn: “Chính vì thế nên em mới có 100 triệu.”

“Đúng, thế anh nhận được chưa?”

“Nhận rồi, nhưng không phải anh nói em không cần trả sao?”

“Có nợ thì phải trả chứ.” Chẳng lẽ vay xong chỉ vì một câu nói khách sáo “không cần trả” là quyết thật? Nay, đây là 100 triệu đấy chứ không phải 5, 10 nghìn đồng đâu. _.

Hoàng Đức Kiệt ghen hòng, không biết phải nói thế nào nữa. Anh cũng không ngờ, rồi sẽ có ngày thấy Thùy Anh dựa đầu vào vai người khác ngủ, còn đi tới tận nơi xa xôi này cùng với 3 thằng đực rựa nữa. Mà khoan, làm sao Thùy Anh quen được với đám người cấp cao này chứ?

Trần Minh Quân, khỏi nói cũng biết tổng tài Thái Thịnh, học vấn cao cỡ nào, gia cảnh đình đám cỡ nào.

Khoa Trình, tổng giám đốc một công ty công nghệ cao.

Còn gã người tây mắt xanh da trắng này thì lên báo suốt ngày “anh chàng Tây soái ca xây dựng nhà hàng tại Việt Nam gây sốt” “Chân dung đầu bếp Tây điển trai làm điên đảo giới trẻ” “Các món ăn gây sốt tại Food’s Harry”,...

Bây giờ lại còn đi du lịch cùng nhau nữa.

Phương Anh thấy Kiệt cứ nhìn mình chằm chằm, vả mồ hôi: “Anh rảnh không? Cùng đi chơi với bọn tôi nhé?”

Khoa Trình vội vàng néo vào eo cô một cái. Phương Anh nhảy dựng lên, nhăn nhó quay sang liền bị anh ta dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn mình.

“Được chứ.” Hoàng Đức Kiệt nở nụ cười. Em đã nói vậy, dù bạn anh cũng phải đi.

Phương Anh vội vã chạy vào nhà vệ sinh, chốt cửa lại. Cô gọi cho Thùy Anh bán thật, đối phương vừa nhắc máy, cô liền hét toáng lên: “Này đồ điên, sao cô không nói cho tôi biết Hoàng Đức Kiệt là người yêu cũ của cô??? Làm tôi 1 tháng nay qua lại với anh ta, để rồi khiến anh ta tưởng bỏ cô đã người ngoại và tha thứ cho anh ta... Trời ơi, anh ta theo tôi tới tận Thái Lan ôi. Này còn ghen với khách hàng của tôi nữa... Alo, cô nói gì đi chứ? Thùy Anh? Thùy Anh?”

Đầu dây bên kia im lặng một chút rồi mới lên giọng nói của một người đàn ông: “Hoàng Đức Kiệt? Anh ta trông như thế nào vậy?”

Phương Anh đứng hình mất mấy giây, sau đó cô mới chợt nhớ ra, đây là giọng của Tuấn - người yêu hiện tại của Thùy Anh đây mà.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi...” Cô lắp ba lắp bắp trả lời: “Nhưng, Thùy Anh đâu?”

“Cô ấy đang đi chợ rồi.”

“A, tôi xin lỗi, xin lỗi anh... Lát nữa tôi sẽ gọi lại sau.” Cô vội vàng cúp máy.

Liền sau ấy, Phương Anh liền tự tát mình mấy cái vào miệng, cái tội hấp ta hấp tập này. Cô ra khỏi phòng vệ sinh trong sự lo lắng bất an, chuyện này sẽ không khiến hai người họ cãi nhau đấy chứ?

Tuy thế, cô vẫn vui vẻ ngay sau đó. _ 4 người đàn ông cùng một cô gái đứng ở bên xe buýt, người con gái cao 1m6 hoàn toàn lọt thỏm giữa bốn chàng trai.

“Tại sao... tại sao chúng ta lại phải đi xe buýt?” Harry bĩu môi nói.

“Đi thử cho biết thôi ! Vui phết mà.” Phương Anh nhún vai. Nghe nói xe buýt của Thái Lan cũng giống Việt Nam thôi, nhưng ít nhất là xe buýt từ sân bay quốc tế chắc không phải chen chúc nhiều.

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Khoa Trình hỏi.

“Tất nhiên là đến trung tâm Bangkok và đi chơi rồi.” Cô đáp.

“Này.” Trần Minh Quân nãy giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng: “Đáng lý chúng ta đi đâu tôi mới là người quyết định chứ nhỉ?”

Phương Anh nghe xong, phá lên cười một trận rồi mới quay mặt sang đối diện hắn, nói: “Ban đầu, anh bảo chỉ đi 3 ngày 2 đêm, nhưng tối hôm nay lại biến thành 4 ngày 3 đêm. Xin lỗi nhưng lúc tôi chấp thuận làm phiên dịch cho mấy anh tức là chấp nhận dưới quyền anh 3 ngày 2 đêm. Vậy nên, 1 ngày phát sinh này, anh không có quyền quyết định.”

“Tôi không có quyền? Cô thì có chắc?” Hắn buồn cười trả lời.

“Tôi... Này này, ai ủng hộ tôi nắm quyền giờ tay biểu quyết cái coi.”

Tất nhiên là Hoàng Đức Kiệt là người giờ cao nhất, tiếp đó là Khoa Trình, sau cùng, Harry cũng giờ nốt. Trần Minh Quân quay sang lườm muốn cháy mặt hai thằng bạn mình, Khoa Trình xua tay, rồi cười: “Đừng trách bọn tao, rõ ràng là đề cô ấy dẫn đường sẽ vui hơn này, đúng không Harry?”

Harry lập tức gật đầu lia lịa. Từ khi hai tên này quen cô, Trần Minh Quân đã luôn tự hỏi, chúng nó có còn là bạn mình nữa không vậy? ...

Xe buýt vừa kịp đến, cả 5 người nối đuôi nhau đi lên. Chỉ một lát sau đã ra tới trung tâm thành phố Bangkok.

Vừa xuống xe, Phương Anh đã nhanh chóng rủ rê cả bọn đi tuk tuk. Nhân lúc đang đứng trên vỉa hè chờ xe tới thì Harry liền quay sang hỏi Phương Anh: “Tuk tuk là gì vậy?”

“Dạng giống xe xích lô của Việt Nam ấy nhưng nó chạy bằng động cơ, trông hay lắm!” Phương Anh hào hứng đáp lại.

“Sao chúng ta không về khách sạn thay đồ trước?” Khoa Trình lại hỏi.

“Đi chơi đã chứ. Nếu đến lúc nửa đêm thì chúng ta nên về khách sạn thật, còn bây giờ mới có 10 giờ sáng thôi !”

Khoa Trình gật đầu, rồi tự nhiên nhớ ra 1 chuyện: “À, nghe đâu đêm qua mưa tầm tã, máy bay không dám bay nhanh, bị kéo dài tới mấy tiếng lận. Chuyến sau của tôi còn suýt bị hủy.”

“Ừ, kẻ cũng là lạ, nếu biết mưa to thế sao họ không hủy ngay từ đầu nhỉ?”

Harry nhún vai: “Dạo này thời tiết thay đổi chóng mặt quá, dự báo thời tiết cũng chẳng còn đáng tin nữa...” Biển đổi khí hậu toàn cầu thật đáng sợ.

Phương Anh gật đầu: “Thôi, có xe tuk tuk rồi kìa, vẫy vẫy lại đi.”

Thế là cả bọn nhao nhao lên vẫy như kiểu vẫy taxi: “Hello, Tuk tuk, hello? Hello ~~~”

Ba bốn cái xe thấy bọn họ thì vội vã lao sang ngay. Các tài xế ủa ra, liên tục hướng mắt về phía họ, rồi chỉ chỉ tay về phía xe của mình. Phương Anh quay sang nói với cả 4: “Thuê hai xe nhé, một xe ba người, 1 xe hai người. Lấy hai cái đầu tiên đi.”

Trần Minh Quân là người lên xe đầu tiên, Phương Anh lên xe tiếp theo, bọn họ tuyệt nhiên không ngồi cùng nhau. Thấy vậy là cơ hội của mình, Hoàng Đức Kiệt nhanh chóng bước tới xe của cô, nhưng không ngờ hai tên lỏi con lại nhanh hơn anh, nhanh chóng lấp đầy chiếc xe.

Hoàng Đức Kiệt ủ rũ, quay lên ngồi cùng với Trần Minh Quân.

“Đi lòng vòng quanh đây ngắm phố phường đã nhé !” Phương Anh quay ra sau hét to với hai người bọn hắn.

Trần Minh Quân mặt mày nhăn nhó khó coi, ngược lại, Hoàng Đức Kiệt cười rất tươi,

Suốt cả chuyến đi, rõ ràng có thể nhận thấy xe của Phương Anh náo động hơn nhiều. Bác tài xe ấy cũng vui tính nữa, vừa chở đi vừa dạy bọn họ hát dân vũ Tê nước Thái Lan. Xe tuk tuk của họ đi tới đâu là ồn ào tới đó, cứ ngân nga hát, rồi nhảy múa tung bùng, kể ra bài ấy cũng vui tai nữa. Họ không hiểu tiếng nhau, nên cứ hát đi hát lại bài ấy cả quãng đường, vì họ chẳng còn cách nào khác để giao tiếp cả.

Âm nhạc cũng là một thứ ngôn ngữ đấy chứ. Nó dễ hiểu, dễ hát, vui lắm mà. Chính vì vui lắm nên hát hơi sung, ai đi qua cũng đều phải ngoái nhìn chiếc xe tuk tuk ồn ào đầy đáng yêu đó.

Tất nhiên là không thiếu Trần Minh Quân và Hoàng Đức Kiệt rồi. Bọn họ chỉ chăm chăm nhìn theo cô gái duy nhất đi xe tuk tuk trước mặt mình, không nói chuyện, càng không có hứng thăm thú cái gì hết.

Đơn giản, bọn họ đi mòn cả đất Thái Lan rồi ấy chứ.

Tối Thái Lan phải ăn món Thái, tất nhiên. Trưa đó Phương ANh kéo cả bọn đi ăn thử xôi xoài, nhưng không hợp khẩu vị cả bọn lắm nên chuyển qua đi ăn Som Tum Thai (gỏi đu đủ), còn cả Tom Yum lẩu cay tuyệt cú mèo nữa... Trần Minh Quân i ôi đòi về khách sạn, nhưng theo số đông (Phương Anh, Khoa Trình, Harry, Đức Kiệt) thì cả bọn lại tiếp tục đi.

Và địa điểm tiếp theo chính là Siam Ocean World (*).

(*) Công viên nước giải trí.

“Ôi tuyệt quá, thủy cung này.” Phương Anh nhìn xung quanh mình mà ngẩn ngơ. Đẹp dã man luôn ấy. Nước xanh biếc màu ngọc bích, cá lớn cá bé, đủ màu sắc bơi tung tăng...

Harry chạy tới, choàng tay lên vai cô, rồi giờ điện thoại lên: “Smile !” rồi nhe răng cười thật tươi.

Phương Anh thấy thế vội ghé sát vào người Harry, cả hai chụp đầu lại, hết chu môi phồng má rồi lại làm mặt xấu. Khoa Trình cũng chạy ra rồi rít đòi chụp chung. Hình như là 3 phút sau, máy Harry đã có hơn 50 tấm hình selfie các kiểu. _.

Hoàng Đức Kiệt cũng chạy tới chụp chung với Phương Anh, dù cô biết rằng anh ta đang coi mình là cô người yêu cũ bé nhỏ và có ý định cưa cẩm lại sau khi đã làm ra chuyện khôn nạn nào đó nhưng cô vẫn thấy không thể thoải mái hơn khi đứng cạnh anh ta được. Phương Anh tự nhủ, phải giữ khoảng cách, phải giữ khoảng... Ok, vài tấm selfie là hết khoảng cách nhé !

Phải nói rằng họ chụp chung rất đẹp đôi, rất ăn ảnh. Chu môi, phồng má, thẹn thùng... chơi tất. Nhìn trông hạnh phúc tới nhức hai con mắt.

Trần Minh Quân nhìn hai người họ, rồi giờ điện thoại lên tự chụp mình, cùng 1 cá nóc đằng sau. Cuối cùng tấm ảnh duy nhất ấy cũng được đẩy lên facebook, kèm theo một dòng tâm trạng nghe có vẻ ướm ắt: “Cô ấy như con cá nóc này này. Nó thấy tôi tiến lại thì liền xù gai ra và bỏ trốn. Tôi ghét cô ấy.”

Kèm thêm mấy cái mặt vàng dờ khóc dờ cười. _.

Lăn lộn qua trung tâm thương mại lớn nhất Bangkok, mua sắm thả phanh rồi lại tới China town (*) ăn uống bữa tối. Lúc này đã hơn 8h, cả đám mới lại lên taxi về khách sạn.

(*) Con đường ăn uống nổi tiếng tại Thái, hầu như toàn người Hoa và 1 bộ phận nhỏ người Việt sinh sống là chủ yếu.

Khách sạn mà họ ở là Khuntawa – khách sạn 5 sao đẹp như tòa cung điện giữa lòng Bangkok. Họ đã đặt trước 2 phòng, nhưng xảy ra sự cố gì đó mà biến thành còn 1 phòng duy nhất. Trần Minh Quân nghĩ bụng khá bức mình, hẳn chắc hẳn lại thêm ông tai to mặt lớn nào tới đột xuất đây mà. Nhưng kể ra khách sạn này chất lượng dịch vụ được nhất khu này, phòng luôn luôn hết chỗ.

Vậy thì 1 phòng, 5 người ở chung, 4 chàng và 1 nàng, dưới một mái hiên. _ . Sẽ chẳng có chuyện gì đáng lo ngại nếu cả năm đều có đầu óc trong sáng...

Đứng ở trong thang máy, Phương Anh thấy mặt hần cứ xị ra nãy giờ liền chủ động nịnh nọt trước, nghĩ đi nghĩ lại, nếu như không phải cô lôi kéo cả đám đi tới tới mới thì đã không có chuyện này rồi: “Khách sạn này khá tốt, về mặt hình thức lẫn dịch vụ có nhích-hơn-Thái-Thịnh chút xíu. Nhưng tất nhiên Thái Thịnh sẽ ăn đứt về khoản giữ chữ tín với khách làng...”

“Người đến hôm nay là vợ chồng cục trưởng cục cảnh sát Bangkok.” Hần ngắt lời cô: “Là tôi, tôi cũng thế thôi.”

“...” Phương Anh hoàn toàn câm nín. Trên đời này, tiền và quyền lực vô địch thiên hạ rồi.

Thang máy đã lên tới nơi, chậm chậm mở ra. Cô vừa bước ra liền bị chuột rút, khụy người xuống. Thấy thế, Trần Minh Quân vốn ra đầu tiên vội vàng chạy lại, nhưng Hoàng Đức Kiệt nhanh tay hơn, vội vàng dìu cô ra khỏi thang máy, đặt dựa vào tường rồi hỏi han tới tấp: “Em có sao không? Có đau không? Chắc, chắc tại hôm nay đi nhiều quá nên mới bị đây mà... Em phải cẩn thận chứ? Đi được không? Được rồi, rồi, để anh đỡ em vào phòng rồi sẽ xoa bóp chân cho...”

Trần Minh Quân nhìn hai người đi qua người mình, nặn nòng tình cảm, trong lòng vốn đã khó chịu, nay còn khó chịu hơn.

Phương Anh thì cảm thấy mình cũng không đến nỗi không đi nổi, nhưng anh ta cứ khăng khăng thế này thì thật khó để từ chối. Tự nhiên có người tự nguyện xoa bóp chân cho, lại còn là 1 anh chàng rõ đẹp trai nữa chứ =)))

À quên, Huyền Nhung thế nào rồi?

Ừa mà cô lo gì chứ. Khách sạn mà cô dẫn cô ta tới cũng là một khách sạn khá nổi tiếng đấy. Chắc họ sẽ còn phòng thôi, còn tiền thì, ... giàu như cô ta chắc không thiếu được đâu.

Bằng chứng là cô ta còn chả thèm gọi tới một cuộc. Có vẻ rất an phận ta.

Nhưng sự thật thì không hề như Phương Anh nghĩ. Lúc này, Huyền Nhung đang ở trong đồn cảnh sát, ăn cơm một cách đau khổ.

Sáng nay, sau khi xe taxi đi được một đoạn thì Huyền Nhung đòi xuống. Lúc trả tiền xong, cô ta mới nhớ ra là mình cần phải quay lại sân bay, đành đứng bên đường vẫy một chiếc taxi khác.

Nào ngờ taxi chưa đến mà vẫy cái cướp đã tới.

Cô ta bị hai thằng ngồi xe máy phóng qua giật mất cái túi. Tiền, điện thoại, cả cái túi da cá sấu chanel cũng mất luôn. _.

Kính khủng hơn là Huyền Nhung phải đi cả chặng đường mới tới được đồn cảnh sát báo án. Cô ta cũng chẳng nhớ nổi số điện thoại của ai để gọi. Nghe nói là camera trên cột đèn giao thông gần đây đã ghi lại được biển số xe nên sẽ nhanh chóng tìm ra được thủ phạm thôi.

Không tiền, không liên lạc được với người thân, Huyền Nhung còn có sự lựa chọn nào khác ngoài ngủ 1 đêm tại cái đồn cảnh sát này và chờ cho tới khi bắt được thủ phạm?

Ôi chờ, chờ từ sáng tới tối mịt rồi mà đã thấy bắt được đâu.

Thật quá xui xẻo, quá xui xẻo,...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Vừa vào trong phòng, Hoàng Đức Kiệt liền đặt cô ngồi xuống giường, rồi nhanh chóng đi lấy một chậu nước nóng mang ra, rắc thêm chút muối hạt vào. Rồi anh cầm chân cô đưa vào trong chậu nước, nhẹ nhàng xoa bóp quanh khu vực cổ chân. Trần Minh Quân đã bỏ đi tắm trước sau khi chứng kiến cảnh tượng ấy.

Harry đứng dựa vào tường, neho mắt nhìn Phương Anh và Hoàng Đức Kiệt, rồi thở dài, lắc đầu: “Tao nhìn cái tướng thẳng này tao biết chắc chắn sau này nó sợ vợ...”

Khoa Trình đang lấy quần áo trong valy ra chuẩn bị đi tắm, nghe vậy thì liền táng cho Harry một phát vào đầu: “Tào lao, đây là người ta yêu thương phái nữ, chuẩn dạng đàn ông ga lăng hiếm có khó tìm đấy mày.”

“Nhưng thể loại như vậy thì chỉ có làm anh trai, với bạn thân thôi ! Còn người yêu thì phải men li như thẳng Quân nhà mình ấy: lạnh lùng, âm thầm quan tâm,... Chuẩn hình mẫu sói ca vạn người mê.”

“Tào lao nữa.” Harry tiếp tục bị ăn đánh vào đầu.

Anh ta bất bình lập tức nhảy dựng lên: “Ô thể không đúng à? Ai cũng bảo vậy đó...”

Cái đánh tiếp theo nhanh và mạnh hơn, Khoa Trình bực mình: “Mày thôi tào lao đi và nói bé cái mồm thôi. Understand? (Hiểu không?)”

Harry gật đầu, rồi trề môi ra. Khoa TRình lấy quần áo xong, đóng valy lại rồi mới ngẩng đầu lên nói: “Tao thấy Trần Minh Quân mới là đứa có vấn đề ấy. Thích người ta cái kiểu gì mà chẳng có chút quan tâm chăm sóc nào. Bao giờ cũng là đứa đi đầu tiên, đến mặt người ta còn chẳng thèm nhìn... Mày đừng tưởng lũ con gái bây giờ ai cũng giống như nữ chính tiểu thuyết ngôn tình, không phải lúc nào cũng đã được mặc định sẵn trước là phải yêu thẳng này, thẳng này, dù cái thẳng đấy có lạnh nhạt, đối xử với mình vô tâm bao nhiêu cũng nhất định phải yêu, không có chuyện đấy đâu nhé !”

Trần Minh Quân tắm xong, vốn định ra gọi Khoa Trình, lại nghe được câu này. Hắn tất nhiên là có tức giận, nhưng lại trầm ngâm nhiều hơn. Đầu tiên, hắn chợt nhận ra là hai thằng bạn mình chứng nó quá nguy hiểm, đã đánh hơi ra được chuyện hắn đang để ý Phương Anh. Thứ 2, dù cho không biết bằng cách nào đó mà chúng nó biết được chuyện nhưng không nên biết quá nhiều như vậy. Thứ ba, Khoa Trình nói cũng đúng.

Rồi hắn lại chuyển hướng nhìn sang Phương Anh đang cực kì hưởng thụ sự chăm sóc của Hoàng Đức Kiệt, khuôn mặt bỗng chốc ỉu xiu hẳn đi.

Tối đấy, cả 5 người chen chúc trên một chiếc giường, cũng không quá nhỏ. Phương Anh nằm giữa, hai bên là Harry và Khoa TRình, sau cùng mới tới Trần Minh Quân và Hoàng Đức Kiệt. Đó là một đêm ác mộng đối với hắn, nói trắng ra, trong cả năm thì chỉ có hắn và tên Kiệt kia là không ngủ, không quay trái quay phải, không gác chân tay lung tung,... còn ba người còn lại thì...

Phát điên mất.

“Hôm nay chúng ta sẽ tới hoàng cung Bangkok.” Trần Minh Quân chỉ tay trên bản đồ, rồi nhìn ra đằng sau. Phương Anh mặc váy đầm màu trắng, dài quá đầu gối nhưng lại đi giày thể thao màu đỏ. Hoàng Đức Kiệt từ áo phông đến khoác ngoài, quần dài đều trắng toàn tập, nhưng giày cũng màu đỏ. Đùng bộp với hần đây là trùng hợp nha!

Rồi hần lại tiếp tục nhìn sang Harry và Khoa TRình. Áo sơ mi hoa hòe hoa sói, tóc vuốt lên vuốt xuống, chân thì đi giày lười độn đế màu tím violet mới kinh dị chứ, sao cái đám này như kiểu thiếu đồ để mặc ấy nhỉ? Nói thế chứ, Trần Minh QUân vẫn cảm thấy bản thân rất lạc loài, dường như chỉ mình hần là ăn mặc chỉnh tề nhất, comple xám.

Trên taxi, Phương Anh, Harry và Khoa TRình lại bắt đầu hát rống lên bài dân vũ hôm qua, hát sai hết lời, nhưng nhạc thì vẫn nhớ lắm! Hần nhìn qua gương chiếu hậu, thấy miệng cô đang há ra hết cỡ để hét lên, tự nhiên nghĩ, cô nàng này hình như rảnh rồi hơi quá đà rồi.

Nào, làm gì cho đáng 100 triệu nhỉ? =))) Điều này thật không khó để nghĩ ra mà, ít nhất là với hần bây giờ.

Vừa đến nơi, Phương Anh còn chưa kịp trầm trở trước sự lộng lẫy của nơi đây thì đã bị Trần Minh QUân giao cho một nhiệm vụ như sét đánh ngang tai: “Cái gì?? Làm hướng dẫn viên du lịch???”

“Đúng vậy.” Hần gật đầu, quảng cho cô sơ đồ hoàng cung với vài dòng giới thiệu bằng tiếng anh: “Hãy dẫn chúng tôi đi tham quan nơi đây, và nhớ là giới thiệu bằng tiếng Việt đây.”

“Nhưng tôi... Đây là lần đầu tôi đến đây mà.” Phương Anh kêu lên, lật ngang lật dọc tấm bản đồ: “Anh điên à???”

“Không điên đâu, mà dẫn đường đi.” Hần cười hihi có vẻ vô tội lắm.

Phương Anh tức giận, nhưng nghĩ lại, đã nhận 100 triệu của người ta rồi, đó là một con số không hề nhỏ chút nào. Suy cho cùng, công việc này cũng không phải quá khó, nếu như có người cố tình gây khó dễ.

“À ừm, được rồi, hãy đi theo lối này. Ở ờ, hoàng cung Thái Lan là một khu... khu phức hợp gồm nhiều các di tích như: Cung điện Chitralada, quốc tự Wat Phra Kaew, Chakri Mahaprasad, cung điện Hoàng gia và cung điện Huy Hoàng... Trước mặt các bạn đây là lối đi vào cổng chính... tường màu trắng xây kiên cố, ngẩng đầu thấy trời, cúi đầu thấy con đường lát xi măng bằng phẳng, quay ra đằng sau là cả một vùng trời bạt ngàn cỏ... Nhìn xa xa có thể thấy các đỉnh tháp cao cao... Với lối kiến trúc tinh tế, tôi xin đảm bảo rằng bạn sẽ phải thích mê nơi này...” Cô đứng trước cửa, nói một lèo, vừa dịch vừa chém nên nói năng không được lưu loát cho lắm, vì thế nên nghe rất hài hước: “Có thể bạn chưa biết về lịch sử huy hoàng của nó, hoàng cung Thái Lan được xây dựng từ...”

“Thôi,” Trần Minh QUân chán nản cắt ngang lời cô: “Định đứng đây đọc hết cái cái giới thiệu chắc? Đáng lý phải vừa đi vừa giới thiệu từ từ chứ. Thật là...”

“Ừ ừ, được rồi, chúng ta vào trong, hãy đi thành hàng và theo sát nhau nhé!” Cô cười, gãi gãi đầu.

“Kia là Tiết Cơ Cung, Luật Thật Cung...”

“Đừng có giới thiệu qua loa như vậy.”

“Đại Hoàng Cung là một Vương Cung trong nhiều Vương Cung của Thái Lan, được bảo tồn qua các triều đại, hoàn mỹ nhất, qui mô lớn nhất, và được khen là “Nghệ thuật đại toàn của Thái Lan”, trong nơi này có... bla bla... Về đẹp của nó bla bla... người đã xây dựng nên là bla bla...”

“Nhảm chán quá thể. Phải biết phối hợp giữa thông tin cơ bản và những gì mình đã quan sát được chứ.”

“Đứng từ vị trí này xoay một vòng có thể ngắm được rất nhiều các công trình kiến trúc trong hoàng cung Thái Lan. Nếu bạn muốn chụp ảnh hay quay clip ngắn để tưởng nhớ chuyến đi này thì ngay bây giờ, hãy lấy điện thoại ra, giờ trước mặt mình rồi quay một vòng...”

“Đừng có vớ vẩn nữa.”

“Mỗi ngày, nơi đây thu hút hơn 10.000 lượt du khách trong nước và ngoài nước. Thật kì lạ là hôm nay thời tiết rất đẹp nhưng du khách thì không đông cho lắm! Đây, bạn có thể thấy đấy, khá là vắng. Như này tiện hơn rất nhiều cho việc ngắm phong cảnh, chụp hình mà không phải xếp hàng...”

“Bớt dài dòng lan man đi. Cô thêm mắm thêm muối hơi bị nhiều chi tiết không liên quan rồi đấy.”

“TRước mặt chúng ta đây chính là nhà khách hoàng gia. Đại sảnh bên trong mang phong cách châu Âu cổ điển, thiết kế đẹp mắt, kiến trúc ấn tượng... Nơi thường được sử dụng làm lễ đăng cơ, các sự kiện quan trọng... Bên trong có Dusit Hall, được xem là công trình có kiến trúc đẹp nhất theo phong cách châu Âu, và một bảo tàng nơi trưng bày thông tin về các lần trùng tu hoàng cung. Đây chính là sự kết hợp hài hòa nhất về kiến trúc phương Tây và Đông theo phong cách cận đại...”

Harry nhìn Phương Anh đứng trước cửa, cầm tờ giấy đọc mà thấy buồn cười không chịu nổi, liền quay sang nói với Khoa TRình: “Tao có cảm giác như cô ta đang đọc văn tế cầu mưa vậy.”

Hoàng Đức Kiệt nghe được, đã nhin cười nãy giờ cuối cùng cũng không tài nào nhịn nổi, phì cười một tiếng. Rồi anh tiến tới giật tấm bản đồ trong tay cô, chỉ vào và hướng dẫn: “Em nên vừa đi vừa giảng giải từ từ... Thế này thế này này... Ừ, như thế mọi người sẽ dễ hiểu hơn. Không cần phải dài dòng đâu,

vì quan trọng khi đi du lịch là tận hưởng cảnh đẹp chứ không phải chỉ tới và nghe hướng dẫn viên nói... Em hiểu chứ?”

Phương Anh cảm kích nhìn anh gật đầu: “Cảm ơn nhiều nha.”

Anh xoa đầu cô: “giỏi lắm, nào bây giờ hãy thực hành đi.”

Cô gật đầu, nắm tay anh kéo vào trong. Khoa Trình nhìn theo rồi lắc đầu ngao ngán: “Tao bắt đầu cảm thấy nhức mắt rồi đây.”

Harry dùng cùi chỏ huých vào người Trần Minh Quân: “Đàn ông con trai phải thể chứ. Mà xem, dọc đường đi mày chỉ biết quát Thùy Anh là cùng.”

Tay hắn siết lại: “Có phải là tao không giảng giải cho cô ta đâu??? Vấn đề là nói thì nói một lần thôi, liên tục mắc sai phạm cơ bản như thế... Chẳng lẽ mày bắt lúc nào tao cũng phải lặp đi lặp lại mấy câu giải thích???”

Hắn cũng sắp tức điên vì con nhỏ đó rồi.

Khoa Trình tiến tới, vỗ vỗ vào vai hắn: “Mày có biết câu giải thích của mày được phát ra bằng cái giọng điệu như thế nào? Nghe giống dạy dỗ người ta nhiều hơn mày ẹ. Với con gái, phải thật nhẫn nại và dịu dàng, mày hiểu không?”

“Nhẫn nại? Dịu dàng? Cô ta là đồ cứng đầu, tao nói thì không chịu nghe, nhưng cái thằng đấy nói lại nghe. Thế tức là nãy giờ cô ta toàn chống đối tao chứ có phải ngu si gì đâu. Thật hết chịu nổi. Hừ!” Hắn điên tiết nói, lắc đầu rồi bỏ đi.

Harry quay sang nhìn Khoa TRình, ra dấu rồi gã chạy ù vào trong, đi lướt qua mặt Trần Minh Quân. Harry vội vã chặn trước mặt Phương Anh, cười hề hề với Kiệt: “Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy một chút.”

“Cứ tự nhiên.” Anh nhún vai, rồi quay đầu đi chỗ khác.

Harry kéo Phương Anh vào 1 góc, thì thầm vào tai cô: “Này, bảo nhỏ nhé !”

“Ừ.”

“Gần đây cô có ác cảm gì với TRẦN MINH QUÂN à?”

“Không có.” Phương Anh lắc đầu.

“Thế sao cô phân biệt đối xử với cậu ta thế?” Harry ngắt ra.

“Phân biệt đối xử gì cơ? Anh đang nói gì vậy?”

“Thì đây đây... Lúc đầu tại sao TRẦN MINH QUÂN nói cô không nghe, còn Hoàng Đức Kiệt nói lại nghe?”

Phương Anh nghe xong, hờ hững nhìn Harry rồi gạt tay hắn trên vai mình ra, đáp: “Cái nào xuôi tai thì nghe chứ. Ai có thái độ không hòa nhã trước thì sẽ được đáp lại bằng thái độ không hòa nhã y như thế thôi.”

Nói xong, cô quay ra, tiếp tục trò chuyện với Hoàng Đức Kiệt.

Harry còn lắp bắp chưa hiểu sự tình thì điện thoại trong túi đồ chuông. Giọng Khoa TRình oang oác từ đầu dây bên kia: “Thế nào rồi?”

Harry lắp đầu đầy lo lắng: “Tao thấy... Không có khả năng đâu mày ẹ.”

Chuyến đi ngày hôm đó kết thúc trong chiến tranh lạnh giữa Phương Anh và Trần Minh Quân. À mà không biết bọn họ có thật sự giận nhau không nữa, dù không nói chuyện với nhau lần nào nhưng xem ra bọn họ chưa xem nhau là vô hình. Bữa trưa, Phương Anh vẫn lấy đủ 5 phần. Rồi đến buổi chiều đi tham quan đền, Trần Minh Quân vẫn đồng ý chụp hình chung với cả đám, vị trí đứng của hắn là ngay bên cạnh cô.

Thật không hiểu nổi nữa mà,

Bữa tối, cả đám dừng lâu tại một nhà hàng. Trong khi bốn người còn lại ăn uống vui vẻ thì Trần Minh Quân âm thầm ngồi một bên, chụp ảnh ô cửa sổ rồi đăng lên fb: “Cô ta thật quá đáng.”

Vừa đăng tải lên, liền có ngay cmt phía dưới: “Sao thế anh bạn? Cố gắng tiếp cận và bị gai của cô ấy đâm trúng à, cô nàng cá nóc ấy :))”

Hắn thấy thú vị liền trả lời: “So với bị đâm thì việc cô ấy không xù gai với một cá khác làm tôi thấy tức giận hơn.”

“Haha, ghen rồi hả???”

"Có quyền gì mà ghen chứ."

Trần Minh QUân tắt máy, không trả lời nữa. Hắn bỏ về khách sạn trước, vào phòng rồi ngồi lên giường, ôm tập thông tin về cô đọc đi đọc lại như muốn thuộc bằng lòng. Tự nhiên, hắn thấy buồn quá !

Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn chỉ thấy cô giống như một cô giúp việc bình thường, ngày ngày mang com đến cho cô chủ, ít nói, dịu dàng và rất biết chừng mực. Đùng một cái vài tháng sau, lại thấy cô ấy như một con ngốc đứng giữa hành lang nhìn mình nhỏ dãi, đó là lần đầu tiên cô ấy chủ động nói chuyện với hắn, nhưng lại là một câu chuyện rất ngớ ngẩn. Trần Minh QUân phì cười.

Rồi những ngày tháng đầu khau đầy vui vẻ trong phòng làm việc, hành lang, thang máy, dưới bếp,... Rồi đến sự kiện vụ mất trộm trứng cá nghìn đô. Hắn tin vào thực tế, bằng bằng chứng đã chứng minh được cô ấy là kẻ trộm, nhưng rồi sự thông minh, hóm hỉnh của cô ấy lại làm cho hắn phải nghĩ khác. Một cô gái như vậy, sao có thể đi ăn trộm được?

Đôi khi cô ấy thật ngốc nghếch, hay so bì những chuyện tầm thường như bao cô gái khác. Nhưng sự ngốc nghếch ấy đã không biến thành cố chấp, cô ấy biết lắng nghe, sửa đổi và tiếp thu. Đôi khi nhớ lại, hắn có cảm giác cô ấy đáng yêu vô cùng. Một cô gái thông minh và khôn khéo.

Cô ấy biết nắm bắt thời cơ, chớp lấy cơ hội và luôn làm người khác phải bất ngờ. Điểm này của cô ấy có phần giống với những người làm trong giới kinh doanh như hắn.

Cũng có những lúc cô ấy thật biết làm người ta phát điên lên, nhưng có những lúc sâu sắc vô cùng. Hơn cả, sau khi tìm hiểu về cô ấy, Trần Minh Quân còn kinh ngạc hơn nữa. Vì gia thế của cô ấy, về mối quan hệ thật sự của cô ấy và Huyền Nhung. Hắn cũng biết chuyện mẹ hai người này đấu đá nhau nữa.

Hắn chưa bao giờ thấy ghét Huyền Nhung như thế này. Cô ta cũng là người thông minh, có phần sắc sảo, tâm địa không đến nỗi nào là quá xấu xí nhưng thực sự tính cách của cô ta thật khó mà chấp nhận nổi, lòng tự trọng của cô ta quá cao. Khéo có khi, lại là sản phẩm lỗi của một nền giáo dục thất bại từ một bà mẹ nổi lên nhờ chiếm chỗ người khác ngay sau khi người ta vừa mới mất.

Cô ấy thật đáng thương, luôn luôn cam chịu làm hầu như vậy mười mấy năm trời. Nhưng tiếp xúc nhiều, hắn mới nhận ra cô ấy rất hay cười, cười đẹp và xinh hệt như mẹ mình - đại minh tinh một thời. Lạc quan, hài hước và thông minh, từ lúc nào, hắn đã thích cô mất rồi.

Đây không phải lần đầu hắn thích một người. Hồi mẫu giáo từng cảm nắng con bé xinh xinh nhà hàng xóm, lên lớp ba thì thích bé ngồi cùng bàn,... Tình cảm ấy rồi cũng chẳng tới đâu cả, trẻ con mà. Nhưng cũng đã mấy chục năm rồi hắn mới lại thích một ai đó khác. Điều này khiến hắn có những hành động ngốc nghếch vô cùng, khiến hắn không còn là chính hắn nữa, sự trưởng thành trong tình yêu chẳng?

Trước khi lên đường, hắn đã nghiền cứu qua mấy quyển tiểu thuyết tình cảm và ngôn tình rồi, hắn đã rất cố gắng, để tự biến mình thành mẫu đàn ông mà mọi cô gái đều thích- lạnh lùng, cứng rắn, nhưng nhất kiến chung tình.

Khoa Trình đã nói: “Mày đừng tưởng lũ con gái bây giờ ai cũng giống như nữ chính tiểu thuyết ngôn tình, không phải lúc nào cũng đã được mặc định sẵn trước là phải yêu thằng này, thằng này, dù cái thằng đấy có lạnh nhạt, đối xử với mình vô tâm bao nhiêu cũng nhất định phải yêu, không có chuyện đấy đâu nhé !”

Phải, nó đã nói đúng về chuyện này. Rằng muốn tán đổ một cô gái, cái đầu tiên cần làm đó chính là phải đối xử tốt với cô ấy một cách chân thành nhất.

p/s: ** Chương 46 sẽ có câu trả lời cho câu hỏi mà rất nhiều người thắc mắc: Kiệt đã làm gì Thùy Anh?

:** À mà nhân tiện nói chút nhé, Thùy Anh không hề bánh bèo đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Này Thùy Anh, chúng ta chơi một trò chơi đi.” 4 người ngồi tụ lại một góc bàn, Harry thì thầm.

“Trò gì?” Phương Anh ngẩng mặt lên khỏi điện thoại.

“Bây giờ, tôi và Khoa Trình,... à quên, cả Đức Kiệt nữa, sẽ đặt câu hỏi cho cô, và cô phải trả lời thật lòng, thật lòng đấy nhé, nói dối là bị xử hội đồng đấy.” Harry liếc nhìn sang Khoa Trình.

“Sẽ không phải hỏi những câu vớ vẩn kiểu tháng đầu tiên ‘bị’ là tháng mấy và màu áo trong ưa thích là màu gì đấy chứ?” Phương Anh có vẻ đề phòng. Cái trò này ngày xưa cô chơi suốt, toàn bị chúng nó hỏi toàn những câu...

“Không, không.” Khoa Trình nhin cười, xua xua tay: “Câu hỏi tử tế, nên cô nhất định phải trả lời tử tế đấy. Sẽ ngắn thôi. Nhanh thôi.”

Phuong Anh nhìn hai người họ rồi nhìn sang Hoàng Đức Kiệt với vẻ mặt ngờ ngác, bỗng nhiên sinh nghi nghi, nhưng cô vẫn đồng ý: “Ok.” Chả mấy khi tụ tập thế này.

Khoa Trình mừng rỡ, lấy điện thoại ra, bật ứng dụng ghi âm lên, rồi đặt úp nó trên đầu mình. Không một ai để ý tới hành động lén lút đó của Khoa Trình.

Điện thoại của hắn đã được kết nối với điện thoại của Trần Minh Quân. Đồng nghĩa với việc, “trò chơi” này không những được ghi âm lại, còn được truyền trực tuyến với người bày ra trò chơi đó- Trần Minh Quân. Harry nhìn sang, thấy Khoa Trình nháy mắt rồi mới hắng giọng, nhìn Phuong Anh đặt câu hỏi: “Thùy Anh, cô có nickname hay tên tự đặt không?”

“Ồ... Không có. Gọi ‘Thùy Anh’ là được rồi.”

“Cô vẫn độc thân cho tới thời điểm hiện tại.”

“Ờ... Ít nhất cũng từng có tới thiếu một mảnh tình vắt vai.”

Hoàng Đức Kiệt ngồi cạnh cô, chợt thấy chột dạ. Anh lặng lẽ cúi đầu xuống.

Harry tiếp đặt câu hỏi: “Có phải cô ghét tôi?”

“Rất ghét.”

“Cô thích ăn cay và chua?”

“Đúng vậy.”

“Cô có thích đồ ngọt không?”

“Có.”

“Nếu được lựa chọn giữa một ngôi nhà có tường màu trắng và hàng liễu xanh trước sân rộng 40m vuông và một căn nhà biệt thự tại Vincom center giá 3 tỷ, cô chọn căn nhà nào?”

“Căn 3 tỷ. Câu hỏi này bắt đầu ngớ ngẩn rồi đấy...” Sự so sánh khắp khiếm quá ngu xuẩn.

“...” Harry huych huych vào người Khoa Trình làm anh ta giật nảy mình, vội vàng quay ra thay phiên đặt câu hỏi: “Cô... cô thích mẫu đàn ông nào?”

Hoàng Đức Kiệt ngẩng đầu lên một cách nhanh chóng. 3 cặp mắt đổ dồn về phía cô, nhìn chăm chăm.

“À...” Đúng lúc Phuong Anh còn chưa biết trả lời như thế nào thì điện thoại của Kiệt đột ngột đổ chuông. Anh nhún vai, rồi chạy ra ngoài.

Harry cười thầm, vỗ vỗ vào tay cô: “Này, trả lời đi.”

“À, mẫu đàn ông tôi thích... ờ, không cần hoàn hảo quá hay cứ nhất thiết phải theo một chuẩn mực nào đấy... ngu một chút cũng được, nhưng nhất định là phải là người yêu tôi và biết trân trọng tôi.”

“Cô không muốn lấy người cô yêu sao?”

“Có chứ. Nhưng anh biết đấy, theo đuổi người mình yêu, và cưới người yêu mình, đó là châm ngôn sống của tôi nếu muốn hạnh phúc và yên ổn.”

Phuong Anh nhún vai, rồi nhìn theo hướng Kiệt ra ngoài, ánh mắt trở nên nuối tiếc: “Nếu được ảo tưởng thêm một chút, tôi muốn cưới người như Hoàng Đức Kiệt.”

Đẹp trai, công việc ổn định, cao ráo lại ga lăng, hơn hết, anh ta rất yêu và trân trọng cô gái của mình. Hoàng Đức Kiệt đã gây ra lỗi lầm quá lớn với Thùy Anh, nhưng với thái độ thành khẩn không chút giả dối này, cô vẫn rất muốn tha thứ cho anh ấy. Dễ dàng như vậy, bởi vì cô căn bản cũng chẳng phải người trong cuộc. Một phần cũng vì cô khá coi trọng những người gây chuyện xong nhưng biết hối hận và có hành động sửa sai, đền bù. Nhưng tiếc quá, cô lại không phải Thùy Anh.

“Cô... thích Hoàng Đức Kiệt hả?” Harry nhìn cô, dè dặt hỏi.

Phuong Anh lắc đầu ngay không hề do dự: “Không có đâu. Tôi thấy anh ta, thích hợp làm bạn thân mình hơn.”

Khoa Trình trở mặt kinh ngạc, còn Harry thì cứ nhấp nha nhấp nhồm, kiểu vui quá mà không được thể hiện ra ngoài ấy. Không chỉ hai người này mừng, Trần Minh Quân thấp thóm lo âu này giờ cũng đang mừng muốn phát điên lên. Hắn vội nói qua micro: “Bây giờ hãy hỏi những câu sau...”

Trần Minh Quân dù mừng mấy, cũng tuyệt đối không quên mục đích ban đầu của trò chơi này. Hắn vãi mớ hỏi nhiều hơn.

Khoa Trình nghe xong câu hỏi, liền quay ra nói với cô ngay kéo quên: “Cô thích những dòng nhạc nào?”

“EDM, ballad...”

“Cô có biết Thomas Keller (*) không?”

(*)Đầu bếp nổi tiếng thế giới, nhận giải đầu bếp tốt nhất California 1997.

“Là ai thế?” Phương Anh ngơ ngác.

Trần minh QUân: “Thế còn Julia Child (**)?” Tim hần đường như đập nhanh hơn.

Khoa Trình: “Thế còn Julia Child?”

(**)Đầu bếp nổi tiếng thế giới, giới tính nữ. Bà đã từng làm nên một cuộc cách mạng lớn với ẩm thực Pháp tại Mỹ.

“Ruột cuộc những người đó là ai? Hối vớ vẩn gì vậy?” Phương Anh hơi mất kiên nhẫn.

Tờ giấy trong tay hần run run, những người này chẳng phải là thần tượng số 1 của cô ấy sao? Trần Minh Quân không kiềm chế được mà làm bầm hỏi: “Cô là ai vậy, Thùy Anh?”

Khoa TRÌNH liền nhắc lại ngay sau đó: “Cô là ai vậy, THùy Anh?”

Phương Anh, Harry, Khoa Trình, Trần Minh Quân đều sững lại, vẻ mặt tất cả đều ngây ra trong chốc lát.

Nửa tiếng trước.

Trần Minh QUân ôn tập thông tin của cô trong tay, tiếp tục nghiền ngẫm. Rồi hần đọc tới mục những thứ cô yêu thích, ở đó có viết: “Thùy Anh rất kén ăn, ưa sạch sẽ.”

Hần nhưn một bên mày, môi dưới chu ra, kén ăn? Sao hần lại không thấy vậy nhỉ? Cô ta có vẻ cái gì cũng muốn thử, cũng muốn ăn, đồ vỉa hè cũng chơi tất. Rồi hần lật sang trang, đọc một lèo.

“Thích thêm tôi vào các món ăn, ưa các loại hành như hành khô, hành tây, hành lá,... Không thích cay, nhưng lại giỏi ăn chua,... Thích làm bánh ngọt, nhưng không hảo ngọt... Căn nhà mơ ước thuở nhỏ: màu trắng, rộng ít nhất 40m vuông và có hàng liễu xanh trước sân,... Ái chà, cũng có khuynh hướng phụ nữ của gia đình phết đấy chứ.” Nhưng sao hần thấy cứ sai sai thế nào ấy,...

Hôm qua ăn cái món gì gì mà hần không nhớ tên ấy, nhưng hần nhớ rõ, cô ta đã gấp hết hành bỏ ra ngoài, rồi hôm nay ăn lẩu gì gì ấy, cay chết được, nhưng cô ta ăn nhiệt tình đấy chứ. Lạ thật đấy nha!

Đúng lúc ấy thì Harry gọi đến. Hần nhắc máy: "Alo, sao vậy mày?"

“Trần Minh QUân, tao biết mày thích Thùy Anh, I knew, I knew all...” Harry vào ngay chủ đề chính, anh ta nhấn thật mạnh vào cụm từ "thích Thùy Anh" như một lời cảnh tỉnh cho đối phương.

“Biết thì để làm gì?” Trần Minh QUân hờ hững đáp.

“Lại còn làm gì nữa ư? Mày không thể dậm chân tại chỗ mãi như vậy được. Hoàng Đức Kiệt muốn quay lại với cô ấy đấy, tên đấy sức tấn công không xoàng đâu.”

“Và?”

“Lại còn ‘và’??? Mà thôi bỏ đi, mày phải nhanh chóng tiến công đi, con gái dễ rung rinh trước tình cũ lắm, nhất là đối phương lại hoàn hảo như vậy... Tao sẽ hỗ trợ hết sức cho mày, tao sẽ giúp mày loại bỏ...”

“Mày sẽ giúp tao? Mọi chuyện?” Trần Minh QUÂN hai mắt sáng lên.

“Phải.”

“Vậy được.” Hần gật đầu: "Bảo Khoa Trình đưa mày một bộ đàm đi, bảo nó kết nối tới máy tao... và... và... ừ... Chính là như vậy đấy.”

“Toàn bộ kế hoạch đó sao? Để làm gì chứ? Ngán ấy thông tin tao điều tra cho mày chưa đủ sao?”

“Không, quá đủ rồi. Chỉ là, tao muốn xác nhận một chút...” Để tin rằng, đó thật sự là THùy Anh.

...

Rất ghét tôi? rất ghét. Thích ăn cay? Thích. Căn nhà màu trắng có hàng liễu và căn biệt thự 3 tỷ? Căn biệt thự 3 tỷ....

Hắn nhắm mắt lại, dường như đang rất tập trung. Sao lại khác tới vậy? Không phải chứ, khác quá... !!! Quá khác.

Đến cả sở thích cũng thay đổi... Không thể nào, không thể nào lại xảy ra được... Dù cho là Thùy ANh có thay đổi thật, nhưng nhất định phải có một vài sở thích được giữ lại, à không, thói quen ăn uống mới phải.

“Eh QUân, tao thấy cái thằng KIệt nó ngồi đây cứ vương vীu...” Harry thì thầm từ đầu dây bên kia.

Hắn mở mắt, xoa xoa hai huyệt thái dương: “Thì tìm cách tống cổ ra chỗ khác.”

“Nhưng làm thế nào mới được???”

“Thì mày phải nghĩ đi chứ. Hay thôi thế này, mày bảo Khoa Trình hỏi giúp mày 1 lúc, sau đó thì gọi cho thằng A,B,C... Bảo chúng nó thay phiên nhau gọi cho Hoàng Đức Kiệt, kêu chuyện gấp và bảo nhà hàng ấy ừn quá, ra ngoài mới nói chuyện được... Đây, làm thế đi.”

“Ồ, được rồi, hãy tin tưởng ở tao.” Harry quả quyết nói.

Trần Minh QUân cúp máy. Tại cái thằng này nó gọi tới mới làm hắn nhớ ra sự tồn tại của tên Hoàng Đức Kiệt ấy. Cái gã đáng ghét ấy... Ừ nhỉ, sao không nhân dịp này điều tra một tí nhỉ?

Nghĩ là làm, hắn nói qua bộ đàm: “Hãy hỏi cô ấy, về mẫu đàn ông cô ấy thích ấy.”

Ngu một chút cũng được, nhưng nhất định phải yêu và trân trọng tôi. Nếu được ảo tưởng thêm một chút nữa, tôi muốn cưới người như Hoàng Đức Kiệt.

Câu trả lời của cô làm Trần Minh QUân có cảm giác tim mình đang vỡ vụn. Hắn nhớ lại, Khoa Trình đã từng nói, Hoàng Đức Kiệt chính là hiện thân của mẫu đàn ông thời đại mới- yêu thương phái nữ, dịu dàng, ấm áp, ga lăng... Lại còn đẹp trai, cao to, công việc khá khẩm... Người con trai tốt như vậy, ai chẳng muốn cưới. Hắn có nhiều điểm hơn Hoàng Đức Kiệt, nhưng xét về thời gian quen biết, và về mặt tình cảm thì...

Mà thôi nào, không phải hai người họ hết yêu nhau rồi sao. Cô ấy quả thực đối xử rất tốt với anh ta, nhưng sao hắn có cảm giác đó không phải tình yêu nhỉ? Hắn cũng có đủ tiêu chuẩn một “soái ca” đấy chứ: đẹp trai, giàu có.

Con gái bây giờ không phải ai cũng giống nữ chính tiểu thuyết ngôn tình...

Đúng vậy, không phải ai cũng giống nữ chính tiểu thuyết ngôn tình. NHưng “soái ca” đang vươn lên trở thành mẫu đàn ông được yêu thích nhất của giới trẻ hiện nay. Con trai đẹp lại giàu có, không yêu thì cũng nên ngưỡng mộ. Nhưng mẫu đàn ông như Hoàng Đức Kiệt quả thực rất hiếm, lại thực tế và có vẻ đang được ưa chuộng hơn.

Nếu thế thì, hắn có thể cố gắng, trở thành mẫu “soái ca thời đại mới.” hội tụ đầy đủ yếu tố trên. Rồi Thùy Anh dù thích mẫu đàn ông thế nào, thì cũng phải rình trước hắn thôi...

Tất cả sẽ thành công nếu như... Cô ấy thực sự không còn yêu Hoàng Đức Kiệt nữa. Tình yêu là một thứ quá khó mà lay chuyển nổi, dù cho hắn có trở thành người hoàn hảo nhất thế giới đi nữa... Vậy nên, chỉ cần, chỉ cần cô ấy không còn thích nữa...

“Thùy Anh, cô thích Hoàng Đức Kiệt hả?” Hắn do dự nói, và Khoa TRình đã giúp hắn nhắc lại câu hỏi đầy trước mặt cô.

Và rồi... Không có đâu. Tôi thấy anh ta, thích hợp làm bạn thân mình hơn.

Nghe được câu trả lời, hắn thở phào nhẹ nhõm. Dù thế nào, nghe giọng điệu kia của cô, hắn chắc chắn rằng đó không phải là một câu nói khách sáo. Ngừ điệu xa lạ, cứ như thể là người mới quen không lâu vậy, cứ như thể, tình cảm yêu đương mấy năm qua đã sớm tan thành mây khói.

Cái cảm giác này, thật quá vui mừng mà. Nhưng hắn vui mấy cũng tuyệt đối không quên mục đích ban đầu của mình... Chính là xác nhận lại thông tin từ chính chính chủ.

...

“Anh vừa hỏi gì lạ vậy? Tôi là... tôi chứ ai, là Thùy Anh...” Phương Anh bắt đầu dấy lên những hoài nghi về những câu hỏi vừa rồi. Không phải mấy tên này đang ngấm ngầm điều tra cô đấy chứ?

“Ồ... Tôi...” Khoa Trình cũng giật mình về câu hỏi vừa rồi, nhất thời không biết trả lời sao nữa.

Harry liền hơi cúi xuống, nói qua bộ đàm: “Mày vừa hỏi cái gì đấy thằng kia? Bị ngu à, ai đòi lại hỏi như thế???”

Phương Anh mở miệng ra định chất vấn tiếp thì điện thoại rung lên, là Thùy Anh gọi đến. Phương Anh do dự nhìn Khoa Trình rồi dứt khoát đứng lên, chạy vào nhà vệ sinh nghe điện thoại.

Cô chốt cửa buồng, rồi mới ấn nghe: “Alo Thùy Anh hả?”

“Ừ, có phải hôm qua cô tìm tôi không?”

“Đúng vậy, nhưng sao giờ cô mới gọi lại thế?” Phương Anh cười cười.

“À, xin lỗi cô. Bây giờ tôi mới nhớ ra để gọi, cả ngày hôm qua và hôm nay tôi đều phải ở trường quay chuẩn bị cho vòng thi tiếp theo, cũng khá bận...”

“Ồ, vòng thi tiếp theo có phải vào ngày kia không? Chà, tôi sẽ coi trực tuyến trên mạng, thật nóng lò...” Phương Anh còn chưa nói hết câu thì đã bị Thùy Anh chen ngang lời.

“Phương Anh, cô gọi đến cho tôi là vì Hoàng Đức Kiệt đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“...” Cô im bặt. Tự nhiên có cảm giác như vừa đụng vào nỗi đau của người ta vậy, dù gì Thùy Anh tìm đến cái chết cũng vì Hoàng Đức Kiệt mà. Rồi tự nhiên nhớ ra gì đó, cô hỏi ngay: “Tuấn không giận cô chứ?”

“Nếu nói không chắc cô chẳng tin.” Thùy Anh thờ dãi.

“...Đúng vậy. Thế rốt cuộc là có giận hay không?”

“Có.”

Phương Anh áy náy đáp ngay: “Tôi xin lỗi vì sự hấp tấp của mình... Nhưng sao giọng cô nghe cứ bình thản quá vậy? Không xảy ra chuyện gì quá lớn đấy chứ?” Thường thì người ta hay dùng tông giọng như vậy để nói về một thứ đã kết thúc với đầy nuối tiếc... Chuyện người yêu cũ, người yêu mới hay nói gọn là kẻ thứ 3 luôn là vấn đề khiến các cặp đôi phải đau đầu.

“Ôi dào, có gì đâu, chúng tôi làm hòa rồi. Tuấn dễ giận nhưng cũng mau quên, chỉ cần tôi nói đúng sự thật và dỗ dành một chút là xong.” Thùy Anh cười xòa, tiếng cười nghe có phần ngọt ngào. Điều đó làm cô thêm yên tâm hơn.

“Vậy thì tốt quá rồi. Còn chuyện Hoàng Đức Kiệt... hờ, cô có thể coi như tôi chưa từng hỏi vậy.” Phương Anh cố gắng kết thúc chủ đề này.

“Không sao mà, cô tò mò gì thì cứ hỏi đi.” Thùy Anh nói.

“Ồ vậy cô bao nhiêu tuổi?”

“24.”

“Thế... Trần Minh Quân bao nhiêu tuổi?”

“26, 27 gì đó...”

“Còn Huyền Nhung thì sao?”

“24... Ủa mà cô đang đánh trống lảng đấy hả Phương Anh?” Thùy Anh buồn cười hỏi.

“...” Chết tiệt. Lại bị bắt quả tang rồi.

“Tôi nói thật mà... Tôi thề tôi không sao, nên cô cứ hỏi đi.”

Phương Anh khóc không nước mắt: “Tôi cũng thề là tôi không tò mò nữa mà... Được chưa?”

“Haiza, tùy cô thôi...” Thùy Anh có vẻ tiếc nuối, rồi tặc lưỡi một cái lại hỏi tiếp: “Mà cô chưa đồng ý làm hòa với anh ta đấy chứ?”

“Chưa... Tôi thậm chí còn không biết anh ta là người yêu cũ của cô.”

“Sao lại không biết? Trong điện thoại tôi lưu ảnh anh ta mà.”

“Làm gì có.”

“Có mà, cái ảnh tí cuối album, cô xóa rồi sao?” Thùy Anh kêu lên.

“Tôi chưa xóa cái gì cả. Chẳng lẽ lại là cái ảnh cô và 1 đứa con trai chụp ở trung tâm mua sắm?” Phương Anh ngạc nhiên.

“Thì đúng là nó đấy.”

“Ồ đùa à? Cậu con trai ấy... hoàn toàn không giống anh ta một chút nào, từ kiểu tóc cho tới thân hình luôn... À quên, có điểm giống giống thật nhưng không thể đẹp trai bằng Hoàng Đức Kiệt được?” Phương Anh nhớ lại tấm ảnh.

...

Điên thật. Hoàng Đức Kiệt lăm bằm chửi, thế quái nào gặp ngay 2 thằng cha rõ rành nợ, tối đến cứ gọi gọi hỏi châu Mỹ với châu Âu ở đâu, ôi, phát điên mất. Thật không hiểu sao họ lại biết số mình nữa, mất thời gian quá.

Anh lắc đầu, nếu bây giờ mà có cuộc gọi thứ 3 gọi đến, anh thề, sẽ không nhin nữa mà chửi cho một trận. Kiệt bước nhanh hơn về phía nhà hàng, sao anh cứ có cảm giác, mình đã bỏ lỡ điều gì đó không nên bỏ... Mà khoan, Hoàng Đức Kiệt lùi lại 2 bước, nhìn chằm chằm về cô gái đứng ven hồ đằng xa.

Thùy Anh? Cô ấy làm gì ở đây thế này?

Hoàng Đức Kiệt tần ngần một hồi, rồi lặng lẽ tiến tới, anh đi trên cỏ, không gây ra một tiếng động nào, hoàn toàn êm ru.

“Thùy A...” Còn chưa kịp chạm vào vai cô, đã bị tiếng của cô làm cho giật nảy mình.

“Ồ đùa à? Cậu con trai ấy... hoàn toàn không giống anh ta một chút nào, từ kiểu tóc cho tới thân hình luôn... À quên, có điểm giống giống thật nhưng không thể đẹp trai bằng Hoàng Đức Kiệt được?” Cô đưa hai tay chống nạnh, mặt hất lên.

Cậu con trai nào cơ??? Hoàng Đức Kiệt khó hiểu. Đang định lên tiếng hỏi thì lại bị cô chặn họng trước.

“Cái gì? Ảnh từ hồi đại học á? Điều thế, sao có vài năm mà anh ta như lột xác vậy? Còn cô nữa, Thùy Anh à, trẻ nguyên luôn... Đáng ghen tỵ quá mà.”

Thùy Anh? Hoàng Đức Kiệt ngẩn ra. Cô ấy đang nói gì thế này? Anh quyết định im lặng và lắng nghe cuộc trò chuyện. Vì anh có cảm giác, dường như có điều gì đó không ổn ở đây.

“Chưa đâu, tôi chưa nói tha thứ với anh ta, thế rốt cuộc hai người giận đối nhau chuyện gì mà cô tức đến nỗi phải đi tự tử thế hả? Lụy tình vậy?”

Tự tử ư? Ai tự tử? Ai lụy tình? Có phải là "Thùy Anh" ở đầu dây bên kia. Khoan đã, chuyện này là thế nào, ai mới là Thùy Anh?? Rốt cuộc là sao?

“...Ấy dà, Huyền Nhung cô ta thật quá quắt, được rồi, trong mấy ngày cuối cùng này tôi sẽ thay cô cho cô ta một trận nhớ đời... Ồ, an tâm, tôi tuyệt đối không tha thứ đâu... Hả? Cô muốn tôi tha thứ thật sao?”

Hoàng Đức Kiệt đang nghe, đến đây thì giật mình thon thót. Tha thứ...???

“Dứt tình thật à?... Nhưng như vậy quá đáng quá, anh ta một tháng vừa qua đã giúp tôi rất nhiều. Bộ dạng hối lỗi lắm... Tôi không nói được đâu, chỉ bằng, sau này chúng ta đối lại xác rồi, cô tự mình nói đi...”

Phương Anh còn chưa dứt câu, điện thoại trong tay đã bị Hoàng Đức Kiệt giật lấy, lúc này hai người đều đang đứng đối diện nhau. Hoàng Đức Kiệt về mặt tràn đầy nghi hoặc, xen lẫn thất vọng, còn Phương Anh thì há hốc mồm đầy kinh ngạc.

“Phương Anh... Phương Anh... Có chuyện gì vậy?” Thùy Anh nói thật to, tiếng gọi của cô truyền vào tai Hoàng Đức Kiệt. Phương Anh... Cô gái trước mặt anh là... Phương Anh? Không phải Thùy Anh sao?

Hoàng Đức Kiệt nhìn cô, rồi nhìn chiếc điện thoại, đấu tranh tư tưởng một hồi liền đưa lên tai: “Alo, cô là...”

“Tắt máy ngay Thùy Anh.” Phương Anh vội vàng hét to lên. Ngay sau đấy, màn hình điện thoại liền tắt phụt đi, chứng tỏ, cuộc gọi đã kết thúc.

“Cô làm gì vậy???” Hoàng Đức Kiệt nhìn màn hình điện thoại, tức giận quát cô. Đây là lần đầu tiên anh dám to tiếng với cô kể từ dạo ấy. Nhưng Kiệt biết, cô gái trước mặt anh bây giờ, là 1 con người vô cùng xa lạ. Không phải Thùy Anh.

Phương Anh thừa cơ hội ấy, nhanh tay cướp lại điện thoại, rồi giấu sau lưng. Khuôn mặt cô đỏ mề hôi rờn rờn, tim cũng đập nhanh hơn: “Kiệt...”

“Cô ấy là ai vậy? Thùy Anh? Là Thùy Anh nào thế? Và có gì liên quan tới anh sao?” Hoàng Đức Kiệt khuôn mặt buồn bã nhìn cô.

Phương Anh định lắc đầu phủ nhận, nhưng rồi chẳng biết lấy can đảm ở đâu, liền nói, một cách rõ ràng: “Cô ấy chính là Thùy Anh thật sự.” Nếu anh ta đã nghe thấy hết, vậy thì giấu làm gì nữa. Cái ánh mắt kia, rõ ràng không còn là ánh mắt yêu chiều như mọi khi nữa...

“Thùy Anh thật sự? Liệu còn một Thùy Anh thứ 2 liên quan tới cuộc đời anh sao hả Thùy... Mà khoan, nếu cô nói thế thì thật sự cô là Phương Anh...” Ánh mắt anh ta ngập tràn vẻ hoang mang, giống như thật giả không thể nào xác định được: “Rốt cuộc thì cô là ai hả, Phương Anh? Còn nữa, cô... cô...”

không phải Thùy Anh đúng không? Ý tôi là, ý tôi là... Thùy Anh mà tôi đã từng yêu ấy... Yêu nhau mấy năm trời ấy... Cô ấy là cô gái cô vừa gọi đúng không? Thế rồi cuộc..."

Hoàng Đức Kiệt thấy miệng mình khô khốc một cách kì lạ: "Thế rồi cuộc cô là ai?"

"Kiệt... Chuyện này thật ra rất khó nói, cũng rất khó tin nữa..." Cô cố gắng mỉm cười trấn an anh ta, vừa nghĩ cách giải thích chuyện này thật rõ ràng.

"Liệu có phải là..." Mắt anh ta đã sẫm hoe đỏ: "Thùy Anh vì chuyện đó mà tự tử, còn cô, cô là chị em sinh đôi của cô ấy, liền nhảy vào thế chỗ thay chị mình? Cô... cô sớm biết tôi là người yêu cũ của chị cô, liền lợi dụng tình cảm của tôi 1 tháng qua... Cô lừa tình tôi... Đến ngay cả người đã khuất cũng không tha... Cô còn ác độc hơn cả Huyền Nhung..."

"Này, nói cho đúng một chút đi." Phương Anh bị anh ta nói cho xám cả mặt, tức giận phản biện lại. Rồi cô chợt nhớ ra là Hoàng Đức Kiệt đang ở trong tâm trạng nào, liền điều chỉnh lại tông giọng ngay. Cô thở dài: "Không phải thế, anh xem phim Hàn nhiều quá rồi đấy..." Thật đúng là muốn vãn kịch bản có thể suy diễn ra mà.

"Không phải đúng không? Quả nhiên là thế mà, câu chuyện vừa rồi quả thật phi lý quá! Hơn nữa, tôi không tin có một Thùy Anh thứ hai. Thùy Anh, cô ấy sinh ra đặc biệt chỉ có một mà thôi..." Hoàng Đức Kiệt cúi đầu, lau nước mắt vào áo.

"..." Bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy tay chân rồi đấy, chết tiệt, muốn tát người quá!

"Rồi cuộc thì cô là ai? Thật mất thời gian quá!" Anh ta gạt nước mắt, rồi nhìn cô lạnh lùng hỏi. Đúng là phát hiện ra 1 tháng này hoài phí công sức, anh ta liền đổi thái độ luôn... Người đời sao mà...

Phương Anh nhún vai: "Tôi với Thùy Anh bị đổi linh hồn cho nhau. Tên thật của tôi là Phương Anh."

"Đổi linh hồn?" Hoàng Đức Kiệt nhắc lại bằng giọng khó tin: "Tức là Thùy Anh sau khi uống thuốc độc, linh hồn đã bị đổi cho cô?"

"Không phải thuốc độc, mà thuốc ngủ... Ồ thì đại loại là thế đấy." Phương Anh thở dài.

Anh lắc đầu, hoàn toàn không tin nổi: "Chuyện này quá vô lý... Tôi không tin..." Cái gì mà đổi linh hồn? Cái chuyện ma quỷ này, ai mà tin cho nổi?

"Thì thế giới tâm linh vốn luôn khó hiểu và khó tin như vậy mà. Thùy Anh đang ở TP.HCM đấy." Phương Anh biết kiểu gì Kiệt cũng sẽ hỏi liền chủ động nói ngay từ đầu.

Hoàng Đức Kiệt nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự suy tư, rồi anh ta mới hỏi lại: "Có thật là cô ấy đang ở thành phố Hồ Chí Minh không?"

"Thật mà. Cô ta đã dùng danh phận của tôi để đăng kí tham gia chương trình 'Vua đầu bếp' cho thỏa sự mòn mỏi bấy lâu nay đấy." Cô mỉm cười, một chút cũng không có ý định giấu diếm.

Anh dờ mắt ra, thốt lên: "Tôi phải đi đây." Rồi nhanh chóng xoay người lại, bỏ đi một cách vội vã.

Phương Anh kinh ngạc, nhanh chóng chạy theo, nói vọng lên: "Anh muốn đi đâu mới được?"

"Tôi cần phải tìm Thùy Anh. Tạm biệt cô." Anh ta không cả thèm quay đầu lại, cứ thế chạy thục mạng như điên như cuồng về phía trước.

Phương Anh nghe xong thì không chạy theo nữa, nhìn bóng dáng anh ta khuất dần phía cuối con đường, cô mới buồn bã cụp mắt: "Tạm biệt..."

Cô trở lại nhà hàng sau gần 20p ra ngoài. Vừa vào, Harry lập tức xô tới chỗ cô, ánh mắt anh ta đầy nét hoảng hốt, giọng nói hấp tấp: "Xảy ra chuyện rồi Thùy Anh ơi!"

"Chuyện gì?" Cô đã sẵn bức bối trong lòng, cau có đáp lại.

"Huyền Nhung cô ta đang ở trong đồn cảnh sát." Harry kêu lên thất thanh, rồi lóng ngóng tay chân giờ điện thoại lên. Phương Anh kinh ngạc.

"Đưa đây tôi xem nào." Cô giật chiếc iphone trong tay Harry, đưa lên sát mặt.

Đây là một kênh báo khá nổi trong nước chuyên dành cho giới trẻ Việt Nam- kênh 69. Đập vào mắt cô là dòng tít màu đỏ rực vô cùng nổi bật: "Con gái mình tỉnh Thiên Mỹ bị cướp túi xách tỵ đồng tại Thái Lan."

Phương Anh ngó ra, rồi mới chợt nhớ lại. Ừ nhỉ, hẳn nào mấy hôm nay cô ta im hơi lặng tiếng không chịu được, hóa ra... Cô lướt nhanh qua nội dung bài báo và tóm tắt lại tình hình như sau: Cô ta bị cướp giật trên đường và sau khi đến đồn cảnh sát báo án đã mấy ngày mà vẫn chưa bắt được thủ phạm mặc dù có ghi lại được biển số xe, nghe đâu đây cũng là xe đi cướp nên vụ việc khá là lằng nhằng... Chung quy, cảnh sát từ hai nước đang phối hợp điều tra và tiến hành đưa cô ta về nước nội trong đêm nay.

Phương Anh há hốc mồm, mắt cô mở to, đồng tử căng lên: "Sao lại thế này???"

Đúng lúc đó thì điện thoại cô đổ chuông. Phương Anh vội vã cầm lên nghe ngay khi vừa nhìn lướt qua tên hiển thị trên màn hình: “Alo, di ạ?”

“Mau tới đồn cảnh sát xxx đón con bé về trước 11h.”

“Dạ vâng, con đi đây ạ.” Biết ngay mà. Hết 3 cuộc bà ta gọi cho cô thì 2 cuộc chắc chắn liên quan tới Huyền Nhung.

Nói với câu chào hỏi cuối cùng rồi cô lập tức đập máy ngay, nhanh chóng phân phó cho Harry: “Anh tới đồn cảnh sát được không?”

“Hả??? Sao lại là tôi?” Harry kêu lên, bĩu môi không muốn làm.

“Trời ơi, đi hộ tôi, nhanh nhanh cái.” Quả thực cô lúc này không muốn nhìn thấy cô ta chút nào.

“Ồ ờ, vậy cô về khách sạn trước đi, tôi với Khoa Trình đi nhé ! Nhớ về khách sạn đấy.” Harry đột nhiên gạt đầu ngay tắp lự, kéo tay Khoa TRình chạy thực mạng ra ngoài. Phương Anh không nghĩ nhiều, chạy ra ngay theo, tới đầu đường thì mỗi người liền một ngã, đi về hai hướng khác nhau.

Trên xe taxi, Khoa Trình bắt mắt quay sang cảm râm với thằng bạn trời đánh của mình: “Mày không đi một mình đi, kéo theo tao làm gì?”

“Đồ ngu.” Harry mắng hấn ngay: “Chẳng biết cái giống gì cả, mày phải chờ thời gian cho cặp Thùy- QUân có cơ hội gần gũi chứ?”

“... Mày quan tâm thằng QUân thế làm tao rất cảm động nhưng... Mày có nghĩ chúng ta sẽ đối mặt với Huyền Nhung như thế nào không? Đừng bảo với tao mày quên trước bọn mình dựa hơi thằng QUân bóc lột của cô ta bao nhiêu thứ đấy nhé? Lại còn trêu chọc, hành hạ cô ta nữa...”

“...” Harry trầm ngâm: “Bây giờ quay xe có được không?”

“...” Khoa Trình thở dài nãy nê.

p/s: Sẽ có nhiều người không hài lòng với kết quả này cho mối quan hệ cp Phương- Kiệt nhưng mà, có bao giờ bạn thử nghĩ xem Kiệt vì sao lại đối xử tốt với cô ấy đến thế không? Rõ ràng là tình cảm ấy là dành cho Thùy Anh.

Chung quy lại, hai người này sau vẫn ngọt ngào lắm, sẽ chuyển sang tình bạn nha!

Còn bắt đầu từ chương 50 trở đi thì là thiên đường của hai anh chị Phương- QUân rồi.

:* cảm ơn đã ủng hộ truyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Xin chào, mình là Rêu. Rất xin lỗi các bạn vì thời gian qua đã chậm trễ ra chap mới, mình có lý do riêng khá đặc biệt nhưng thôi, từ giờ truyện lại ra chap hàng tuần nhé !Cảm ơn !

Trần Minh Quân còn đang mải mê suy nghĩ thì Phương Anh đẩy cửa phòng bước vào, làm hấn giật mình hét lên hoảng sợ rồi co cả người lại, mắt thì cứ mở ra thao láo nhìn cô chăm chăm như thể vừa gặp ma vậy.

“Gì vậy? Cái bộ dạng như vậy của anh là sao?” Phương Anh nhìn lại hấn, khó hiểu hỏi.

“Không có gì...” Hấn đuổi thẳng người ra, khuôn mặt đã trở về trạng thái bình thường.

“Không cái gì mà không.” Phương Anh treo túi xách lên giá rồi quay ra nhìn hấn, ánh mắt hờ hững: “Đồ cả mồm hôi rồi... Không phải anh làm chuyện gì có lỗi với tôi đấy chứ? Người ta thường nói có tật thì giật mình mà.”

Trần Minh QUân đưa tay lên trán, quệt quệt mấy lần và phát hiện ra đúng là có đồ mồ hôi thật. Hấn liếm môi, cảm giác xấu hổ lan ra khắp cơ thể. Thật mất mặt quá đi mà. Hấn định giải thích mấy lần nhưng lại chẳng thể nói nổi. Cứ như thể bị hực hơi vậy.

“Bỏ đi. Tôi đi tắm đây.” Phương Anh cười khẩy, cô lấy quần áo ra rồi bỏ vào nhà tắm. Cô có quá nhiều thứ để bận tâm, thật sự chẳng còn chút thời gian nào để so đo với hấn nữa. Chà, mệt mỏi quá !

“...” Cái thái độ vô tâm đấy là sao chứ?

Tiếng nước róc rách từ trong nhà vệ sinh truyền ra, hần đỏ mặt. Sao cô ta có thể tự nhiên như vậy cơ chứ?? Cô ta có đúng là con gái không vậy??? Thật là... thật là...

Mà rốt cuộc cô ta là ai? Cứ cho là thay đổi đi, nhưng làm gì có chuyện thay luôn cả sở thích như vậy? Thậm chí thần tượng từ bé của mình còn không nhớ... Cô ta quá kì lạ, cũng quá bí ẩn...

Không phải, chính ra là có gì đó rất không đúng ở đây... Cô ta... Sao càng nghĩ, càng thấy mơ hồ, lạ lẫm nữa...

Thật là đau đầu quá mà. Hần ôm đầu, người ngả lên giường, hai mắt nhắm lại...

Mãi một lúc sau, hần mới ngủ thiếp đi. Nhưng ngủ cũng chưa được mấy, cửa phòng lại được mở ra, một cách rất mạnh bạo. Trần Minh Quân giật mình tỉnh giấc, còn Phương Anh đang lau tóc cũng phải quay đầu ngoái nhìn theo.

Huyền Nhung hùng dũng bước vào, đầu tóc rối bù, quần áo vẫn nguyên xi như vậy. Thậm chí son phấn trên mặt đã nhạt đi cũng chẳng thèm trát lại. Phương Anh kinh hoàng trong mấy giây rồi lập tức phá lên cười lẫn lộn: “Bộ dạng mộc mạc này của cô trông buồn cười quá Huyền Nhung ạ. Haha”

“Cô còn cười nữa tôi sẽ đánh cô đấy.” Huyền Nhung tức tối trừng mắt.

“...” Phương Anh him bật ngay.

Trần Minh Quân bị đánh thức, khó chịu bật dậy, ngái ngủ: “Có chuyện gì mà ồn ào thế?”

Huyền Nhung nhìn thấy anh ta, nhẹ giọng hần đi, nhưng ánh nhìn thì vẫn gay gắt như vậy. Cô ta tiến tới, huých vai cô để đi vào nhà tắm, lớn tiếng: “Tôi cần phải đi tắm, lát tắm xong, chúng ta chắc chắn sẽ nói rõ vụ này.... Ah, hơi quá đi mất.” Nói rồi, đập cửa cái rầm

“...” Không phải cô ta vừa giờ hai tay lên và ngửi vào nách đấy chứ?

Khoa Trinh bụm miệng, không dám cười thánh tiếng. Harry đã chạy biến ra chỗ nào cười rồi không biết, mãi một lúc sau mới thấy lò dò quay về. Tóc Phương Anh khô là vừa kịp lúc Huyền Nhung bước ra, bộ dạng đã khá hơn phần nào.

“Lau tóc đi.” Phương Anh vút cho cô ta cái khăn bông.

Huyền Nhung hậm hực nhận lấy, tiếp tục trừng mắt với cô. Sau khi Huyền Nhung ra khỏi nhà tắm thì đến lượt Harry. Nhưng vào chưa được bao lâu thì anh ta vội vã chạy ra, đứng trước mặt Huyền Nhung làm bộ muốn khóc thét lên: “Này cô, cô có phải con gái không thế?”

“Anh nhìn ngực tôi có phẳng như ngực cô ta không?” Huyền Nhung tự tin héch mặt lên, ánh mắt nhìn về phía cô.

Phương Anh “...” đây là kiểu trả lời câu hỏi quái gì vậy?

Harry chóng nạnh, thờ dãi nói: “Tôi không nói đến hình thức, tôi là đang nói đến tính cách cơ.”

“Tính cách tôi làm sao?”

“Cô vào mà nhìn cái nhà vệ sinh lan tanh bành kia. Gội đầu xong, vòi nước vút lẫn lóc dưới đất, vò mấy gói dầu gội thì mỗi chỗ một nơi, quần áo bẩn thì vắt cả lên cả bồn rửa mặt, kính khủng hơn là quần lót còn lên đến tận chỗ để khăn mặt... Cô làm tôi hết hồn đấy Huyền Nhung ạ.” Harry nhìn cô ta, ánh mắt tràn đầy vẻ coi thường.

Người đầu tiên phá lên cười chính là Phương Anh, sau đó hai người còn lại cũng ôm miệng khúc khích không ngừng. Huyền Nhung đỏ lựng mặt xấu hổ: “Tôi chỉ bày bừa thế thôi... Lát tôi dọn.”

“Lát cái gì mà lát. Cô biết mấy giờ rồi không mà lát? Mà kể cả có ‘lát’ đi, nhưng cô đang sống tập thể, phải biết nghĩ tới người đến sau chứ? Con gái con đũa, ăn ở bẩn thỉu.” Harry quay mặt đi, lắc đầu, tông giọng trầm mang theo ý giễu cợt không giấu đi đâu được.

“Này, anh là bà bô (*) của tôi đấy à??? Xin lỗi chứ, hồi bé tôi ăn ở hơi bị sạch sẽ đấy...” Huyền Nhung gân cổ cãi lại.

(*) mẹ, nhưng theo cách không coi trọng, Huyền Nhung dùng ở đây mang ý kinh thường, chế giễu.

“Thế mà giờ bản còn hơn chuồng chó.” Harry cũng chẳng vừa, đốp lại ngay.

“Rồi, rồi, vào dọn là được chứ gì. Mệt quá đi mất.” Huyền Nhung đỏ lựng mặt tức tối. Cô ta đứng bật dậy, hậm hằm vào nhà vệ sinh. Harry nhìn theo, bực mình không kém: “Làm như người ta đặt điều oan không bằng.”

“Thôi đủ rồi đấy.” Phương Anh cốc đầu Harry một cái rồi cũng đi vào nhà tắm.

“Muốn cái gì?” Huyền Nhung thấy cô vào, quay mặt đi.

Phương Anh mỉm cười: “Cô có về mệt rồi, vào nghỉ ngơi đi tôi dọn cho.” Dù sao, cô ta cũng khổ sở cả ngày nay rồi.

“Không cần.”

“Ok, vậy thôi.” Phương Anh thờ dài rồi nhìn đồng hồ dầu gội trong tay Huyền Nhung, bảo: “Tổng chỗ đấy là 20.000 đồng nhé ! Cũng gồm nhỉ? gọi mỗi cái dầu gội mà tiêu gần 7,8 gói của tôi. Huyền Nhung à, ăn ở tiết kiệm chút đi... Chỗ đấy tôi gọi được cả tuần đấy.”

“Cô là bà bà nhà tôi đấy à?” Huyền Nhung quay ra, trừng mắt.

“Ok, dù thế nào thì hoàn tiền sớm nhé !” Cô nhún vai rồi bỏ đi.

Huyền Nhung lặng thinh. Cô ta thu dọn một lúc rồi đi ra ngay sau đó. Bốn người kia đã ngay ngắn trên giường, nhìn cô ta chăm chăm. Huyền Nhung bực bội tiến tới, chỉ thẳng vào mặt Phương Anh: “Cô thật xấu xa, cô dám lừa tôi leo lên taxi đi một mình. Hại tôi bị giật mất luôn túi xách với tiền, sống dở chết dở mấy ngày trong sở cảnh sát. Tất cả là tại cô !!!” Đang phát tác kiềm luôn xả giận chẳng?

Harry phì cười một tiếng: “Ai bảo cô nhất quyết theo sang bằng được.”

“Không đi tắm à?” Huyền Nhung quát lại.

Harry nhìn cô ta, lè lưỡi một cái rồi đứng dậy bước vào nhà vệ sinh. Huyền Nhung vuốt ngực rồi tiếp tục nói: “Cô có biết tôi sống ở chỗ đấy chịu biết bao khổ sở không? Tại sao lại không đi tìm tôi hả? Cô...”

Đúng cái lúc cao trào đấy thì chuông cửa vang lên. Tất cả hướng mắt về phía cửa, rồi quay ra nhìn nhau ngẩn tò te, ai đến đây thế này?? Phương Anh chủ động đứng dậy ra mở cửa, liền thấy Hoàng Đức Kiệt khuôn mặt ửng đỏ đứng đấy. Cô mở to mắt kinh ngạc: “Kiệt???”

Anh không nói gì, chỉ bước vào trong một cách nặng nề. Trần Minh Quân nhìn thấy anh, liền hỏi: “Đi đâu giờ này mới về vậy? Gặp chuyện gì hay sao mà mặt mũi như đưa đám thế?”

Hoàng Đức Kiệt đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn, chỉ lặng lẽ tiến về phía giường rồi nằm phịch lên đấy. Huyền Nhung này giờ còn chưa hiểu chuyện gì, bỗng nhiên ngộ ra gì đó, mỉm cười khinh thường: “Kiệt đại ca cũng theo người trong mộng đến tận đây cơ à?” Rồi cô ta quay sang, ánh nhìn khiêu khích với Phương Anh: “Thế nào? Tha thứ rồi sao?”

Phương Anh bỗng nhiên trừng mắt, thẳng tay tát cho cô ả một cái lệch một bên mặt: “Câm mồm !!!” Sao cô ta dám nhắc lại chuyện đấy???

Thùy Anh cầm điện thoại, ánh mắt trong veo như nước hồ thu, hoàn toàn không thể biết được cô đang nghĩ gì. Thùy Anh vừa nhận được một cuộc gọi từ số máy dù có 1 tháng, 2 tháng, hay 1 năm, cô vẫn có thể nhớ như in. Số điện thoại của Kiệt.

Tiếng chuông reo rất lâu, rất lâu. Thùy Anh cũng đã lưỡng lự rất lâu, mới thu hết can đảm nhắc máy. Tưởng chừng đến tận giờ phút này, cô có thể bình tĩnh nói chuyện với Kiệt, nhưng không. Cô thật sự không thể nói được một câu nào hết.

Tiếng chạy, tiếng thở dốc dồn dập, Hoàng Đức Kiệt giọng nghẹn ngào, tưởng chừng như đang khóc: “Em có thể chờ anh một chút không? Anh sẽ đến ngay bây giờ, chờ anh nhé... Thùy Anh...”

Cô im lặng không thốt nên lời, sau đó thì Tuấn đột ngột đẩy cửa bước vào, làm THÙY ANH sợ đến nỗi vội vã dập máy ngay. Tuấn thấy cô, mỉm cười dịu dàng, một tay anh đưa lên sờ trán cô, rồi khẽ vuốt nhẹ nhàng, cẩn thận như đang chăm sóc một đứa trẻ con: “Em sao thế? Mồ hôi vã ra rồi này, có phải nóng không?”

“Không, em không sao.” Thùy Anh cũng cười đáp, cô lấy lại bình tĩnh, ngồi im như thường hưởng thụ cảm giác được quan tâm ấy.

“Ừ, em mau ngủ đi, mai ghi hình rồi, để lại quần thấm mắt kém xinh lắm !” Tuấn hôn lên trán cô, rồi xoa đầu cô, lúc này mới an tâm rồi đi.

Thùy Anh lại chìm vào im lặng. Tim cô vẫn đang đập thình thịch... Cô có cảm giác mình vừa bị rung động, không phải vì Tuấn, mà là vì Kiệt. Cô đang rung động trước người yêu cũ, một khắc sau lại có thể ngoan ngoãn để yên cho người yêu mới chăm sóc mình.

Cái này, có tính là lẳng nhăng không?

Thùy Anh đưa tay lên cắn cắn cho thỏa buồn bực... Thứ tình cảm rắc rối không rõ ràng này thật khiến cô khó chịu.

...

Thùy Anh thả mình xuống giường, rồi khẽ nhắm hai mắt lại. Cô chợt nhớ đến câu nói của Hoàng Đức Kiệt với mình qua điện thoại lúc này.

“Em có thể chờ anh một chút không? Anh sẽ đến ngay bây giờ, chờ anh nhé... Thùy Anh...”

Chờ à?

Cách đây 1 tháng, Hoàng Đức Kiệt cũng bảo cô chờ. Anh ta bảo với cô như thế này này:

“Em có thể chờ anh không? Đợi anh một thời gian nữa thôi, bọn hình sẽ cưới nhau, và tổ chức một hôn lễ thật hoành tráng, ... Được không, Thùy Anh?”

Lúc đó, anh ta ăn vận rất bánh bao, tay cầm một đóa hoa nhìn cô cười. Nụ cười xao xuyến, không đến mức là đẹp rưng rưng nhưng trong mắt cô lúc đó, nụ cười ấy tỏa sáng chẳng khác gì một ánh dương lúc sớm mai vậy.

Ngọt ngào là thế, nhưng chưa được tới 24h, tự anh ta, lại bóp nghẹt trái tim cô.

Sau buổi tối có nến, có hoa, có màn tỏ tình ướt át sau mấy năm trời yêu nhau đầy ngọt ngào ấy, sớm mai hôm sau, Hoàng Đức Kiệt gọi cho cô nói muốn cùng ăn trưa, nhắn gần trưa thì đến chỗ cũ gặp nhau.

Một lát sau tin nhắn ấy thì cô nhận được điện thoại của Huyền Nhung gọi đến: “Này, trưa nay tôi muốn ăn cái gì cay cay một chút, về sớm nha !”

Thùy Anh cười gượng gạo: “Xem ra không được rồi, hôm nay mình có hẹn với Kiệt, xin lỗi nha, cậu với đi ra ngoài ăn một bữa tạm nhé?”

“Thế cũng được.” Huyền Nhung đáp dừng dừng rồi cúp máy ngay sau đó.

AI mà ngờ được hôm nay cô ta dễ tính như vậy hóa ra là có chủ tính ngay từ đầu. Huyền Nhung mới đi công tác về về, chắc ở nhà được mấy ngày hạch sách cô đã đòi rồi lại đi cho coi. Thùy Anh thờ dài, chẳng buồn để tâm nữa. Gần trưa, cô liền bắt taxi đến nơi đã hẹn.

Hoàng Đức Kiệt có xe, nhưng vì cả hai ngược đường nhau nên cô cũng ngại bắt anh ta đưa đón mình, nên hai người thường là hẹn địa điểm, sau đó thì tự đi xe đến.

Như thường lệ, Thùy Anh đến một nhà hàng truyền thống, có âm nhạc du dương và đồ ăn thì đậm đà bản sắc dân tộc, không khí vì yên tĩnh, không ồn ào rất phù hợp với cô. Thùy Anh gọi trước một chai rượu gạo, vừa ngồi đợi vừa làm vài ngụm.

Thật kì quái thế nào mà đã nửa tiếng trôi qua mà Kiệt vẫn chưa tới. Thùy Anh đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, thấp thòm không yên. Anh rất ít khi đi muộn lâu như thế này, liệu có phải xảy ra chuyện gì không? Hay là bị cho leo cây rồi?

Thùy Anh trấn an mình, rồi ngồi xuống tiếp tục đợi.

1 tiếng trôi qua... Lại thêm nửa tiếng nữa... Hai tiếng lại trôi đi vô vọng. Cô nhắn tin liên mấy lần mà cũng không cả thèm đáp lại. Thùy Anh cụt hứng, cô gọi một phần cơm rồi ăn vội vàng, nhanh chóng bỏ đi. Nếu nhìn từ ngoài vào, Thùy Anh có vẻ điềm tĩnh, nhưng không, cô không phải con người có thể nhẫn nhịn lâu.

Gọi không bắt máy, dù thế nào thì cũng đã bị cho leo cây rồi. Ít nhất Thùy Anh vẫn thấy tức, dù cho cô có cố gắng thông cảm như nào đi nữa, thì vẫn thấy khó chịu. Cô hậm hực trở về nhà, cô đoán, Huyền Nhung ra ngoài ăn rồi, bà Thiên Mỹ cũng chẳng thấy đâu nữa.

Thùy Anh dọn dẹp nhà một chút rồi lấy điện thoại ra gọi lại, ước chừng hai, ba lần gì đó cuối cùng Hoàng Đức Kiệt cũng chịu nhấc máy.

“Kiệt...” Thùy Anh vui mừng

“Thùy... Thùy Anh hả? Xin lỗi em vụ hồi trưa nha! Anh bận đi tiếp khách, có mặt Huyền Nhung đấy nên em cứ hỏi cô ấy nếu thấy nghi ngờ... Xin lỗi nha! Anh đang họp, gọi cho em sau...”

“Ồ... Em...” Thùy Anh chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia đã vang lên 1 chuỗi các tiếng tút tút đều đều.

Cô thờ dài rồi tắt máy, nhắn tin: [Tôi em đợi anh, đừng để em leo cây nữa đấy.]

Nhắn gửi xong, Thùy Anh lại tiếp tục dọn dẹp một lát rồi lên phòng đi ngủ. Tầm 3h chiều tỉnh dậy, Huyền Nhung đã về nhà tự lúc nào, nằm vắt vẻo trên sofa xem TV.

“Huyền Nhung...” Thùy Anh gọi.

“Chuyện gì?” Cô ta quay ra.

“Tôi nay tôi không ăn cơm ở nhà đâu...”

“Rồi biết rồi, hẹn với Hoàng Đức Kiệt chứ gì?” Huyền Nhung xua tay với cô.

Thùy Anh lờ mờ thấy có gì đó không đúng: “Sao cô biết tôi hẹn với Kiệt?” Chẳng lẽ hồi trưa Kiệt lại nói với cô ta?

“Ờ thì... thì tôi đoán thế.” Huyền Nhung giả bộ à một tiếng rồi đứng dậy, tắt TV đi. Lúc đi ngang qua cô, còn cố tình đập vai một cái đầy khiêu khích: “Cô ngoài anh ta ra thì còn có ai để hẹn à?”

Thùy Anh chán chường buồn nói, cô làm ít bánh khúc để ăn dần trong tủ lạnh. Rồi lên gội đầu và tắm rửa thật sạch sẽ, lúc bảy giờ mới 6 giờ chiều. Cô đánh son, xong rồi đeo túi lên và ra khỏi nhà.

“Huyền Nhung, tôi đi nhé !”

Cô xô chân vào giày, rồi đẩy cửa bước ra. Đột nhiên, cô quay đầu lại, gọi: “Huyền Nhung?” Không có ai đáp. Thùy Anh gãi gãi đầu, cô ta lại đi đâu rồi thế này?

Cô nhún vai rồi đi tiếp, lần này, cô không vội đến điểm hẹn, mà đi taxi lòng vòng trong thành phố cho tới sát giờ mới tới. Cô bước vào, không nhìn thấy Hoàng Đức Kiệt đâu cả, lại nhìn xuống điện thoại: 7 giờ, đến giờ hẹn rồi. Thùy Anh về bàn đã đặt sẵn từ trước, lại bắt đầu đợi. Tầm 7 giờ 10, cô mới bèn chồn nhấc điện thoại lên, tính gọi nhưng rồi lại thôi. Tầm 20p sau, Thùy Anh không nhận được, liền nhắn tin cho Hoàng Đức Kiệt: “Anh định để em leo cây nữa sao???”

Cô nhắn gửi, rồi lại tiếp tục đợi. 8 giờ kém 5, cô lại không nhận được, nhắn thêm một tin nữa: “5 phút nữa mà anh không tới, em sẽ về thật đấy.”

Cô nhắn gửi lần nữa. Rồi chẳng hiểu sao lại tiếp tục nhắn thêm: “Anh bận à?”

8 giờ: “Sao anh không trả lời em?”

8 giờ 10: “Anh đang họp hả? Hay là lại tiếp khách?”

8 giờ 30: “Anh vẫn chưa xong việc sao?”

8 giờ 40: “Em về nhé? Em về thật đấy nhé?”

8 giờ 50: “Anh định không đến thật à? Em về đây.”

9 giờ, Thùy Anh không chịu được nữa, liền xách túi quả quyết bỏ về. Cô thăm thở dài, lại bị cho leo cây rồi. Lúc ngồi trên taxi, tâm trạng cô vẫn chưa khá lên chút nào. Mãi gần về tới nhà, cô mới thấy anh ta nhắn lại, vồn vện mấy câu khách sáo: “Em ăn trước đi, anh có việc bận đột xuất. Với cả, đừng nhắn tin nữa.”

Thùy Anh đọc được, thất vọng vô cùng, cô nhấn tắt máy, chán chường buồn nhấn lại. Hóa ra những tin nhắn lo lắng này giờ của cô đều bị anh quy hết thành phiền phức. Ôi thật là,... Anh ta...!!!

Cô về nhà, liền leo lên giường nằm, ngủ li bì, bỏ luôn cả bữa tối. Tầm 10h, cô giật mình tỉnh giấc vì có cuộc gọi đến, giọng Kiệt hớn hờ vọng từ đầu dây bên kia sang: “Thùy Anh, em ăn chưa? Anh xong việc rồi tự nhiên thèm ăn cháo quá, bọn mình...”

Còn chưa để Kiệt nói hết câu, Thùy ANh đã bực mình ngắt lời: “Anh đi mà ăn.” Rồi cô tắt nguồn điện thoại luôn. Tính ngủ tiếp, nào ngờ ai đó đã vào được nhà, thậm chí là chưa đầy 3 phút sau, đã ngồi ngay ngắn bên đầu giường.

giọng Hoàng Đức Kiệt dịu dàng: “Em sao thế? Em giận anh hả?”

Cô suýt quên, Hoàng Đức Kiệt có chìa khóa nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Thấy cô không trả lời, lại còn làm bộ ngủ rất say, Hoàng Đức Kiệt đánh bạo vuron tay ra, định xoa mái tóc cô thì không ngờ Thùy Anh đã hất tay ra ngay lúc sắp tay anh chạm được vào, cô mở to mắt, trừng lên: “Anh không thấy bản thân rất bất lịch sự à?”

Hoàng Đức Kiệt giật mình, vội vàng rút tay lại: “Anh xin lỗi...”

Thùy Anh thấy thế, có vẻ dịu giọng hơn, nhưng vẫn vô cùng cương quyết: “Anh về đi.” Nói rồi, cô nhắm mắt lại, chui vào trong chăn. Hoàng Đức Kiệt thở dài ngán ngẩm, anh ngồi xồm xuống, đưa tay chạm vào đầu cô qua một lớp chăn:

“Anh xin lỗi... Vì đã để em bị leo cây những hai lần trong cùng một ngày. Anh biết tâm trạng của em khi phải chờ đợi mấy tiếng đồng hồ... Nhưng anh mong em sẽ thông cảm cho anh, em biết đấy, anh không thể tùy tiện bỏ đi được, chẳng hiểu sao hôm nay lại gặp lắm chuyện quan trọng mà đột xuất quá, mà tất cả lại đều liên quan tới...”

“Tôi bảo anh về cơ mà.” Thùy Anh giật phắt chăn ra, gào tướng lên.

Hoàng Đức Kiệt đưa tay lên vuốt mặt, hai hàng lông mày nhăn lại: “Anh nói rồi, anh quả thực rất bận...”

“Vâng, em biết anh bận rồi...” Thùy Anh nức nở: “Nhưng chẳng lẽ anh bận tới độ đến ngay cả nhắn tin cũng không nhắn được... Kiệt, chúng ta yêu nhau bao lâu? Chẳng lẽ em lại còn không hiểu anh là người như thế nào? Dù có đang họp hội đồng công ty, còn có cả bố anh và các cô đồng ở đấy, anh còn dám lên lút nhắn tin cho em suốt nửa tiếng lặn... Từ lúc nào anh đã trở thành con người sống vì công việc thế? Mà chẳng lẽ lại bận đến mức nhắn 1 cái tin ‘anh bận, em ăn trước đi’ cũng không được???”

“Anh đang tiếp khách hàng...”

“Ừa thế anh bảo ra ngoài gọi 1 cuộc điện thoại mất được đến 1 phút không??? Mà thư kí của anh đi đâu hết rồi?” Thùy Anh càng nói càng hăng, tướng chừng như sắp phát điên đến nơi.

Hoàng Đức Kiệt cũng bức bối theo: “Em đừng như vậy, anh đã xin lỗi em rồi, còn nữa, sao em cứ liên tục ngắt lời anh như thế??? Em chẳng lẽ không tin anh?”

“Có, em tin anh chứ...” Thùy Anh nắc một tiếng: “Thế nên đừng làm em thất vọng...” Cô nói, hoàn toàn là một lời cảnh báo.

“Được rồi, vậy anh về là được chứ gì?” Hoàng Đức Kiệt gơ tay đầu hàng, anh nói vậy rồi đứng lên đi luôn.

Thùy Anh thở hắt ra, cô vui đầu vào gối, im thin thít. Tưởng chừng đã được yên ổn, thì chưa đầy 5p sau lại tới lượt Huyền Nhung tới làm phiền cô. Cô ta mặc một bộ đồ ngủ, thành thời đứng dựa vào cửa vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô.

“Nhìn vậy đã đủ chưa?” Sau một lúc lâu, Thùy Anh mới chậm rãi xoay người lại.

Huyền Nhung nhếch mép cười rồi tiến đến, ngồi xuống giường, mặt đối mặt với Thùy Anh. Cô ta khoanh hai chân lại, nói tựa như gió thoảng, lúc lên lúc xuống: “Vừa cãi nhau với Kiệt à? To tiếng thế?”

“Can gì tới cô?” Thùy Anh khó chịu ra mặt.

Huyền Nhung nhún vai: “Dù thế nào thì tôi cũng đã nghe hết rồi, và tôi chỉ muốn nói thế này với cô thôi...”

“Chuyện gì?”

“À đừng cau kình như vậy... Chỉ là, tôi có thể làm chứng cho anh ấy, mong cô hãy tin anh ấy, được chứ?” Huyền Nhung trưng ra bộ mặt dịu dàng như nước, giọng thủ thỉ như thể đang tâm sự với bạn thân lắm vậy.

Lập tức, Thùy Anh quay ngoắt sang: “Cô đã ở bên cạnh anh ấy cả buổi tối?”

“Ái chà, cô cũng nhạy cảm phết đấy chứ... Tôi đã ở bên cạnh anh ấy cả buổi sáng lẫn buổi tối...” Huyền Nhung cười thầm: “Chỉ để bàn chuyện công việc thôi!”

Thùy Anh cảm thấy tim mình đánh “thịch” một cái vô cùng nặng nề. nhưng rồi, cô cũng hạ mi mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Ừm.”

Huyền Nhung cười, ánh mắt lóe lên tia hiềm độc: “Thật xin lỗi nhé! Tôi biết hôm nay hai người hẹn ăn trưa nhưng vì công việc khá đột ngột, tôi tưởng Kiệt phải thông báo cho cô nhưng hóa ra anh ta lại chẳng nói gì cả... Nếu biết thế, có lẽ tôi đã sớm gọi điện cho cô bảo cô ăn trước rồi... Chúng tôi đã làm việc và đàm phán mất khá nhiều thời gian, cô biết mà, đó là một dự án khá quan trọng, anh ấy mà không trực tiếp làm thì bố anh ta nhất định không để yên đâu... Hì hì, đừng giận nữa, đều tại tôi không đúng...”

Thùy Anh nghe vậy, không những không giải tỏa được tâm trạng, lại thêm bức bối hơn nữa: “Tôi và Kiệt không sao hết.” Chỉ nghĩ tới việc Kiệt dành thời gian ở bên cạnh Huyền Nhung mấy tiếng đồng hồ và hoàn toàn quên sạch cô đi là cô đã thấy ức chế lắm rồi.

“Thôi nào, tôi đã thấy Kiệt rất tức giận mà bỏ đi đấy... Ấy nhầm, ý của tôi là, anh ấy buồn bã ấy...” Huyền Nhung lấy tay che miệng, ồ lên một tiếng rồi cười hì hì như thể bản thân vô tội lắm!

Thùy Anh bắt giác thờ dãi: “Tôi biết là anh ấy tức giận... Tôi biết anh ấy đang giận tôi...” Chỉ có khi tức giận, anh ấy mới bỏ đi một cách bất lực như vậy.

“Cũng phải.” Huyền Nhung gật gật đầu: “Trưa nay tôi và anh ấy có nói chuyện với nhau. Cũng chỉ vô tình nhắc tới cô... Ừm, có lẽ là anh ấy rất khó chịu với tiếng chuông tin nhắn cô gửi tới, anh ấy còn nói ‘cô ấy suốt ngày ở nhà, thực sự không hiểu được tầm quan trọng của việc này...’ Chà, Thùy Anh à, tôi thiết nghĩ, sao cô không mau mau kiếm một công việc từ tể, để thấu hiểu bạn trai hơn nhỉ?”

Cô ta cố tình dùng giọng điệu tựa như khuyên bảo để kháy cô. Thùy Anh mặt mày xầy xảm, choáng tới độ không biết nói gì hơn ngoài ậm ừ cho qua. Huyền Nhung vẫn chưa dừng lại, cô ta tiếp tục nói, mà cô thì lại chẳng thể không lọt vào tai:

“Trời ơi, lâu lâu mới tiếp xúc gần, bạn trai cô được lắm! Tôi quả thực rất ấn tượng với sự ga lăng của anh ấy. Cô biết không, lúc đi ăn, anh ấy còn kéo ghế cho tôi, cắt thức ăn, rót nước cho tôi, cứ chỉ dịu dàng, ân cần lắm! Tôi có hỏi anh ấy có hay làm thế với cô không thì Kiệt đáp, cô biết làm mọi thứ rồi nên chưa bao giờ phải để anh ấy động tay vào. Haha, quả thực là VINH HẠNH cho tôi quá !”

“Hôm nay nhà hàng chiếu một bản nhạc nhẹ hay lắm, tình cờ thế nào cả tôi và Kiệt đều thích, tình cờ hơn nữa là cả hai chúng tôi đều được mời lên sân khấu để nhảy. Kiệt nhảy rất đẹp và tốt, lúc làm các động tác khó, tôi thấy được ánh mắt say mê của anh ấy, có vẻ Kiệt rất thích nhảy...”

“Hợp đồng được kí kết khá thuận lợi. Lúc gặp mặt, ngoài nói chuyện công việc, Kiệt với tôi còn ăn ý về cả gu thẩm mỹ nữa, anh ấy thích một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Pháp mà chắc là cô không biết đâu. Tôi có một bộ váy do ông ấy thiết kế, đẹp lắm! Kiệt còn nói, nếu tôi mà mặc bộ váy đấy vào, hẳn là sẽ muốn phần xinh đẹp.”

“Chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện. À, còn nói về cả Lady Gaga nữa, haha, Kiệt nói cô ấy rất nóng bỏng và quyến rũ. Còn cả Hyuna của 4minute nữa, tôi không ngờ Kiệt lại quan tâm tới những chuyện như vậy. Mà toàn mấy cô xinh đẹp gọi cảm... Anh ấy còn khen tôi cũng có nét rất sexy nữa. Chà chà, có lẽ cô cần phải thay đổi phong cách đi thôi, nếu không Kiệt không sớm thì muộn cũng chán cô...”

“Chúng tôi có rất nhiều điểm chung ăn ý...”

Không chịu nổi đã kích, Thùy Anh bật dậy, hét toáng lên: “Hai người hợp nhau thế thì yêu nhau luôn đi.” Cô thờ hồng hộc. Tra tấn thể chưa đã hay sao mà còn muốn bồi thêm cái gì nữa?

“Ôi, cô giận à? Tôi xin lỗi, tôi vốn chỉ định tâm sự một chút thôi mà.” Huyền Nhung ra về áy náy.

“CÔ CÚT ĐI VỚI ANH TA ĐI, ĐỪNG CÓ Ở LẠI ĐÂY CHỌC TỨC TÔI NỮA.” Thùy ANH khàn cả giọng, hốc mắt cô đã hoe đỏ.

“Được thôi, tùy cô... Tôi vốn định ở lại tâm sự với cô thêm chút nữa cơ.” Huyền Nhung nhún vai, làm như thể tiếc nuối lắm!

“Tâm sự? Như thế gọi là tâm sự sao? Cô đang cố tình chọc tức tôi thì có... Tôi sẽ không tin đâu.” Thùy Anh vuốt vuốt ngực, mắt đỏ lừ.

“Ừa, chứ không phải cô đang sợ tôi cướp mất Hoàng Đức Kiệt đó sao, Thùy Anh?” Huyền Nhung lạnh lùng đáp lại. Kết thúc câu nói, cô ta còn cố tình cười dài một tiếng.

“CÚT! CÚT NGAY CHO TÔI!” Thùy Anh đã hoàn toàn điên tiết, cô ném hết mọi thứ từ gối, đến chăn mền vào người Huyền Nhung. Mà Huyền Nhung cũng chẳng dại đứng lại chịu trận sau khi đã đạt được mục đích, cô ta rời đi ngay sau đó, để lại Thùy Anh giận dữ một hồi xong lại quay ra khóc hết nước mắt.

Cô nghĩ rất nhiều về những gì Huyền Nhung nói, có thể nó không đúng hoàn toàn, nhưng... những điều đó chẳng phải đều dựa trên sự thật sao? Giwf nghĩ lại, cô mới kịp để ý, hóa ra, tình yêu của cô và anh lại nhạt nhòa đến thế! Không mới lạ, không ngọt ngào, tình tứ như mọi cặp đôi khác.

Đơn giản chỉ là đi ăn với nhau vài ngày, thỉnh thoảng nhắn tin, trò chuyện. Cô đã rất vui vẻ và bằng lòng với tình yêu này, và cô đã tưởng anh cũng thế, nhưng...

Nếu đã không hài lòng về đối phương như vậy, sao còn tỏ tình, còn hứa hẹn thề thốt làm gì?? Còn cố tỏ ra bản thân quan tâm nhau làm gì chứ? Thương hại nhau tới thế là cùng.

Cô không bận tâm tới việc Huyền Nhung và Hoàng Đức Kiệt ở bên cạnh nhau bao lâu nữa, cô chỉ bận tâm tới những gì mà Kiệt thật sự nghĩ về cô. Những điều gây đau đớn không thể tả nổi trong tâm hồn vốn đã mong manh của cô.

Thùy Anh khóc một thời một hồi, rồi cô ra khỏi nhà, đi mua thuốc ngủ. Cô đi rất nhiều cửa hàng thuốc để mua được đủ số thuốc cần để có thể kết liễu cuộc đời tại đây.

Hoàng Đức Kiệt là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tăm tối và cơ đơn của cô.

Mất đi rồi, sẽ chỉ còn bóng tối mà thôi!

Vậy thì... cô muốn ở trong bóng tối ấy vĩnh viễn.

“Cô dám tát tôi???” Huyền Nhung sững lại mấy giây, rồi nổi giận đùng đùng. Hai mắt ả trợn ngược lên đầy phách lối.

Phương Anh không nể nang vung tay tát nốt một bên má còn lại. Lần này, cô ra tay khá mạnh, tiếng “chát” vang lên giòn tan.

“Ôi, ôi ~~~” Harry xuyết xoa. Không thể ngờ được cô gái bé nhỏ như kia mà lại có thể ra tay độc như vậy. Chỉ nghe cái tiếng thôi cũng đủ biết đau cỡ nào rồi.

“QUả nhiên bọn con gái mà đánh ghen thì thật quá đáng sợ.” Khoa Trình ngồi một bên, vừa xem kịch vừa bình luận.

Duy chỉ có Đức Kiệt và Trần Minh Quân là thực sự chú tâm vào câu chuyện mà hai cô gái đó nói vừa nãy.

“Cô có biết vì chuyện đó mà đã có chuyện kinh khủng gì xảy ra không? Thùy Anh tôi đã làm gì cô mà để cô nửa đêm nửa hôm sang bày trò đổ thêm dầu vào núi lửa thế? Mà da mặt cô sao dày thế, chuyện đáng xấu hổ và ti tiện như vậy mà cũng dám đem ra ngoài công khai nói, cô nghĩ thế là hay?” Phương Anh nhớ lại giọng thút thít của Thùy Anh khi kể chuyện đó cho mình là lại thấy máu nóng dồn lên não, hận không thể đem con ả trước mặt ra băm cho nát như xương thì thôi!

“Ai bảo cô yếu đuối, cá tin? Còn nữa, thử hỏi anh ta xem xem có phải tôi bịa đặt không? Cô nghĩ trong chuyện này một mình tôi có lỗi chắc? Cô nhìn đi, nếu như không phải anh ta cảm thấy có lỗi nhiều nhất, liệu anh ta có ngày nào cũng bám theo tôi xin tha thứ, nâng cô như nâng trứng một tháng nay không? Nhìn đi, anh ta đang cảm thấy có lỗi với cô đấy...” Huyền Nhung vừa ôm má vừa kêu to lên.

“Đủ rồi!!!” Hoàng Đức Kiệt chịu không nổi nữa, bật dậy gầm lên một tiếng.

Cả gian phòng lập tức im phăng phắc, tất cả đều đổ dồn về phía anh ta. Hoàng Đức Kiệt mệt mỏi xoa xoa đầu: “Làm ơn dừng lại đi ! Tôi nay tôi thực sự quá đủ mệt mỏi rồi, bữa tối tôi cũng chưa có được ăn đầy đủ gì đâu, nên hãy thôi đi.”

Nói xong, anh ta liền gục ngay xuống giường, nhắm tịt hai mắt lại.

Tất cả đều biết ý mà im lặng hết. Kể cả Huyền Nhung, cô ta lặng lẽ lấy đá chườm lên mặt, ngồi thẩn thờ trên bàn suy nghĩ.

Phương Anh thì tỏ ra lo lắng nhiều hơn, cứ đi đi lại lại trong phòng miết.

Khoa Trình và Harry thì ngồi chơi điện tử trong im lặng.

Và nhân vật cuối cùng, Trần Minh Quân dường như lơ mơ phát hiện ra điều gì đó, về Thùy Anh, à không, chưa chắc cô ta đã là Thùy Anh thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Mọi người lần lượt đi tắm. Huyền Nhung giúp Trần Minh Quân làm việc, hai người khoa Trình và Harry thì rúc một góc chơi điện thoại. Hoàng Đức Kiệt nằm không biết bao lâu, bỗng nhiên bật dậy. Anh bước tới tủ quần áo, lôi chiếc valy của mình ra, thu dọn tất cả những thứ ở bên ngoài cho vào.

“Anh định đi thật à?” Phương Anh bước tới, dè dặt hỏi.

“Can gì tới cô.”

“Anh... Anh muốn ăn chút gì đó không?” Cô vẫn tiếp tục hỏi, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng áy náy.

“Không.” Hoàng Đức Kiệt thì lại cực kì lạnh nhạt với cô.

“Vậy anh đi tắm đi, anh chưa tắm mà.” Nhưng Phương Anh thì ngược lại.

Hoàng Đức Kiệt sẵn bực bội trong lòng, đóng sập cái valy lại, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thật nhiều chuyện!” Nói xong liền bỏ ra lan can đứng.

Huyền Nhung nhìn hai người bọn họ mà dở dẩn. Không phải chứ, Kiệt yêu thương cô ấy lắm mà? Sao lại...?

Phương Anh đứng im lặng, mặt cô buồn rầu. Cả phòng đổ dồn ánh mắt về phía cô, nhìn chằm chằm như thể muốn nhìn ra chuyện gì đó từ cô.

Hoàng Đức Kiệt hẳn là giận cô lắm mới vậy. Nhớ tới khoảng thời gian một tháng qua, cô kim được mà thờ dài mấy tiếng.

Mười mấy phút sau, cô cũng tiến ra lan can đứng, không quên khép cửa lại và kéo rèm để tạo sự riêng tư.

Bangkok là một thành phố về đêm đẹp tuyệt vời không thua kém bất cứ nơi đâu. Các tòa nhà lớn bé xem kẽ nhau, ánh sáng từ các biển quảng cáo, từ đèn đường, hay từ những ngôi nhà lập lờ trong đêm, muôn phần xinh đẹp. Phương Anh đứng bên cạnh Hoàng Đức Kiệt, đưa tay vịn vào lan can.

Ánh mắt cô nhìn ra xa, lấp lánh tựa như sao đêm, gió mon man thổi, cũng chẳng đến nỗi nào là lạnh.

“Anh đang giận tôi đấy à?” Cô nhẹ giọng hỏi nhưng Hoàng Đức Kiệt không trả lời.

Anh ta đứng bất động, coi như chẳng thấy sự tồn tại của cô, mấy phút sau mới nói: “Cô ra đây làm gì?”

“Tôi sợ anh hối hận quá nên nhảy lầu tự tử.” Cô phì cười, đầu hơi cúi xuống.

“Hối hận cái gì cơ?”

“Vì một tháng qua anh đã hết lòng yêu chiều một Thùy Anh giả mạo mà chẳng được cái gì cả.” Phương Anh nhìn chằm chằm vào biển hiệu quảng cáo mỹ phẩm nổi bật giữa đêm tối. Cô thổ lộ.

Hoàng Đức Kiệt quay sang nhìn cô, ánh mắt sững sờ.

“Nhưng dù thế nào thì cũng đừng tự dày vò bản thân nữa. Nếu bây giờ anh không ăn, không tắm, không nghỉ ngơi, thì sao có sức bay về Hà Nội tìm Thùy Anh cơ chứ? Anh chỉ còn mấy tiếng nữa để nghỉ ngơi thôi đấy.” Phương Anh hít một hơi sâu, nói thật dài.

“Cô, sao cô biết được?” Hoàng Đức Kiệt ngẩn ra.

“Tôi đã thấy cái vé máy bay ở túi quần sau của anh. Tôi đoán anh trở lại, chắc hẳn vì chuyến bay gần nhất tới Hà Nội còn lâu mới bay. Đoán chừng cũng phải sáng mai.”

Hoàng Đức Kiệt nghiêm túc gật đầu, lúc bấy giờ mới chịu nở một nụ cười: “Là bây giờ. Cô thật thông minh! Xem ra, một tháng qua coi như cũng bớt phần nào hối hận rồi.” Nói là thế, nhưng hối hận thì Hoàng Đức Kiệt lại chưa bao giờ nghĩ tới.

“Haha! Tức là anh có hối hận chứ gì?” Phương Anh cười to, nhe ra hàm răng sáng bóng, vô cùng xinh đẹp.

Anh đỡ người ra trước nụ cười tỏa sáng ấy. Ngắm một hồi, thấy cô lúc này mới để ý tới mình, khuôn mặt buồn rầu cất tiếng: “Cô làm tôi nhớ Thùy Anh quá !” Sao anh lại quên rồi, cô gái trước mặt là một người xa lạ vô cùng.

Phương Anh ngừng cười hẳn. Cô nhìn anh, tự nhiên có cảm giác xót xa. Nhưng cô vẫn mỉm cười hỏi chuyện: “Tôi có thể nghe một chút chuyện của hai người không?”

“Nói thật ... Tôi không muốn kể. Nhưng nếu là cô thì, có lẽ là có thể đấy.” Hoàng Đức Kiệt buồn cười. Ai bảo, cô gái trước mắt anh đây, tuy xa lạ nhưng mà lại đang ở trong thân xác Thùy Anh cơ chứ.

Cả hai cười xòa mấy tiếng rồi anh ta mới chậm rãi nói, giọng trầm hẳn:

“Thùy Anh là một cô gái rất xinh đẹp, đó điểm thu hút đầu tiên của cô ấy đối với tôi...” Ánh mắt Kiệt nhìn cô bỗng chốc trở nên mơ màng.

“Tôi biết...” Phương Anh gật đầu. Đó là điều hẳn là không cần phải bàn cãi nữa rồi, giống mẹ đến thế cơ mà.

“Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là ở một trung tâm mua sắm. Lúc đó, Thùy Anh mới thử xong một chiếc váy đầm màu trắng, vừa đứng lúc đi ra thì tôi bắt gặp... Cô ấy đẹp tựa như một thiên sứ vậy...”

“Thùy Anh... Cô ấy khá kiêu kì, ít nói và có vẻ khá lạnh lùng. Nói thật, tôi tốn không ít thời gian và công sức để tán đổ cô ấy, mấy năm trời theo đuổi đấy chứ, đến hôm tỏ tình thì rõ nữa, nhưng ôi trời, sang đến hôm sau thì xảy ra chuyện luôn... Tất cả đều tại cái bản tính chủ quan của tôi mà ra.”

“Thùy Anh ít nói, nhưng cô ấy rất thật thà... Cô ấy từng nói với tôi rằng, tôi là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tăm tối của cô ấy... Cô biết không, lúc nói câu đó, ánh mắt cô ấy còn sáng hơn cả ngàn vì sao trên bầu trời kia.” Hoàng Đức Kiệt ứa nước mắt: “Ấy thế mà tôi lại làm cho tia sáng đó tắt ngấm mất...”

Phương Anh nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ vào lưng anh ta, an ủi: “Được rồi, tôi hiểu rồi...”

“Không, tôi không cố tình làm tổn thương cô ấy... Thùy Anh chẳng bao giờ nói gì với tôi về Huyền Nhung cả, đương nhiên tôi vẫn biết được về cô ta nhưng không ngờ lòng dạ ả lại hiểm ác tới vậy... Đánh chết tôi cũng không ngờ tất cả lại là mưu kế của cô ta, từ chuyện bắt ngờ thay đổi lịch hẹn kí hợp đồng đến chuyện điện thoại... Cô ta nói đúng không sai sự thật, ừ thì là thế đấy, nhưng rõ ràng là có phóng đại lên... Chết tiệt ! Thùy ANh đáng thương của tôi, cô ấy làm sao mà chịu nổi cơ chứ?” Hoàng Đức Kiệt không kìm nén nữa, khóc nức nở.

Phương Anh im lặng, mặc cho anh ta dựa vào vai mình mà khóc.

Cô thở dài. Nếu so sánh ra, cô vẫn thấy Kiệt được hơn Tuấn, dù trước đây anh ta có hơi trẻ con nhưng có vẻ sau chuyện này cũng trưởng thành ra khá rồi. Còn Tuấn thì, có vẻ lại lằng lằng, mơ hồ hơn hẳn. Nhưng nói thế nào thì, quyền lựa chọn vẫn nằm ở Thùy Anh.

“Này, ăn đi! Tôi nấu ăn không xuất sắc nhưng cũng được lắm !” Phương Anh đẩy bát cơm rang trứng thịt đến trước mặt Kiệt. Khuôn mặt anh ta lúc này hốc hác vô cùng, hai bầu mắt còn sưng to trông rất sợ.

Kiệt cảm thìa, khều khều vào trong bát, ăn chẳng được mấy miếng. Phương Anh đứng bên, thỉnh thoảng lại lo lắng bảo: “Anh mau ăn đi, ăn đi, ... Không ăn sao lại sức được?...”

Trần Minh Quân còn đang thắc mắc về thân phận của cô, nhưng chứng kiến cảnh này thì cũng không thể nào không nóng mắt cho được. Đã thế, Khoa Trình với Harry ngồi bên cạnh cứ tíu tít bàn luận mãi:

“Trông kìa, Thùy Anh lo lắng cho Kiệt quá !”

“Hình như bọn họ làm hòa rồi, oài, kể cũng lạ, chẳng biết nói gì mà Hoàng Đức Kiệt khóc dữ thế không biết.”

“Thì mấy câu ướt át sến súa ấy, tao cá, lần này là Thùy Anh có lỗi trước.”

...

Huyền Nhung ngồi bên cạnh, chuyên tâm nhắn tin, cũng chẳng buồn để ý. Mãi một lúc sau, Hoàng Đức Kiệt dưới sự thúc giục của Phương Anh, cũng giải quyết xong bát cơm. Lúc này, tất cả mới lục đục leo lên giường ngủ. Vì tình thế bất đắc dĩ phát sinh thêm một người nên đã để cho Thùy Anh và Huyền Nhung ngủ trên giường, và bốn tên đực rựa còn lại ngủ dưới đất.

Đám Phương Anh, Harry âm ỉ mấy hồi rồi cũng ngủ say hết.

Nhưng... Mọi chuyện lại chưa dừng ở đó.

3 giờ sáng, Bangkok.

Trần Minh Quân đang say ngủ, nhưng chẳng hiểu sao bản thân bị ai dẫm cho một phát rõ là đau. Hắn nhú mồm mấy cái rồi mới mở mắt nhìn xung quanh. Đúng lúc đó thì cửa phòng cũng kịp khép lại.

Trần Minh Quân tỉnh táo hẳn ra, hắn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ai vừa ra ngoài thế?

Hắn ngồi dậy, kiểm tra mọi người xung quanh, phát hiện ra là thiếu “Thùy Anh”. Trần Minh Quân giật mình nhìn ra phía cửa, chẳng lẽ là cô ấy?

Hắn nghĩ vậy, liền vội vã ngồi dậy, vớ lấy cái áo khoác rồi chạy thục mạng đuổi theo. Cô ấy có thể đi đâu vào giờ này cơ chứ? Hắn đi dọc hành lang ngoài trước ngoài sau tìm người.

Trần Minh Quân đi ra phía cầu thang bộ, liền thấy bóng dáng một cô gái mặc váy ngủ màu trắng đang chậm chậm đi từng bước xuống. Hắn nín thở, âm thầm bám theo, khoảng cách kéo gần hơn nữa, hắn mới thở phào ra, quả nhiên là cô ấy.

Nhưng... Cô ấy đang đi đâu trong bộ dạng này vậy?

“Thùy Anh” đi rất chậm, bộ dạng nhìn từ phía sau cứ như thể một con robot vậy, tương rất dị. Trần Minh Quân cũng không hiểu sao bản thân lại bám theo cô ấy nữa, phải chăng là vì đêm nay cô ấy rất lạ?

“Thùy Anh” rời khỏi khách sạn, đi lang thang trên vỉa hè. Quãng đường này khá vắng, thỉnh thoảng vẫn có người đi qua, nhưng nhìn thấy cô ấy thì không khỏi hết hồn. Mắt mờ thao láo, môi trắng bệch, đi như ma vậy.

Trần Minh Quân không biết đã bám theo cô ấy bao lâu nữa. Chỉ thấy đôi lúc đầu “Thùy Anh” cứ ngẹo sang một bên để nhìn thứ gì đó, tựa như sắp gãy vậy. Tất nhiên, hắn còn hoảng vì bộ dạng quái dị này chứ đừng nói đến mấy người đi ngang qua.

Chợt, có tiếng chuông leng keng vang lên, cả người “Thùy Anh” liền khựng lại. Trần Minh Quân thấy thế, vội vã trốn sau một góc cây gần đấy. Hắn ngó đầu ra, quan sát.

Cái đồng đen đen dựa vào tường nãy giờ bỗng trở mình, lục đục vài cái, liền thấy một bà cô trung niên chui ra khỏi cái chắn. Bộ dạng lem luốc, bần thiêu, lại rất béo.

Bà ta giờ cái chuông ra, lắc vài cái cho kêu, rồi nờ nụ cười với “Thùy Anh”: “Cô gái, muốn xem tử vi không?”

Trần Minh Quân kinh ngạc, bà ta là người Việt?

“Thùy Anh” còn sững sốt hơn nữa: “Bà là ai?”

“Đương nhiên là một thầy bói đạo rồi.” Bà thầy bói cười nham nhở.

“Thùy Anh” quay mặt đi, chẳng buồn nhìn nữa, đang định bước tiếp thì bà ta lại cất tiếng: “Muốn xem tử vi không cô gái?”

“Không.” “Thùy Anh” quay ra đáp gọn một cái rồi bước tiếp.

Trần Minh QUân vừa mới nhồm dậy tính bám theo tiếp thì chợt, bà thầy bói đó thở dài, giọng như trêu đùa: “Cũng phải. . . Người chết rồi, làm sao xem tử vi?”

Cả “Thùy Anh” và Trần Minh Quân đều chấn động không thôi !

“Thùy Anh” tuy dờ dẩn là thế, nhưng lại là người phản ứng nhanh nhạy nhất. Cô ta khập khiễng quay lại, trừng mắt nhìn bà thầy bói, giọng lạnh băng: “Bà là ai hả?”

“Nói rồi mà, ta chỉ là một thầy bói dạo thôi !” Bà ta cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Chúc các bạn nghỉ lễ vui vẻ :* - Rêu -

“Ha!” “Thùy Anh” cười hất ra một tiếng, khuôn mặt bỗng chốc trở nên thật đáng sợ: “Đúng là nhảm nhí!” Cô lắc đầu, nói rồi lại tiếp tục bước đi.

Đợi cô đi được một quãng xa rồi, bà thầy bói kia mới lại nói tiếp, như trêu ngươi: “Này cô gái, hại người không phải ý hay đâu.”

“Thùy Anh” đứng khựng lại, rồi quay đầu ra đằng sau, con người trắng dã từng lớn: “Cảm ơn, bà già!”

“Cô phải biết đấy, nếu một ác linh như cô mà còn tiếp tục giết người, thì không phải bị đày xuống địa ngục nữa đâu, mà sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này đấy.” Bà ta nhẹ giọng khuyên nhủ, nụ cười trên môi mang theo ý cảnh báo.

Trần Minh Quân thấy tim đập "thịch" một cái thật mạnh mẽ, hẳn không thể tin được những gì mình đang nghe và đang chứng kiến nữa. Cô ấy thật sự đang có ý nghĩ đẩy trong đầu ư? Không thể nào, một cô gái tuy bướng bỉnh nhưng lương thiện ấy rốt cuộc thì đêm hôm như thế này, muốn đi giết ai, hại ai cơ chứ?

Nào ngờ, “Thùy Anh” nghe vậy, không những không sợ, còn tỉnh bơ nói: “Cùng lắm thì biến mất thôi!” Cô ta nói như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Lại một lần nữa bước tiếp, nhưng lần này, bước đi có phần dứt khoát hơn. Bà thầy bói nhận được câu trả lời, liền im thin thít luôn.

Đợi cô ấy đi xa mất dạng rồi, Trần Minh Quân mới len lén đi ra. Bà thầy bói đang định chồm chặn ngữ tiếp coi như không có chuyện gì, nào ngờ lại bị ai đó túm lấy chân, giật ra. Bà bực mình, muốn mắng người một trận, như không ngờ lại là...

Hóa ra là một chàng trai trẻ, khuôn mặt tuấn tú, đích thực là rất điển trai. Bà ta nhìn còn ngơ người mất mấy giây, sau mới đằng hắng, hỏi một câu bằng tiếng Thái. Trần Minh QUân nhũn mày, tỏ vẻ không hiểu: “Tôi là người Việt, thưa bà !”

Bà ta ồ một tiếng rồi gật đầu, liền đoán ra được ngay mục đích của hắn: “Cậu trai trẻ, tới xem tử vi hay tới hỏi chuyện cô gái kia?”

Trần Minh Quân sững người, lắp bắp đáp lại: “Tôi. . . Đề hỏi về cô gái kia.” Làm sao bà ta biết?

Bà thầy bói gật đầu tỏ ý đã hiểu, hai hàng lông mày nhướn lên: “Cậu muốn biết gì, ta sẽ nói tất, nhưng có tính phí đấy nhé!”

“Tiền không phải là vấn đề. Bà mau nói đi, nói hết những gì bà biết.” Trần Minh Quân nóng lòng.

Nào ngờ, bà ta lại xòe hai bàn tay ra, nở nụ cười vô tội: “Cảm phiền giao tiền trước!”

Hắn bất đắc dĩ mở túi áo, rút ra được mấy tờ tiền: “Bây giờ tôi chỉ có khoảng 500 nghìn đồng thôi, bà cảm tạm đi, tôi sẽ đề lại số điện thoại, mai bà muốn tới lấy bao nhiêu cũng được.”

Thấy tiền, mắt bà thầy bói sáng rực lên, vội vã vờn tay ra cầm lấy, hehe cười vài tiếng rồi đút vào trong áo. Xong xuôi mới quay lên nhìn hắn, ánh mắt cực kì gian thương: “Thường thì ta sẽ chẳng để ai thiếu nợ như này đâu, nhưng trông mặt cậu cũng sáng sủa, coi bộ cũng là tương người tửu tề, coi như ta tạm tin.”

Trần Minh Quân chỉ biết cười trừ: “Bà mau nói đi.”

“Trước hết.” Nét mặt bà ta đã về với trạng thái nghiêm trọng: “Mau đuổi theo cô gái kia, làm cách nào đó cho cô ta ‘tĩnh’ lại đi đã. Nếu không, ta sợ là

cô ta sẽ giết người thật đấy.”

Trần Minh QUân nghe thế thì hoảng thật sự, hấn vội vàng đứng dậy đi ngay, nhưng lại vẫn không hiểu ra vấn đề, đành nán lại hỏi: “Nhưng ‘tình’ là sao? Và làm thế nào mới được?”

“Đại loại là cô ta giống kiểu đang bị mộng du ấy, làm cho cô ta tỉnh lại đi.” Bà ta đáp gọn rồi chui vào chăn, thư thái nằm.

Trần Minh Quân nào có dám chậm trễ, chạy thục mạng về phía trước để đi tìm “Thùy Anh”. Cũng may phước cho hấn là cô ta vốn đi cực kì chậm, đuổi theo một lát đã thấy ở gần ngay trước mặt.

Hấn vui mừng, tính chạy tới chặn đầu lại, ai ngờ “Thùy Anh” bỗng nhiên lại rào bước vào hiệu thuốc ven đường, là một quán thuốc mở 24/24 giờ. Trần Minh Quân thấy vậy, cũng bám theo, nấp sau cửa kính nghe ngóng vào bên trong.

Hấn chỉ nghe thấy cô ta lờ mờ nói tiếng Anh với người bán hàng cái gì đó, nhưng người kia lại không hiểu. Sau đó, cô ta chỉ về phía tủ kính bên trong, người bán hàng nhìn theo, lúc này mới hiểu ý, đi tới lấy xuống một cái. Hóa ra là kéo.

Trần Minh Quân rùng mình, cô ấy thật sự muốn...???

Ngay lúc đó, hấn vốn định xông vào nhưng tình thế bỗng nhiên thay đổi, thuận lợi hơn nhiều. "Thùy Anh" lục khắp người cuối cùng lại chỉ lôi ra được tờ 50 nghìn tiền Việt Nam. Người bán hàng kia không chấp nhận lấy tiền này. Sau đó, hai người nói thêm đôi câu, rồi đột nhiên, “Thùy Anh” chụp lấy cái kéo, chạy như bay ra khỏi quán.

Người chủ quán cũng vội vàng lao ra theo, vừa chạy vừa la lên thất thanh.

Trần Minh QUân giật mình, định lao ra bắt lấy cô ấy. Nhưng “Thùy Anh” đi vốn đã không vững, chạy được mấy bước thì vấp vào chỗ gạch nhô lên, một phát té sấp mặt xuống vỉa hè.

Hấn cả kinh, không kịp nghĩ ngợi nhiều liền lao ngay tới đỡ cô dậy. Lật người lên, hấn thở phào nhẹ nhõm vì chỉ có vài vết thương ngoài da trên đầu mũi và trán. Nhưng vấn đề là, “Thùy Anh” gần như đã bất tỉnh hoàn toàn, hấn lay mấy lần mà vẫn không tỉnh lại.

Trần Minh Quân vã mồ hôi, thầm nghĩ chỉ với cú ngã đấy làm sao có thể khiến cô ấy ngất được?

Đúng lúc này, chủ quán cũng đuổi tới nơi, giật cái kéo trong tay “Thùy Anh”, đứng lại trừng mắt nói một tràng dài tiếng Thái. Không cần hiểu cũng biết người ta đang chửi. Trần Minh Quân cũng không ngờ cô lại dám thân nhiên ăn trộm ở đây, vội bế cô dậy, tiếp tục chạy về hướng ngược lại, vừa đi vừa nói thật nhiều: “I’m sorry, so sorry...”

Hấn bế cô chạy một quãng, đợi đi xa rồi, hấn mới tạt vào trước hiên nhà của một nhà dân gần đấy. Đặt cô xuống, lại tiếp tục lay lay hai vai: “Thùy Anh, cô làm sao vậy? Tỉnh lại đi.”

Thấy không có hiệu quả, hấn lại chuyển qua vỗ vỗ vào má cô, tiếp tục gọi tên. Quả nhiên, đôi lông mày thanh tú cuối cùng cũng giật giật, rồi mơ mơ màng màng mở ra: “Ồ... ừm... Chuyện gì vậy?”

Đập vào mắt Phương Anh là khuôn mặt tuần tú của Trần Minh Quân, cùng với quang cảnh xung quanh vô cùng lạ lẫm. Cô mở to mắt, bật dậy nhìn tứ phía, rồi mới kinh ngạc quay ra hỏi hấn: “Chuyện gì đây? Sao tôi lại ở đây thế này?” Rõ ràng cô đang nằm ở trên giường cơ mà???

Trần Minh Quân khuôn mặt tái mét lại, đưa tay chạm vào vết thương trên trán cô, ấn một cái. Hấn muốn kiểm tra thử xem, liệu cô có đang giả vờ rất khéo không? Lúc này, Phương Anh mới cảm thấy rất ở trên mặt, cô vội hất tay hấn ra, xuýt xoa: “Đau quá ! Ôi trời, sưng to quá này, sao tôi lại bị thương nữa vậy???”

Cô nhìn hấn đầy hoang mang. Cô đang ngủ rõ là ngon, tự nhiên bị hấn gọi dậy, đã thế cũng không biết từ lúc nào bản thân mình đã chễm chệ trên hiên nhà người khác ở một nơi vắng heo hút như thế này. Mà hấn thì cứ im im chẳng chịu nói.

Nhưng Trần Minh Quân còn hoang mang hơn nữa. Hấn hít một hơi, dùng ánh mắt nhuốm vẻ mệt mỏi nhìn cô: “Thùy Anh?”

“Hả?” Thấy mặt hấn nghiêm trọng như vậy, Phương Anh cũng bất giác căng thẳng theo.

“Thùy Anh? Cô là Thùy Anh?” Hấn lặp lại câu hỏi.

“Thì đúng là tôi đây.” Phương Anh khó hiểu.

Trần Minh QUân nhắm nghiền hai mắt: “Cô chắc chắn bản thân mình là Thùy Anh?”

Phương Anh ơ một tiếng, thấy hấn hỏi nhiều như vậy, tự nhiên chột dạ, câu trả lời theo đó cũng bị lấp bắp: “Ừ thì đúng vậy.”

“Vậy được rồi.” Hấn gật đầu, ánh mắt mờ lớn, nhìn xa xăm: “Trên lưng cô có một vết sẹo nhỏ, dài. Cô biết tại sao không?”

Phuong Anh ngó người, sao bỗng nhiên hắn lại hỏi chuyện này? Cô đương nhiên là không biết, đành bịa đại một lý do: “Hồi bé tôi bị ngã...”

“Sai rồi.” Hắn lắc đầu: “Đó là do năm 15 tuổi, cô bị bố đánh một trận thừa sống thiếu chết vì nói hỗn láo với mẹ kế mình.”

Không cho Phuong Anh thời gian biện minh, Trần Minh Quân tiếp tục hỏi: “Cô có nhớ tên bệnh viện mà mình từng ở trong thời gian bị trầm cảm không?”

“Anh âm thầm điều tra về tôi?” Phuong Anh cuối cùng cũng nhận ra gì đó.

“Cô không nhớ đúng không, là bệnh viện tâm thần tư nhân Aris.” giọng hắn ngày càng nhỏ dần đi, nhưng vô cùng nặng nề: “Năm 19 tuổi, cô bị nổi ban khắp người, có nhớ tại sao không?”

Phuong Anh hoàn toàn á khẩu, cô nào có biết về những thứ ấy. Trần Minh QUân thấy mặt cô tái đi, liềm mỉm cười như châm chọc: “Là dị ứng.”

Móng tay cô đâm chặt vào trong lòng bàn tay, đôi mắt như vô hồn: “Anh đang làm gì vậy? Kiểm tra tôi chắc?”

Không thể nào, hắn tuyệt đối không thể biết cô là hàng giả được!

Trần MINH Quân không trả lời câu hỏi của cô, hắn chỉ thờ dài: “Một tháng trở lại đây, cô như biến thành người khác ấy.”

“Thì tôi mới thất tình, đâm ra cũng có chút thay đổi,” Phuong Anh giả bộ tỉnh bơ đáp lại.

“Ừ.” Trần Minh QUân gật đầu, mĩa mai: “Thay đổi tới mức không nhận ra thân tượng của mình, không biết mình thích ăn cái gì, ghét cái gì, ưa loại nhạc nào... Đến ngay cả kỉ niệm tuổi thơ, kỉ ức cũng không nhớ ra nổi. Cô thật sự đăng trí tới thế sao?”

Phuong Anh tái mặt, bị hắn nói cho á khẩu. Tim cô dường như vừa bị bóp nát thành trăm mảnh, hóa ra là hắn biết cả rồi, nên mới dò la kiểm tra mình như này, hắn thật quá thể...

“Cô là ai?” Trần Minh QUân bất ngờ cất tiếng hỏi.

Môi Phuong Anh run run. Cô cảm thấy sự việc tối nay đặc biệt kì quái, nhưng cũng không còn tâm trạng nào mà nghĩ ngợi nữa. Đấu tranh một hồi, cô liền hiên ngang ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã bình thần trở lại: “Tôi không phải Thùy Anh.”

Nhận được câu trả lời, Trần Minh Quân cuối cùng cũng hài lòng mà mỉm cười chua chát: “Vậy cô là ai? Chị em sinh đôi? Hay là tình cờ giống nhau? Hay là... Thùy Anh thật đã chết rồi, còn cô là một ác... à không, một linh hồn nhập vào?”

Phuong Anh nhướn mày, bình tĩnh đáp lại: “Tôi và Thùy Anh đã trao đổi linh hồn cho nhau. Chúng tôi đều chưa chết.”

Nghe đến đây, hắn không khỏi cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng: “Cô là...?”

“Tên thật của tôi là Phuong Anh, tôi vốn sống ở Hà Nội.” Cô đáp, nhẹ nhàng như không.

“Hai cô, hoán đổi như này được bao lâu rồi?” Mặc dù khó tin, nhưng đến tận giờ phút này, hắn không thể nghĩ ra được tình huống nào khác nữa.

“1 tháng rồi.” Cô cụp mắt.

Trần Minh Quân cúi đầu, một lần nữa lại chua chát cất tiếng: “Vậy ra, người mà tôi tiếp xúc cả tháng nay,... Hóa ra là...” Hắn nghẹn họng, không tài nào cất tiếng được nữa,

Hóa ra là một người lạ chưa từng quen. Hóa ra, người hắn thích lại là một cô gái xa lạ, không phải Thùy Anh mà là Phuong Anh. Một cô gái hắn thậm chí còn không biết cô ta thật sự bao nhiêu tuổi, khuôn mặt như thế nào? Là người ra sao?...

Trần Minh Quân có cảm giác, bản thân một tháng nay gần như là đã dính trọn một quả lừa đau đớn.

Hắn đoán, thái độ Hoàng Đức Kiệt thay đổi như này, hẳn là vì anh ta đã nhận ra, cô ta không phải Thùy Anh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lo Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

“Thật xin lỗi !” Phuong Anh bất lực cúi đầu xuống.

Tại sao? Chỉ còn mỗi ngày mai thôi là mọi chuyện sẽ kết thúc. Cô sẽ về Hà Nội, sẽ tiếp tục sống chui rúc trong căn phòng trọ bé xíu, sẽ lại cầm đầu cầm cổ vào viết báo kiếm tiền nuôi sống bản thân. Tại sao? Tại sao lại cứ lần lượt biết, rồi lần lượt bị tổn thương như thế?

Nào có phải là lỗi của cô?

Một Hoàng Đức Kiệt đã dành, bây giờ còn thêm cả Trần Minh Quân nữa. Tại sao? Tại sao cứ phải là vào những ngày tháng này mà xảy đến? Cô chỉ muốn có chuyến du lịch cuối cùng với những người bạn mới sau này chẳng bao giờ gặp lại nữa. Khó thể sao?

Tại sao? Là vì tại sao?

Cả hai im lặng, chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình. Mãi một lúc lâu sau, Trần Minh Quân mới đưa hai tay lên xoa xoa trước trán, giọng dịu hẳn đi: “Cô ổn chứ?”

Phuong Anh thấy hẳn hỏi vậy, có chút bất ngờ xen lẫn sự cảm động, xem chừng, hẳn ít nhất sẽ không tỏ thái độ lạnh nhạt với cô như Hoàng Đức Kiệt rồi. Phuong Anh đáp: “Tôi ổn.”

Trần Minh Quân nhìn cô chăm chăm, như thể đang muốn kiểm tra xem, cô có thực sự là ổn hay không? Cuối cùng, hẳn cũng đành đứng dậy, phui phui quần áo rồi chìa tay về phía khuôn mặt ngờ ngác của cô: “Tôi muốn dẫn cô đến một nơi này.”

Phuong Anh mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay hắn. Cả hai tiếp tục đi bộ về phía trước. Một lần nữa, lại rơi vào im lặng.

Phuong Anh lén lút quay sang nhìn sắc mặt hắn, đôi mắt tinh anh lóe lên một tia ngờ vực. Thái độ của Trần Minh Quân rất lạ, à không, buổi đêm hôm nay cũng rất lạ, chắc chắn trước lúc cô tỉnh dậy, đã xảy ra chuyện gì đó.

Trần Minh Quân, anh sợ cái gì mới được? Đến nắm tay cũng run rẩy thế này.

Nằm ngoài dự đoán của cô, Trần Minh Quân hóa ra lại dẫn cô tới gặp một bà thầy bói đạo không nhà không cửa, tự do hành nghề trong Bangkok. Bà cô này, tuy bản thủ nhưng lại có cái nhìn rất sắc lạnh, ánh mắt nhìn cô chăm chăm như muốn xuyên thấu quả không đơn giản. Quan trọng hơn cả, bà ta lại là một người Việt Nam.

“Sớm cũng tỉnh lại rồi ha!” Bà ta nhìn Phuong Anh, ánh mắt dịu đi rất nhiều.

Trần Minh Quân thì lại có vẻ căng thẳng, liên tục nhìn bà ta chăm chăm. Bà thầy bói quan sát cả hai rồi đột nhiên ngồi khoanh chân lại, mỉm cười khi khi: “Tên Thái của ta là Tun, hãy gọi ta là bà Tun.”

Phuong Anh và Trần Minh Quân đồng loạt gật đầu. Sau màn giới thiệu, bà Tun không nói gì nữa, chỉ quay đầu sang nhìn Phuong Anh chăm chăm, cái nhìn làm cô có cảm giác lạnh sống lưng. Hẳn ở một bên nhìn hai người bình tĩnh quan sát nhau, tâm trạng cứ thấp thỏm không ổn. Đêm nay, hẳn dường như hơi mất bình tĩnh quá rồi.

Lại nhớ tới chuyện cô ấy vừa ăn trộm đồ một lần nữa, Trần Minh Quân lại có cảm giác thất vọng. Chuyện này làm hắn nhớ tới vụ mất trộm trứng cá, rốt cuộc thì, thế nào mới là thật? Đâu mới đáng tin?

Bà thầy bói nhìn chán chê, cuối cùng cũng chậm rãi cất tiếng: “Cô gái, cô có muốn xem tử vi không?” Tiếng chuông không biết từ đâu vang lên, kêu leng keng và cái rồi ngừng.

Cả Phuong Anh và Trần Minh Quân đều bất ngờ vì câu hỏi này. Phuong Anh cân nhắc, cuối cùng lại lắc đầu: “Không, cảm ơn bà.”

Bà Tun khuôn mặt giãn ra đôi chút, có vẻ thoải mái xích lại gần cô hơn, nói như hai bà cháu đang tâm tình:

“Trong cái cơ thể xinh đẹp này chưa tới hai linh hồn, nhưng cả hai... đều không phải chủ nhân cái xác. Vậy thì, cô gái, ngay bây giờ nếu không muốn chuốc họa vào thân thì hãy thành thật nói ra, cô là ai? Và tại sao cô lại ở trong cái xác này.”

Nhưng giọng bà ta lại rất lạnh lùng và có gì đó rất giống đe dọa. Phuong Anh nhìn bà ta, rồi chỉ liếc một cái nhìn Trần Minh Quân, một cách kín đáo chẳng để ai biết. Cô thấy, bà Tun này xem ra có vẻ là một người sành về tâm linh học, cái cách bà ta cười và nhìn cô trông có vẻ vô tội nhưng lại khiến cô có cảm giác lo sợ.

Nghe bà Tun hỏi, Phuong Anh mới vỡ lẽ, hóa ra, thứ bà ta nhìn này giờ không phải là “người”. Dù thế, nếu bà ta thực sự có hiểu biết và giúp được cô, Phuong Anh cũng chẳng ngại ngại chia sẻ:

“Tôi đã thực hiện quá trình trao đổi xác với một cô gái... Là bất đắc dĩ mới bị đổi.” Phuong Anh tỉnh bơ đáp, cô cũng không chắc, đó có phải là đổi xác cho nhau không nữa.

“Ta có thể nghe xem hai cô đã ‘bị đổi’ như thế nào không?” Bà Tun bật cười.

“Chỉ có tôi là ‘bị’ thôi!” Phuong Anh mỉm cười, chẳng hiểu sao lại thấy bà thầy bói này cũng không quá mức đáng sợ và có vẻ là người rất đáng tin. Cô

nói liền một mạch, nhưng kín đáo lấp lửng đoạn Thùy Anh khóc kể về cô ta khổ sở thế nào.

“Ta hiểu rồi.” Sau khi cô dừng câu chuyện, bà Tun mới gật đầu: “Thùy Anh đích thực là đã chết rồi, nhưng cô ta lại không siêu thoát được và đã xuyên đến Hà Nội. Thường thì một linh hồn muốn nhập vào xác sống, nếu không “hợp” thì sẽ không duy trì được sự ổn định được và dễ dàng bị thoát ra. Thùy Anh sau khi nhập vào xác cô, cô ta hoàn toàn không thể tùy ý thoát được ra nữa, từ lúc đấy là việc hoán đổi xác đã bắt đầu diễn ra rồi. Cô ta chắc chắn là hiểu điều này. Vì việc hoán đổi xác không dựa vào đôi bên mà là do duyên phận rồi. Tất nhiên là có thể đổi lại nếu tìm được pháp sư.”

“Ra là thế.” Lúc này, Phương Anh mới vỡ lẽ.

Cô đang định hỏi tiếp thì Trần Minh Quân này giờ im lặng cũng lên tiếng: “Bà là một pháp sư phải không?”

“Sao cậu lại nghĩ vậy, chàng trai.” Bà ta nhướn mày, cười cười.

“Bà đã dùng tiếng chuông để thử cô ấy... Tôi cũng không biết phải nói sao về chuyện này nữa, nhưng tôi đoán, tiếng chuông kia vang lên nhất định không phải trùng hợp.” Hân giải thích.

“Bingo.” Bà Tun vỗ tay mấy cái, rất hào hứng đáp lời: “Thật thông minh. Những ác linh rất nhạy cảm với tiếng chuông kêu leng keng, thường thì nghe thấy sẽ rất khó chịu và có biểu hiện rõ ràng, vì sát khí của chúng quá nặng nề.”

Phương Anh ở bên cạnh cũng trầm trồ theo, hóa ra là bà ta đang thử cô à? Hân nào thấy là lạ.

“Nhưng ác linh là gì?” Phương Anh đột nhiên hỏi. Cô có thể lờ mờ hiểu ra là những linh hồn xấu, nhưng vẫn còn rất mờ mịt.

“Là Linh hồn sau khi chết đi, có thể là chết oan nên chất chứa nhiều oán hận, thành ra mang phần nhiều tà ác hơn việc thiện cho nên có những trường hợp sự tà ác và mê muội kia lại bộc phát bởi những dục vọng bên trong linh hồn ấy, gây ra nhiều hậu quả không kiểm soát được.” Bà Tun nói một cách tỉnh bơ.

Phương Anh nghe xong mà không khỏi giật mình sợ hãi: “Chẳng lẽ bên trong cơ thể này thực sự còn tồn tại một linh hồn như vậy?” Trần Minh Quân bắt giác căng thẳng theo.

Bà ta gật đầu rất bình tĩnh: “Ta nói rồi mà. Những ác linh thường mượn cơ thể của người khác để thực hiện mong muốn của mình. Có thể là trả thù người này người nọ, hay giết một ai đó mà lúc còn sống đã gây thù chuốc oán với họ, khiến họ không an ổn mà nhắm mắt được.”

“Nói thế... Liệu những việc xấu xa mà tôi tưởng mình đã làm trong lúc ngủ có phải là do ác linh ấy?”

Trần Minh Quân nghe cô hỏi mới giật mình, ừ nhỉ, có lẽ nào...?

“Nhiều khả năng là vậy?” Bà Tun gật đầu: “Tôi thấy, ác linh trong người cô đang ngày càng mạnh lên, linh hồn của cô và ác linh đó đang đấu tranh dữ dội để nắm quyền sở hữu tuyệt đối thân thể này.”

“Trời ơi!” Phương Anh dù mạnh mẽ đến mấy cũng vẫn phải toát mồ hôi lạnh: “Tôi phải làm thế nào mới được đây, thưa bà?”

“Cô không thể bị thoát khỏi xác và yếu thế. Cách tốt nhất là phải giữ gìn sức khỏe, vì những người thể chất yếu ảnh hưởng phần lớn đến linh hồn họ, khiến linh hồn cũng yếu ớt theo và dễ bị ma nhập.” Ánh mắt bà ta lóe lên sự tinh tường.

“Thế còn việc đổi lại xác thì sao? Còn nữa, ác linh này rốt cuộc là đến trước tôi hay đến sau tôi?” Cô kêu lên.

“Ảnh hưởng đấy, nếu không đẩy ác linh kia ra, thì hai người vĩnh viễn không đổi lại xác được, Nếu cố tình sẽ gây ra nhiều hậu quả đáng tiếc, ví như không thể đầu thai tiếp, vĩnh viễn làm ma chôn trần gian này cho đến khi bị khai trừ.” Bà Tun chẳng biết lời từ đâu ra một chai nước, tu ừng ực mấy ngụm rồi mới nói tiếp: “Còn câu kia thì... Thật mừng cho cô vì đã nghĩ đến vấn đề đấy, chắc chắn là ác linh kia phải đến nhập vào xác này trước cô, sau đó cô đến và nhập vào tiếp, phần lớn là nhờ thế và phần nhỏ là do ác linh kia lúc bấy giờ quá yếu ớt nên cô mới có thể nắm quyền sở hữu chính.”

Phương Anh hoàn toàn câm nín, toàn thân cô giờ khắc này đều đang run rẩy không ngừng. Chỉ còn nốt ngày mai thôi là có thể đổi lại, tại sao? Tại sao lại vậy?

Thấy mặt cô xanh như tàu lá chuối như vậy, bà Tun bắt giác cũng thương cảm theo, khất khe nói: “Bây giờ cô không được phép sợ hãi. Nếu có thể, hãy nói ra, gỡ được đến đâu thì gỡ.”

“Đừng, tôi thấy, sao cô không thử nghĩ về thân phận của ác linh kia xem?” Trần Minh Quân cũng an ủi cô. Từ lúc biết được sự thật cô không hề ăn trộm, hân bỗng nhiên tin tưởng cô một cách kì lạ.

Thân phận ư? Phương Anh ngẩng đầu lên: “Minh tinh Quỳnh Trâm?” Đến nước này rồi, cô chỉ có thể nghĩ ra người phụ nữ đó. Trần Minh Quân nghe qua cái tên là nhận ra ngay đó là mẹ Thùy Anh. Đang định lên tiếng thì bà Tun lại mở lời trước: “Nói rõ ra xem.”

p/s: Truyện mới sắp lên sóng rồi ^^ Cảm thấy thật phew ~

Có lẽ sau chương 52+ 53, nhiều ng chắc sẽ đoán được gần hết sự việc rồi, nhưng an tâm, câu truyện này còn nhiều bí mật lắm, haha!

Chương 53

Phuong Anh nhìn cả hai, sau đó mới thăm quyết định xem có nên nói ra không. Thấy thái độ ngập ngừng của cô, bà Tun lên tiếng:

“Cô bé, an tâm đi, tôi làm việc này vì tiền, chỉ cần cậu đây đưa đủ, một chữ tôi cũng không dám hé ra ngoài. Đây là quy tắc, không tiết lộ thông tin khách hàng.”

Huống hồ gì lại còn là liên quan đến đại minh tinh nổi danh một thời nữa. Trần Minh Quân thấy thế thì gật đầu: “Đúng, cô cứ nói đi.”

Phuong Anh do dự, rồi cũng chầm chậm cất tiếng kể. Cô bắt đầu kể từ ngày đầu tiên cô sống dưới thân xác Thùy Anh cho tới bây giờ, lược bỏ đi rất nhiều các chi tiết riêng tư mà cô cảm thấy thật bất lịch sự khi nói ra về Thùy Anh, tất nhiên là những chi tiết chẳng quan trọng mấy. Nhưng cũng có chi tiết, cô nói rất qua loa, dường như chẳng muốn nhắc tới, ví dụ như chuyện Hoàng Đức Kiệt... Và tập trung nhiều hơn vào những điều kì lạ, vào những giấc ngủ ngắn ngủi và những câu chuyện thật kinh dị... Đặc biệt là minh tinh Quỳnh Trâm.

Lúc cô kể vắn tắt xong mọi thứ, mới nói ra nghi vấn trong lòng mình: “Bà Tun, bà có nghĩ là... cô Quỳnh Trâm đó không? Ác linh đang ẩn mình trong thân thể này?”

“Tôi 90% đấy. Cũng chưa thể kết luận ngay được với câu chuyện được kể vội vã với các ý chính ngắn gọn như thế.” Bà ta nhướn mày, cong đôi môi thâm tím: “Nhưng ta cảm thấy, ác linh này rất thông minh, rất lí trí nhưng cũng có lúc thật hồ đồ.”

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Trần Minh Quân gật đầu.

“Ác linh này không đơn giản. Phuong Anh, cô có bao giờ để ý tới những triệu chứng ‘mộng du’ của mình không, chuyện di chuyển lung tung trong đêm và ngày càng đi xa ấy?” Bà Tun nhìn cô, hỏi bất ngờ.

“Có chứ, tôi thậm chí còn đã đi khám.” Phuong Anh trả lời thật thận trọng.

“Ác linh đấy, đang tập đi ấy mà.” Bà Tun bật cười rất ma quái.

“Tập đi?” Cả cô và hẳn đều đồng thanh kêu lên.

“Ma không có chân, cô phải hiểu điều đó mới có thể biết tại sao ác linh phải tập đi.” Bà giảng giải: “Ác linh đó ban đầu mới nhập vào cực kì yếu ớt, xem chừng vẫn chỉ là một linh hồn bình thường cho tới khi nhập vào cái xác này. Ta không biết điều gì làm cho người đó điên loạn đến mức đã tâm nổi lên và trở thành một ác linh, nhưng xem chừng có liên quan tới cái chết của Thùy Anh.”

“Không đúng, lúc tôi còn là linh hồn bám theo xác mình trong đêm, tôi có chân.” Phuong Anh nhấn mạnh.

“Bởi vì số cô chưa tận, chưa thật sự là chết, nên vẫn có chân, còn người đó, chết rồi.” Bà Tun uống mấy hớp nước: “giả sử cứ cho bà minh tinh Trâm treo gì đó là ác linh đi, thì bà ta ít nhất là chết hơn chục năm rồi. Chục năm đi lại không có chân, khi nhập vào xác rồi, tất không điều khiển được, phải tập đi chứ sao!

Bà ta ngày càng mạnh lên, đến một thời điểm nhất định có thể chèn ép cô và trở thành người điều khiển chính của cái xác. Bà ta chọn lúc cô ngủ để ‘tỉnh dậy’ bởi lẽ lúc ngủ, linh hồn cô yếu nhất, ít nhất là lúc đấy bà ta có thể gắng bật ra được một lúc. Ban đầu, bà ta quá yếu, không thể đi xa được, việc tập luyện như này tiêu hao rất nhiều sức lực, vì vậy khi đi được một quãng nhất định, bà ta sẽ đuối sức và lại phải chìm vào giấc ngủ thôi!

Cô thấy đấy, tới nay bà ta đã đi được cả quãng đường xa như thế, hẳn là mạnh ngang ngửa cô rồi, thậm chí còn có ý định mua kéo giết người kia. Cô gái, cô biết mình đang phải đối mặt với thứ đáng sợ thế nào rồi đấy.”

Phuong Anh càng nghe càng bình tĩnh ra, không còn run rẩy sợ hãi như ban đầu nữa. Cô rất thản nhiên lắng nghe, thản nhiên suy nghĩ, rồi cuối cùng là thản nhiên nói:

“Tôi có cảm giác, bà ta đang lừa tôi. Bà ta biết tôi đã đi khám, biết tôi nghi ngờ những việc kì lạ, bà ta sợ tôi sẽ nghĩ tới tâm linh và đi tìm pháp sư, nên thời gian này mới im im, không di chuyển lung tung trong đêm nữa.”

“Tôi lại nghĩ là bà ta đang lợi dụng cô. Chỉ thức dậy vào ban đêm mà có thể biết mọi việc thì chắc chắn, bà ta sẽ sử dụng thời gian đấy, để kiểm tra xem một ngày đó, cô đã làm những gì. Tôi nghĩ là bà ta sẽ kiểm tra điện thoại cô, túi xách,... Và sau đó, sẽ lại quay về giường, trả chỗ cho cô, để cô không nghi ngờ gì cả.” Trần Minh Quân lên tiếng.

“Còn ta lại cho rằng, bà ta đang đợi thời cơ tới, để sẵn sàng tổng khởi cô đi bất kì lúc nào có thể. Vì nếu đã thật sự thông minh, bà ta đã không đá cô từ đầu, từ khi biết mình đủ mạnh để có thể ép cô đi ra, bà ta sẽ đợi, đợi... Còn về lý do tại sao thì ta chịu thôi, chắc giống như cậu trai trẻ kia nói, bà ta đang lợi dụng cô...” Bà Tun mỉm cười.

Cả ba chìm vào im lặng, không ai nói một lời nào nữa. Bà Tun hướng mắt nhìn ra xa, nhìn thật lâu, thật lâu rồi mới cất tiếng: “Trời sắp sáng rồi, về đi.”

Sau đó quay sang cô, chìa một cái danh thiếp ra: “Hãy tìm ta nếu cô cần, ta sẽ lấy giá rẻ cho.”

“À vâng...” Phương Anh nhận lấy, buồn cười đáp.

“Còn cậu, ta sẽ tìm đòi tiền sau, nhớ trả đủ cho đêm nay đây.” Ánh mắt bà ta chuyển qua người hắn, sáng rực lên.

“Tất nhiên rồi ạ.” Trần Minh Quân cũng bị vẻ mặt “thấy tiền là sáng mắt” của bà ta chọc cho cười mấy tiếng liền.

Cả hai chào tạm biệt rồi rời đi, đi bộ về khách sạn. Trần Minh Quân vẫn rất lạnh nhạt với cô, đi chung mà chẳng nói lấy tiếng nào, thậm chí là không thèm nhìn luôn. Tuy thế, Phương Anh vẫn ái ngại nói:

“Lúc ác linh đó chạy ra khỏi cửa hàng và bị ngã, là anh đỡ đúng không? Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Hắn cất tiếng.

“Vậy thì tốt rồi.” Phương Anh cười, giọng cô thoáng ngập ngừng: “Chuyện tối nay, tôi mong là anh...”

“Tôi sẽ không nói.” Trần Minh Quân tiếp lời cô.

“Ừm.” Phương Anh gật đầu. Rồi cô chẳng nói gì nữa.

Cả hai tiếp tục bước, song song nhau, bầu không khí thoáng ngượng ngùng. Phương Anh đang suy nghĩ về những gì bà Tun đã nói thì bên cạnh, lòng Trần Minh Quân cũng đang rất bối rối. Hắn nhận ra cô gái đang đi bên cạnh mình, cũng không hẳn là xấu xa gì chi cam, sự ghét bỏ ban đầu dường như biến mất trong phút chốc.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy nét lo lắng của cô, Trần Minh Quân thấy mà không đành lòng, cất tiếng hỏi:

“Chuyện này... Cô định giải quyết thế nào?”

“Ngày mai tôi sẽ nói với Thùy Anh... thật.” Cô đáp.

Quần ngừng đầu nhìn bầu trời đầy sao, giọng ngập tràn sự khó tin:

“Đến bây giờ tôi vẫn không tin có những chuyện như thế thật sự tồn tại.”

“Từ lúc tôi hoán đổi xác thành công, tôi đã tin cái thế giới này cái gì cũng có thể xảy ra rồi.”

“Haha!” Trần Minh Quân bật cười, tiếng cười của hắn rất vui vẻ, xoa dịu đi bầu không khí giữa hai người họ rất nhiều.

“Này, lúc nãy cô nói tên thật của cô là gì?”

“Phương Anh.”

“Cô tuổi thật là bao nhiêu?”

“24, bằng Thùy Anh thật thôi!”

“Thế à? Tôi 27 rồi. Cô có hình... của cô không? Tôi muốn xem.”

“Hình tôi á? Đây trên mạng luôn...”

“Thật? Cô là người nổi tiếng?”

“Cực kì nổi.”

“Là nhờ Thùy Anh thật chứ gì?”

“Ừ, biết còn hỏi.”

“Tôi thích vậy đây.”

“Rõ điên.”

...

Cả hai trở về phòng, liền lần quay ra ngủ, một mạch tới 10 giờ sáng ngày hôm sau. Người dậy đầu tiên là Huyền Nhung, sau đó thì cô ta quay sang đánh thức Phương Anh, rồi ba người còn lại: Harry, Khoa Trinh, Trần Minh Quân cũng dậy ngay sau đó.

Phương Anh là người ề oải nhất. Trong khi 4 người kia đã bước ra khỏi chăn, bắt đầu đi làm vệ sinh cá nhân thì cô vẫn còn đang ngồi ngáp dài trên giường.

“Tôi vào trước, tránh ra cái thằng này.” Tiếng Khoa TRinh kêu la oai oái.

“Shit! Sau thằng Quân là đến lượt tao, xê, xê ra coi.” Sau đó là Harry.

“Alo, alo mẹ ạ? Con đây, vâng, vâng, không sao đâu ạ... Vâng, mọi chuyện ổn rồi.” Và tiếng Huyền Nhung.

“Tao vào trước, tao dậy trước mày...” lại là Khoa Trinh.

“Xin lỗi đi, Huyền Nhung gọi cả hai chúng ta cùng lúc đấy cung ạ...” lại là Harry.

“Dạ, về ngay ấy ạ? Vâng, mai con về cùng Thùy Anh, vâng, con ở lại được mà, không sao ạ... Dạ? Ổn ấy ạ? Con bảo là CON Ở LẠI, MAI VỀ. Dạ? Đi luôn tối nay, không ạ... Mẹ...” Huyền Nhung gân cổ lên gào to, mong muốn át đi được tiếng ồn xung quanh để nghe điện thoại.

“IM COI.” Cuối cùng là tiếng Trần Minh Quân thét từ trong nhà vệ sinh ra.

Phương Anh chẹp chẹp mấy cái, rồi đưa tay lên gãi đầu. Thật đúng là, một buổi sáng ồn ào.

...

Sau khi ăn sáng xong (là món bìm bìm Thái siêu ngon, siêu cay), mọi người tụ tập lại quanh khu vực giường. Người thì mài miết chơi điện thoại, người thì cãi nhau... Nói chung, vẫn rất là ồn ào. Nhưng không khí đã vui vẻ hơn hẳn.

Không ai nhắc gì đến Hoàng Đức Kiệt trong suốt buổi sáng đó, bởi vì bọn họ đều biết, anh ta đã sớm cuốn gói đi từ đời rồi.

“Eh, Harry, tao dạy mày Tiếng Việt nhé?”

“Ok!”

“Nào, ‘huyền’ là một từ hán việt, nó có nghĩa là gì?”

“huyền? huyền? À, là đen. Huyền là đen.”

“Quá giỏi! Nào tiếp, thế ‘nhung’ là gì?”

“Nhưng là... nhưng.”

“Quá xuất sắc. Thế còn... ‘Huyền Nhung’ là gì?”

“Là... là... Nhung đen.”

Sau đó, cả Harry và Khoa Trinh đều phá lên cười to, còn Huyền Nhung thì đỏ mặt tía tai, quát tháo um tùm: “Im ngay!!!”

“Lêu lêu, Nhung đen, Nhung đen là Nhung đen xì...” Huyền Nhung càng tức thì hai người bọn họ lại càng trêu sung, sau đó, Huyền Nhung điên lên... Và sau đó,... À, không có sau đó nữa rồi=)))

“Thời đại bây giờ, thực phẩm rất kém vệ sinh. Không thể tin mấy hàng quán bên ngoài được.” Harry đồng ý nói.

“Đây là Bangkok mà.” Huyền Nhung bĩu môi.

“Ở đâu cũng thế thôi, Nhung đen, cô hiểu chưa?” Khoa Trinh ngồi bên cạnh bồi thêm một câu, còn Harry thì gật lấy gật để.

Huyền Nhung định đứng dậy, may là sau đó còn có Phương Anh đủ bình tĩnh giữ tay cô ta lại, không thì chắc lại loạn cào cào lên mất.

“Chúng quy lại là, chúng ta sẽ đi chợ, và mua thức ăn về để nấu cơm. Tự nấu ấy.” Harry háng giọng, cố tỏ ra thật nghiêm túc.

“Đùa à má, biết mấy giờ rồi không mà chợ, 11 giờ rưỡi trưa rồi đấy.” Lần này là Phương Anh lên tiếng.

“Chuyển qua siêu thị.” Khoa Trình đập tay.

“Ờ ờ.” Harry gật đầu, (lại) tỏ vẻ nghiêm túc: “Bây giờ, tôi sẽ là đầu bếp chính, sẽ giao nhiệm vụ cho từng người một như sau. Khoa TRình và Quân ở lại làm phó đầu bếp, phụ tá đầu bếp nấu ăn. Còn Thùy Anh làm tổ trưởng khu chuyên mua đồ, còn Nhung đen là chuyên viên thuộc khu vệ sinh, hôm nay đặc cách cho đi theo tổ trưởng... Á đừng cầu, tôi sai rồi, sai rồi.”

“Đừng có gọi tôi là Nhung- đen, không thì tôi xẻo thịt anh đấy.” Huyền Nhung xoắn cái chỗ thịt bị mình kéo căng ra ở phần tay Harry, nghiêng răng nói. Chết tiệt, người ta trắng như này...

Phuong Anh lấy bút ghi lại danh sách những thứ cần mua ở Khoa Trình rồi quay sang Huyền Nhung, nắm tay cô ta còn đang mãi vật lộn kéo đi: “Đi nào!”

“Từ từ, tôi phải cào rách mặt cái tên khốn này... Dám chê tôi đen.”

“Thì ăn trưa xong có sức đánh tiếp, lo gì. Giờ thì đi với tôi nào.”

“Ồ hó, đúng ha.”

“Thật gian xảo.” Tiếng Harry kêu gào thống khổ vang lên: “Các cô đúng là cái đồ con gái móng tay dài, xấu xa...”

...

“Ôi, mặt nạ cà chua, mặt nạ dầu...” Huyền Nhung vừa nhìn thấy gian hàng mỹ phẩm liền bỏ nhào vào ngay: “Cái này là son chì này, chà chà...”

Phuong Anh đẩy xe đẩy chậm chậm đi đến bên cạnh, hắng giọng một cái: “Chúng ta phải qua khu đông lạnh, rồi còn cả rau củ quả nữa...”

“Biết rồi, biết rồi.” Huyền Nhung vẫn dán mặt vào đồng son phấn trước mặt, trả lời rất vội vàng: “À, cô mua cho tôi mấy cái này được không, về nước tôi trả tiền.”

“Tôi chỉ mang vừa đủ cho chúng ta mua nguyên liệu nấu ăn thôi!” Phuong Anh mất kiên nhẫn nghiêng răng kèn kẹt: “Đi thôi!”

Sau đó, cô liền xoay người, bỏ đi trước. Huyền Nhung dù tức nhưng vẫn phải mau chóng đuổi theo: “Đợi tôi!”

Cả hai dựa trên biển chỉ dẫn trên đầu bằng tiếng Anh để tìm ra khu đông lạnh. Đầu tiên, đi chọn thịt trước.

Phuong Anh: “Harry nói là muốn mua thịt bò và thịt lợn đó.”

Huyền Nhung nhìn lướt mấy cái bao bì, rồi dừng lại ở một cái có bao bì ghi “Beef”: “Thấy thịt bò rồi.”

“Ừa, lấy 2 cái, chọn cái nhiều nhiều ấy.” Phuong Anh đã tự bỏ vào xe hàng hai khay thịt lợn trước: “Cái này cho bữa tối.”

Sau đó, lại qua hàng rau củ.

“Harry bảo cần mua xả, mua rau ngót, mua hành lá, hành khô,... Tôi sẽ đi tìm đậu phụ và trứng, cô ở đây chọn rau giúp tôi nhé?”

“Ừa.” Huyền Nhung gật đầu, trông có vẻ rất thản nhiên.

Phuong Anh dù không an tâm mấy nhưng cũng để lại danh sách rồi đi tìm gian đậu với trứng. Lúc cô quay lại, trong giỏ xe đã đầy đủ các loại rau mà cô cần. Phuong Anh cẩn thận đặt khay trứng vào một góc, khay đậu nhẹ nhàng chồng lên.

“Cô coi vậy mà cũng biết nhiều loại rau phết.” Phuong ANh nói với vẻ khen ngợi, cô tưởng cô ta chẳng xuống bếp bao giờ chứ hả?

“Thế chứ cô nghĩ tôi làm thế nào mà sinh sống một mình ở bên nước ngoài trong suốt mấy năm du học, chẳng lẽ lại ăn cơm hàng suốt?”

“Cô mà nấu ăn cơ á? Ghê thế?” Cô cười haha.

“Chuyện, không những biết còn nấu hơi bị ngon đấy...”

...

Nhìn những hàng dài người đang xếp hàng rất đông để chờ tới lượt mình tính tiền, cả Phuong Anh lẫn Huyền Nhung đều thấy choáng váng.

“Cô đi mà xếp hàng nhé!” Huyền Nhung quay sang cô, nói.

“Tốt nhất là cả hai chúng ta cùng đi.” Để tránh cãi cọ, Phuong Anh bảo.

“Oa, nhưng tôi mệt.” Huyền Nhung ngáp một tiếng.

“Không nhưng nhị gì hết, vào hàng.”

Thế là, dưới sức ép của Phương Anh, Huyền Nhung cũng đành phải chui vào xếp hàng. Nhưng chưa được bao lâu, Huyền Nhung tức tối kêu lên: “Bao giờ mới tới lượt?”

Phương Anh vội vã nhéo cô ta một cái: “Im lặng, cô không thấy bất lịch sự à? Ai cũng đứng chờ, nhưng chỉ có cô than vãn thôi đấy.”

“Trời ơi! Họ có biết Tiếng Việt đâu???”

“Nhưng họ nhìn cái thái độ của cô là đủ hiểu rồi.” Cô thờ dài.

“Son of bítch!!! Tôi muốn mua quần áo cơ.” Huyền Nhung bực mình nói.

“Cô tưởng tôi không muốn à? Vấn đề là gã Harry này tính toán quá chi li, tiền thừa tính ra chắc chỉ đủ ăn mấy que kem thôi!”

“Thì đi ăn kem đi, tôi chán quá rồi.”

“Đấy, tôi cho cô tiền, đi mua hai que ăn cho sướng mồm đi (rồi đừng kêu nữa).” Phương Anh bó tay, đành rút ra cho cô ta mấy tờ tiền Thái.

“Vậy cô đứng lại giữ chỗ nhé? Ăn vị gì nào, để tôi mua cho.” Huyền Nhung cũng coi như là tạm chấp nhận vụ ăn kem, hờn hờ ngay.

“Trà xanh.” Phương Anh vừa tức vừa buồn cười.

“Ok, đợi nhé !” Nói xong, cô ta rời hàng, chạy vụt đi.

Phương Anh nhìn theo mà ngẩn ngơ. Huyền Nhung, cũng có lúc đáng yêu đấy chứ!

...

Nguyên vật liệu về với tay Harry, chỉ loáng cái là đã xong ngay một bữa cơm thịnh soạn. Trần Minh Quân ở bên cạnh phụ tá, còn Khoa Trình thì làm chân chạy việc vặt, lo rửa rau, lấy bát đĩa.

“Đẹp trai quá trời!” Huyền Nhung đứng ở cửa bếp, nhìn vào bên trong với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Ý cô là Khoa TRình ấy hả?” Phương Anh đứng lúc đi ngang qua, nghe thấy thế thì liền ngó vào trong, chỉ thấy Khoa Trình đang lau bát đĩa, móng lác lác ở bốn rửa bát.

“Vớ vẩn, tôi nói tổng giám đốc cơ mà.” Huyền Nhung vội đính chính ngay, mặt cô nàng phụng phịu.

Chếch Khoa Trình, Trần Minh Quân đang thái thịt rất điêu luyện. Anh ta cao nhất đám, vai rất rộng, lại còn áo dài tay, quần bò đi kèm với tạp dề. Nhìn từ đằng sau, đúng là rất có phong cách người đàn ông của gia đình, đẹp trai thật.

Phương Anh nhìn khuôn mặt si mê của Huyền Nhung, chỉ biết lắc đầu cười trừ, rồi bỏ lên giường ngồi nghịch điện thoại.

Ngoài mặt thì bình tĩnh như vậy thôi! Nhưng cô cũng đang rất bấn loạn. Mẹ kiếp, có nhất thiết phải soái ca như vậy không? Chỉ là thái thịt thôi mà.

...

Ăn trưa xong, cả đám tiếp tục lên đường bay lượn đi ăn chơi khắp nơi tại Bangkok. Chụp ảnh tập thể, tự sướng các kiểu. Tối đến lại về khách sạn, ăn một bữa no nê cuối cùng rồi lại lên giường đi ngủ thật sớm, tầm 10 giờ tối là phải dậy đi tới sân bay rồi.

8 giờ tối, Trần Minh Quân ngồi trên giường, nhìn xung quanh. Harry thì đi tắm, Khoa Trình với Huyền Nhung không biết đang đầu khẩu cái gì nhưng kịch liệt lắm! Còn Phương Anh thì đang ngồi ôm gối một chỗ xem phim Hàn quốc.

Nghĩ lại thấy chán, hắn đành với điện thoại, lên Facebook. giờ máy lên, chụp trần nhà rồi đăng một câu vu vơ: “Lúc kết thúc cái này thì lại là mở đầu của cái khác.”

Hắn là đang bóng gió chuyện kết thúc chuyến đi, mới biết, cô gái mình thích bấy lâu hóa ra lại là một người vô cùng xa lạ, nhưng cũng là một cô gái khiến người ta phải chú ý ngay từ lần đầu gặp. Cô ấy lại còn đang phải đương đầu với những chuyện ma quỷ thật sồn gai ốc, nhưng vẫn luôn là một cô gái vui vẻ, luôn luôn cười...

Trần Minh Quân nhìn số like tăng đều đặn trên màn hình, thầm thở dài. giá mà hôm nào cũng bình yên và vui vẻ như hôm nay có phải tốt không?

“Tôi ra ngoài mua chút đồ.” Phương Anh đứng dậy, ra khỏi phòng. Trần Minh Quân nhìn theo cô, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng hắn.

Phương Anh đi bộ trên vỉa hè, vừa đi vừa nhắn tin cho Thùy Anh: [Tôi đang ra tạp hóa rồi, cô muốn mua kẹo vị gì?]

[Cô cứ lấy mỗi vị một thanh cho tôi. Nhớ là loại kẹo ngậm có hình mặt cười ấy.]

[Khiếp, từ bao giờ mà yêu đòi thế hả?]

[Nào có đâu, muốn tặng cho Tuấn, anh ấy thích đồ ngọt lắm, nhất là những loại kẹo hình thù dễ thương ấy.]

[Được rồi, để tôi mua cho.]

Phuong Anh nhấn nút tin cuối cùng rồi dứt điện thoại vào túi áo, sau đó thì sang đường. Đèn báo hiệu sang đường dành cho người đi bộ đã chuyển xanh từ đời nào, do mãi nhấn tin nên cô không dám sang. Lúc này mới vội vã đi thật nhanh, vì cô sợ nó sẽ chuyển đỏ bất kì lúc nào.

Nào ngờ đâu, một chiếc xe máy phân phối lớn lao đến chỗ cô và hoàn toàn không có ý định dừng lại, xem chừng là muốn vượt đèn đỏ rồi.

Và sau đó, chỉ thấy một tiếng động rất kinh khủng vang lên. Phuong Anh ngã xuống mặt đất, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

P/S: Chương sau có biến, biến lớn đấy :’> hí hí. Vì laptop mình hỏng mất mấy ngày phải đem đi sửa nên mình không up được chương mới. Thế nên chương 53 này đặc biệt dài luôn. Hehe!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lo Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Phuong Anh thấy người vô cùng khó chịu. Cũng không rõ là đau hay là mệt trong người nữa, cô chỉ thấy có một thứ áp lực rất lớn đang đè nén trên người mình, một thứ rất nặng, rất nặng...

Phuong Anh cắn chặt môi, vùng vẫy cố thoát khỏi cái thứ khó chịu đó, nhưng không, cái cảm giác bị đè nén đó ngày càng lớn dần, lớn dần lên, đè lên lồng ngực cô, ra sức chèn ép... Không, cô không chịu được nữa.

“Á!” Phuong Anh mở to mắt, bật dậy.

Đập vào mắt cô là bức tường trắng tinh. Phuong Anh ôm ngực, thở dốc. Sau đó, đã thấy dễ chịu hơn hẳn, không còn cái cảm giác bức bối, khó chịu ban đầu nữa. Lúc này, cô khẽ lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm, rồi mới đưa mắt nhìn xung quanh. Cô đang nằm trên một chiếc giường đơn, bên phải là một cái tủ nhỏ, trên đó còn có cả một lẵng hoa còn rất tươi, sắc hồng, đỏ, xanh, nổi bật giữa phòng nền trắng. Không khí thoáng thoang mùi thuốc sát trùng.

Phuong Anh nhớ lại. Tối qua, lúc cô băng qua đường, liền bị một chiếc xe moto vượt đèn đỏ đâm vào người. Sau đó thì cô bất tỉnh. Và hẳn là, đã được đưa đến bệnh viện.

Phuong Anh thở hắt ra, tự nhiên, cô lại thêm uống nước qua! Cô quay sang, thấy đã có sẵn một bình nước đặt ở đây cùng cái cốc. Phuong Anh vươn tay ra, định cầm cái cốc lên, nhưng không, tay cô xuyên qua nó. Phuong Anh mất thăng bằng, suýt thì ngã đập mặt xuống nền đất.

Lúc định thần lại, cô mới thấy không ổn. Cái thể loại tay xuyên qua các đồ vật này chỉ có thể là... Không, Phuong Anh kêu lên, sau đó thử cầm lại một số đồ vật khác như hoa, nhưng cũng như vậy, tay cô xuyên qua những tán lá, những bông hoa, và mất hút.

Phuong Anh chờ người, liền chậm chậm quay ra sau, quả nhiên, cô đang ngồi trên xác của Thùy Anh, ngồi xuyên người cô ta mới phải.

Phuong Anh hét lên, vội vã nhảy xuống giường.

Cô run run nhìn khuôn mặt tím tái đang nằm bất động trên giường kia, sau đó lại nhớ tới những gì bà Tun đã nói:

“Cô không thể bị thoát khỏi xác và yếu thể. Cách tốt nhất là phải giữ gìn sức khỏe, vì những người thể chất yếu ảnh hưởng phần lớn đến linh hồn họ, khiến linh hồn cũng yếu ớt theo và dễ bị ma nhập.”

Định mệnh! Phuong Anh ôm đầu, chửi thề. Cô đã bị tai nạn, chắc chắn ác linh đó đã lợi dụng cơ hội và đẩy cô ra ngoài... Khốn nạn thật, sao chuyện này lại xảy đến nhanh thế cơ chứ???

Phuong Anh hoang mang, cô đi đến bên giường, ngồi xuống ghế. Khuôn mặt Thùy Anh vẫn xinh đẹp và thuần khiết như vậy. Trên trán có một dải băng quấn quanh đầu, hơi thở đều đều, tựa như đang ngủ...

“Là bà phải không? Minh tinh Quỳnh Trâm?” Cô thủ thi, mặc dù biết chắc là bà ta chẳng nghe thấy đâu.

Cô im lặng, ngắm nhìn khuôn mặt đó. Chợt, hàng mi dài kia khẽ động đậy, rồi từ từ mở ra. Phương Anh kinh ngạc. Tỉnh... Tỉnh rồi?

“Thùy Anh” chớp chớp đôi mắt vô hồn, đưa tay lên sờ đầu. Ngay sau đó, có tiếng mở cửa. Cả cô lẫn “Thùy Anh” kia đều quay ra nhìn.

Là Trần Minh Quân!

“Cô tỉnh rồi sao?” Hân vội vã đi tới, xuyên qua người cô, lo lắng nắm tay “Thùy Anh” ân cần hỏi.

Tiếp theo đó, Huyền Nhung, Khoa TRình và Harry lần lượt đi vào. Trông sắc mặt ai cũng ngập tràn sự mệt mỏi lần vui mừng. Phương Anh buồn bã xoay người, lặng lẽ tới bên giường đứng cạnh chỗ trống bên cạnh Huyền Nhung và Harry, đó là một góc khuất nơi cuối giường, đối diện với “Thùy Anh”.

“Thùy Anh” kia sau khi nhìn tổng thể một lượt, bấy giờ mới mở miệng: “Tôi không sao!” Nói rất rành rọt.

Mọi người đều thờ phào, Khoa TRình lảng xảng chạy đi: “Để tôi kêu bác sĩ tới.”

“Thùy Anh” nhìn một lượt nữa, giống như đang kiểm tìm một cái gì đó, rồi dừng ở người Phương Anh, ánh mắt bà ta rất lạnh lùng. Phương Anh rùng mình một cái, kia là cái kiểu nhìn gì vậy? Chẳng lẽ, bà ta nhìn thấy cô? Một hồn ma ư?

Một giây sau, bà ta liền chuyển mắt qua hướng khác, khàn khàn giọng: “Tôi, sao tôi lại ở đây?”

“Cô không nhớ sao? Tôi hôm qua cô bị xe đâm, may là cái xe đẩy phanh kịp thời nên vết thương cũng không có gì nghiêm trọng lắm! Cô mau nghỉ ngơi đi.” Huyền Nhung nói.

“À, ra là thế hả?” “Thùy Anh” lại một lần nữa liếc mắt qua nhìn tôi, cái nhìn ánh lên sự xảo trá.

“Bây giờ đã quá trưa rồi, để tôi đi mua chút gì đó cho cô ăn.” Huyền Nhung tiếp tục nói, sau đó thì quay sang kéo Khoa TRình đi.

Khoa TRình ú ớ nhìn cô ta, sau đó bị trừng lại liền im thin thít đi theo. Cả căn phòng bây giờ chỉ còn lại Trần Minh Quân và “Thùy Anh”.

“Cô...” Hân cất tiếng, khuôn mặt dịu dàng như nước, nhìn “Thùy Anh” trân trân. Phương Anh đứng cuối giường, nhìn hân không chớp mắt, mẹ kiếp, ánh mắt kia, biểu cảm kia, muốn tỏ tình chắc? Mẹ kiếp, hơi bị ngứa mắt rồi đấy. Nhưng hân còn chưa nói hết câu, đã bị tiếng của Harry át mất: “Doctor coming. (Bác sĩ tới rồi đây.)”

Ngay sau đó, cửa mở cái rầm, Harry lao vào, la hét âm trời: “Doctor, doctor!!!”

“Thùy Anh” nằm trên giường nghe được, lỗ tai lủng bùng, khuôn mặt lập tức cau có khó chịu. Trần Minh Quân thấy thế, quay ra nạt anh ta: “Shut up!” (Câm mồm.)

Harry thấy hân tức giận, lập tức nín ngay: “Xin lỗi, tôi lo quá!”. Sau đó, liền đứng dịch sang một bên, nhường đường cho bác sĩ đi vào. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ mới từ tốn căn dặn bằng tiếng anh: “Tuy bị đâm không nhẹ nhưng cũng không tổn hại gì tới bên trong, chỉ bị thương ngoài da thôi!”

“Tôi có thể xuất viện ngay hôm nay không?” “Thùy Anh” chớp chớp mắt, đáp lại.

“Không thể!” Bác sĩ chưa kịp trả lời, Trần Minh Quân đã nói, bằng tiếng Việt.

“Thùy Anh” đánh mắt qua hân, mắt trợn lên: “Người là cái thá gì mà dám lên tiếng ngăn cản ta?”

Bỏ ngoài tai tiếng rít lạnh sống lưng của bà ấy, hân vẫn rất bình tĩnh nói: “Cô nên ở lại đây một hai hôm nữa, nghỉ cho khỏe đã.”

“Tôi sống chết ra sao, cần cậu quan tâm không?” “Thùy Anh” lạnh nhạt: “Làm thủ tục xuất viện cho tôi, tôi muốn về Việt Nam.”

Nhìn thái độ cương quyết ấy, Trần Minh Quân ngán ngẩm khuất phục: “Vậy được rồi, cô nằm đây, tôi với Harry đi làm thủ tục, chiều hẵng xuất viện.”

“Cũng được.” Bà ta quay mặt đi.

Sau đó, Trần Minh Quân, Harry và vị bác sĩ kia đồng loạt ra ngoài, cánh cửa chậm chậm khép lại. “Thùy Anh” nhắm mắt, nằm vật xuống, có vẻ là đang ngủ rồi. Phương Anh đứng một bên, không biết có nên tiến lại gần và thử nói chuyện không, bởi vì biết đâu bà ta có thể nhìn thấy hồn ma thì sao? Dù gì cũng là người chết thật rồi... Cô do dự, nhưng rồi lại thôi, đành kiếm một góc phòng rồi ngồi xuống.

Cô ngồi đó, nhìn chăm chăm vào thân xác nằm trên giường kia mà nghĩ ngợi. Mãi một lúc lâu sau đó, “Thùy Anh” mắt kiên nhẫn chồm dậy, mắt quắc lên: “Sao còn chưa đi???”

Cái này... rõ ràng là nói với cô rồi. Phương Anh sắc bén nhìn về phía bà ta, người vẫn ngồi nguyên chỗ cũ: “Bà là minh tinh Quỳnh Trâm?”

“Phải, thì sao?” Bà ta nhận ngay, một chút lưỡng lự cũng không.

Phuong Anh không hề kinh ngạc, rất bình tĩnh mặt đối mặt với bà: “Nếu tôi không đi thì sao?”.

“Thì tùy cô.” “Thùy Anh” tỏ ra rất hững hờ, sau đó, liền nằm lại xuống, chẳng buồn tiếp chuyện với cô nữa.

Phuong Anh cô cũng chẳng rảnh cái cọ, chỉ tập trung suy nghĩ. Đại khái, cô có thể chắc chắn rằng, bà ta- Quỳnh Trâm, hay nói một cách khác là Thùy Anh đang nằm trên giường kia, đối tượng bà ta nhắm đến để trả thù là mẹ con Huyền Nhung.

Bà Thiên Mỹ, rất có khả năng chính là kẻ đã gián tiếp giết chết bà ấy, bà ta hận cũng là phải, nhưng còn Huyền Nhung thì sao? Cái lần bà ta trét trứng cá lên bàn làm việc của Huyền Nhung đã nói rằng bà ta rất để ý tới cô ấy. Chắc là tại liên quan tới chuyện tình cảm của Thùy Anh, bà ta ân minh trong bóng tối, theo dõi toàn bộ căn nhà ấy, chắc chắn biết chuyện Thùy Anh tự tử là vì Huyền Nhung, hoặc còn có thể là do liên quan tới bà Thiên Mỹ nữa.

Có lẽ, lúc thấy Thùy Anh uống thuốc ngủ tự vẫn mà bà ta không thể làm gì được, chính lúc đó, bà ta mới dấy lên lòng thù hận mãnh liệt, mới nghĩ tới chuyện nhập vào xác con gái để trả thù cho cả hai. Nhưng ai ngờ đầu lại bị cô chiếm chỗ mất.

Nhưng Phuong Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, bà ta trét trứng cá lên bàn làm việc của Huyền Nhung để làm gì? Chỉ để cho bỏ tức thôi ư? Một người đàn bà sống gần nửa cuộc đời rồi mà lại trẻ con như vậy?

Chuyện này nhất định còn có uẩn khúc đằng sau, cô nhất định phải bảo Thùy Anh điều tra kỹ và nhắc cô ấy đề phòng bà ta. Chỉ sợ, lần này nắm quyền làm chủ rồi, bà Quỳnh Trâm không đơn giản chỉ là muốn giết người nữa. Có lẽ ban đầu, kế hoạch của bà ta là như vậy, nhưng chắc hẳn là khi biết Thùy Anh vẫn còn sống, bà ta đã có những tính toán khác, để không làm liên lụy tới con gái mình.

Đúng lúc đó thì Huyền Nhung bung cháo vào. Nét mặt “Thùy Anh” nhìn cô ta mà không có lấy một tia cảm xúc. Đặt bát cháo lên bàn, Huyền Nhung quay sang cười tươi: “Dậy ăn cháo đi, tôi đi mãi mới kiếm được hàng cháo dinh dưỡng đây, cháo thịt, ngon lắm!” Nói rồi, cô ta đưa tay đỡ “Thùy Anh” dậy.

Bà ta không có phản ứng gì, rất ngoan ngoãn ngồi đó ăn từng thìa cháo và im lặng nghe Huyền Nhung kể lể:

“Nói thật là hôm qua, nghe tin cô bị xe đâm mà tôi hú hồn Thùy Anh ạ. Sao lại bất cẩn thế? Đêm tối rồi còn đi lang thang... May cho cô là Trần Minh Quân anh ấy phát hiện kịp thời, cô vừa ngã xuống là anh ấy nhào ra đỡ ngay, rồi cuống quýt gọi xe cứu thương, nhưng khổ nỗi Quân nào có biết số để gọi, may thay là có mấy người Thái Lan tốt bụng gọi giúp...”

“Rốt cuộc thì hôm qua cô đi đâu thế? Với cả, sao mới tỉnh lại đã gấp gáp đòi về rồi? Cứ ở lại đây vài hôm cũng được, rồi tôi sẽ dẫn cô đi mua quần áo, Ok không?...”

Phuong Anh nhìn khuôn mặt không chút giả dối của Huyền Nhung, chợt cảm thấy mất mát, từ lúc nào mà cô với cô ta đã thân thiết tới mức có thể đi mua quần áo với nhau vậy? Nhưng nhìn cô ta cười hồn nhiên như thế, lại làm Phuong Anh chạnh lòng.

Có lẽ, đó chính là cảm giác tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Cô rời khỏi bệnh viện, tìm cách quay lại chỗ bà Tun nhưng hoàn toàn bế tắc. Cô không biết đường, cũng không có điện thoại hay bất kì cái gì khác có thể chỉ đường cho cô. Phuong Anh đi bộ được một đoạn thì nản, liền ghé vào ghế đá ven đường ngồi xuống.

Gia mà bây giờ có tấm danh thiếp của bà Tun thì tốt, Phuong Anh nghĩ. Nhưng, nó lại đang nằm ở trong túi xách của cô ở bệnh viện. Muốn lấy, quả thật là không thể làm được. Vì cô lúc này chỉ là 1 linh hồn mà thôi!

Nhưng...

Phuong Anh ngẩng đầu, nhìn những người đang đi qua đi lại kia. Cái cảm giác này là thế nào nhỉ? Cô có thể cảm nhận được âm dương khí của từng người khi họ đi lướt qua mình, phải rồi, có lẽ đó là bản năng của một hồn ma nhỉ? Vậy thì chẳng phải tìm được người có dương khí thấp là có thể nhập vào hay sao?

Phuong Anh nghĩ thế, lên tập trung lại, chăm chú quan sát những người qua đường. Chà, sao người Thái Lan khỏe mạnh vậy, dương khí trong người họ chẳng suy yếu một chút nào. Mãi một lúc lâu sau, mới thấy có một bà béo ục ịch đi ngang qua, không tính là quá yếu, nhưng chắc là có thể nhập được.

Sau đó, Phuong Anh dưới hình hài một người phụ nữ trung niên béo mập, tay cầm hộp bánh quy bước về phía bệnh viện. Cô đi khá chậm, đơn giản vì cái cơ thể này nặng vô cùng luôn ấy. Mọi, đã thế mà bà này còn mặc cái áo len to tổ bố, cùng chiếc quần vải cũ kĩ ép sát vào cái bụng căng tròn của bà

ta, thật khó chịu!

Phuong Anh ngẩng đầu lên nhìn cái bệnh viện. Nằm giữa lòng Bangkok xinh đẹp, sạch sẽ mà to đùng thế này, chắc là bệnh viện tư nhân rồi.

Nếu cô nhớ không nhầm thì phòng Thùy Anh là 602 – phòng Vip hẳn hoi, nằm tí trên tầng 4, 5 gì đấy. Phuong Anh đi tới trước thang máy, vừa đi vừa nghĩ xem làm thế nào để có thể vào và lấy được đồ ra.

Tĩnh. Cửa thang máy mở ra, Cô bước vào. Nhưng còn chưa kịp đi vô thì đã bị túm áo kéo ngược trở lại. Cô quay ra sau, chỉ thấy một người đàn ông đứng tuổi nhỏ thó, mặc bộ quần áo vải hơi nhò nhò và nòng nặc mùi rượu đang trừng mắt nhìn cô.

Gã nói một tràng tiếng Thái, bộ dạng đã xin quắc cần câu, tay ngửa ra, hươu hươu trước mặt cô. Phuong Anh hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng phỏng đoán chắc là đang đòi tiền, ông ta chắc không nhận làm người đầu nhí? Mặc dù biết là mấy gã bom nhậu mà đòi tiền thì hẳn là chẳng phải tốt đẹp gì rồi, nhưng cô không muốn gây chuyện ở đây. Thế là cô đưa tay sờ khắp người, lục các túi nhưng vẫn không móc ra được một đồng nào. Khéo có khi, để mua hết hộp bánh trong tay cô rồi ấy chứ!

Chợt, gã cướp hộp bánh trong tay cô, sau đó không kiêng dè gì đập thẳng vào đầu cô, rồi chửi một tràng. Hộp bánh bằng giấy xốp rơi xuống đất, méo mó cả lại. Nhưng không tài nào méo bằng cái mặt Phuong Anh lúc này. Đầu cô đau muốn chết, phát đập vừa rồi, không một chút nương tay nào.

Sau đó, gã còn giơ tay lên, chỉ chực tát cô. May thay, Trần Minh Quân bước tới, giang tay cản lại. Hấn chắn trước mặt cô, nói gì đó bằng tiếng Thái với về nhượng bộ, chắc là kiểu như xin dừng tay, bình tĩnh nói chuyện, ... Lát sau còn có con bé mặc đồ bệnh nhân đi tới, mặt như sắp khóc đến nơi nhìn cô hỏi han gì đó, nhưng Phuong Anh đã không còn lọt tai một chữ nào nữa.

Nhìn cảnh tượng này, cô chỉ liên tưởng tới một tình huống. Đó là thằng già kia là chồng bà béo này, còn đây là con gái của bà ta. Thằng này nát rượu, suốt ngày đòi tiền vợ trong khi cô con gái thì đang bị bệnh. Nhìn bà này mặc đồ cũng biết bà ta nghèo khó cỡ nào, vậy mà...

Mẹ kiếp, Phuong Anh cô tuyệt không có ý định xen vào, nhưng nhớ lại cái đánh vừa rồi, cô lại sôi máu lên. Khốn nạn, coi như hôm nay, tôi thay bà cho thằng chồng bà biết thế nào là sợ vợ !

Nghĩ là làm. Phuong Anh đẩy cô gái và Trần Minh Quân ra, hùng hổ xông lên nắm áo gã đấy, đẩy gã ép sát vào tường đằng sau, và cô giơ tay lên, không kiêng dè gì đâm cho gã một quả vào giữa mặt, ngay chỗ mũi. Để bà cho mày biết lấy thịt đè người là như thế nào! Thằng chó này!

Cô ra tay cực kì độc, đâm xong, quả nhiên gã cứ thế mà bất tỉnh nhân sự, ngã dài xuống nền đất. Khỏi nói cũng biết mọi người xung quanh kinh ngạc như thế nào.

Vốn dĩ cô còn định lôi dây đâm cho thêm vài phát nữa nhưng bảo vệ từ đâu đã chạy tới, vội vàng can ngăn giữa hai người. Phuong Anh bủn rủn, sau đó tự mình thoát xác.

Người phụ nữ kia vừa tỉnh lại, thấy chồng mình bị đánh bất tỉnh nằm la liệt dưới đất, sống mũi đã gãy và lưỡi thì vất sang một bên, bà ta vội vàng cúi xuống lo lắng hỏi han. Cô nhún vai, nhìn xung quanh, sau đó tia mục tiêu rồi nhập vào lần nữa.

Lần này là một cô gái, hình như là bị viêm phổi. Lúc này thấy cô ta ngồi trên băng ghế chờ gần đấy, tay cầm tờ giấy chụp x-quang mà mặt buồn rười rượi. Cô ta cực kì yếu ớt.

Phuong Anh đi một mạch lên lầu 13, quả nhiên phòng 602 nằm ở đây. Cô giả vờ ho nhẹ mấy tiếng, rón rén đi đến băng ghế ngay sát cửa ngồi xuống, sau đó mới liếc xung quanh, đảm bảo an toàn rồi mới len lén nhìn vào.

Bên trong, bà Quỳnh Trâm ngồi trên giường một mình đọc sách. Cô suy nghĩ, rồi đánh liều bước vào.

Phuong Anh mở cửa, cười đến là rạng rỡ: “Thùy Anh!!!”

Bà Quỳnh Trâm ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ: “Cô là?”

“Nói gì thế, Thảo cấp 3 đây mà. Không ngờ hôm nay lại được gặp cậu ở đây. Bọn mình cũng mấy năm rồi mới gặp lại nhỉ?”

Cô bước vào, ngồi xuống bên giường. Bà Quỳnh Trâm gấp sách lại, để ở đầu giường, quay sang nói với cô: “Ừ, lâu rồi không gặp.”

“Ừa, nghe tin cậu bị tai nạn, tớ sốc lắm! Chắc là đang đi du lịch phởng? Đúng là xui tận mạng mà.” Phuong Anh cười giả lả, dầm dầm vào ngực bà ta mấy phát, ra vẻ như thể thân thiết lắm!

Bà Quỳnh Trâm nào có dám nhận mình không quen cô, diễn sâu hết cỡ: “Đúng là xui thật. Thế... cậu làm gì ở đây?”

“Ô kìa, bạn bè thế hả? Tớ chuyển về Thái Lan với gia đình sau khi học xong đại học mà, ai ngờ lại bị viêm phổi, nhập viện được mấy hôm rồi.” Phuong Anh cười to, giả vờ trách móc bà ta, khua tay loạn xạ, sau đó, cố tình làm rơi túi xách xuống.

“Ôi, xin lỗi!” Cô ấy náy cúi xuống nhặt đồ lên, sau đó, len lén rút cái danh thiếp vào trong giày.

Phuong Anh trả cái túi về nguyên chỗ cũ, cô cười thầm, gắng nói vài câu xã giao nữa rồi viện cớ mệt, nên về trước. Cô tới một góc khuất, ngồi xuống và lôi danh thiếp ra.

Có địa chỉ nhà, và cả số điện thoại là hai thứ duy nhất cô đọc và hiểu trên đây.

Cô sờ khắp người, với một mong mỏi là sẽ tìm thấy một cái điện thoại nào đó của cô gái này. Nhưng không, cả người cô ta chỉ có mỗi bộ quần áo trống rỗng. Phương Anh thở dài.

Cô nhìn dãy địa chỉ bằng tiếng Anh, lăm băm học thuộc. Cô không thể đi bằng cơ thể này được, bệnh của cô ta khá nặng. Phương Anh gập người, ho mấy tiếng, cảm giác khó thở trào lên.

Cô xé nát cái danh thiếp rồi thoát xác. Phương Anh xoay người, rồi đi ngay sau đó.

Cô ra khỏi bệnh viện, bắt đầu cố gắng tìm đường đi. Thi thoảng, cô nhập vào người khác, và hỏi đường. Có người hiểu tiếng Anh, nhưng có những người không, thành ra, cô mất mấy tiếng lặn lội tìm được đến nơi.

Đó là một căn phòng trọ tí trên tầng 5 của một khu tập thể bình dân. Lúc đứng trước cửa, Phương Anh giờ chỉ là một hồn ma. Cô không biết làm cách nào để có thể gặp và nói chuyện được với bà Tun nữa.

Phương Anh ngẫm nghĩ, rồi đi một mạch tới chỗ cái cửa. Sau đó, rằm một tiếng, cô ngã lộn ra đằng sau. Mặt cô chết sững, Phương Anh không ngờ rồi cũng có ngày cô tìm được thứ không thể đi xuyên qua. Cái cảm giác bị đánh bật này giống hệt cái cảm giác khi tôi cố nhập vào một người dương khí tràn trề.

Cái cửa này chắc chắn là đã bị bà ấy bùa chú lên ngăn cản không cho xâm nhập vào rồi. Phương Anh hoàn toàn muốn điên tiết lên. Đúng lúc đó thì cửa mở, mặt bà Tun lộ ra ngoài, ngái ngủ, nói một câu tiếng Thái.

Phương Anh nhìn xung quanh, không thấy ai, lại nhìn bà ta, hỏi ngây ngô: “Đang nói chuyện với tôi sao?”

Bà Tun nhướn mày: “Ra là người Việt hả? Tất nhiên là nói với cô rồi.”

Phương Anh ngập ngừng. Không ngờ bà Tun lại có thể nhìn thấy ma: “Tôi đến là để xin giúp đỡ.”

“1 hồn ma đến cầu xin sự giúp đỡ từ pháp sư? Đúng là chuyện có một không hai.” Bà Tun bật cười khanh khách, mang theo vẻ giễu cợt. Tất nhiên là bà phải thấy buồn cười rồi, cả đời bà ta chỉ nhận tiền từ con người để siêu thoát cho những vong linh cố chấp bám trụ tại nhân gian, không ngờ rồi cũng có ngày lại được thấy ma tới nhờ vả mình. Muốn siêu thoát chẳng?

“Là tôi đây mà, tôi là cô gái hôm qua đi lang thang ngoài đường lúc nửa đêm ấy.” Phương Anh nói.

Bà Tun nghe xong thì mở to mắt, khuôn mặt ngái ngủ phút chốc trở nên tỉnh táo hẳn.

“Đợi ta chút.” Bà Tun như sức tỉnh, vội nói rồi chạy ù vào trong, mãi một lúc lâu sau mới thấy trở ra.

“Bà làm gì vậy?” Phương Anh tò mò.

“Gỡ mấy cái bùa xuống, có thể cô mới vào nhà của ta được.” Bà Tun mặt lấm tấm mồ hôi, bảo, “Vào mau đi thôi, ngoài lạnh lắm!”

Phương Anh tìm tìm nhưng không nói gì, bà này cũng khéo lo, cô giờ là ma rồi, biết lạnh là gì đâu. Cô bước thẳng vào nhà. Bên trong giống hệt một căn phòng trọ bình thường, chẳng có điểm nào giống nơi ở của một pháp sư cả.

“Đám bùa đó đâu?”

Bước chân của bà Tun dừng lại: “Ta tin là cô chẳng muốn nhìn thấy chúng đâu.” Nụ cười toe toét hiện lên trên môi bà.

Phương Anh gãi gãi đầu, cười ngây ngô. Cả hai ngồi xuống trước cái bàn nhỏ đặt giữa phòng, đối diện nhau. Bà Tun vừa uống coca, vừa nói: “Cô biết đây, rất nhiều oan hồn lang thang ở khu này rất ghét ta, ta từng nhiều lần bị chúng hù cho suýt thì ngất...”

“Tôi tưởng bà không sợ ma chứ hả?” Phương Anh cười khúc khích.

“Không sợ, nhưng nửa đêm mà tỉnh dậy bắt gặp ngay một oan hồn treo lơ lửng trên đầu mình với khuôn mặt đầy máu thì cũng phải ngất thôi! Ngoài hù ra thì chúng còn thường xuyên phá bình nhà ta và trêu chọc ta nữa. Thế nên ta giăng bùa khắp nhà, không cho chúng nó chui vào là vì vậy.”

“Haha!” Phương Anh bật cười sáng khoái, cô nhìn xung quanh, thốt lên: “Nhà của bà làm tôi có cảm giác như đang quay về cái thời những năm 2000 ấy.”

TV hộp, tủ lạnh nhỏ xíu, những tờ báo nhân dân, lại còn cả đài radio,... Bà Tun cũng mỉm cười, rút từ trong người ra con Iphone màu hồng to đùng đặt lên bàn, tìm tìm: “Vay để cái này ở đây để giúp cô quay lại năm 2015 vậy.”

Phương Anh nhìn chiếc điện thoại, sờ sờ một lúc rồi bật cười.

“Đùa vậy đủ rồi, mau nói đi, sao lại thành ra thế này?” Bà Tun nhìn cô, nét mặt nghiêm túc.

“Tôi qua tôi bị tai nạn, sau đó thì ác linh kia đã công phá thành công, đẩy tôi ra ngoài rồi.” Phương Anh rầu rĩ.

“À, vậy anh chàng tôi qua biết chuyện chưa?” Bà Tun hỏi nhỏ.

Cô lắc đầu: “Tôi không muốn nói, cũng không muốn kéo anh ta vào chuyện này.”

Bà Tun ngưng động tác, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: “Tôi không nghĩ đó là ý hay. Anh ta khá an toàn.”

“Ác linh đó sẽ không làm gì tôi đâu.” Phương Anh mỉm cười. Đó là điều hiển nhiên rồi, vì người bà ta nhắm đến đâu phải cô.

Bà Tun nhăn mặt, nhưng không nói gì về chủ đề ấy nữa, chỉ hỏi: “Vậy tương lai cô định làm thế nào? Rồi còn cả cô gái đã trao đổi xác cho cô nữa?”

“Tôi sẽ về Việt Nam và tìm cách liên lạc với cô ấy.”

“Hừm. Vậy cô muốn nhờ tôi chuyện gì?” Bà Tun nói, giọng nhẹ tênh.

“Tôi muốn đòi lại cái xác.” Phương Anh nghiêm túc: “Có cách nào không?”

“Có, ta có thể ép cho ác linh đó siêu thoát, nhưng điều đó không dễ đâu. Ta đã từng gặp phải một ác linh rồi, thật khó để bắt được cô ta. Ta đã trói cô ta dưới một cái cây, giăng bùa khắp chỗ đó và phải đọc văn tế nhanh kinh khủng, vì ác khí từ người cô ta tỏa ra làm cái cây rung rất mạnh, thậm chí còn làm rách hết bùa phong ấn của ta. Sau đó thì dây thừng đứt và cô ta bỏ trốn ngay. Ta lại mất thêm vài tuần nữa để đuổi kịp ả.” Bà Tun nhớ lại, mặt lạnh tanh.

“Sau Ta phải huy động thêm một vài thầy pháp nữa mới có thể ép cho ả ngoan ngoãn chịu siêu thoát. Vất vả là vậy, như ta nhận được kha khá từ vụ đó đây.” Bà Tun cười: “Đó là trường hợp khó nhằn nhất của ta từ trước tới giờ.”

“Không còn cách nào sao? Chỉ cần bà ta đi ra khỏi cơ thể đó thôi!” Phương Anh nhú mày.

“Có chứ, khiến bà ta chết một lần nữa.” Bà Tun mỉm cười: “Nhưng ta đoán cô sẽ không nỡ làm thương tổn cơ thể xinh đẹp ấy đâu.”

Phương Anh thở dài. Quả đúng là vậy thật.

“Có lẽ ta sẽ thử tìm hiểu một vài cách khác để giúp cô.” Bà Tun nhún vai.

“Hừm, nếu được, tôi sẽ gắng trả cho bà số tiền xứng đáng nhất.” Phương Anh húng hắng.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Bà Tun cười: “Ta sẽ về Việt Nam sau dịp giáng sinh.”

“Được, tôi ở Sài Gòn, nếu muốn liên lạc với tôi, hãy tìm Trần Minh Quân hỏi về địa chỉ nhà Thùy Anh.” Phương Anh nói: “Tôi sẽ luôn ở đây.”

“Được, ta sẽ đến Sài Gòn đầu tháng 1 và tìm cô.” Bà Tun nhấp một ngụm trà: “Nhưng, cô phải hứa với ta. Nếu gặp nguy hiểm, hãy đến nhà Trần Minh Quân.”

Phương Anh sững sờ, nhưng cô hiểu và mỉm cười ngay sau đó: “Được.”

p/s: Máy chế oi, đọc truyện mới của mị đi, tên là "Thời đại đổi mới - Nữ phụ lên ngôi." đăng trên gác sách và sàn truyện ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

“Thùy Anh” được diu lên máy bay. Huyền Nhung ôm vai bà ta, nhẹ nhàng bước từng bước: “Đây, chúng ta ngồi đây”.

“Thùy Anh” vừa ngồi xuống, liền dựa đầu vào ghế ngủ luôn. Huyền Nhung ngồi xuống bên cạnh, lôi áo ra đắp cho bà ta, xong xuôi thì lấy điện thoại nghịch. Ba người còn lại đành ngậm ngùi ngồi hàng ghế dưới.

Phương Anh lên máy bay. Nhìn một lượt rồi cũng không biết phải ngồi đâu cho phải. Cô đành xuống tới cuối khoang, nơi thừa ra một khoảng nho nhỏ để

hành lí rồi ngồi xuống. Cô nhắm nghiền hai mắt, tựa như đang ngủ.

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, cô mới từ từ mở mắt, chuyến bay vẫn chưa kết thúc mặc dù đã sắp tới. Lúc này, cô mới cảm nhận rõ sự chán chường của việc làm một hồn ma cái gì cũng không thể chạm, liền hậm hực đứng dậy, đi về phía trước. Tới ghế của Harry và Khoa Trinh, cô dừng lại.

Giờ đây? Tự sướng à?

Harry giờ máy, hai thằng chụm đầu vào nhau đưa tay làm hình chữ V. Phương Anh cũng lọt trong ống kính, tách một cái, bóng cô mờ mờ hiện lên trong khung ảnh. Hai thằng kia vừa nhìn thấy lập tức sợ xanh mặt mèo, còn Phương Anh thì rất ngạc nhiên.

“Mày, mày xem bóng ai đây?” Harry nhát gan huých huých Khoa Trinh mấy cái.

Khoa Trinh cũng sợ không kém, nhưng vẫn đủ bình tĩnh hơn: “Tao, tao chịu thôi !”

“Mày, có phải trước đây cái máy bay này từng bị rơi, sau được đem đi sửa chữa lại dùng bay tiếp không? Tao nghe nói mấy cái máy bay như thế nhiều ma lắm !” Harry khóc không ra nước mắt.

“Linh, linh ta linh tinh, ... Chắc không phải đâu.” Ngoài mặt thì Khoa Trinh cũng chỉ hơi hoảng chút, nhưng ánh mắt nhìn vào tấm ảnh thì không giấu nổi sự run rẩy kịch liệt.

Mọi. Đúng là chỉ giỏi suy diễn linh tinh. Phương Anh thờ dài ngao ngán. Sau đó, đưa tay hất điện thoại của hai người kia một cái, mặc dù biết mình chẳng hất trúng đâu mà.

Ồ thế mà Phương Anh hất được thật. Tay cô chạm vào mặt dưới điện thoại nóng ầm, dùng lực một chút, cái điện thoại vốn được cầm lỏng lẻo lập tức tung lên cao rồi rơi xuống đất, vỡ cả màn hình. Đây là lần thứ hai, Phương Anh phải ngạc nhiên. Cô đã làm thế nào vậy?

Harry sợ hãi hét lên, làm kinh động tới những người khác. Trần Minh Quân vội vã quay xuống, hỏi: “Chuyện gì thế?” Mắt hắn đắm đắm nhìn khuôn mặt khiếp đảm của hai thằng bạn mình, rồi từ từ nhìn xuống cái điện thoại nằm chỏng chơ dưới nền.

Mấy cô tiếp viên người Thái nghe tiếng động cũng chạy ra ngay, hỏi han bằng tiếng anh. Khoa Trinh biết ý, nói ngay: “No, no problem, my friend dropped the phone...” [Không, không có vấn đề gì cả, bạn tôi làm rơi điện thoại thôi !] Nghe thế, mấy cô tiếp viên nói thêm vài câu về quy định không mở điện thoại trên máy bay rồi mới rời đi.

“Chuyện gì với cái điện thoại của mày thế?” Trần Minh Quân đánh mắt về phía Harry.

“Oh my god, mày sẽ không thể tin được bọn tao đã gặp phải chuyện gì đâu.” Harry thở gấp, run run giọng nói. Khoa Trinh ở bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, tiếp lời: “Bọn tao vừa gặp ma xong.” Giọng anh ta rất nhỏ. Chắc hẳn là một người luôn tin vào công nghệ máy móc tân tiến như anh ta mà phải thốt ra câu đó thì chắc chắn là ma thật rồi.

“Ma ư?” Trần Minh Quân ngạc nhiên.

“Thùy Anh” cũng bị trận não động vừa rồi làm cho tỉnh ngủ, lẳng lặng đưa mắt xuống dưới xem xét. Vừa nhìn thấy Phương Anh, ánh mắt bà ta lập tức trở nên lạnh giá.

Xuống tới sân bay, “Thùy Anh” liền bảo muốn đi vệ sinh. Xong rồi quay ra quắc mắt với Phương Anh, len lén ngoắc ngoắc tay bảo đi theo. Cô hiểu ý, cũng không dám nhiều lời, rất ngoan ngoãn đi theo.

Tới nhà vệ sinh, bà ta đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai thì mới quay sang gần giọng: “Không phải ta bảo cô biến đi sao?”

“Tại sao tôi phải đi?” Phương Anh cười lạnh lùng, lặp lại câu hỏi đã được hỏi cách đây không lâu đó: “Không phải bà nói, bà sẽ mặc kệ tôi sao?”

Bà Quỳnh Trâm đành mặt: “Thế thì đừng có gây ra những chuyện kì dị nữa”.

“Tôi cũng đâu cố ý... Hơn nữa, liên quan gì tới bà chứ?” Phương Anh nhún vai.

“Đừng khiến ta phải tìm cách giúp cô sớm biến mất khỏi trần gian này đây.” Bà ta trừng mắt, rít lên.

“Tôi chỉ là một hồn ma, vậy thì bà có thể làm gì tôi nào? Thoát xác để chạm được vào tôi ư? Hay là tìm pháp sư?” Phương Anh tỉnh bơ trả lời: “Bà Quỳnh Trâm, tôi mong bà trả lại xác cho tôi để tôi và con gái bà có thể hoán đổi xác lại cho nhau, sau đó, tôi tuyệt không tham dự gì vào chuyện này nữa.”

Cô nói thế, chỉ mong bà ta cảm thương một chút, đồng ý trả “Thùy Anh” cho cô, để cô và con gái bà ta hoán đổi lại xác, rồi hai mẹ con thỏa thích trả thù ai thì trả. Nào đâu, bà ta không những cười lạnh, còn nói bằng cái chất giọng vô tình nhất có thể: “Năm mơ đấy.”

Phương Anh cứng họng, đành mặc cho bà ta xuyên qua người mình, đi mất hút. Bà Quỳnh Trâm trở về chỗ bọn Trần Minh Quân, Harry thấy bà, liền cất tiếng reo gọi: “Vừa xuống máy bay đã vội vã đi WC, lại còn đi lâu như thế, có phải bị tiêu chảy phỏng?”

Bà ta già đầu bưng chùng này, giờ lại phải đứng đây nghe lời chọc ngoáy bất lịch sự của mấy thằng ranh con, không khỏi cảm thấy khó chịu, miễn cưỡng cười một cái: “Tôi chỉ đi rửa tay thôi !”

“Làm gì có ai rửa tay lâu như cô? Khai thật đi, làm gì mờ ám ở trong đó?” Khoa Trình cười khúc khích.

Đến đây, bà ta không chịu được nữa, liền quát lên: “Vô duyên!” Nói xong, còn đặc biệt quay sang giáo huấn: “Con trai con đứa, ai lại đi hỏi một câu khiếm nhã như vậy với con gái chứ, không biết xấu hổ à? Vô liêm sỉ.”

Mắng đã xong, không nói một lời liền bỏ đi trước. Ba thằng nhìn nhau, nhún vai trao đổi rồi lập tức đi theo. Không một ai để ý tới khuôn mặt vốn đã trắng nhợt của Huyền Nhung.

“Hôm nay tôi không thèm về nhà với mẹ già đó luôn.” Phương Anh làm bộ bức tức, đấm tay xuống đùi: “Bà ta thật quá quắt, dám cho tôi ra rìa. Anh nói xem, có phải kiếp trước tôi mắc nợ gì mẹ con Thùy Anh không mà cứ liên tiếp bị hai người đó bắt nạt không thôi???”

Trần Minh Quân chăm chú nhìn vào biểu đồ giá cổ phiếu của một công ty bất động sản, mặt mày nặng nề. Hắn không hề hay biết, bên cạnh mình đang có một con ma tự kỉ, lải nhải suốt.

“Bà Tun nói tháng 1 mới tới cơ, còn nói tôi mà thấy nguy hiểm thì phải lập tức chạy sang nhà anh trú nạn.” Phương Anh chẹp miệng: “Tuy rằng hôm nay không nguy hiểm nhưng tôi đang cầu quá, nên sang nhà anh chơi tạm một lát rồi về vậy, tiện thể còn xem xét đường xá cho dễ bề mà chạy.”

“Anh biết đấy, làm ma chán lắm! Chẳng thể chạm vào cái gì, cũng chẳng biết phải làm gì. Tôi định thử đi bày trò hù người một lần nhưng mà chưa có kinh nghiệm mấy, hay bữa nay anh làm vật hi sinh cho tôi thử đi?”

“Này, đừng có vừa đi xe taxi vừa xem điện thoại như thế, không sợ say à?”

“Xem biểu đồ giá cổ phiếu à? Công ty nào đây mà rớt thế thảm thế? Bất động sản ư? Anh tính thu mua nó à? Cũng được đấy, đầu tư vào nhà đất bao giờ cũng thu về lãi nhiều hơn lỗ mà...”

“Ngón tay anh đẹp thật đấy. Dài dài mà thẳng, hình như là búp măng hả?”

Phương Anh nhìn tới thích thú: “Không biết nếu chạm vào, sẽ có cảm giác thế nào nhỉ? Mềm mịn?” Nói là làm, cô liền đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay đang đặt trên điện thoại của hắn.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào da thịt hắn, Phương Anh liền giật bắn người, vội vàng rút tay lại. Lại... lại nữa? Chạm được rồi nè.

Nhưng Trần Minh Quân lại không cảm thấy thế, hắn hình như thấy ngứa ngứa, gãi soạt một cái rồi thôi!

Phương Anh ức muốn phát khóc.

“Oa, đây là nhà của anh hả? Đẹp thật đấy.” Cô ngẩng đầu nhìn lên, trầm trồ khen ngợi trong lúc chờ hắn mở khóa cửa.

Là một căn nhà khá lớn nằm trong một khu đô thị sầm uất. Phía trước có một khoảng sân nho nhỏ, với một thảm cỏ xanh rì rất đẹp mắt. Căn nhà lấy màu chủ đạo là màu trắng, trông có vẻ như là mới mua không lâu, vì sơn trên tường cũng chưa thấy hoen ố hay bẩn thỉu mấy, hoặc cũng có thể là anh ta mới sơn lại nhà.

Không quá to, kiến trúc nhìn tổng thể cũng đẹp, nhưng không đến nỗi khoa trương.

“Tôi còn tưởng tổng giám đốc một công ty lớn phải ở một biệt thự xa hoa như nào, hóa ra cũng bình thường thôi!”

Phương Anh lăm bằm, thoát cái đã thấy cửa được mở ra. Cô nhanh chân chạy theo anh ta vào trong, nhìn một lượt rồi nói: “Sạch sẽ phết đấy”.

Ghế sofa, TV màn hình cong, có cả một cái tủ đựng giày nho nhỏ ở lối đi vào. Trần Minh Quân tháo đôi giày da, đặt lên trên nóc rồi quẳng hành lí ở cửa, sau đó, bắt đầu cởi áo.

Từ cái khăn choàng trên cổ, rồi tới áo măng tô ở ngoài... Phương Anh chết sững: “Này, này, làm cái gì vậy? Sao lại cởi đồ ở đây vậy cha nội? Không lạnh sao?” Cô ngại ngùng che mắt lại.

Thấy hắn đã lột cái len ra, đứng quay lưng về phía cô. Phương Anh đột nhiên bưng can đảm, không những mở to hai mắt còn liên tục kêu: “Quay lại đây, quay lại đây nào.” (Thời khắc sắc đẹp làm lu mờ lí trí==')

Như thể nghe thấy lời của cô, Trần Minh Quân từ từ quay người lại. Phương Anh nhìn mà muốn xị máu mũi. Mẹ ơi, da màu đồng, cơ bắp cuộn cuộn, lại còn cơ bụng 6 múi lồ lộ kia nữa. Ôn giời!

Hắn cúi xuống cầm cái áo trên ghế lên, vắt lên vai rồi đi xuyên qua cô, mở valy ra lấy mấy chai dầu gội và sữa tắm. Sau đó liền đi lên trên nhà. Tất nhiên là Phương Anh biết hắn chuẩn bị đi tắm, cũng không muốn nhìn nữa nên chẳng đi theo.

“Tôi tham quan chút nhé!” Cô nói vọng lên.

Phương Anh tiến sâu vào trong gian bếp. Sạch sẽ, tiện nghi phết. Bếp hồng ngoại, tủ gỗ treo trên cao, các lọ gia vị xếp thành hàng ở bên cạnh bếp. Trên bàn ăn, có lọ hoa ly giả, đặt cạnh khay nước lọc. Cô đảo mắt một vòng, rồi nhún vai định đi ra sân chơi tiếp thì cô chợt dừng lại.

Ánh mắt Phương Anh thoáng trở nên sắc bén. Căn bếp này có gì đó rất lạ! Nó có mùi âm khí nồng nặc, cái mùi mà thường tỏa ra từ những người đã mất đi sự sống, hay nói một cách khác là...

Một hồn ma!!!

Phương Anh đi vào giữa phòng, rồi từ từ cúi người xuống, nhìn vào gầm bàn - nơi tỏa ra nồng nặc nhất. Biết ngay mà ! Có một hồn ma khác ở đây. Lại còn là hồn ma một bé trai nữa chứ !

Thằng bé để kiểu đầu “úp bát tô lên xong rồi cắt” (đầu nắm ý à). Mặc một cái áo phông sọc và quần đùi, khuôn mặt tròn bầu bĩnh, với đôi môi tím tái và thâm quầng mắt. Em ấy đang ngồi xồm ở trong này, và giường đôi mắt to tròn vô hồn nhìn về phía cô.

“Em...” Phương Anh ngạc nhiên cất tiếng gọi. Nhưng cô còn chưa nói được gì, thì thằng bé đã đứng dậy chạy vụt mất.

Phương Anh tính đuổi theo, nhưng thằng nhóc đó rất nhanh, ra tới ngoài sân là đã mất dấu nó. Nhưng cái mùi âm khí nồng nặc tỏa ra thì vẫn vậy, chỉ có điều là đã bớt xuống phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Một lát sau, Trần Minh Quân đã tắm xong, mặc quần áo chỉnh tề đi xuống dưới nhà. Hắn đi vào bếp và bắt đầu nấu nướng. Mặc dù hình ảnh này rất đẹp mắt nhưng Phương Anh cũng chẳng còn tâm tình đâu mà ngắm với nhìn nữa. Vì thằng bé đó đã trở lại cái gầm bàn, và đang nhìn cô với ánh mắt vô cùng dữ tợn.

Phương Anh toát mồ hôi lạnh. Rốt cuộc thì tại sao lại nhìn cô như thể cô giết bố mẹ nó không bằng thế này?

“Chào em!” Cô dè dặt đi tới, cũng ngồi xuống đối diện thằng bé: “Em cũng là ma hả? Sao em lại ở đây?”

Ma đương nhiên có thể nói chuyện với nhau, nhưng thằng bé này cố tình không trả lời cô, mắt còn long lên, khuôn mặt lạnh còn hơn tiền âm phủ.

Nhưng Phương Anh không bỏ cuộc, cô kiên trì hỏi: “Em là ai? Tên gì?”

Vẫn không thèm trả lời, thậm chí nó còn quay mặt đi, lơ cô luôn. Phương Anh bất lực, tính hỏi lại thì bỗng nhiên thằng bé chui ra khỏi gầm, đứng thẳng lên. Cô cũng chui ra theo. Hóa ra Trần Minh Quân đã nấu xong một vài món ăn đơn giản và đang chuẩn bị dùng bữa.

Thấy thằng nhóc nhìn chằm chằm vào đĩa rau xào, cô mới quan tâm: “Em đói hả?” Ma cũng đói sao? Sao cô lại không có cảm giác đó nhỉ?

Nhưng thằng nhóc không đáp, nó chăm chăm nhìn vào mâm cơm, mắt trợn lên. Từ người nó tỏa ra âm khí cực mạnh, đến nỗi cô phải lùi lại mấy bước. Phương Anh mở to mắt kinh ngạc, chẳng lẽ là... ác linh?

Thằng nhóc hét lên một tiếng, sau đó đưa tay hất đổ cái bình nước trên bàn xuống đất. Cô cứ tưởng nó sẽ rơi về phía mình, nhưng hóa ra lại nhắm vào Trần Minh Quân.

Cái bình nước rơi xuống vỡ tan tành, nước tràn lênh láng. Cũng may là Trần Minh Quân mặc quần dài và đi tất xỏ dép nên một vài mảnh thủy tinh nhỏ có bắn về phía hắn thì cũng chẳng hề hấn gì.

“Sao tự nhiên lại rơi xuống thế này?” Trần Minh Quân nhìn xuống, rồi gãi đầu gãi tai tỏ vẻ không hiểu và nhanh chóng đi lấy chổi và hót rác ra quét các mảnh vỡ.

Thằng nhóc nhìn trừng trừng vào hắn, sau đó quay người chạy đi. Phương Anh vội vàng bám theo ngay sát, vừa đuổi, cô vừa hét: “Này!!!”

Thằng nhóc chạy rất nhanh, thoăn thoắt thoăn thoắt. Cô bám theo nó, chạy không biết bao lâu. Cho tới khi nó lao vào một đài hóa thân – nơi thiêu các

xác chết. Phương Anh hơi lưỡng lự nhưng rốt cuộc thì cô vẫn bám theo vào.

Cho tới khi nó chạy tới một nghĩa trang được dựng ngay trong đó và...

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi... Tôi không có ý xấu gì đâu.” Phương Anh lùi lại ngay. Trước mặt cô là cả một đàn ma, và thằng nhóc ấy, đang nấp sau lưng một hồn ma gần cô nhất. Bọn họ nhìn cô với ánh mắt rất đáng sợ.

Phương Anh vội vã xoay người chạy đi ngay trước khi có một hồn ma nào đó rít lên và bổ nhào vào cô như cách mà chúng bắt nạt nhau trên TV. Cô đã xem quá nhiều phim ma để biết tình tiết tiếp theo của chuyện này.

Cô không thể tin được! Cái thằng nhóc đó sao có thể...???

Được rồi, cô không muốn so đo cao thấp với thằng nhóc đó, dù rằng cô đã đuổi theo với một ý tốt dạt dào và nó thì gọi cả hội ra uy hiếp cô, mẹ kiếp. Phương Anh không nén nổi mà chửi tục một câu.

Cô đang đi thì dừng lại, rồi nhìn xung quanh.

Phải phải, mẹ kiếp, lại lạc đường rồi !!!

Phương Anh đã phải nhập vào một cô sinh viên và mở google map lên để tìm đường cho mình, cả mạng nữa. Cô cần tìm Thùy Anh! Trước khi bà Quỳnh Trâm ra tay trước mình, hoặc có thể bà ta đã làm từ đời rồi.

Cô tìm đến khách sạn cô ta đang ở, và đáng kinh ngạc làm sao, cô ta ở Thái Thịnh. Phương Anh toát mồ hôi, Thái Thịnh rất đề cao việc an toàn cho khách hàng, không thể vào được thang máy nếu như không có thẻ. Phương Anh đành đến bên quầy và nói với cô nhân viên ở đó: “Tôi cần tìm Hoàng Phương Anh, thí sinh của Vua đầu bếp năm nay”.

Cô nhân viên tỏ ra rất thân thiện và gọi điện lên trên phòng của Thùy Anh, nhưng cô ta lại không có ở đó và người bạn cùng phòng của cô ta đã trả lời thay. Phương Anh tuy thất vọng nhưng cô không biểu lộ gì nhiều ra ngoài.

Phương Anh trở về nhà vào lúc 6 giờ tối. Cô thoát xác và đi vào nhà. Cô lên thẳng tầng trên cùng, bước vào trong phòng.

Bà Quỳnh Trâm đang ngồi ở mép giường và xem điện thoại. Thấy cô vào, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi thôi ! Cái nhìn của bà ta làm Phương Anh khó chịu vô cùng. Và cô bắt đầu:

“Minh tinh thần mẩn, cháu rất lấy làm phiền muộn khi phải làm một hồn ma không xác lang thang khắp nơi như thế này, cháu thực sự đã gặp rất nhiều chuyện rắc rối đấy.”

“Cô muốn ta giúp cô siêu thoát hay sao?”

“Tất nhiên là không.” Cô lạnh giọng: “tôi còn chưa chết thật, sao lại phải siêu thoát?”

Bà ta nhún vai, coi như đã trả lời cô.

Phương Anh hít một hơi, và cố nói chuyện nhẹ nhàng nhất có thể: “Tôi hiểu lý do bà trở lại. Chẳng ai chết tức tưởi như thế mà không ôm thù hận cả... Nhưng bà đầu cần phải làm thế này, con gái bà – Thùy Anh, cô ấy cũng đang cố gắng lật lại bản án cho bà rồi.”

“Nhưng Thùy Anh sẽ không làm được, con bé quá yếu đuối và ngây thơ. Nó sẽ không làm được, cho dù đã sống trong một thân thể khác để tránh sự trừng phạt của Thiên Mỹ.” Bà ta nhăn mặt, đáp trả.

“Không, Thùy Anh không yếu đuối, không hề!” Phương Anh tức giận hét lên.

“Cô cho rằng cô hiểu nó bằng ta sao?” Bà Quỳnh Trâm cong cong đôi lông mày: “Ta là mẹ nó.”

Bà có là cụ tổ của cô ta thì cũng chưa chắc là bà đã hiểu cô ấy rõ nhất. Phương Anh lầm bầm trong lòng, và bắt lực thành lời: “Tùy bà thôi ! Hẳn là bà sẽ tìm cách kéo cô ấy ra khỏi vùng bùn này và tự mình nhảy vào trong. Được, tôi chẳng có quyền hành gì cấm đoán ai trả thù ai cả. Bà làm gì thì làm. Nhưng đừng lợi dụng tôi là được. Cả bà và con bà, tôi tuyên bố thẳng là tôi – không - muốn - có - chút - dính - líu - gì - tới - chuyện - này. Làm ơn đừng kéo tôi vào.”

Dứt lời, cô liền rời khỏi phòng, để lại bà ta với nụ cười mỉa mai. Bắt đầu từ khi cô hoán đổi xác cho con bé, trong lòng ta, cô đã sớm thành vật hi sinh rồi,

Mất bà ta lóe lên một tia sát khí.

Phương Anh thực sự rất lấy làm kinh ngạc trước thái độ dửng dưng của bà Quỳnh Trâm trước bà Thiên Mỹ. Phải nói là bà ta diễn sâu vô cùng !

“Thùy Anh, chuyển du lịch thế nào?” Bà Thiên Mỹ cười giả lả.

“Tuyệt vời.” Bà Quỳnh Trâm đáp cộc lốc, sau đó thì chột thấy thiếu thiếu, liền bổ sung: “...ạ.”

Phương Anh buồn cười gần chết. Phải nói năng lễ phép với kẻ thù của mình, quả là một cực hình đây. Thú vị thật, không biết nếu bà Thiên Mỹ biết “Thùy Anh” trước mặt mình đây là ai, hẳn là sẽ không dám nói ra những câu đối đầu như vậy đâu nhỉ.

“Ta nghe nói con đi cùng với ba người đàn ông?”

“Thật ra là bốn.” Bà ta dừng lại, hơi nghiêng răng: “...ạ.”

“Những con số đáng kinh ngạc đấy.” Mắt bà Thiên Mỹ lạnh băng: “Một cô gái qua đêm cùng bốn người đàn ông, con biết người ta sẽ nghĩ gì không? Thật hư hỏng.”

“Vâng, và hẳn những người đó là những kẻ nhiều chuyện rồi.” Bà Quỳnh Trâm buông đũa, thẳng thừng đáp trả: “Những kẻ nhiều chuyện giỏi suy diễn.”

Phương Anh ở bên cạnh vỗ tay chan chát. Bà Quỳnh Trâm thật tuyệt vời, đến cô còn chưa dám ăn nói như thế với bà Thiên Mỹ, vậy mà bà ta...

Bà Thiên Mỹ gật đầu, gấp thêm một con tôm bỏ vào bát Huyền Nhung, rồi nói: “Cũng đúng, con nói không sai! Nhưng những lời đồn đại có thể hại chết người đấy con yêu à. Phàm là người ai chẳng thích buồn chuyện, thích thêm mắm thêm muối cho hấp dẫn người nghe?”

“Vâng.” Bà Quỳnh Trâm yếu điệu đáp lại: “Con mong là di không có những sở thích như vậy.” Bà ta cười mỉa mai.

“Không đâu! Nhưng ta mong rằng sẽ không có lần sau, Thùy Anh ạ.” Bà Thiên Mỹ cười híp cả mắt.

“Tất nhiên... ạ.” Bà Quỳnh Trâm lạnh lùng nhìn bà ta một cái, sau đó thì buông đũa đứng dậy, bỏ lên gác. Chẳng ai biết, bà ta vừa cười đều một tiếng xong, ngay lúc vừa quay mặt đi.

“Lời đồn đại sao?” Bà Quỳnh Trâm thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Câu Chuyện Cũ (1)

Xin chào ! Tôi là Quỳnh Trâm.

Bạn biết không, đã mười mấy năm rồi tôi chưa cầm bút viết. Hôm nay khi quyết định viết mấy dòng này, tôi mới thấy nét chữ mình vẫn như ngày nào, vẫn như cái ngày hoàng kim tươi đẹp nhất của mình năm ấy. Tôi muốn kể một chút, về những câu chuyện cũ của mình – những câu chuyện mà tôi đã phải mất rất lâu mới có thể nhớ ra, và cũng đã phải đánh đổi rất nhiều thứ để có được nó.

Tôi nhất định sẽ viết hết ra, để không bao giờ lãng quên chúng nữa, cũng không bao giờ bị lung lạc với những thứ từ bên ngoài. Bởi vì sẽ luôn có NHỮNG CÂU CHUYỆN CŨ nhắc nhở tôi...

Tôi có một người bạn thân chơi với nhau từ cấp hai, đến tận cấp ba. Người đó tên là Thiên Mỹ !

Mùa hè năm lớp 8, tôi theo bố mẹ chuyển vào Sài Gòn sinh sống, nghĩa là buộc phải chuyển trường theo. Gia đình tôi cũng thuộc dạng khá giả, nên xin cho tôi vào được một trường tư do người Pháp mở, một ngôi trường danh tiếng.

Ở đó, tôi quen được Mỹ – bạn cùng bàn của tôi. Mỹ là con lai giữa hai dòng máu Việt – Pháp, nhưng có lẽ là Việt nhiều hơn. Mỹ có mái tóc dài và thẳng, nó mềm tới kì lạ. Tôi nhớ lần đầu tiên khi được chạm vào nó, đã không kim được lòng mà xuýt xoa mấy tiếng, vì nó mượt tới cỡ tôi cảm tưởng như đang chạm vào một mảnh lụa vậy. Thiên Mỹ - vẻ đẹp của bầu trời, quả là cái tên nói lên tất cả, cô ấy cực kì xinh đẹp và thuần khiết. Ngoài ra, chiếc mũi cao và thẳng tắp của Mỹ cũng là thứ khiến tôi ghen tị vô cùng.

Hồi đó, tôi cũng không mấy biết làm đẹp, tuy rằng cũng sở hữu khuôn mặt xinh xắn nhưng không sao sánh bằng sự lồng lẫy của Thiên Mỹ. Cô ấy đẹp tuyệt, học giỏi, tuy hơi kiêu ngạo nhưng cũng là một người bạn rất tốt tính, một cô tiểu thư khá giả và hào phóng.

Mỹ ơi Mỹ... Cậu biết trang điểm hả?

Tất nhiên, mẹ mình đã dạy mình đó.

Tuyệt quá, vì sau khi trang điểm, cậu xinh cực kì luôn. Có thể nói là cậu đẹp nhất trường luôn đó.

Ừ, hi hi. Trâm cũng xinh mà, chỉ là trông cậu hơi trẻ con quá !

Thì chúng ta mới lớp 9 thôi mà.

Gi chứ? Lại đây, tớ dạy cậu trang điểm.

Sau đó, Thiên Mỹ cười thật tươi với tôi. Đối với cái trí nhớ ngắn hạn bây giờ của mình thì có thể nói, đó là nụ cười đẹp nhất của cô ấy mà tôi có thể nhớ được.

Chúng tôi, đã trở thành bạn thân của nhau như thế đấy...

Lên cấp ba, chúng tôi lại một lần nữa ngồi cùng bàn. Lúc đó tôi đã biết làm điệu hơn rồi, vậy nên cũng có thể gọi là có chút danh tiếng về nhan sắc trong trường, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ vượt qua được Thiên Mỹ. Cô ấy của năm đó chính là nữ sinh xinh đẹp hàng đầu Sài Gòn do người dân bình chọn, cực kì được lòng các bạn nam trong trường.

Tình cảm của chúng tôi thấm thiết vô cùng. Đi ăn, đi mua đồ, đi chơi... Lúc nào cũng luôn sát cánh bên nhau... Dùng chung đồ, mặc chung đồ... Đối với tôi mà nói, Thiên Mỹ là người bạn tuyệt vời nhất mà tôi từng được biết. Là người chị em thân thiết nhất mà tôi từng được biết...

(Viết tới đây, Quỳnh Trâm bỗng thấy mắt mình cay cay... Bà ta sụt sịt mấy cái, cố gắng kìm nén mà viết lảng sang chuyện khác)

Năm đó, chúng tôi lên lớp 11. Thiên Mỹ tham gia làm mẫu ảnh cho rất nhiều các thời báo, mà nổi trội nhất là phải kể đến thời báo dành cho sinh viên, học sinh gì đó mà tôi quên tên rồi, chính nhờ nó mà sự nổi tiếng của cô ấy càng ngày càng bay xa. Không biết có phải do bận bịu hay không, nhưng nói chung là chúng tôi ít gặp hơn, kể cả ở trên trường, thì thoảng vẫn liên lạc qua điện thoại... Thiên Mỹ học ngày một càng đi xuống, thậm chí là sang học kì II, tôi còn học giỏi hơn cô ấy.

Bố mẹ Thiên Mỹ biết chuyện liền bắt cô ấy giảm bớt lịch lại và quay về trường. Lần gặp mặt sau đó, cô ấy buồn tới nỗi khóc nức nở. Khi tâm sự, tôi mới biết hóa ra Thiên Mỹ đang thích một người – Đức Vũ, hay Vũ Minh Đức là tên của cậu ta.

Đó là mẫu nam khá nổi tiếng trên hiện nay, cậu ấy lớn hơn bọn tôi 3, 4 tuổi gì đó. Nghe nói là con trai nhà tài phiệt, hình như là ông trùm bất động sản, giàu có, lại đẹp trai như thế. Thiên Mỹ nói, từ lần đầu tiên gặp, đã “châm” Đức nhất định phải là bạn trai mình.

Nhưng anh ta cũng chánchả dẽman, xinh đẹp như Thiên Mỹ mà chủ động làm quen cũng không thèm trả lời. Ấy thế mà cô ấy vẫn mê như điên điên.

Tôi vừa thương vừa trách bạn, liền bảo: Cậu nên lo cho điểm số trước đi, chỉ cần cậu học khá lên, bố mẹ cậu nhất định sẽ không cấm cậu đi chụp hình nữa.

Không, tớ chán phải học rồi. Trái ngược với sự mong đợi của tôi, Thiên Mỹ bỗng nhiên gắt lên, quát un: Cậu thì biết cái gì chứ??? Cậu có biết cậu sướng thế nào không? Cậu có bố mẹ yêu thương đầy đủ, có một gia đình ấm áp. CẬU có biết tớ ghen tỵ với cậu lắm không? Bố mẹ tớ chẳng bao giờ yêu chiều tớ, ngay từ khi tớ còn bé, họ đã luôn đặt điều kiện với tớ, rằng tớ phải thế này thế nọ, thì mới được abcdxyz. Họ muốn biến tớ thành người hoàn hảo nhất để dễ dàng trục lợi, vì bố mẹ tớ chỉ là hôn nhân chính trị, không phải là tình yêu cao thượng như bố mẹ cậu!!! Cậu có biết tớ chán ghét thế nào không?

Đó là lần đầu tiên tôi được nghe Thiên Mỹ nói về gia cảnh thực sự của gia đình mình, trước đây cô ấy chỉ toàn khoe khoang về quyền lực và của cải của gia đình mình, tôi thực sự không ngờ... tôi bị nểng chửi tới á khẩu, không thốt lên lời. Sau đó, cô ấy còn nói rất nhiều, cũng khóc rất nhiều...

Tôi nhớ lúc đó mình đã nói rằng: Họ chỉ muốn cho cậu một tấm chồng tốt thôi mà, một người chồng giàu có dù không yêu cậu, nhưng vẫn sẽ lo cho cậu có ăn có mặc tới cuối đời cơ mà.

Nhưng, nhưng... Tớ không muốn lấy mấy lão già đầu hói bụng phê đầu. Bố tớ hơn mẹ tớ những 15 tuổi lận. Đã thế, ông ấy còn rất lùn nữa. May là tớ giống mẹ...

Thì... thì cậu có thể chủ động đi tìm một người hợp ý mình. Già, trẻ, hói, hay có tóc, miễn là cậu thích và người đó đáp ứng được yêu cầu của bố mẹ cậu, là giàu có hoặc có địa vị.

Nhưng tớ thích một người đẹp trai cơ!

Thì... có Đức Vũ đấy, cái cậu đấy đấy. Vừa đẹp trai lại vừa giàu có, được chưa? Cậu chỉ cần cố gắng theo đuổi cậu ta là được. Làm gì có ai lại không thích một cô gái xinh đẹp như cậu chứ?

Lúc đó, Thiên Mỹ nín khóc ngay, khuôn mặt của cô ấy bùng lên nụ cười rạng rỡ: Phải, phải. Cậu ấy, cậu ấy là người tớ đang tìm, Tớ sẽ cưới cậu ấy !!!

Ừ, thế thì quay lại học tập thôi, vì xinh đẹp và học giỏi sẽ khiến các chàng trai phải quỳ rạp dưới chân cậu.

Tớ sẽ học, sẽ học, sẽ học thật giỏi... Tớ sẽ theo đuổi Đức, và cậu ấy nhất định sẽ yêu tớ.

Rất nhiều năm sau này, khi mà tôi đã kết hôn và có một gia đình hạnh phúc đúng nghĩa rồi, nhớ lại về mặt cương quyết của Mỹ khi nói câu đấy, lòng tôi

vẫn chưa tốt tới cực độ.

...

Học kì II tới, tình cảm bạn bè giữa chúng tôi vẫn rất thân thiết, nhưng từ khi Đức Vũ – hay Đức xuất hiện, mọi thứ đã thay đổi. Bắt đầu từ việc Thiên Mỹ dành ra khá nhiều thời gian trong các buổi trò chuyện của chúng tôi để nói về cậu ấy. Nhiều tới nỗi tôi có thể đảm bảo mình đã thuộc lòng và có thể đọc vanh vách bất kì thông tin nào.

Tôi thì dù không thích cũng không nổi giận với bạn dù chỉ một câu. Nhưng thì thoảng bất chợt nhìn thấy Đức ở đâu đó trên vô tuyến, hay các mặt báo... Tôi lại bắt đầu suy nghĩ về cậu ta. Những chuyện vớ vẩn và có lỗi! Sau rồi nhận ra điều này, tôi đã quyết tâm chẳng bao giờ lặp lại điều đó nữa, vì Thiên Mỹ, cô ấy là bạn thân nhất của tôi.

Nhưng ông trời trên người làm sao!!!

Tôi thắng giải nhất cuộc thi “người đẹp tài năng” của trường, còn Thiên Mỹ bị tụt lại hạng ba, sau tôi vì kết quả vòng thi tiếng Anh và tiếng Pháp của cô ấy không tốt lắm! Ngay sau đó, tôi nổi như cồn. Các bài báo thi nhau đăng ảnh tôi, hàng chục công ty gọi điện đến muốn hợp tác với tôi,...

Thiên Mỹ không vui, tôi dám chắc điều đó vì cô ấy ghen tỵ với tôi cả tuần liền, hại tôi chạy theo một phờ hơi tai. Tôi biết cô ấy hơi ích kỷ, chẳng muốn ai có cái gì hơn mình bao giờ... Nhưng tôi không nghĩ là chúng tôi sẽ kết thúc tình bạn một sớm một chiều như vậy, bởi sau này, đã có những chuyện xảy ra không sao tiếc nuối hơn được.

Dạo đó, Thiên Mỹ đi chụp một bộ ảnh bikini cho một tòa báo quốc tế. Cô ấy cứ tưởng hình ảnh mới này sẽ giúp mình nổi tiếng hơn, nhưng nào ngờ lại bị ném đá dữ dội. Rất nhiều nhà báo, nhà phê bình cho rằng bộ ảnh này là phản cảm vì mẫu mới 16, 17 tuổi, thậm chí ngực còn chưa phát triển hết. Trong trường cũng đồn ầm lên, nhất là cái bọn trước nay vốn đã ghét sẵn Thiên Mỹ, chúng nó ra sức nói xấu cô ấy, nào là đủ đòn, nào là chảnh chọe,...

Sự nghiệp của Thiên Mỹ lao dốc không phanh vì bộ ảnh đó. Đúng thời điểm cao trào đấy thì có một nhà báo đào mộ được thông tin tôi là bạn thân của Thiên Mỹ, vì thế mà tôi biến thành nhân vật mới nổi bị mổ xẻ tiếp theo. Tôi còn tưởng mình sẽ bị bôi móc thâm, nào ngờ đầu hóa ra đem so sánh nhan sắc tôi với Thiên Mỹ.

Sau đó, danh tiếng tôi một lần nữa vang xa. Trong cái lúc vẻ đẹp sexy táo bạo của Thiên Mỹ đang bị ném đá vùi dập ầm ầm thì khuôn mặt ngây thơ của tôi được bình chọn là đúng chất nữ sinh hơn hẳn.

Tôi trở nên nổi tiếng cực độ. Thiên Mỹ vốn đã giận tôi, nay còn giận hơn nữa. Đâu phải tôi cố tình muốn soán ngôi nữ sinh xinh đẹp nhất Sài Gòn của cô ấy đâu?

Mặc cho tôi có xin lỗi tới cỡ nào, cô ấy cũng không thèm trả lời nữa. Còn tôi thì lại quá đơn giản hóa vấn đề, tôi đã cho rằng chỉ cần đợi một thời gian cho Mỹ nguôi ngoai, thì chúng tôi lại có thể làm lành và trở thành bạn như trước.

Nhưng tôi không biết, lúc đó Thiên Mỹ đã chẳng còn coi tôi là bạn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Câu Chuyện Cũ (2)

Chúng tôi tiếp tục cuộc chiến tranh lạnh dai dẳng. Trong khoảng thời gian đó, tôi nhận được một buổi chụp hình mới... với Đức. Thật không thể tin nổi đúng không? Chưa nói đến bạn chụp quá trời nổi tiếng, chỉ riêng tiền nong là đã đủ lóa cả mắt rồi. Tôi vốn định từ chối nhưng mẹ tôi lại cứ khẳng khái bắt phải tham gia, thế là chủ nhật tuần đó, tôi đã có 1 buổi chụp hình nhớ đời.

Buổi chụp lấy đề tài thanh xuân, nữ sinh mặc áo dài trắng, còn nam sinh thì mặc áo sơ mi và quần tây. Mặc dù đã nhìn thấy Đức nhiều lần trên báo chí, nhưng ở ngoài đời, anh ta còn đẹp trai hơn gấp bội. Cái vẻ đẹp khiến người ta muốn ngắm mãi không thôi! Nói trắng ra, trong khoảnh khắc đó, tim tôi đã lỡ một nhịp.

Nhưng đúng như Thiên Mỹ nói, Đức lạnh lùng tới mức sang chảnh. Khi tôi chào anh ta, ta cũng chỉ gật đầu một cái rồi thôi! Tôi lúc tôi thay áo dài xong, anh ta nhìn thấy và nói thay cho tôi một đôi giày cao gót hoặc giày dẹt đi. Tôi hỏi tại sao, thì Đức thản nhiên bảo do tôi lùn, chụp với anh ta thì bức ảnh trông mất cân xứng.

Thế là tôi đành phải đi thay một đôi giày khác, nhưng lần này anh ta lại bắt bẻ đầu tóc tôi. Anh ta nói mặt tôi hơi tròn, nên xõa tóc ra và uốn cụp nhìn mặt trông nhỏ hơn. Khác gì anh ta chê tôi béo?

Lúc đó, tôi bắt đầu khó chịu dần lên. Cho tới khi anh ta lại nói nên đổi sang áo dài có hoa văn chìm thì tôi mới bực tức đáp: “Sao anh không làm stylist

luôn đi ???” Sau đó thì anh ta im luôn và chẳng ai dám ho he lấy nửa lời nữa. Anh ta rõ ràng là rất quá đáng mà.

Chúng tôi bắt đầu chụp ảnh. Đức đeo tôi trên chiếc xe đạp, đi vòng quanh sân. Vì cuộc cãi vã vừa rồi nên tôi thấy không thoải mái, ngồi đằng xe người cứ cứng đờ như khúc gỗ. Thành ra bức ảnh trông vô cùng buồn cười. Lần thứ hai chụp lại, Đức nói với tôi: “Ít nhất là cô nên đưa tay giữ vật áo tôi và tạo dáng đi chứ?”

Nghe thế, tôi mới bắt đầu lúng túng đưa tay ra rồi chần chừ không muốn chạm vào người anh ta. Nhưng đúng lúc đó thì xe bị xóc nảy lên, tôi mất thăng bằng lao về phía trước, va vào tấm lưng của Đức. Sau đó buổi chụp ảnh buộc phải dừng lại vì tôi đã bị chảy máu mũi ướt đầm ở sơ mi của Đức.

Lúc tôi được diu vào trong ghế nghỉ ngơi thì mới nhớ ra, cục đá chắn giữa đường to như thế mà anh ta vẫn lao vào, chẳng lẽ... Ngay lúc đó thì Đức đi vào, anh ta hỏi tôi có sao không còn tôi thì hét lên ngay sau đó: “Anh cố tình phải không?”

Quả nhiên là anh ta không đáp, chỉ nở nụ cười nửa miệng chế giễu. Tôi tức điên lên, bỏ cả buổi chụp mà chạy về nhà. Nhưng sau này, chúng tôi còn “oan gia ngõ hẹp” dài dài, gặp nhau là cãi nhau, trêu chọc nhau... Và rồi, thân thiết hơn từ lúc nào...

Rất lâu sau này, tôi mới biết hóa ra show chụp hình đó là do Đức đầu tư, vậy nên anh ta khó tính với bạn chụp của mình cũng là phải thôi! Tôi không trách móc gì hành động trả thù hôm đó nữa, nhưng thì thoảng vẫn đem ra trêu anh ta... Thực sự mà nói, lúc mặt anh ta xầm xỉ lại trông rất buồn cười...

Thực sự... rất buồn cười...

Tôi nhớ không nhầm thì không lâu sau đó, Thiên Mỹ tìm tôi ra sân sau – nơi hai đứa hay tới ngồi những lúc buồn chán. Tôi tưởng cô ấy người ngoại giới rồi, liền vui vẻ đi ra sau, thậm chí còn mang thêm một cái bánh mì để tặng cô ấy ăn sáng như mọi lần.

Nhưng tôi vừa tới, thì thấy Thiên Mỹ đang khóc nức nở, nhìn thấy tôi, cô ấy liền trừng lớn mắt và tát tôi một cái. Cái tát rất mạnh, nó làm tôi ngã nhào ra sau, chiếc bánh mì rơi xuống đất, tung tóe nhân ra.

Tôi còn chưa hết bàng hoàng, đã bị một trận chửi của cô ấy xối vào tai:

“Quỳnh Trâm, mày cướp công việc của tao, cướp đi hình ảnh của tao còn chưa đủ hay sao mà còn mồi chài cả Đức??? Sao mày có thể làm thế với tao hả con điểm khốn nạn này???”

“Mày thì hơn tao cái gì? Thánh thiện, ngây thơ??? Gia tạo, con khốn nạn giả tạo này. Danh hiệu xinh đẹp của tao, người yêu của tao... bị mày cướp cả rồi. Mày thỏa mãn chưa??? Hả???”

Tôi im lặng để Thiên Mỹ chửi đã đời một trận. Sau khi chửi chán rồi, cô ấy mới nhìn tôi lắc đầu đầy bất lực:

“Sao mày lại là bạn tao cơ chứ? Sao tao lại chơi với cái loại như mày cơ chứ...???”

“Khoan đã, mày phải nghe tao giải thích đã.” Tôi nói với vẻ mặt van xin.

“Không, tao không muốn nghe gì cả... Đợi đấy, rồi sẽ có ngày tao đòi lại hết” Ánh mắt Thiên Mỹ lạnh kinh khủng, nói xong câu cuối cùng, cô ấy liền bỏ đi.

Từ đó trở đi, tôi luôn cố gắng tránh gặp mặt Thiên Mỹ nhiều nhất có thể. Tôi thực sự thấy có lỗi với cô ấy, một phần khác có lẽ cũng là do tâm lý nữa.

Năm lớp 12, tôi chính thức hẹn hò với Đức. Anh ấy học khá giỏi, nhất là ngoại ngữ và các môn tự nhiên. Đến học kì hai, Đức nói với tôi rằng anh ấy không thể tiếp tục đi chụp hình được nữa và quyết tâm học lấy bằng tiến sĩ và tiếp quản công ty của bố mẹ để lại.

Sau đó, tôi mới hỏi anh, rốt cuộc thì làm diễn viên và làm kinh doanh thì anh ấy thích việc nào hơn? Đức lắc đầu, cười với tôi và nói rằng, làm diễn viên, người mẫu là do may mắn, còn làm kinh doanh, tiếp quản sự nghiệp là trách nhiệm. Anh chọn trách nhiệm, vì may mắn không phải thứ dài lâu.

Đức nói, nếu có thể thì tôi nên đi theo sự nghiệp diễn viên, vì tôi diễn rất có hồn. Anh nói, anh thích nụ cười của tôi, dù diễn nhưng không “diễn”...

Nhờ có sự động viên của anh ấy, tôi quyết tâm thi vào trường đại học điện ảnh và diễn xuất. Thật không ngờ, tôi lại chung trường, chung kí túc xá, chung cả phòng với Thiên Mỹ. Lần đó gặp lại, mối quan hệ của chúng tôi vẫn chẳng khá hơn là bao, nhưng ít nhất nó vẫn dừng lại ở mức xã giao.

Đại học là quãng thời gian thanh xuân mà tôi yêu nhất. Vì nó tràn ngập tình thương của Đức dành cho tôi. Tối tối, cả hai lên lút trốn khỏi kí túc xá, tôi sẽ đứng dưới gốc cây bàng trước cổng đợi anh ấy đến đón. Có thể là 1 chiếc xe đạp, 1 chiếc xe máy, hay đơn giản chỉ là đi bộ.

Chúng tôi có thể đi dạo, đi ăn, đi chơi, rồi tiu tiu với nhau tất tần tật những gì mình trải nghiệm qua trong ngày hôm nay. Vui vẻ, hạnh phúc vô cùng.

Thiên Mỹ vẫn vậy, vẫn xinh đẹp, nổi tiếng nhất nhì trường, hưng cô ấy ngày càng kiêu lời và lạnh lùng. 1 năm, 2 năm, rồi 3 năm, chúng tôi ở chung phòng nhưng chẳng bao giờ nói chuyện lấy nửa lời. May là trong phòng còn có 1 người bạn khác tên Thái Linh, cô ấy khá nhăng nên không khí cũng bớt buồn tẻ.

Còn nhớ có 1 buổi tối năm thứ 3, 12h đêm và Thiên Mỹ trở về phòng trong tình trạng say khướt. Hôm ấy Thái Linh lại đi chơi mất rồi nên trong phòng chỉ còn lại hai chúng tôi. Cô ấy nằm vật ra giường. Tôi thấy thế nên cũng lo lắng, liền chạy lại đỡ cô ấy nằm thẳng lại, rồi phủ chăn lên trên. Nhìn đồng sơn phấn nhòe nhòet trên mặt, tôi đoán Thiên Mỹ đã có một trận khóc dữ dội.

Tôi phải cho mặt chần phăng lại rồi đứng dậy. Nhưng Thiên Mỹ đã túm tay tôi giật lại.

“Mày, lại là mày...” Không biết cô ấy đã thức dậy từ lúc nào, mắt mở lớn tròn trừng nhìn tôi. Tay cô ấy khế siết lại, móng tay đâm vào da thịt tôi.

“Mày nói đi, mày hơn tao cái gì? Mày xấu hơn tao, ngu ngốc hơn tao,... Nói, mày thì hơn tao cái gì??? Tại sao? Tại sao mọi thứ của tao mày cứ muốn cướp bằng được? Tại sao mày lại có thể cướp dễ dàng như vậy???” Khi nói, cô ấy bắt đầu ứa nước mắt, sâu trong đôi mắt vô hồn ấy, tôi có thể nhìn thấy một ngọn lửa thù hận đang hùng hực cháy vô cùng mãnh liệt.

“Xin lỗi., Xin lỗi cậu !” Chẳng hiểu sao khi nghe những lời đó của Thiên Mỹ, tôi lại bật khóc. Cô ấy lại ngủ rồi, móng tay cũng đang lỏng dần ra. Tôi gỡ tay Thiên Mỹ ra khỏi tay mình và phải lại chần.

Cô ấy bầu khá chặt, nó thậm chí còn rớm máu nữa. Nhưng không sao đau bằng trái tim tôi lúc này.

Phải, Thiên Mỹ bạn yêu của tôi. Cô gái xinh đẹp mua quần áo cho tôi, dạy tôi cách ăn mặc, cách trang điểm... Cô gái cười cùng tôi, khóc cùng tôi... Cô gái cùng tôi trải qua những năm tháng tươi đẹp nhất... Cuối cùng lại...

Xin lỗi, Thiên Mỹ, Xin lỗi cậu. Nhưng... đây sẽ là lần cuối cùng tôi xin lỗi cậu.

Thực sự xin lỗi !

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Siêu Thần Bí Của Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.